

SANDRA BROWN

Căutări periculoase

tt

SANDRA BROWN
CĂUTĂRI PERICULOASE
CAPITOLUL 1

— Te pup. Melina Lloyd mimă un sărut în direcția

surorii ei gemene. Am comandat un vin alb italian. Rece, ușor și nu prea aromat, după cum spunea chelnerul care a fost aici. Vorbeam de el și uite-l că vine. Gillian se așează pe un scaun în fața ei. Chelnerul oferă paharul de Pinot Grigio, vărsând puțin vin pe mână în timp ce-și răsucea capul ras de la una la alta.

— O, Doamne sfinte!

— Suntem identice, spuse Gillian, scutindu-l să mai întrebe.

— Am rămas fără grai. Asemănarea e de-a dreptul năucitoare. Melina îi zâmbi glacial.

— Sora mea ar dori ceva de băut. Dacă se poate. Tonul vocii ei, la fel de rece ca vinul, atrase atenția omului.

— Desigur, zise el, pocnindu-și călcâiele. Scuze, scuze. Doamnă?

— Apă minerală. Cu multă gheață și puțină lămâie, te rog.

— Mă întorc prontamente cu băutura și ca să vă spun specialitățile zilei.

— De-abia aștept, murmură Melina, în vreme ce chelnerul se îndepărta. Gillian se aplecă în față și șopti:

— *Prontamente* e un cuvânt?

— Dar năucitoare? Surorile izbucniră în râs.

— Mă bucur că te văd veselă, remarcă Gillian. Când am ajuns aici, păreai suficient de țâfnoasă ca să-ți arăți colții.

— Sunt puțin iritată, admise Melina. A trebuit să conduc un autor la aeroport în dimineța asta, ca să prindă cursa de cinci cincizeci și opt. Cinci cincizeci și opt! Autorii călătoresc la asemenea ore scandaloase doar pentru a ne înfuria pe noi, agenții însoțitori.

— Cine era individul ăsta atât de matinal? Cineva interesant?

— I-am uitat numele. E la prima carte: Tratați-vă

copiii ca pe niște animale de casă. Subintitulată: Cu rezultate uimitoare.

— Puștii de doi ani fac sluj și latră la comandă?

— Nu știu. N-am citit-o. Dar cineva a făcut-o. Ocupă locul trei pe lista celor mai bune cărți publicate de New York Times.

— Glumești.

— Jur că nu. Dacă are priză la public, o să se vândă. În ziua de azi, până și eu pot scrie o carte. Numai că nu-mi trece prin minte nimic interesant. Căzu pe gânduri câteva clipe. Eventual să scriu despre faimoșii și infamii pe care i-am cunoscut și de-abia i-am suportat timp de o zi. Însă probabil că aș fi dată în judecată. Chelnerul se întoarse cu apa minerală pentru Gillian și cu un coș din argint cu pâine. Își recită monologul sofisticat, ce cuprindea mai multe adjective decât feluri de mâncare. Se retrase îmbufnat după ce surorile comandară doar jumătăți de avocado umplute cu salată de creveți. Melina îi întinse coșul lui Gillian, care rupse o felie de pesmet garnisită cu miez de nucă.

— Dar despre gemeni? Ai putea scrie despre asta.

— Așa, în general? Domeniul ar trebui limitat.

— Cei care se îmbracă la fel și ceilalți?

— Posibil.

— Care se întrec pentru a capta atenția părinților?

— Și mai bine. Ce zici de comunicarea printr-o nefirească telepatie?

Melina sorbi puțin vin, privind-o pe Gillian peste marginea paharului.

— Asta mă face să constat că sora mea geamănă pare teribil de interiorizată astăzi. Ce s-a întâmplat? Înainte de a răspunde, Gillian înghiți repede pesmetul și își scutură degetele de firimituri.

— Am făcut-o.

— Ai făcut-o?

— Știi tu. Involuntar își coborî glasul. Lucrul la care m-am gândit în ultimele câteva luni. Melina fu cât pe-aci să se înece cu excelentul vin italian. Ochii ei cenușii, replică fidelă a ochilor lui Gillian, se îndreptară spre mijlocul surorii ei, mascat de tăblia mesei. Gillian râse.

— Nu se vede. Mă rog, nu încă. Am venit aici direct de la clinică.

— Adică azi? Chiar acum? Aș putea deveni mătușă în timp ce vorbim? Gillian râse din nou.

— Așa cred. Dacă chestiile alea mici fac ce-ar trebui să facă, dacă se duc acolo unde trebuie, înotând în susul curentului.

— Doamne, Gillian. Mai luă o gură de vin. Chiar ai făcut-o? Ai făcut-o. Te porți așa de... normal. Ești atât de relaxată.

— Ginecologul ar fi încântat să mă vadă așa. Și-a permis să-mi spună să mă relaxez. De parcă aș fi putut. În primul rând, pentru că suporturile alea metalice erau reci ca gheața și nu prea te îndemneau la relaxare. Pe urmă, era vorba despre punctul culminant al mai multor luni de frământări lăuntrice. N-am luat ușor decizia asta. Inseminare artificială, folosind sperma unui donator. Gillian cântărea de luni de zile argumentele pro și contra. Melina era convinsă că sora ei geamănă reflectase îndelung asupra acestui subiect, însă continua să aibă câteva nelămuriri.

— Ai studiat chestiunea din toate punctele de vedere, Gillian?

— Cred că da. Așa sper. Deși s-ar putea să existe aspecte la care nu m-am gândit. Aceste aspecte neluate în seamă o îngrijorau pe Melina, dar nu-și exprimă temerile.

— Uneori deveneam atât de nehotărâtă, încât eram tentată să resping ideea. Voiam să contest până și faptul

că-mi trecuse vreodată prin minte și să uit de ea. Dar gândul ăsta pusese stăpânire pe mine și n-am mai putut scăpa de el.

— Țasta-i un semn bun. Atunci când ceva ne acaparează în asemenea măsură, există de obicei un motiv serios.

— Din punct de vedere fizic, n-a existat niciun impediment. Sunt perfect sănătoasă. Am citit tot ce-am găsit despre metodele alternative de concepere a unui copil.

Și cu cât citeam mai mult, cu atât mai contrariată deveneam.

Sincer vorbind, am încercat chiar să mă conving că n-are rost.

— Și?

— Și n-am găsit niciun motiv să n-o fac. Zâmbi fericită. Așa că am făcut-o.

— Te-ai dus la Clinica Waters? Gillian încuviință.

— Au multe succese și o reputație solidă. Mi-a plăcut doctorul. A fost foarte amabil. Răbdător. Mi-a explicat totul amănunțit. Am luat o hotărâre bine documentată. Încântarea ce se citea pe chipul ei demonstra că Gillian era de-a dreptul fericită.

— De ce nu mi-ai spus? Aș fi venit cu tine dacă mi-ai fi cerut. Te-aș fi ținut de mână. Ți-aș fi acordat tot sprijinul.

— Știu asta, Melina. Tu și cu Jem sunteți singurii oameni cu care am discutat despre asta. Îmi pare rău că nu ți-am comunicat hotărârea mea. Însă, Melina... Ochii i se umeziră și o privi rugător. Te rog să înțelegi. Am trecut punctele de vedere și opiniile tale și ale lui Jem prin filtrul predispozițiilor voastre.

— Eu...

— Ascultă-mă te rog. După ce s-a spus și s-a făcut totul, după ce au fost exprimate toate sugestiile, eu am fost

cea inseminată. Dacă o să fie bine, eu o să port fătul și o să nasc copilul. Așa că eu trebuia să iau decizia. Singură. Am vrut să-ți spun, după ce am luat hotărârea, dar n-am vrut ca ea să fie...

— Schimbată.

— Nici măcar pusă la îndoială.

— Dar eu o respect. Serios. Își întări spusele luând mâna lui Gillian și strângându-i o. Jem a fost acolo?

— Nu.

— Tot nu-mi vine să cred, zise Melina, aruncând iarăși o privire spre pânțele ei. Cum au...? Cum e de fapt...?

— Ieri, un test de urină indica o creștere a activității hormonale, ceea ce înseamnă că urma să am o ovulație în următoarele douăzeci și patru până la treizeci și șase de ore. Am sunat la clinică și am stabilit o întâlnire. E ceva foarte special. Acolo folosesc un cateter intrauterin. Melina o asculta fermecată pe Gillian, care-i descria procedura.

— Te-a durut?

— Deloc.

— De unde provenea sperma?

— De unde crezi? Melina zâmbi.

— Mă gândeam la locul geografic.

— Clinica Waters are propria ei bancă de spermă, dar preferă să nu folosească o mostră de pe plan local pentru un pacient din aceeași zonă.

— Bine gândit.

— A mea provine de la o foarte cunoscută bancă de spermă din California. Mostra a sosit azi-dimineață într-un recipient cu gheață. Apoi a fost dezghețată și spălată...

— Poftim?

— Ăsta-i termenul. Sperma e amestecată cu o proteină și introdusă într-o centrifugă, astfel încât ceea ce

se pune în cateter să fie... Râse. Spermă concentrată, cred că așa poate fi numită, încheie ea.

— Mă gândesc la o mie de bancuri pe tema asta, dar o să-mi țin gura.

— Mulțumesc.

— Simți ceva deosebit?

— Nimic. De fapt, am și moțait după intervenție. Trebuia să rămân culcată vreo jumătate de oră. Îmi amintesc că a venit infirmiera, mi-a spus să mă îmbrac și să mă duc în biroul directorului. Acesta mi-a vorbit cu optimism despre succesele lor și m-a sfătuit să nu mă descurajez dacă n-o să meargă de prima oară. Pe urmă am plecat și-am venit direct aici. Mulțumită de explicațiile primite de la Gillian, Melina se lăsă pe spătarul scaunului și privi cu atenție chipul surorii ei.

— Mamă, mamă. E de-a dreptul năucitor. După ce făcură haz din nou amintindu-și de uimirea chelnerului, ea spuse:

— Mie mi se pare că cea mai delicată treabă a fost să faci pipi pe bucățica aia de hârtie pentru test.

— A fost nevoie de o anume îndemânare. Am ajuns destul de pricepută.

— Și, sincer... Melina se opri și dădu din mâini, ca pentru a alunga fraza neterminată. Nu contează. N-ar trebui să spun nimic.

Gillian înțeleșese la ce se gândea sora ei.

— Voiai să zici că tu preferi metoda clasică de fertilizare. Melina trase cu un pistol imaginar spre ea.

— Mă cunoști bine.

— Tata spunea mereu că ne seamănă și mințile.

— Consideră-mă vulgară, zise Melina, ridicând exagerat din umeri dar eu prefer carnea și sângele cateterelor și suporturilor. Metalul rece nu are aceeași putere de seducție ca un piept fierbinte de bărbat și niște

picioare păroase care se freacă de mine sub așternut. Ca să nu mai vorbesc despre instrumentul sexual.

— Te rog! Nu pomeni despre instrumentul sexual.

— Nu ți-a lipsit răsuflarea sacadată? Acea minunată ascensiune? Senzația aia ge” O, doamne, viața e frumoasă?” Nici măcar puțin?

— Nu e vorba despre sex. N-am făcut-o pentru senzații tari. Am făcut-o ca să am un copil. Melina suspină.

— Te tachinez doar. Încrucișându-și brațele pe masă, ea continuă pe un ton serios: Adevărul fundamental e că vrei un copil.

— Așa e. Ăsta-i adevărul fundamental.

— Asta-i bine, spuse Melina, zâmbindu-i afectuos surorii ei. După un moment de gândire, adăugă: Păcat că Jem trage cu gloanțe oarbe. Ai fi putut împușca doi iepuri dintr-un foc. Sex și un copil în același timp. Chelnerul le aduse comanda. Mâncarea era ornată cu panseluțe și arăta prea bine pentru a fi consumată. Folosind furculița, Gillian se juca cu floarea așezată deasupra salatei de creveți.

— Jem și-a făcut vasectomia cu mult înainte de a mă cunoaște.

— Eu consider asta un mare noroc. Melina ridică paharul cu vin în semn de urare. E un tâmpit.

— Melina, spuse Gillian reprobator.

— Îmi pare rău. Dar nu-i părea, iar Gillian știa că scuza nu era sinceră. Dar e un neisprăvit, Gillian. Nu te face fericită.

— Nu-i adevărat. Sunt fericită.

— Zău? Mie nu-mi pari îndrăgostită lulea. Doar dacă nu mi-a scăpat ceva. Așa să fie?

— Evident că ți-a scăpat. Îl iubesc pe Jem. Melina înălță o sprânceană cu scepticism.

— Serios, insistă Gillian. Dar care relație e perfectă? Nu poți avea totul deodată. Ar însemna să ceri prea mult

cuiva dacă ai pretinde să-ți împlinească toate nevoile și dorințele.

— În cazul tău, un copil. Ți-ai dorit unul de când erai tu însăși o copilă. Tu te jucai cu păpușile, în vreme ce eu preferam patinele cu roțile.

— Tot mai vrei să participi la „Derbiul patinatorilor”?

— Da, și sunt iritată că a apărut modelul ăsta cu roțile pe un singur rând, cu care mergi mult mai greu. Gillian râse.

— Uneori mama ne putea deosebi doar uitându-se la genunchii noștri.

— Ai mei erau juliți. Râserp, amintindu-și însă treptat zâmbetul Melinei dispăru.

— Dacă sterilitatea lui Jem e obstacolul în calea unei relații perfecte, cere-i să renunțe la vasectomie.

— Am deschis o dată discuția asta. Nici n-a vrut să audă. Atunci cum a reacționat la decizia ta?

— Surprinzător de bine.

De fapt, de câte ori aveam îndoieli, el m-a încurajat să merg până la capăt.

— Hmm. Melina era mirată de ce auzea. Ei bine, așa cum teribil.

Ți-am mai spus, e un tip

— Să nu vorbim despre Jem. De câte ori vorbim despre el, ajungem să ne certăm și nu vreau să-mi stric ziua. În ce-l privește pe Jem, hai să admitem că nu ne înțelegem. În regulă?

— Din partea mea, da. Mâncară o vreme în tăcere, apoi Melina zise:

— Încă ceva. Gillian protestă, dar sora ei continuă: Dacă procedura are succes și vei naște, va fi un test dur pentru sentimentele lui Jem.

— M-am gândit la asta.

— Ai grijă, Gillian. Dacă apare un copil, s-ar putea ca

realitatea să nu fie așa de roză pe cât pare. Momentele pentru poze nu apar la fel de des ca scutecele murdare. E posibil ca Jem să nu fie la fel de înțelegător pe cât te-a lăsat să crezi. Și, ca să fiu corectă, probabil că își închipuie că o să se descurce.

Se opri și luă o înghițitură de vin, după care se hotărî să-și exprime gândurile care-o tulburau. Ea și cu Gillian fuseseră întotdeauna de o sinceritate brutală una față de cealaltă.

— Mă tem că atitudinea lui se va schimba după nașterea copilului. Oricărui bărbat îi vine greu să accepte ceea ce, la urma urmei, înseamnă progenitura altuia, nu-i așa? În cel mai fericit caz, Jem va păstra anumite îndoieli. Poate resentimente.

și unele

— Anticipiez o anume reticență, zise Gillian. Și am ținut cont de ea. Dar nu-mi puteam întemeia decizia pe posibilități și speculații. Trebuia să încetez cu întrebări gen „și dacă?”, altfel n-aș mai fi făcut-o niciodată. Dacă tot m-am hotărât, e preferabil s-o fac mai devreme decât mai târziu. Peste câteva luni, împlinim amândouă treizeci și șase de ani.

— Nu-mi aminti.

— Eu am fost tot timpul conștientă că ceasul meu biologic bate. Nu-l mai puteam ignora.

— Înțeleg. Gillian puse jos furculița.

— Serios, Melina? Chiar înțelegi? Fiecare din ele își dorește mereu aprobarea celeilalte. Melina prețuia părerea lui Gillian și avea încredere în ea mai presus de orice; la fel proceda și sora ei.

— Da, răspunse încet Melina, înțeleg. Numai că nu-ți împărtășesc sentimentul. Eu n-am simțit niciodată nevoia presantă de-a avea un copil. Cu un zâmbet trist, adăugă: Mai bine așa, nu? Viața mea, viitorul meu, totul e legat de

afaceri.

Se întinse peste masă și o bătu ușor pe mână pe Gillian.

— Poate că instinctul matern e singurul lucru care ne deosebește. Cred că tu ai luat amândouă porțiile, pe-a ta și pe a mea. Dacă e ceva atât de puternic, ai fi greșit ignorându-l. Trebuia să-i dai curs; altfel n-ai fi fost niciodată fericită. Cred că decizia pe care ai luat-o a fost cea potrivită pentru tine.

— O, Doamne, sper că da. Deși știa ce semnificație avea această experiență pentru

Gillian Melina fu surprinsă de emoția din vocea surorii ei.

— Îmi doresc foarte mult un copil, dar dacă... dacă acest copil nu mă vrea?

— Poftim?

— Dacă instinctul meu matern e fals și eu nu sunt o mamă bună?

— Nicio șansă.

— Spui așa fiindcă știi că asta vreau să aud, Melina.

— Spun întotdeauna ceea ce cred. O să fii o mamă ideală.

— Vreau să fiu. Expresia lui Gillian, tonul vocii ei îi trădau hotărârea. Deși niciuna dintre ele nu se emoționau din senin, Gillian părea gata să izbucnească în plâns, fapt ce putea fi atribuit creșterii activității hormonale sau reprezenta un alt semn al profunzimii sentimentului ei. Ea se stăpâni și zise:

— Dintre toate hotărârile pe care le-am luat în viață, asta e cea mai importantă. Dintre toate deciziile pe care s-ar putea să le iau în viitor, asta va rămâne cea mai importantă. Nu vreau să eșuez. Pur și simplu nu accept.

— Și n-o să eșuezi, declară ferm Melina.

— Vreau ca pruncul meu să fie la fel de fericit cu

mine pe cât de fericită voi fi eu cu el. Sau cu ea.

— O să se considere cel mai norocos copil din lume. Mi-aș dori să fiu la fel de sigură și de alte lucruri pe cât sunt de ăsta. Vei avea un succes formidabil ca mamă, Gillian. Așa că scoate-ți din minte posibilitatea eșecului. Gonește-o.

Îngroap-o. N-o să se întâmple. Sprijinul ferm acordat de sora ei hotărârii pe care o luase o făcu pe Gillian să zâmbească ușurată. Clipi des, ca să-și alunge lacrimile.

— În regulă. Îndoielile mele sunt izgonite și îngropate în mod oficial.

— Ei bine, slavă Domnului că am scăpat de problema asta. Melina ridică din nou paharul.

— Pentru tine și pentru știința medicală modernă. Sper că mormolocii ăia microscopici își fac treaba! Ciocniră paharele. Gillian zise:

— Rata succesului - chiar dacă toate sistemele funcționează, ca în cazul meu-e de numai douăzeci încercări.

și cinci de procente. S-ar putea să fie nevoie de mai multe

— Nu asta ne-a spus mama înainte de prima întâlnire cu băieții.

Râseră, amintindu-și de pudoarea mamei lor atunci când venea vorba despre sex și de avertismentele ei cu privire la potențialele riscuri.

— Îți aduci aminte de lectura aia? Nu știam că există atâtea eufemisme pentru părțile corpului și pentru relațiile intime! exclamă Melina. Dar mesajul transmis limpede era că o singură dată este suficient ca să faci un copil.

— O să vedem. Doctorul m-a asigurat că ăștia sunt buni înotători.

— Chiar așa le-a zis, înotători?

— Jur. Chicotiră ca niște adolescente la auzul unei

glume porcoase. În cele din urmă, Melina îi făcu semn chelnerului să ia farfuriile și comandă cafele.

— Ce știi despre donator?

— E doar un număr, selectat de pe o listă de donatori echivalentă cu un catalog

Spiegel. Dintre toți candidații, el s-a potrivit cel mai bine pretențiilor mele.

— Culoarea părului. Culoarea ochilor. Forma corpului.

— Astea, împreună cu înclinațiile, pregătirea și coeficientul de inteligență.

— Deci ai cerut doar un număr dintr-un catalog? Întrebă nedumerită Melina.

— E o procedură științifică.

— Biologie. Reproducerea umană redusă la cea mai clinică formă.

— Exact.

— Dar... Gillian zâmbi, înțelegând că fusese prinsă în cursă. Surorile nu puteau ascunde vreun gând una de alta pentru multă vreme.

— Dar eu sunt o ființă umană, iar trupul meu nu e o eprubetă pentru teste. Nu pot fi atât de obiectivă pe cât ar trebui. Privind în gol, spuse calm: Cu ajutorul unei persoane fără nume, sper să creez o nouă ființă. Un copil. O personalitate. Un suflet. Firește că mă întreb cine e donatorul și cum arată.

— Cum s-ar putea altfel? Sigur că te întrebi. N-ai nicio informație?

— Nimic. Probabil că e un student la medicină care a avut nevoie de niște bani de buzunar.

— Și căruia îi place să se masturbeze. De fapt, tuturor le place asta, nu?

Melina îi făcu cu ochiul bărbatului așezat la masa alăturată. Omul îi zâmbi, flatat de acel semn. Observând

manevra, Gillian o muștră discret:

— Vezi cum te porți.

— Nu știe ce-am spus. Și din acest punct de vedere, erau diferite. Melina avea tendința de a spune ce gândește, pe când Gillian era mai rezervată. Melina spunea și făcea lucruri la care se gândea și Gillian, însă era prea inhibată să le pună în practică. Aveau aceleași porniri, dar Melina le dădea frâu liber: plonja cu capul înainte de pe cea mai înaltă trambulină. Gillian rămânea mai mult timp cu degetele picioarelor prinse de marginea ei înainte de a îndrăzni să sară. Melina admira circumspecția surorii ei. Gillian pretindea că e invidioasă pe curajul Melinei. Lăsându-l pe domnul de la masa alăturată să creadă ce voia, Melina o întrebă pe Gillian cât avea să dureze până când se va ști dacă inseminarea artificială avusese succes.

— O să mă duc peste o săptămână pentru un test sanguin.

— O săptămână întreagă! Ți s-a impus vreo restricție?

— Niciuna. Mă pot ocupa de activitățile mele cotidiene.

— Lucrezi?

— Am o întâlnire azi după-amiază.

— Sexul?

— Feminin.

— Foarte amuzant. Înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar nu, nu există restricții.

De fapt, doctorul mi-a spus că, dacă am un partener care e de acord să am un copil, ne-ar încuraja să facem dragoste cât mai curând. E ceva benefic, din punct de vedere psihologic, pentru cuplurile sterile care au recurs la sperma unui donator după ce toate celelalte încercări au eșuat. Dacă cei doi au relații intime în ziua inseminării,

există întotdeauna posibilitatea ca...

— Sperma partenerului să fie cea care fertilizează ovulul

— Exact. Melina își apăsă tâmpilele cu degetele arătătoare.

— Doamne, asta duce...

— Departe. Știu. Există o mulțime de aspecte ale chestiunii. Nenumărați factori de luat în considerare. Probleme etice și religioase care trebuie studiate și rezolvate favorabil. Dar nu regret că am făcut-o. Și nici n-o să încep să mă îndoiesc de hotărârea mea acum, după ce am pus-o în practică. De fapt, dacă n-o să rămân gravidă acum, o să încerc în mod sigur încă o dată. Până de curând, gândurile mele despre maternitate erau confuze. Se situau într-un viitor îndepărtat. Acum, după ce am făcut pasul necesar pentru a rămâne însărcinată, s-au cristalizat. Vreau un copil, Melina, scutece murdare și tot restul. Vreau asta foarte mult. Un fiu sau o fiică de care să am grijă. Cineva care să aibă nevoie de dragostea mea. Cineva care să mă iubească. Melina simți un nod în gât.

— Încerci să mă faci să plâng?

Gillian își reținu lacrimile. Mângâindu-și abdomenul, zise:

— O să fie o săptămână lungă. Melina își trase nasul, nemulțumită că devenise atât de sentimentală.

— Ai nevoie de distracție, afirmă ea. Ceva care să-ți alunge gândurile și să facă timpul să treacă mai repede.

— Ca de exemplu?

— Mă gândesc. Își lovi ușor buzele cu degetele, apoi fața i se luminează. Avea o idee excelentă, dar urmată imediat de exasperare. La naiba! exclamă ea, lovind cu palma tăblia mesei. Nu-mi vine să cred că sunt pe cale să-ți propun așa ceva.

— Ce anume?

— Ei, ce dracu'! spuse ea, hotărându-se brusc. Se aplecă peste masă și zise cu entuziasm: Du-te în locul meu în seara asta.

— Ce? Unde?

— Ghici pe cine însoțesc în seara asta.

— Nu-mi pasă.

— Ba da. Pe Christopher Hart.

— Astronautul?

— A-ha. Ți-au strălucit ochii când i-ai rostit numele.

— Dacă mi-au strălucit, deși mă îndoiesc, a fost pentru că sunt impresionată că sora mea a fost aleasă să însoțească o asemenea personalitate. Nu cumva s-a întors de curând dintr-o misiune în spațiul cosmic?

— Acum trei luni. A îndeplinit o misiune dificilă de salvare a unui important satelit militar. Esențial pentru pacea mondială sau ceva de genul ăsta.

— Ce face la Dallas?

— Primește un premiu de la o asociație universitară. Îi dau nu știu ce mare diplomă, la un banchet oficial care va avea loc la Adolphus. Zâmbi malițios. Vrei să-l cunoști?

— Habar n-am de meseria ta! exclamă Gillian. Așa cum tu nu știi să vinzi proprietăți comerciale.

— Munca ta e dificilă. E vorba despre rate ale dobânzilor, planuri și așa mai departe. A mea e floare la ureche. Ce crezi că trebuie să știi?

— O mulțime de lucruri.

— Nu prea. Îl iei pe om la începutul serii și-l părăsești la sfârșitul ei. Desigur, simplifica mult descrierea activității ei. Își făcuse ucenicia timp de mai mulți ani, înainte ca patronul ei să se pensioneze și să-i vândă ei afacerea. Sub conducerea ei, firma își extinsese activitatea.

În esență, în afară de cazul când o celebritate vizita Dallasul însoțită de propriul său anturaj, ea, ori unul dintre cei trei funcționari ai ei, atent selecționați și antrenați,

răspundea de acea persoană până când pleca în siguranță spre următoarea destinație. Ea era șofer, confident, ghid la cumpărături-orice dorea clientul să fie. Uneori bombănea că își pierde timpul în mod ridicol, însă nemulțumirea ei era mai mult un moft pentru că munca îi plăcea. Afacerea prosperase fiindcă era pricepută. Nu-și făcea griji dacă Gillian îi ținea locul într-o seară. Ca și ea, Gillian, care avusese de-a face cu oameni străini, nu va rămâne mută în prezența lui Christopher Hart. Vându-se proprietăți unor oameni mult mai importanți decât acel cosmonaut. În plus asta ar fi ținut-o departe de Jem Hennings pentru o seară, ceea ce în ochii Melinei reprezenta un câștig.

— Știi unde e Adolphus, da?

— Las-o baltă, Melina, zise Gillian, rostind apăsător fiecare cuvânt

— El locuiește la hotelul Mansion. Îl ieși de acolo și-l duci în centru pe la...

— Nu mă ascuți.

— Nu ascult scuze neîntemeiate. Nu mi-ai oferit niciun motiv serios pentru care să nu te duci.

— Cum vine asta? Nu mai suntem copii. Adulții nu se joacă așa.

— Ne-am putea descurca printr-o substituție.

— Sigur că am putea, dar nici nu intră în discuție.

— De ce?

— Fiindcă e o nebunie.

— Colonelul Hart nu mă cunoaște de-o viață. Care-i problema? Gillian continua să-i ignore argumentele.

— Am și eu treburile mele! Sunt pe cale să conving o agenție de publicitate să semneze un contract de servicii în valoare de trei milioane. Mă întâlnesc cu ei azi după-amiază, pentru a pune la punct termenii afacerii cu vânzătorul. Pe deasupra, Jem vine la mine diseară. Așa că îți mulțumesc pentru idee, dar răspunsul e nu.

— Christopher Hart e tare, tare, tare, o tachină ea cu voce cântată.

— O să-mi vorbești despre el mai târziu.

— Ultima șansă. Să te duci, să te duci...

— Nu, Melina.

— Te-ai dus. Încruntată și bombănind că Gillian era o morocănoasă, Melina ceru nota și insistă să plătească ea. După ce ieșiră din restaurantul elegant, doi angajați de la parcare le aduseră mașinile. Unul din tineri le privea atât de concentrat, încât aproape că lovi celălalt automobil cu spatele. În timp ce-și luau rămas-bun, Melina făcu o ultimă încercare.

— O să regreti că ai ratat ocazia asta.

— Oricum, îți mulțumesc.

— Gillian omul e un erou național! Ai putea petrece seara cu el. Ar putea fi cel mai frumos cadou pe care ți-l fac după ce ți l-am prezentat pe iluzionistul ăla.

— Îți mulțumesc pentru gândul bun.

— A, m-am prins. Mai ești și-acum bosumflată.

— Bosumflată?

— Fiindcă n-am reușit să-ți aranjez o întâlnire cu Kevin Costner luna trecută. Gillian, ți-am spus de o mie de ori că are un program foarte încărcat. Nu exista nicio șansă. Râzând, Gillian se aplecă și o sărută pe obraz.

— Nu sunt bosumflată. Te iubesc, surioară.

— Și eu.

— Distrează-te cu astronautul. Melina făcu cu ochiul, lungind cuvintele:

— Fii sigură că o să-ncerc.

— Vreau amănunte, îi replică Gillian, suindu-se în mașină. Cât mai concrete.

— Promit. Te sun imediat ce ajung acasă.

Un vânt puternic bătea peste podișul deșertic, ridicând nisipul care eroda suprafața muntelui, înainte de

a se risipi printre tufişuri. Pe culme, acolo unde aerul era mai rarefiat şi mai rece, acelaşi vânt scotea sunete de castaniete lovindu-se de frunzele îngălbenite ale plopilor.

Aşezarea situată în mijlocul pâlcului de plopi se armoniza atât de bine cu împrejurimile, încât era aproape invizibilă pentru automobiliştii de pe autostrada care şerpuia prin podişul deşertic. Terasa umbrită de la al treilea nivel al clădirii centrale servea de templu în aer liber pentru cel aflat acolo. Stătea cu genunchii pe o pernă îmbrăcată în catifea maro, brodată cu migală. Firele aurii şi argintii străluceau în lumina soarelui ce se filtra printre copaci. Perna era un dar ce-i fusese oferit de un admirator. Se spunea că fusese adusă din Rusia de nişte emigranţi la începutul secolului. O amintire de familie, care se aflase în posesia celui ce i-o dăruise, şi de aceea constituia un sacrificiu, un formidabil omagiu adus celui căruia îi fusese dată. Omul stătea cu capul înclinat. Părul blond şi des părea aproape alb şi era mătăsos. Ținea ochii închişi. Buzele i se mişcau în tăcere, formulând cuvinte de rugă. Palmele îi erau împreunate sub bărbie. Părea chintesenta evlaviei. Atins de harul divin. Binecuvântat de Dumnezeu. Sprijinit de Dumnezeu. Dar nu era așa. Un bărbat într-un costum închis la culoare, cu o croială severă, apăru pe uşa largă de sticlă ce separa terasa de încăperea mare din interior. Fără să scoată un sunet, el se apropie de omul care se ruga, lăsă o coală de hârtie lângă silueta îngenuncheată şi se retrase la fel de tăcut pe cât venise.

Omul ce se ruga îşi întrerupse monologul adresat Cerului, ridică biletul şi văzu pe el ştampila cu data şi ora. Era din ziua acea. Cu mai puţin de un ceas în urmă.

În timp ce citea mesajul dactilografiat, un zâmbet vag îi lumină trăsăturile frumoase. Degetele lungi şi subţiri apăsă biletul la piept de parcă valoarea lui ar fi fost inestimabilă. Închise din nou ochii şi, extaziat, îşi ridică

fața spre soare.

El nu invocă numele Domnului, ci șopti, plin de respect, alt nume: Gillian Lloyd.

CAPITOLUL 2

Colonelul Christopher Hart își consultă discret ceasul, dar nu suficient de discret pe cât dorise. George Abbott, unul dintre bărbații așezați în fața lui, se aplecă spre el.

— Încă o ceașcă de cafea? Sau poate ceva mai tare de data asta?... Christopher-sau

Șeful, cum fusese poreclit de colegii de la NASA-zâmbi și dădu din cap:

— Nu mulțumesc. Am o conferință de presă înainte de banchetul din seara asta. Vreau să am capul limpede.

— N-o să te mai reținem mult. Fraza fusese rostită de Dexter Longtree, un bărbat taciturn care lăsase conversația în seama partenerului său. Vocea lui Longtree, netedă și rece ca o piatră lustruită, se lăsa apăsător asupra celorlalți. Zâmbetul său părea forțat și nelalocul lui pe un chip atât de aspru, ars de soare și în contrast supărător cu rețeaua de riduri din jurul ochilor adânciți în orbite și a celor din jurul gurii cu buze subțiri. Doar buzele schițau zâmbetul, părând nefiresc de încordate. De când începuse întrunirea, cu aproape o oră în urmă, Longtree nu se mișcase decât pentru a-și pune îndulcitor în cafea și a duce din când în când la gură eleganta ceașcă de porțelan. Mâna lui aspră părea în stare să zdrobească, fără să strângă prea tare, ceașca și farfurioara. Când nu sorbea din cafea, își ținea mâinile pe coapse. Abbott, în schimb, nu avea astâmpăr. Scosese de mai multe ori paiul din paharul lui de ceai cu gheață, dându-i mereu altă formă, până când ajunsese să-l înnoade. Se juca cu chibritul din scrumiera curată, își schimba tot timpul poziția pe scaun, de parcă ar fi avut hemoroizi, își legăna genunchiul și, spre

deosebire de Longtree, era numai zâmbet. Longtree avea un aer amenințător. Abbott era agreabil. Nu se știa în cine se încredea mai puțin Șeful. Dorind să încheie discuția, el zise:

— Apreciez interesul vostru, domnilor. Mi-ați dat mult de gândit. Abbott își drese glasul cu nervozitate

— Noi speram, domnule colonel, că ne-ați putea oferi un răspuns pe care să-l ducem cu noi.

— Astăzi? exclamă Șeful. Vreți un răspuns acum?

— Nu ceva definitiv, se grăbi Abbott să precizeze. Doar o aluzie, ca să zic așa, în privința deciziei finale.

— Așa ceva e lipsit de realism. Șeful se uită la Dexter Longtree, a cărui privire rămânea neînduplecată. Retragera mea de la NASA nu va avea loc în următoarele câteva luni, iar ce-o să fac după aceea e un mister până și pentru mine. Se strădui să surâdă. Nici măcar nu știu unde o să locuiesc.

— Mă rog, firește că nouă ne-ar plăcea să te stabilești în statul nostru de baștină, New Mexico, zise Abbott, pe un ton prea puternic pentru liniștita încăpere în care se aflau. Ai crescut în New Mexico. Noi continuăm să-ți solicităm prezența acolo.

— Mulțumesc, zise scurt Șeful. Nu toate amintirile lui din copilărie erau frumoase.

— O să ne stabilim cartierul general la Santa Fé. Ar fi bine dacă ai locui prin apropiere.

— Bine, dar nu obligatoriu, interveni Longtree.

— Nu, sigur că nu, fu de acord Abbott. Era un lingușitor care aproba toate opiniile lui Longtree. Dexter vrea să spună că treaba asta o să-ți lase mai multă libertate ca să te poți ocupa și de alte lucruri. Ai putea să-ți vezi de propriile interese-câtă vreme nu intră în conflict cu ale noastre, desigur. Ar fi o situație reciproc avantajoasă. Pur și simplu. Avea aerul unui negustor de

mașini vechi încercând să încheie o afacere, iar rânjetul care-i dezvelea dinții nu sugera deloc încredere.

— Mă tem că nu-i chiar atât de simplu, domnule Abbott. Longtree vorbi din nou. Vocea lui îi sugera Șefului imaginea unui șarpe mișcându-se într-o apă stătută.

— Domnule colonel Hart, înțeleg că ai niște rezerve.

— Un joc de cuvinte neintenționat, chicoti Abbott. Fu singurul care râse de gluma stupidă. Șeful nu-și lua ochii de la Dexter Longtree; niciunul nu zâmbea.

— Da, am multe rezerve.

— În legătură cu organizația? Șeful nu se grăbi să răspundă. Nu voia să-i offenseze, deși șeful Dexter Longtree îl intimidă. Apaș din nord-vestul statului New Mexico, el purta plete lungi până în talie, care-i atârnavă ca niște falduri de mătase neagră peste reverele hainei. Dacă n-ar fi clipit din când în când, l-ai fi putut confunda cu o statuie de bronz aflată într-un muzeu de artă din sud-vest. Pe de altă parte, Șeful își făcuse armata sub comanda unor militari severi, care probabil că ar fi pus pletele lui Longtree pe bigudiuri. Răspunzând la întrebarea sa, Șeful zise.

— Preocupările mele nu sunt legate neapărat de Asociația Indienilor Americani. Acesta era numele grupului pe care intenționau să-l înființeze. Conform propunerii formale pe care i-o trimiseseră Șefului înaintea acelei întâlniri, serviciile AIA urmau a fi acordate oricărui trib sau rezervații care avea nevoie de ajutor. Acele servicii acopereau o arie largă, de la asistență juridică, strângerea de fonduri și până la constituirea de grupuri pentru susținerea sau respingerea unor proiecte de legi care-i vizau direct pe indienii americani. Avocații și ceilalți profesioniști de la care obținuseră deja angajamente fuseseră de acord să colaboreze fără salariu, în funcție de necesități. AIA îi oferea Șefului un onorariu anual pentru a

fi reprezentantul organizației, purtătorul ei de cuvânt în fața mass-media și la Washington. Lăsând la o parte chestiunile pecuniare, reacția lui inițială fusese să-i refuze și nu cu un simplu Nu, ci cu un hotărât-Nu-ce naiba. Rămânând cât de neutru se putea, el spuse:

— Am auzit și am citit lucruri care mi se par extrem de tulburătoare.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu câțiva indieni americani care s-au îmbogățit folosind dreptul de exploatare a resurselor minerale, jucând la cazinouri și abuzând de alte surse de profit din rezervații, în vreme ce mulți alții continuă să trăiască sub nivelul național de sărăcie. Bogăția nu e împărțită în mod egal uneori nu e împărțită deloc. Asta mă deranjează. Mult. Abbott se agăță de vorbele lui:

— Un motiv în plus să te implici. Ai putea modifica situația asta. Ai schimba lucrurile. Țasta-i scopul nostru. Șeful se întoarce către bărbatul agitat.

— Nu există și alte organizații care oferă servicii similare?

— Ba da, și sunt bune. Dar noi sperăm să fim cei mai buni. Dumneata ne-ai putea conferi o notă distinctă.

— De ce eu?

— Deoarece ești un erou național, primul indian american devenit astronaut. Ai ajuns în spațiul cosmic!

— Dar asta nu mă îndreptățește să fiu avocatul cuiva.

— Dimpotrivă, domnule colonel Hart. Atunci când vorbești, oamenii te ascultă. Mai ales doamnele, adăugă Abbott. Hart se uită la el și dădu disperat din cap.

— Ați fi dispuși să mă angajați înainte de-a ști măcar ce-aș spune într-o anume adunare? Nu vă gândiți deloc la simpatiile mele politice? Nici nu m-ați întrebat ce principii de viață am.

— Dar... Longtree stopă dezaprobarea lui Abbott

ridicând mâna. Celălalt tăcu imediat.

— Lasă-l pe domnul Hart să spună ce gândește, George.

— Mulțumesc. N-avea rost să continue discuția, fiindcă se hotărâse deja. Acum aveau să afle și ei. Înainte de-a mă alătura vreunei organizații autoprocimate sau vreunui grup pentru servicii publice, ar trebui mai întâi să fiu convins că acele persoane nu-și urmăresc propriile interese. Apoi ar trebui să fiu convins că grupul respectiv e interesat de persoana mea ca om. Nu ca indian.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă în cele din urmă de către Longtree:

— Dezavuezi apartenența dumatăle etnică?

— N-aș putea, chiar dacă aș vrea. Porecla mea de acolo vine.

Dar nici n-am profitat de pe urma sângelui meu de indian. N-aș accepta un post pentru care aș fi recomandat doar de ascendența mea. Abbott râse cu nervozitate.

— Faptul că ești un descendent al lui Quanah Parker constituie pentru noi un avantaj formidabil.

— El era pe jumătate alb. Abbott nu mai avu replică. După încă o pauză stânjenitoare, fu limpede că Longtree înțelese avantajul unei retrageri la timp.

Se ridică în picioare, iar Șeful își dădu brusc seama cât de scund era. Conduita lui îl făcuse să pară mult mai înalt decât era în realitate. El spuse:

— I-am dat colonelului Hart destule subiecte de meditație pentru o singură după-amiază, George. Omul trebuie să ajungă în seara asta la un banchet important. Șeful se ridică și ei în picioare. Abbott părea încurcat, de parcă în program intervenise o modificare de ultim moment, iar ei uitaseră să-l avertizeze. În cele din urmă, se ridică și el.

— Vă mulțumesc pentru votul de încredere, spuse

Şeful, întinzând mâna spre

Longtree. Sunt flatat de ofertă, dar nepregătit să-mi asum vreun angajament.

— Atunci va trebui să avem grijă să fii pregătit. Strânse mâna Şefului, scurt şi cu forţă.

— Eşti de acord să ne întâlnim mâine dimineaţă, ca să continuăm discuţia?

— Plănuisem să mă întorc devreme la Houston.

— Noi ne sculăm devreme. Dumneata spune-mi ora şi locul. De fapt, numai aveau ce discuta. Şeful ştiuse ce răspuns va da încă dinaintea acelei întâlniri. O acceptase doar din politeţe. Argumentaţia lor nu-l făcuse să se răzgândească. Longtree avea o înfăţişare prosperă, nicidecum cea a unui indian care se chinuia să-şi câştige existenţa într-o rezervaţie, ori a cuiva care avea de gând să lupte pentru cei nevoiaşi, încercând să îndrepte relele care copleşeau triburile indiene. Dar ticălosul viclean n-avea să-l facă să cedeze la întâlnirea matinală

— La ora nouă? Întrebă Şeful milităros. Luăm micul dejun aici, la Promenade?

— E în regulă, răspunse apaşul. Abbott strânse mâna Şefului, şi porni repede după Longtree, care ieşea din bar. Câţiva clienţi se întoarseră să-l privească. Dexter Longtree era o figură aparte, dar nu prea se potrivea cu mulţimea de oameni înstăriţi din salonul elegant al hotelului Mausion, mai ales datorită şortului cu franjuri, brodat cu mărgelile, pe care-l purta peste pantaloni.

— E actor sau ce... Şeful se întoarse către chelneriţa care se apropiase discret şi-i pusese întrebarea.

— Nu, e un indian adevărat.

— Zău? Oho. După ce Abbott şi Longtree se făcură nevăzuţi, ea îi zâmbi Şefului.

— Pot să vă mai aduc ceva, domnule Hart?

— Acum nu, mulţumesc.

— Atunci poate că o să mai treceți pe la noi înainte de a pleca.

— S-ar putea să mai beau un pahar înainte de culcare.

— Vă aștept. Era obișnuit cu flirturile. Primise propuneri nerușinate prin poștă, însoțite uneori de fotografii indecente. Primise șervețele cu numere de camere notate pe ele în barurile hotelurilor din toată țara. Odată, în timpul unui dineu oficial de la Casa Albă, o femeie îi strecurase în palmă o pereche de chiloți în timp ce-și strângeau mâinile. Nu ducea lipsă de atenția femeilor, însă tânăra chelnerița era foarte atrăgătoare. Deprinsese zâmbetul șocant al fetelor din Dallas, acea combinație irezistibilă dintre o frumoasă timidă din sud și o slujnică îndrăzneată de fermă. Șeful era sensibil la farmecul ei.

Dar, fir-ar să fie, ce tânără era! Sau poate el îmbătrânise. În tinerețe, în zilele lui bune, i-ar fi luat zâmbetul drept ceea ce era, adică o invitație directă, pe care ar fi acceptat-o. Însă nu mai era tânăr și o parte din pornirile lui se demoliseră. Îi dădu un bacșiș gras, apoi, fără să mai piardă timpul, se întoarse în camera lui și intra sub duș. După cum îi promisese personalul hotelului, smochingul său fusese călcat și se afla în dulap. Cizmele negre de cow-boy străluceau ca oglinda.

Bău un whisky mic în vreme ce se îmbrăca, apoi se spală fără milă pe dinți și făcu gargară cu apă de gură. Nu se cădea ca un indian să se prezinte la o conferință de presă mirosind a apă de foc, nu-i așa?

Mustrându-se cu asprime, își puse cămașa plisată și prinse butonii de onix la manșete. Mai tot timpul era cu capsă pusă când era singur. De astă dată, motivul izbucnirii lui fusese conversația cu Abbott și Longtree.

Ce trebuia să dovedească el? De ce mai simțea nevoia să-și demonstreze sieși că avea dreptate sau să se

justifice? N-avea pentru ce să-și ceară scuze. Excelase în tot ce încercase să facă. În sporturile de la colegiu. În antrenamentele de zbor de la Air Force. Pe avioanele de vânătoare. În război. În programul spațial.

Se străduise să reușească, în pofida ascendenței sale. Crescuse într-o rezervație. Și ce dacă? Nu avusese parte de favoruri speciale. Nu se ținuse cont de acest lucru. Cu toate acestea, înțelegea ce reclamă prețioasă era el pentru programul spațial. Logica îi spunea că NASA n-ar fi încredințat trei misiuni spațiale și echipajele lor unui om nepregătit să le comande.

Însă cealaltă parte a ființei lui, cea indiană, avea să se întrebe mereu dacă nu cumva roțile sistemului fuseseră unse pentru el, astfel încât la universitatea pe care o urmasse la Air Force și la NASA să aibă o imagine mai bună. Hai să ne gândim și la puștiul indian. Asta ne-ar face o reclamă grozavă. Poate că niciunul dintre cei pe care-i cunoscuse nu spusese asta vreodată sau poate că nici măcar nu o gândise, însă el detesta gândul că vreunul ar fi putut s-o facă. Exact cum le spusese lui Longtree și Abbott, nu-și folosisse niciodată ascendenta ca un avantaj. Dacă cineva considera asta drept o negare a originii sale îl privea personal, dar era al naibii de păcat. Își tamponă fața cu o apă de colonie slabă și își trecu degetele prin părul negru, aspru și drept. Genele sale de indian fuseseră dominate: avea păr și pomeți de comanș. Mama lui fusese comanșă în proporție de cincisprezece, șaisprezecimi. Dacă n-ar fi fost stră-străbunicul lui, ar fi semănat și mai mult cu un indian. Însă, un bărbat certăreț și deșirat de la o fermă aflată pe o fâșie de pământ din Oklahoma se îndrăgostise de străstrăbunica lui, la scurt timp după ce Teritoriul Indian devenise stat. De la el, Christopher Hart moștenise un trup înalt și zvelt, dar și niște ochi pe care prima lui iubită îi apreciasse ca fiind de

un „albastru Paul Newman”. Ochii fuseseră una dintre scuzele tatălui său pentru a-i părăsi. Din nefericire, avea ceva din sângele lui. Iritat de acele gânduri, își puse ceasul la mină și își încheie manșetele. Înainte de a părăsi încăperea, aruncă o privire pe itinerarul care-i fusese trimis prin fax la biroul din Houston. Verifică numele însoțitorului său și-l reține.

De fapt, ar fi preferat să plece singur din zona exclusivistă Turtle Creek unde se afla hotelul Mansion, situată pe un teritoriu particular. Având adresa și folosindu-și simțul de orientare, ar fi ajuns cu ușurință la hotelul Adolphus. Grupul care urma să-i acorde premiul insistase însă să accepte un însoțitor.

„E mai mult decât un simplu șofer. Se pricepe la mass-media și-i cunoaște pe toți reporterii locali” i se spusese. „O să fii mulțumit că Melina Lloyd o să te protejeze. Altfel, ai fi asaltat de lume”. După ce ieși pe ușa hotelului, o femeie de apropiere de el.

— Domnul colonel Hart? Femeia purta o rochie de seară neagră, simplă, croită elegant. Soarele îi iriza în şuvițe multicolore părul, aproape la fel de negru ca al lui, strâns într-o parte. Nu avea breton și purta ochelari de soare.

— Dumneata trebuie să fii domnișoara Lloyd. Ea întinse mâna.

— Melina.

— Spune-mi Șeful. Zâmbiră și își strânsesă mâinile. Ea întrebă:

— Cum e camera dumatăle? Mulțumitoare, presupun.

— Am găsit și coș cu fructe și o sticlă de șampanie. Personalul m-a tratat regește.

— Pentru asta sunt celebri. Ea făcu semn spre un Lexus de ultimul tip, parcat la capătul trotuarului protejat de copertină. Un portar deschisese deja portiera

dândreptul pasagerului. Melina îi dădu un bacșiș substanțial tânărului.

— Să conduceți fără probleme, domnișoara Lloyd, îi spuse acesta, făcându-le semn cu mâna.

— Probabil că vii des aici, remarcă Șeful. Ea râse

— Nu eu. Câțiva dintre clienții mei stau aici-cei cu adevărat celebri, adăugă ea, privindu-l pieziș. Când vreau să mă răsfăț, vin aici să iau masa. Îmi place să studiez oamenii și, în plus, au o supă de broască țestoasă grozavă.

— Am reținut amănuntul.

— Potrivește aerul condiționat cum îți place. Părul întunecat îi foșni pe umeri în timp ce ea întorcea capul să observe traficul înainte de a porni. Șeful fu învăluit de o adiere de parfum.

— Mă simt bine. Mulțumesc.

— Când ai sosit la Dallas?

— Pe la ora două, azi după-amiază.

— Asta-i bine. Ai avut ceva timp să te relaxezi.

— Am fost la piscină.

— Apa nu era prea rece?

— Nu pentru mine. Am înotat câteva lungimi de bazin și m-am bronzat puțin. Ea opri la culoarea roșie a semaforului și întoarse capul.

— Te-ai bronzat? Asta-i o glumă de indian, nu-i așa? El râse, încântat că ea pricepuse și că n-o stânjenea să comenteze acel subiect.

— Așa e. Melina zâmbi, iar el își dori ca ea să-și scoatăochelarii, pentru a vedea dacă ochii ei se potriveau cu restul feței. Mai ales cu gura. Gura ei îl făcea să creadă în păcat. Când Melina ridică piciorul de pe frână și apăsă pe accelerație, tivul rochiei i se ridică câțiva centimetri deasupra genunchiului. Țesătura foșni excitant frecându-se de lenjeria intimă diafană. Un sunet frumos. Un genunchi și mai frumos.

- Ce preferi? El își ridică ochii de la coapsa ei.
- Poftim?
- Am apă minerală și băuturi răcoritoare în frigiderul din spatele meu.
- Aha. O, nimic, mulțumesc.
- Mi s-a spus să te pregătesc pentru un auditoriu numeros în seara asta. Știi despre conferința de presă inițială?
- În holul de la etajul doi. Ea încuviință.
- Au acces doar cei cu un permis special. Nu uita că dineul începe oficial la ora șapte treizeci, dar conferința de presă nu trebuie să dureze până atunci. O să mă avertizezi printr-un semn când vrei să termini, fie că asta se va întâmpla după cinci întrebări sau după cincizeci. La semnalul duminică, eu o să prezint scuze și o să te grăbesc spre sala de bal unde are loc banchetul. În felul ăsta, eu o să par tipul rău.
- Nu cred că ar gândi cineva asta.
- Că sunt tipul rău?
- Că ești orice fel de tip. Melina nu era proastă; recunoștea complimentele atunci când le auzea. Îi mai aruncă o privire de după lentilele ochelarilor de soare.
- Mulțumesc.
- Gillian?
- Bună, Jem.
- Iubito, tocmai mi-am verificat mesajele și sunt încântat. Până la urmă ai făcut-o?
- Chiar înainte de prânz.
- Și?
- O să aflu rezultatul peste o săptămână.
- Când te-ai hotărât?
- Ieri. Am avut câteva crize, mi s-au răcit picioarele, dureri abdominale, dar mi-a trecut
- De ce nu m-ai sunat? Aș fi venit cu tine. Mi-ar fi

plăcut să fiu acolo.

— Îmi pare rău, Jem, dar am vrut să fiu singură. N-am sunat mai devreme pentru că m-am întâlnit cu sora mea la prânz. A durat prea mult. Era să ratez întâlnirea de după-amiază și de-abia am avut timp să-ți las un mesaj la poșta vocală.

— I-ai spus Melinei? Înainte ca ea să răspundă, el zise: Sigur că i-ai spus Melinei. Ea ce crede?

— E încântată că eu sunt entuziasmată.

— Și eu sunt entuziasmat.

— Mă bucur. Ți mulțumesc că mi-ai susținut decizia.

— Am ceva pentru tine. O surpriză. O am de ceva timp, dar am așteptat să te hotărăști. Aș vrea să ți-o aduc. Ea simțea că era nerăbdător să-i împărtășească surpriza, dar nu-și dorea companie. Încercând să-l refuze delicat, zise:

— Jem, știu că plănuisem să ne vedem în seara asta, dar n-ai vrea s-o lăsăm pe altă dată?

— S-a întâmplat ceva? Nu te simți bine?

— Mă simt bine, dar sunt foarte obosită. A fost... o experiență extrem de epuizantă. N-am înțeles decât mai târziu ce implicare emoțională am trăit.

— În ce sens? Te-ai supărat? Ai plâns?

— Nimic de genul ăsta. E greu de explicat.

— Mă convinseseși că e vorba despre o procedură clinică perfect igienică.

— Așa a fost.

— Atunci nu înțeleg cum de-a putut fi atât de emoțională...

Cum spuneai? Implicarea? Jem era înclinat să analizeze totul amănunțit. Dar în seara aceea nu era dispusă să suporte analiza lui. Încercând să-și ascundă iritarea spuse:

— Vreau doar să stau câțva timp singură. Să mă

gândesc. La mai multe lucruri. Nu putem s-o lăsăm baltă?

— Sigur, putem s-o lăsăm baltă. Din tonul lui, ea își dădu seama că se simțea rănit. Mă gândeam că ai dori un sprijin plin de dragoste într-o noapte atât de importantă cum e asta. E limpede că m-am înșelat. În clipa aceea, ea regretă că-l refuzase. De ce nu alesese o cale mai rapidă, acceptând ca el să vină și să-i dea cadoul? Ar fi fost mult mai puțin stresată. Dar înainte ca ea să-i facă o invitație el zise brusc:

— Te sun mai târziu, Gillian. Apoi închise.

CAPITOLUL 3

Domnișoară Lloyd, v-am lăsat mașina acolo, ca să nu mai fiți nevoită să așteptați la coadă. Când Șeful și Melina ieșiră din hotel, după terminarea banchetului, valetul apărură și le arătă automobilul Lexus, parcat în apropiere. Motorul era pornit. Șeful constată satisfăcut că aerul condiționat funcționa. Oficial, venise toamna, însă calendarul nu era sincronizat cu sistemul de termoreglare al organismului său. Asudase în smoching. Banchetul durase mult. Fiecare dintre vorbitorii programați își prelungise discursul mai mult decât timpul alocat. Până să-i vină rândul să-și rostească alocuțiunea de acceptare a premiului, Șeful se plictisise. Era fericit că scăpase și recunoscător valetului că-i ajutase, pe el și pe Melina, să evite contactul cu mulțimea care se scurgea pe ușile hotelului.

În timp ce se îndreptau spre mașină, valetul galonat întrebă:

— Cum e în spațiul cosmic, domnule colonel Hart? Astronautul îi răspunse cu scurta lui replică standard:

— Ca în altă lume.

— Trebuie să fi fost grozav.

— Așa a fost. Șeful îi mai dădu o bancnotă de cinci dolari pe lângă cea primită de la Melina.

— Mulțumesc, domnule. Drum bun. Își puseră centurile de siguranță, iar Melina îl felicită pentru discursul său.

— Ai fost excelent. După ce-o să părăsești programul spațial, poți face carieră ținând conferințe.

— Mulți dintre foștii cosmonauți fac asta.

— Ai vreo ambiție în sensul ăsta?

— Mă gândesc la mai multe.

— De exemplu? El își desfăcu nasturele hainei.

— N-am putea vorbi despre altceva? Cu un aer ofensat, ea exclamă:

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu indiscretă.

— Nu e vorba despre asta, doar că...

— De fapt, nu e necesar să vorbim. Simte-te în largul dumitale, lasă-ți capul pe spătar, închide ochii și odihnește-te. Trebuia să-mi dau seama că ai vorbit destul până acum. Probabil că ultimul lucru pe care ți-l dorești e o conversație.

— Melina. Șeful întinse mâna și-i atinse brațul, pentru a o face să înceteze cu scuzele. N-am vorbit prea mult. Ca să fiu sincer, mi-ar face plăcere o conversație. Dar nu despre mine, OK? Am obosit să tot vorbesc despre mine. Putem discuta despre altceva?

— Sigur. Despre ce?

— Despre sex?

— Foarte bine, răspunse ea netulburată. Vrei să cunoști părerea mea despre subiectul ăsta?

— Te rog.

— Ei bine, mai întâi cred că toată lumea ar trebui să aibă parte de el. El rânji.

— Ești isteată.

— Mi s-a mai spus. Uneori, în detrimentul meu.

— Te deranjează dacă-mi dau jos haina?

— Deloc. El îți scoase smochingul și-l aruncă pe

bancheta din spate, apoi își desfăcu papionul și își descheie nasturele de la gulerul cămășii.

— Ah! E mult mai bine.

— Vrei ceva de băut? îi propuse ea.

— Un whisky tare?

— Mă gândeam mai curând la o Cola dietetică sau la apă minerală.

— Nu m-ar deranja câte o picătură din fiecare.

— Un whisky, ziseră amândoi la unison și izbucniră în râs. După ce încetară, el o privi direct, cu un aer serios.

— Te așteaptă cineva acasă? Ea nu înțelese imediat întrebarea. Își întoarse capul spre el abia când ajunseră la un stop. El se uită țintă în ochii ei cenușii.

— De ce?

— Pentru că aş vrea să te invit să bem ceva. Am vreun motiv să n-o fac?

Ea dădu din cap, apoi își întoarse privirea spre șosea și puse motorul în funcțiune.

— Bine, atunci vrei să vii cu mine să bem ceva?

— Șefule, înțelegi deosebirea dintre un agent însoțitor și celălalt tip, mai senzual, nu-i așa? El ar fi trebuit să se teamă că depășise anumite limite și că o jignise, numai că întrebarea ei fusese însoțită de un zâmbet provocator. Își duse mâna la inimă.

— N-am vrut să sugerez decât că ești o profesionistă. Tresărind, el adăugă: O, Doamne, nici acum n-am nimerit-o, nu-i așa? Explică-mi în ce constă meseria dumitale.

— În nimic, spuse ea râzând. Relaxându-se, el spuse:

— Vorbește-mi despre munca ta. Ea îi prezentă versiunea în linii mari, apoi intră în detalii.

— Cea mai mare parte a timpului o petrec în mașină, cutreierând orașul și având grijă ca respectivul client să ajungă la toate întâlnirile și conferințele de presă la timp, relaxat și într-o stare de spirit pozitivă. Încerc să-l protejez

de orice incident care poate interveni pe parcurs.

— Cum ar fi?

— Blocarea traficului. Anularea unor întâlniri în ultimul moment. Adăugiri de ultim moment la program, îmbolnăviri. Aproape tot ce-ți poate trece prin minte. Uneori, programul e atât de încărcat, încât abia am timp pentru deplasări. Din cauza asta car toată marfa aia cu mine, spuse ea, dând capul pe spate, pentru a răta spre recipientul cu provizii. Am până și o trusă de prim-ajutor, o trusă de cusut și șervețele umede.

— Șervețele umede?

Am escortat cândva o vedetă de televiziune care avea mania de a da mâna cu publicul. Se spăla după fiecare asemenea contact.

— Cine era?

Ea înălță capul și-l privi chiorăș.

— Vrei să-ți divulg secretele clienților mei?

— Eu n-am niciun secret. Zâmbetul malițios de pe chipul lui îl contrazicea.

— În regulă, zise ea trăgănat. Oricum, șervețelele umede sunt bune și pentru a șterge petele de machiaj de pe țeșăturile de culoare închisă.

— Serios? Ia te uită. Mereu înveți câte ceva.

— Eu am învățat improvizând. Tot treaba mea e să mă asigur că respectivul client primește cele cuvenite și că va călca-fie că merită sau nu-pe un covor roșu, oriunde se duce.

— Asta o pot confirma și eu. Ea îi zâmbi.

— Înseamnă că voi primi o medalie de aur pentru seara asta. Dumneata trebuia să fii eliberat de orice răspundere, cu excepția susținerii discursului. Pentru că-i făcea plăcere s-o asculte, continuă să-i pună întrebări.

Află astfel că meseria ei nu se rezuma întotdeauna la șofat și organizarea unei conferințe de presă.

— Să zicem că un client vrea companie-eu i-o ofer. Îl duc oriunde dorește să meargă: la restaurant, la un parc de distracții, la concert, la un film. Un client mai vechi decât al meu, a un autor care pleacă în fiecare primăvară în turnee de lansare a cărților sale, adoră să joace biliard. În felul ăsta se destinde preocupările profesionale. De câte ori vine în oraș, jucăm biliard.

— Presupun că-l lași mereu să câștige.

— Pe dracu'! Șeful râse.

— Nu-ți displac aceste mici ocupații suplimentare? și uită de

— Aceste „mici ocupații suplimentare”, cum le numești, îi readuc pe clienți la mine și-mi asigură alții noi. Informația circulă, mai ales printre autorii care fac turnee în mod regulat. Sigur, și noi, agenții de escortă, acordăm note celebrităților. Cine-i simpatic, cine-i ciudat, cine-i de groază. El îi studie profilul. Nu putea fi el singurul bărbat care observase cât de atrăgătoare era. Cineva aflat departe de confortul căminului ai fi tentat să călătorească cu ea toată ziua, în spațiul strâmt al unei mașini.

— Trebuie să existe undeva o limită. A acestor mici ocupații suplimentare, vreau să zic.

— Localurile unde se face striptease și barurile unde se servește cu sânii goi sunt excluse. Nu procur prostituate sau homosexuali. Dacă asta caută, trebuie să se descurce singuri. Desigur, nu intră în discuție narcoticele. Și... Îi aruncă o privire.

— Hai să-ți explic: am însoțit odată un actor care m-a pipăit pe drumul de întoarcere la hotel. Am oprit mașina, l-am îmbrâncit afară și l-am lăsat în plata Domnului.

— Au fost repercusiuni?

— Cui putea să se plângă? Soția îi este și impresar. Ea m-a angajat. În plus, imensa lui trufie nu i-ar fi îngăduit să admită că fusese refuzat.

— Dă-mi un punct de reper.
— Un crai trecut de vârstă medie.
— Îmi vin în minte cincizeci. De teatru, film sau TV?
— De film.
— Asta micșorează numărul. Care sunt inițialele lui?
— Ar fi prea simplu.
— Unde te-a pipăit? Ea îi aruncă o privire sfioasă.
— Deasupra taliei sau dedesubt? Spune-mi măcar asta.

— Șefule!
— Bine, mă rog. Va trebui să dau frâu liber imaginației. Ea îl privi aspru, dar în sinea ei se amuza.

— Deasupra.
— Hmm. Nu pot învinui un tip pentru că a făcut o încercare.

— Eu da. Aș face tot ce-mi stă în putință pentru a satisface nevoile și dorințele unui client. În limite rezonabile.

— Ah, Doamne.
— Ce?
— Păi mă gândeam să formulez o cerere. Sper s-o consideri în limite rezonabile.

— Jem!
— Să nu te înfurii că nu te-am sunat în prealabil, zise el repede. Trebuia să te văd, Gillian. Mai ales după ce conversația noastră s-a încheiat pe un ton atât de amar.

— Și eu m-am simțit penibil.
— Atunci, pot să intru? Doar pentru câteva clipe. Promit să nu stau mult.

Nu era încântată să-l vadă, ba chiar îi dis plăcea această vizită neanunțată. Avea prostul obicei de-a apărea fără să se anunțe, lucru pe care ea îl considera o violare a intimității. Dar el îi zâmbea dulce, rugător, iar pragul ușii nu era locul ideal pentru o discuție despre defectele de

caracter. Păși într-o parte și-l lăsa să intre.

— După cum vezi, nu așteptam vizita vreunui domn.

— Arăți minunat. Te prefer fără machiaj.

— Înseamnă că ar trebui să consulți un oculist.

Râzând încet, o trase spre el și-o sărută ușor pe buze. Era suficient de conștient pentru a nu-și forța norocul cu un sărut senzual. Când se retrase, își ridică ochii spre prosopul înfășurat în jurul capului.

— Îmi place până și turbanul.

— Îmi recondiționez părul. Deși nu era nici ora nouă seara, ea se îmbrăcase deja pentru noapte-pantaloni scurți și o bluză. Era o ținută confortabilă, dar nu ceva deosebit. Se simți în inferioritate pentru că Jem arăta ca scos din cutie. Chiar și în pantaloni kaki și cămașă polo. Ca de obicei, era foarte elegant.

Luându-i mâna, o conduse în camera de zi și o așeză pe canapea, lângă el.

— Trebuia să vin în seara asta, Gillian. Nu voiam să aștept până mâine ca să-ți dau cadoul. Își strecură mâna în buzunar și scoase o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— Jem! Când ai spus „surpriză”, m-am gândit că te referi la flori. Sau la ciocolată.

N-ar trebui să aștepti până după testul sanguin, când o să știm dacă sunt într-adevăr însărcinată?

— Vreau să știi că sunt mereu alături de tine.

Fie că rămâi gravidă acum, fie că va trebui să încerci din nou, doresc să împărtășesc acest eveniment lângă tine. Vreau să mă implic în existența copilului încă de la început. Ea aruncă o privire spre cutie și, preț de o clipă, se temu că el intenționa s-o ceară în căsătorie. Însă cutia era prelungă, nu pătrată, cum sunt cele pentru verighete. Când Jem deschise capacul cu arc, luă strigătul ei de ușurare drept o exclamație de încântare.

— Ți place?

— E minunat, Jem. Lanțul de aur era foarte subțire, însă destul de rezistent pentru a susține un medalion în formă de inimă, bătut cu rubine.

— M-am gândit că îți pune în valoare culoarea tenului.

— E minunat. Serios. El scoase lanțul din cutie și-l potrivi la gâtul ei, încheindu-l cu clema minusculă. Apoi, luând-o de umeri, o întoarse cu fața spre el, foarte încântat de sine.

— E perfect. Hai să vezi. O duse către oglinda de deasupra mesei de toaletă. Medalionul era într-adevăr frumos și arunca scânteieri roșiatice pe pielea ei. Întorcându-se spre el, ea se răsfăță:

— Eu sunt minunată, nu?

— Ești minunați și sexy. Chiar dacă ai capul înfășurat într-un prosop. O să fii minunată și sexy și în timpul sarcinii. Când o să fiu umflată ca un balon?...

El își puse palma pe abdomenul ei și cu cealaltă mână o trase mai aproape.

— Chiar și atunci. O sărută pe gât și șopti: Gillian, te doresc! Te rog lasă-mă să rămân. Când mâna îi alunecă între coapsele ei, îl opri cu un zâmbet timid.

— Îmi pare rău, Jem.

— Care-i problema?

— Nu-mi cere să rămâi în seara asta, fiindcă nu vreau să te refuz.

— Atunci nu mă refuza, spuse el, întinzând iarăși mâna spre ea. Femeia nu-i cedă atunci când încercă s-o tragă spre el, și își acoperi fața cu palmele.

— Pur și simplu nu pot să stau cu tine în noaptea asta. E greu de explicat. N-am reușit să te fac să înțelegi la telefon și nu pot nici acum.

— Eu pot să-mi explic, zise el sec. Azi ai luat masa cu Melina.

— Ce legătură are Melina? replică ea tăios.

— Tu să-mi spui. De câte ori o vezi, eu devin, ca din întâmplare, o pacoste.

— Nu-i adevărat.

— Atunci care-i problema?

— Nu pot să mă exprim.

— Încearcă. Ea făcu o pauză, apoi zise:

— Mă simt stânjenită să fac dragoste imediat după aplicarea procedurii.

— Eu am citit că medicii încurajează cuplurile să facă amor după asta. Gillian fu surprinsă că Jem știa ce recomandau experții. Făcuse cu siguranță cercetări pe cont propriu asupra subiectului.

— E adevărat. Intimitatea imediat după aceea e încurajată pentru cupluri...

— Noi suntem un cuplu.

— Nu un cuplu care încearcă de ani de zile să facă un copil.

— Deci noi suntem oarecum diferiți. Zâmbind fermecător, el o luă de talie.

— E o chestiune personală, Jem, zise ea, eliberându-se din mâinile lui. În seara asta, nu-mi stă nici mintea, nici sufletul la dragoste, iar asta n-ar fi corect față de tine și nici nu ne-ar face plăcere. Când văzu că el se pregătea să aducă alt argument, ea își puse degetele pe buzele lui. Te rog. Vreau să înțelegi. Fă-mi pe plac. Lasă-mă în noaptea asta cu durerea mea de cap.

Fără tragere de inimă, el îi sărută degetele, apoi vârful nasului.

— Foarte bine. Aș fi un nemernic dacă n-aș face așa. O să mă duc acasă și-o să fac un duș rece. Poate două! Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu aceste inconsecvențe hormonale, nu?

— Presupun că o vei face, răspunse ea, zâmbindu-i.

Ne putem vedea mâine.

— Luăm masa împreună?

— Sună-mă de dimineață. O să-mi verific programul pentru prânz. Dar ne vedem sigur mâine. Îl conduse la ușă, unde el o sărută ușor pe buze.

— Medalionul e de-a dreptul minunat, îi zise ea, mângâind bijuteria de la gât.

— Tu ești minunată. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

CAPITOLUL 4

Mâncare mexicană? Cu un aer inocent, Șeful spuse:

— Ce credeai că aveam de gând să-ți cer? Melina observă că bărbatul își stăpânea cu greu un zâmbet malițios.

— Nu mâncare mexicană.

— Sunt înnebunit după ea. Pe deasupra, mi-e o foame de lup.

— Nu ți-a plăcut cina?

— N-am putut-o mâncadin cauza celor care-mi vorbeau și a autografelor pe care le-am tot dat. Nu există vreun restaurant în drum?

— Mâncare mexicană se găsește ușor.

— Există un loc deschis așa târziu?

— Nu e nici ora zece.

— Ești sigură? Își consultă ceasul pentru a verifica ora.

Banchetul mi s-a părut interminabil. Câteva minute mai târziu, intrară în parcare a unui restaurant fast-food. Deși ora cinei trecuse, activitatea era în toi.

— Vrei să fim serviți la mașină sau mergem înăuntru? Un șir lung de mașini înconjura clădirea, așteptându-și rândul la ghișeu. Înăuntru, restaurantul nu părea aglomerat.

— Eu n-am nimic de ascuns, zise el. Melina trase

mașina într-un loc liber din parcare. Coborâra și, în timp ce se îndreptau spre ușa, ea remarcă:

— N-avem nimic de ascuns, dar suntem prea elegant îmbrăcați. Sunt sigură că toată lumea o să caște gura la noi.

— Consensul face puterea. Rostind aceste vorbe, el își strecură brațul pe după talia ei și o lipi de trupul lui.

Doamne, ce bine era! Fără a zâmbi proteste ori a face pe timida și neajutorată în prezența bărbaților, acum se simțea mică, delicată și profund feminină. Din clipa în care-l văzuse, se întrebasese cum s-ar simți dacă ar sta atât de aproape de el. Realitatea îi depășise așteptările. Astronautul era un tip grozav. Mergând mai departe cu gluma, ea ași frecă nasul de părul ei.

— Nu permit nimănui să ne deranjeze. Ajunseseră aproape de ușa. Un bărbat se apropia din interior, ținând în mână un pachet cu mâncare. Omul ajunsese la ușa primul și o deschise politicos pentru ei, dându-se la o parte. Șeful era tot cu nasul în părul ei, scoțând în joacă mormăituri agresive. Îi mulțumi absent bărbatului pentru că le ținuse ușa deschisă. Aproape că-l depășiseră, când omul izbucni:

— Domnișoara Lloyd? Gillian Lloyd? Ea se opri și se întoarse spre el. Era îmbrăcat cu niște pantaloni kaki largi și cu un tricou ponosit. Își împinse ochelarii de vedere la rădăcina nasului și zise:

— Credeam că sunteți ea. Șeful se uită de la ea la străin și, reacționând ca un mascul ce-și apără teritoriul, o trase și mai aproape de el. Zâmbind neajutorată, ea se bâlbâi.

— Îmi... Îmi pare rău, eu nu... Încurcat de faptul că ea nu-l recunoștea, omul înghiți în sec, punându-și și mai mult în relief proeminentul măr al lui Adam.

— Sunt Dale Gordon. Lucrez la Waters.

— A, da, sigur. Bună seara. Bărbatul își mută privirea

de la ea la Șef. Ochii săi miopi observară mâna lui Hart așezată pe talia ei și rămaseră pironiți acolo câteva secunde. Apoi se uită din nou la ea, cu un aer confuz și trist. Situația devenise stânjenitoare. Melina nu știa de ce, drept care zise pe un ton vesel:

— Se pare că toată lumea dorește mâncare mexicană în seara asta.

— Cum? Dale Gordon părea să fi uitat unde se afla.

Ea făcu semn spre punga din mâna lui.

El o privi zăpăcit preț de o clipă, apoi răspunse bâlbâit: Ăă... da... da. Voiam o... ăă... gustare.

— Atunci, poftă bună.

— Și dumneavoastră la fel. Șeful o împinse ușor înainte. Își continuară drumul în restaurant și se așezară la coada de lângă tejghea.

— Un prieten? Întrebă el. Cum ți s-a adresat?

— E clar că m-a confundat cu sora mea, Gillian. Asta se întâmplă tot timpul. În cazul de față, mi-a fost mai ușor să pretind că-l cunoșteam decât să-i explic că nu sunt ea.

— Semănați atât de mult?

— Suntem identice. Chipul lui deveni imobil.

— Glumești.

— Nu. Suntem gemene identice. El îi privi ochii, părul, fața, stăruind câteva clipe supra gurii. Melina simți cum i se înfierbântă obraji sub privirea lui. Când se uită din nou în ochii ei, bărbatul murmură:

— Cum pot exista două femei cu aceeași nuanță de gri a ochilor? Surâzându-i, ea întrebă:

— Țasta e cumva un compliment?

— O da și ca să nu existe vreo neînțelegere, dă-mi voie să fiu mai clar, domnișoară

Lloyd. Ești o femeie foarte atrăgătoare.

— Mulțumesc, domnule colonel Hart.

— Mi se pare greu de crezut că... Gillian? Ea

încuviință. Că ea e la fel de atrăgătoare. Se priviră în ochi îndelung, până fură întrerupți de femeia care lua comenzile.

— Salut, oameni buni. Ce serviți în seara asta? Șeful își drese glasul.

— Ce-ai vrea să iei, Melina?

— Sunt invitată la cină?

— Se subînțelege.

— Atunci, orice. Toate mâncărurile îmi plac. În timp ce el făcea comanda, ea aruncă o privire în spate, către ușa pe care intraseră. Bărbatul care se recomandase Dale Gordon nu mai era acolo, însă omul acela îi crease o senzație ciudată-parcă ar fi trecut printr-o pânză de păianjen, ca și cum cineva cu o respirație fetidă i-ar fi suflat în ceafă. În clipa în care Șeful deschise ușa apartamentului său de la Mansion și-i făcea loc să intre, ea uită incidentul.

— Mă bucur că ai avut ideea asta fiindcă și mie îmi era foame. Ea își dădu jos pantofii, apoi înconjură camera de zi și aprinse veiozele.

— Miroase delicios. Hotărâră să mănânce la măsuta pentru cafea.

În timp ce ea despacheta alimentele și le așeza, el se duse la bar și turnă whisky în pahare.

— Vrei și apă?

— Cu gheață, te rog. El puse un pahar în fața ei, apoi se așeză pe podea și ridică paharul.

— Pentru mâncăruri grase și colesterol mărit. Începură să mănânce cu lăcomie, făcând haz de hămesela lor. Coaja crocantă a plăcintei se desfăcea ușor, așa că n-aveau decât să ia cu degetele brânza, lăptucile și carnea condimentată.

— Ai crede că n-am mâncat de-o lună, observă el. Sau că de-abia m-am întors dintr-o misiune.

— Mâncarea astronautilor nu e gustoasă?

— E bună, dar... e... știi... Era atât de absorbită de vorbele lui, încât, până când vocea i se stinse, nu-și dădu seama că-și sugera arătătorul. La asta se uita el. La asta era concentrat, nu la hrana astronautilor din misiunile spațiale.

Roșind, își lăsă cu stângăcie mâna în poală.

— M-am tăiat în hârtia de la pungă. Cred că... sare... sau mi-a intrat ceva...

Apoi tăcu și ea, fiindcă el nu asculta. Îi urmărea mișcarea buzelor, dar nu dădea atenție cuvintelor. În cele din urmă, ochii lor se întâlniră.

— Despre ce vorbeam? întrebă el.

În drum spre mașină, Dale Gordon aruncă pachetul nedesfăcut cu mâncare într-un coș de gunoi; era mult prea supărat ca să mai mănânce.

Aproape îngrețoșat, se sui în automobil și se prăbuși pe locul șoferului. Își împreună mâinile peste volan și își rezemă fruntea rece și umedă pe ele, trăgând cu lăcomie aer în piept pentru a-și alunga senzația de vomă. Îl năpădi o sudoare rece. Era o noapte blândă, însă nu atât de caldă încât să justifice transpirația lui abundenta. Tricoul îi era ud leocă atunci când Gillian Lloyd și bărbatul înalt și frumos ieșiră din restaurant după ce-și făcuseră cumpărăturile. Sporovăind și râzând, se urcară într-un Lexus, pe care ea îl conducea.

Dale Gordon răsuci cheia în contact, grăbit să pornească motorul și să-i urmărească. Până la elegantul hotel, drumul fu scurt. Auzise de el, dar nu fusese niciodată acolo. Trunchiurile copacilor de pe peluza din fața intrării erau împodobite cu becuri, deși nu era Crăciunul. Fântâna arteziană supraetajată scânteia și împrășca apă. Automobilul Lexus alunecă pe aleea circulară. Dale Gordon o depăși, făcând o întoarcere din trei

timpi și o luă înapoi. Îi văzu pe cei doi, ajutați de un valet din parcare, îndreptându-se către intrarea discretă de sub copertina albă. Gillian Lloyd intra într-un hotel cu un bărbat. Un bărbat care o pipăise în public de parcă ar fi fost de fapt proprietatea lui. Iar ea îi îngăduise. Nu, de fapt, chiar acceptase cu plăcere. Asta năruia lumea lui Dale Gordon.

— Ei, cum e? Șeful terminase de mâncat și stătea rezemat cu spatele de sofa cu paharul în mână sprijinită pe genunchiul ridicat. Melina se uita la degetele lui puternice care țineau paharul. Mâini mari. Ridicându-se, ea îi întoarse întrebarea

— Cum e ce?

— Să ai o soră geamănă. Ea strânse bucățile de ambalaj puse în punga goală.

și șervețelele pe care le

— Cum te simți atunci când ești întrebat ce simți când ești în spațiul cosmic?

— Ți-e imposibil să răspunzi și te obosește să încerci? Ea zâmbi.

— Cam așa ceva.

— Scuze.

— E o întrebare frecventă. Te iert.

— E bine. Fiindcă eu ți-aș ierta aproape orice dacă te-ai uita la mine așa.

Ea își coborî glasul, pentru a și-l acorda cu tonul de intimitate din vocea lui.

— Cum mă uit?

— La fel cum te uitați în timpul discursului meu.

— Eram atentă din politețe.

— Erai foarte sugestivă.

— Nu mă uitam în vreun fel deosebit.

— O, ba da.

— Nu că ți-aș accepta argumentația, domnule

colonel, dar cum ți-ai imaginat că mă uitam la dumneata?

— Ca și cum ai fi știut al naibii de bine că mă concentram cu greutate asupra discursului pentru că îți priveam picioarele.

— Mi-a fost rezervat exact acel scaun, exact la acea masă, ripostă ea. Nu eu le-am ales.

— Dar ai tras toate foloasele din situația asta. Ea dădu din umeri cu nepăsare.

— Întotdeauna stau pe scaun cu picioarele încrucișate.

— În pantofi cu tocuri înalte?

— De obicei.

— Purtând o fustă neagră și scurtă?

— Nu-i chiar atât de scurtă.

— Destul de scurtă pentru a-mi stârni imaginația. Ea se prefăcu ofensată.

— Sunt o doamnă, colonele Hart.

— Cu fiecare fibră a ființei dumitale.

— Felul cum mă privești nu prea mă face să mă simt o doamnă.

— A, deci acum e vorba despre privirea mea.

— E corect să-ți plătesc cu aceeași monedă.

— În regulă. Cum mă uit la dumneata? Cum te face să te simți privirea mea?

— De parcă aș fi un cornet de înghețată într-o seară fierbinte de vară. Trecură câteva secunde încărcate de tensiune erotică, până când el se aplecă paharul pe măsuta pentru, cafea.

— Melina?

— Da?

și își puse

— O să ne culcăm împreună? O săgeată excitantă își găsi ținta, făcând-o să-și țină respirația.

— Am o reputație de apărat.

— Și eu. Ea râse încet.

— Dar reputația dumitale e cea a unui afemeiat.

— Iar a dumitale e că eviți avansurile. Ezitând numai o clipă, ea răspunse:

— Nu. Apoi se ridică, ocoli masa și se opri exact în fața lui. Întreabă pe oricine despre Melina Lloyd și ți se va spune că e o femeie impulsivă. Face doar ce i se pare potrivit la un moment dat. El rămăsese pe podea, dar o urmărise cu atenție, zăbovind pentru a-i studia conturul siluetei. O întrebă cu glas răgușit:

— Și ce pare potrivit?

În apartamentul lui Dale Gordon era cu puțin mai cald decât afară; în seara aceea, când pătrunse în singura lui cameră, aerul i se păru umed și stătut.

Garajul pentru o singură mașină fusese transformat în spațiu de locuit cu zece ani înainte de Pearl Harbor, iar de la acea renovare inițială puține îmbunătățiri mai fuseseră aduse. Singura concesie făcută modernității era un aparat de aer condiționat, care arunca vara aer umed și rece, iar iarna-aer umed și cald. Din nefericire, aparatul era fixat în cadrul singurei ferestre din încăpere, ceea ce nu era doar o violare grosolană a regulamentului contra incendiilor, dar crea și o problemă de ventilație. Ca urmare, aerul pe care Dale Gordon îl inhala în trupul lui firav, cu un șuierat ascuțit, era stătut, sufocant și insuficient.

Își dădu jos tricoul și-l aruncă pe patul strâmt. Se lovi cu palmele peste pieptul osos, aproape concav, îndepărtând sudoarea ce curgea pe pielea palidă. Sfârcurile i se întăriseră, brusc înfiorate. Erau foarte roșii, încercuite de fire de păr blond, rar.

Cuprins de o grabă nebună, - dădu ocol camerei neîngrijite, aprinzând mai multe luminări. Mâinile îi tremurau în timp ce ținea flacăra chibritului lângă fitilele

care fuseseră aprinse de atâtea ori încât se carbonizaseră. De obicei ardea lumânările până la ultimul strop de ceară. Căldura și fumul lumânărilor făcură să crească zăpușeala din cameră, însă Dale Gordon nu observă, fiind ocupat să-și arunce pantofii din picioare, să-și dea jos pantalonii și chiloții.

Gol, se lăsă în genunchi în fața unui altar improvizat. Când se loviri de podeaua goală din ciment, rotulele lui scoaseră un zgomot de nuci care se sparg. Dale Gordon nu-l auzi și nu-i păsa de durerea care-l însoți. Chinul lui era de natură emoțională, spirituală, însă cât se poate de real. Se simțea de parcă toți diavolii iadului s-ar fi aflat în trupul lui și încercau să iasă afară prin organele sale vitale, croindu-și drum cu ghearele. Așteptase în mașina lui până când automobilul Lexus ieșise de pe aleea hotelului Mansion. Gillian Lloyd era singură. Se ducea acasă. După ceasuri întregi de desfătare sexuală cu bărbatul înalt și brunet, cu trăsături de indian, dar cu ochi de un albastru intens.

Lui Dale Gordon nu-i păsa de el. Nici măcar nu voia să-i știe numele. Important era ce făcuse Gillian cu el. Dale nu avea o experiență sexuală care să-i servească drept termen de comparație. Oricum, știa ce făceau un bărbat și o femeie atunci când erau singuri. Văzuse poze. Văzuse și filme. De câte ori vizualiza preludiul lasciv la care se dedase Gillian și își imagina frumoasele ei brațe și picioare încolăcite în jurul trupului bărbatului în timp ce acesta o posedea ca un animal, era copleșit de o criză de plâns necontrolat. Plângea în hohote, vărsând lacrimi din belșug, în vreme ce se ruga în fața altarului său. Suspinele îi zguduiau trupul atât de violent încât aproape că i se auzeau oasele lovindu-se sub piele. Se ruga sincer și plin de remușcări fiindcă nu era doar vina lui Gillian, ci și a lui. El greșise. Îngrozitomsă rugăciunile de iertare nu erau

suficiente. Ca să plătească pentru teribila lui greșeală, trebuia să se autopedepsească...

Ridicând pânza cu franjuri ce acoperea dulapul care-i servea de altar, trase unul din cele trei sertare. Înăuntru se afla un bici, compus din mai multe fâșii late. Înșfăcă mânerul pătat de sudoare cu mâna dreaptă, rosti o rugăciune scurtă, apoi, ridicând biciul peste umăr, își plesni spinarea. Se biciui de mai multe ori, până când sângele începu să curgă pe șanțul îngust al coloanei vertebrale, picurând pe podea. Apoi își pierdu cunoștința.

Într-un târziu se trezi și constată că zăcea pe podeaua stropită de sânge, cu genunchii strânși la piept, tremurând. Înțepenit, se ridică în picioare și porni clătinându-se către baia separată de restul încăperii de o perdea jerpelită. Făcu un duș rece. Apoi, lăsând apa să se usuce pe el, luă un prosop, merse la altar și încercă să șteargă sângele de pe dușumea. Era cumplit. Făcuse mare mizerie.

Petele roșii rămase pe prosop îi amintiră și de sângele lui Iisus, care cursese atunci când acesta fusese ținut pe cruce. Să se compare cu acel preaslăvit profet și martir era o fanfaronadă, știa asta, dar își găsi astfel alinarea. Totuși autoflagelarea fusese doar prima etapă a penitenței sale. Trebuia să i se confeseze fratelui Gabriel. Oricât de umilitor ar fi fost, trebuia să-i spună fratelui Gabriel că el, Dale Gordon, îi trădase încrederea, și misiunea eșuase. Cu obrajii scăldați în lacrimi se duse la telefon. Apucă receptorul, temându-se de ce urma să facă. Era târziu. Poate că ar fi trebuit să aștepte până a doua zi dimineață. Nu, momentul zilei nu conta. El era neobosit. La telefoanele de la Templu se răspundea în permanență. În plus, fratele Gabriel dăduse dispoziție să i se aducă imediat la cunoștință veștile bune. Ca și cele proaste. Dale Gordon știa pe de rost numărul de telefon. Îl formase chiar

în acea dimineață. Telefonul acela fusese prilej de bucurie. Sunase ca să raporteze că își îndeplinise misiunea încredințată lui. Și ce mândru fusese! Iar acum... acum apăruse problema asta. Inima îi bătea cu putere în timp ce asculta țârâitul care-i semnală că legătura fusese făcută. După cinci apeluri, un telefon aflat în complexul din munți, la mare distanță de apartamentul sordid al lui Dale Gordon, fu deschis.

— Pace și iubire. Cu ce vă pot ajuta?

CAPITOLUL 5

Ziua se anunța umedă, temperatura era destul de plăcută, însă umiditatea mare o făcea înăbușitoare. Dale Gordon transpira abundant. Rănile de pe spate îl usturau din cauza sudorii sărate, dar lui nu-i păsa. Mărșăluia pe trotuar, ca un soldat ce era. Un soldat bun și supus, concentrat asupra misiunii sale, nu asupra obstacolelor care l-ar fi împiedicat s-o îndeplinească. În tăcerea de dinaintea zorilor, respirația lui greoaie era singurul zgomot. Nimic nu-i lumina drumul. Luna ca un corn subțire atârna deasupra orizontului, la apus. Până la răsăritul soarelui mai era o oră. Dar chiar și în semiîntuneric, Dale Gordon nu bâjbâia. Deși nu mai fusese pe-acolo niciodată, nimerea drumul. El atribuia siguranța pașilor săi îndrumărilor divine. Fratele Gabriel îl încredințase că drumul îi va fi drept și sigur și, ca întotdeauna, avusese dreptate. Fratele Gabriel putea înfăptui miracole, prin simpla putere a minții lui. Până și pe căinii din împrejurimi îi făcuse să tacă. Niciunul nu lătrase în semn de avertisment. Dale Gordon nu-și notase adresa, pentru că o memorase. Privea drept înainte, până când ajunse în dreptul casei, unde execută încet o întoarcere militară, pentru a o studia. Era o casă cu un singur etaj, în stilul tradițional. Fațada fusese construită din cărămizi. Căptușeala din scânduri era albă, iar ușa din față închisă la

culoare. Albastră, poate verde poate chiar neagră, greu de spus pe întuneric. Peluza părea bine îngrijită.

Ar fi trebuit să lase aprinsă o lumina la poartă, ca măsură de precauție, își zise Dale Gordon în vreme ce urca pe alee. Nu se temea că va fi zărit de ea sau de vecini. Fusese asigurat că e de neînvins, iar el credea asta. Trei trepte scunde duceau la ușa din față, flancată de ghivece cu crizanteme înflorite. Făcându-și palmele căuș în jurul ochilor, privi cu atenție prin fereastra în formă de evantai ce forma treimea superioară a ușii. Văzu doar o licărire alb-albastră, venind din interiorul casei. Restul clădirii era în întuneric. Apăsă pe clanță. Ușa era încuiată, începu să verifice metodic ferestrele din față. A treia era deschisă.

„Dacă acolo există un sistem de securitate și se declanșează vreo alarmă, trebuie să fii pregătit să acționezi rapid. Înainte să sosească vecinii sau poliția”.

Fratele Gabriel se gândise la toate. Dale Gordon își șterse palmele asudate pe pantaloni și răsuflă iute de câteva ori, ca un halterofil pregătit să ridice haltera. Precauția se dovedi inutilă, deoarece, atunci când ridică în grabă fereastra, nicio alarmă nu fu activată. Timp de treizeci de secunde rămase nemișcat și încercă să sesizeze vreo mișcare în casă. Neauzind nimic, se ridică pe pervaz și intră pe fereastră. Ochii îi erau deja acomodați cu întunericul. Se afla în camera ei de zi. În aer plutea un miros plăcut, de flori. Adulmecând miresmele, ajunse la o masă din capătul camerei, unde găsi un bol de cristal plin cu petale uscate de flori și baghete de scortişoară. Se aplecă și trase adânc în piept parfumul delicat. El nu trăise niciodată într-o casă atât de dichisită. I-ar fi plăcut să mai zăbovească dar i se ordonase să-și încheie misiunea înainte de răsăritul soarelui, așa că își îndreptă spatele și privi în jur. Ar fi dorit să poată aprinde lumina, ca să vadă și celelalte lucruri din cameră. Tânjea să mai întârzie printre

obiectele pe care ea le atingea în fiecare zi. Pe măsuțe erau risipite cărți, reviste și fotografii înrămate, însă era prea întuneric pentru a distinge cine era în poze. Fu tentat să ia una în chip de amintire, ca să poată avea ceva ce-i aparținuse ei, dar rezistă acestei tentații. Ar fi însemnat să fure, iar el nu era un hoț.

Se deplasă cu grijă, evitând mobilele. Podeaua era dintr-un lemn de esență tare, însă el pășea ușor, pentru ca scândurile să nu scârțâie. Lumina pe care o văzuse de la ușa din față venea dinspre bucătărie. Se gândi s-o stingă, apoi hotărî că nu mai conta. Se pregătea să plece din bucătărie, când zări un pahar pe o poliță. În el erau vreo două linguri de lichid. Întinse mâna după el, apoi avu o ezitare. Fratele Gabriel îi spusese să nu atingă ceva dacă nu era necesar? Însă fratele Gabriel n-avea să afle niciodată, nu-i așa?

Dale Gordon luă paharul și bău lichidul care nu era decât apă chioară. Cu toate acestea, se simți puțin amețit. Îl îmbăta gândul că bea după ea, că atingea cu buzele și limba o suprafață pe care ea pusese gura de curând. Experiența avea o semnificație aproape religioasă. Inima îi bătea la fel de tare ca atunci când ascultase benzile cu înregistrarea predicilor fratelui Gabriel. Își plimbă limba pe marginea paharului, înăuntru și în afară. Respirația i se accelerează până se transformă în gâfâială. Simțea o excitație despre care știa că era sexuală și, ca atare, imorală. Stop! Ce făcea el acolo? Nu trebuie să-și abată atenția de la misiune. Nu trebuia să se lase prins în mrejele netrebniciei târfe care era Gillian Lloyd. Puse jos paharul și se întoarse, refuzând simbolic tentația. Se întoarse în grabă în camera din față, unde se opri ca să se calmeze și să se orienteze.

Din camera principală, în direcție opusă față de sufragerie și bucătărie, pornea un hol întunecat. Trei uși dădeau în el. Una trebuia să fie a camerei în care dormea

ea. Imaginându-și că era doar o umbră, Dale Gordon străbătu tiptil culoarul.

În prima cameră în care intră văzu un birou, un calculator, cartoteci și un fax. Pe o planșetă fixată pe perete se aflau note scrise de mână și cărți de vizită. Deci, era camera ei de lucru. A doua ușă dădea într-un dormitor mic. Patul era acoperit cu o cuvertură de o nuanță deschisă, iar la un capăt era împăturită o plapumă demodată veche. Mai erau un fotoliu și o masă rotundă, acoperită cu o pânză care se asorta cu pătura. Camera de oaspeți, își zise el, și se întoarse în hol.

Înzestrat cu un acut simț al mirosului, Dale Gordon știu, înainte de-a intra pe ușa de la capătul holului, că avea s-o găsească acolo. Simțea parfumul șamponului ei. Aroma pielii ei, încălzită în timpul somnului, avea consistența unui gust în gura lui. În cameră era beznă, dar ochii i se obișnuiseră atât de mult cu întunericul încât o putea vedea limpede. Inima îi bubuia în piept, dar nu de teamă sau neliniște, ci de entuziasm, de emoția de a se afla atât de aproape de ea. Una dintre cele deosebite. Cel puțin așa fusese până când...

Nu, nu va stăruia asupra acestui aspect și nici nu se va înfuria. Dacă s-ar fi gândit la bărbatul înalt care o murdărise și-i pângărise trupul, s-ar fi îmbolnăvit din nou. Dacă și-ar fi imaginat-o ținându-l strâns, gemând de plăcere la o asemenea profanare, ar fi putut să vomite. Dormea pe burtă, cu capul întors într-o parte. Un obraz, un ochi și o ureche delicată erau expuse vederii lui. Respira ușor. Părul ei negru și mătăsos era răsfirat pe pernă. Pe podea, lângă pat, zăceau două articole de îmbrăcăminte. Se aplecă și le luă. O pijama. Bluza scurtă fără mâneci se încheia cu nasturi. Mângâie bumbacul moale care-i acoperise sânii și îl mirosi trăgând adânc parfumul lui în piept. Îl luă ameteala gândindu-se la pielea ei frecându-se

de țesătură, la sânii ei care-i dăduseră formă. Pânza delicată îi scosese în relief sfârcurile, la care ar fi supt un prunc. Numai că acolo nu era niciun prunc. Întristat, lăsă bluza de pijama pe piciorul patului, dar păstră sortul, strângându-l ușor în palme. Deși știa că n-avea cum să rețină căldura trupului, își închipui că pânza era încă fierbinte. Fierbinte și umedă în locul ce-i acoperea sexul. Întoarse șortul pe dos, îl întinse peste ventrele lui și începu să se frece de el.

Chiar și prin straturile de îmbrăcăminte simți că ejaculase. Pentru Dale Gordon era o senzație rară. Încă de la acel episod din gimnaziu, când ceilalți băieți îi dăduseră jos chiloții, râzând de micimea penisului său, el renegase chestia aia dezgustătoare adăpostită între picioarele lui. Detesta faptul că trebuia s-o atingă, fie și numai pentru a urina sau în timp ce-o spăla. Și o tot spăla, până când i se părea curată. Se simțea umilit în acele dimineți când se scula și își dădea seama că penisul îl trădase în somn, că așternutul lui era pătat... așa cum fusese și în acea dimineață când mama lui descoperise ce lucruri urâte făcea el în pat noapte de noapte. Ea îl determinase să se ciomăgească singur până când sângerase și se dezbăraseră de obiceiurile și gândurile necurate.

Fratele Gabriel era de acord cu mama lui. Satisfacțiile trupești erau imorale. Trebuia să se păstreze pur, deoarece aspectul carnal reprezenta un blestem pentru oamenii religioși. Așa-i spusese fratele Gabriel, iar Dale Gordon înțelegea adevărul ăsta acum mai bine ca niciodată. Fiindcă, dacă nu era atent, această plăcere pe care o încerca avea să-l copleșească, să-i întunece judecata și să-i pună în pericol misiunea. Totuși se simțea bine frecând șortul lui Gillian Lloyd de pantaloni. Atât de bine, încât nu se putea opri să n-o facă. Nu-și putu stăpâni un geamăt adânc de extaz animalic și de rușine cucernică.

Geamătul o trezi pe femeie. Întâi deschise ochii, dar nu se mișcă, de parcă încerca să-și amintească unde era și să înțeleagă ce-o trezise. Apoi, ca și cum l-ar fi simțit în preajmă, se răsuci pe spate și țipă. Nu fu un țipăt. Nu se auzi tare, ci doar o jumătate de strigăt, de parcă fusese strânsă de beregată.

— Bună, Gillian. Ea îl privi cu gura căscată.

— Ce cauți aici? îl recunoscuse! Acum îl știa. Îi știa fața. Iar el se simți mândru, fiind convins că era ultima față pe care ea avea s-o mai vadă.

CAPITOLUL 6

„Domnișoară Melina Lloyd! Trezită dintr-un somn adânc, aruncase pătura de pe ea, înșfăcase un halat și ieșise poticnindu-se din dormitor, croindu-și drum ca teleghidată spre ușă, cu intenția de-a o deschide pentru a face să înceteze țârâitul insistent al soneriei. Amețită și zăpăcită, îi trebuiră câteva secunde pentru a constata că nu visa, că era într-adevăr trează și stătea în picioare în fața unor polițiști din Dallas. Cu privirea încețoșată, observă mașina patrului parcată pe alee.

— Domnișoara Lloyd?

Ea își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Da, îmi cer scuze, eram... Ce doriți?

— Eu sunt caporalul Lewis, iar el e caporalul Caltrane.

— S-a întâmplat ceva?

— Putem să intrăm? În acea clipă se trezi de-a binelea. Polițiștii nu veneau la ușa cuiva la o oră atât de matinală pentru a vinde bilete la balul lor de binefacere. Dacă locuința i-ar fi fost cuprinsă de flăcări, dacă vreun lunetist ar fi asediat zona sau ar fi existat altă situație de urgență, sirenele luminoase de pe mașina lor ar fi clipit intermitent, iar ei ar fi strigat, grăbiți, ordine. Nu nu veniseră s-o avertizeze asupra vreunui dezastru potențial.

Ceva îngrozitor se întâmplase deja. Altfel, caporalii Lewis și Caldrane n-ar fi cerut permisiunea să intre în casă.

Nu s-ar fi ferit s-o privească în ochi.

— Ce s-a întâmplat? Strânse cu putere marginea ușii. Spuneți-mi.

Lewis întinse mâna spre ea, dar femeia îl respinse și se retrase în hol. Cei doi o urmară. Caldrane închise ușa, în timp ce colegul lui încercă să se apropie de ea.

— Ar fi bine să luați loc, domnișoară Lloyd.

— Nu vreau să iau loc. Vreau să știu ce se întâmplă și de ce ați venit aici.

Polițiștii înțeleseseră că era mai înțelept să vorbească direct. Lewis, purtătorul de cuvânt al patrulei, zise:

— Sora dumneavoastră... Au fost niște... of... probleme la ea acasă. Fie azi-noapte, fie azi-dimineață, devreme. Nu suntem încă siguri.

— Ea a pățit ceva? Caldrane se uită la vârfurile pantofilor lui solizi. Lewis tuși, ținând mâna la gură, dar avu cel puțin curajul s-o privească în ochi.

— Da, doamnă. Mă tem că da. A fost găsită moartă azi-dimineață.

Se simți de parcă cineva i-ar fi lovit pieptul cu un berbec. Aerul îi tășni pe gură cu un zgomot puternic. Genunchii i se muiară. Lewis întinse iarăși mâna, și ea îi permise s-o sprijine în timp ce se lăsa pe un scaun. Camera se clătina, stomacul i se întorsese pe dos, iar urechile păreau să-i fi luat foc. O perdea de întuneric coborî asupra ei. Reuși să nu-și piardă cunoștința, însă respira neregulat... Lewis îi ceru lui Caldrane să-i aducă un pahar cu apă, iar acesta păru ușurat că părăsea camera. Melina își acoperi gura cu palma umedă; degetele îi erau reci ca gheața și îi tremurau. Ochii i se umpluseră de lacrimi, lacrimi provocate de șoc, nu de mâhnire. Era prea devreme pentru mâhnire. Trăia un sentiment de

neîncredere.

Pur și simplu așa ceva nu se putea întâmplă. Trebuia să fie vorba despre un vis urât, din care urma să se trezească. Ușurată, ar fi rostit o rugăciune scurtă de mulțumire pentru că fusese doar un vis. Și l-ar fi amintit mai târziu, în timpul zilei, și-ar fi făcut vreo prostioară pentru a alunga amintirea lui cumplită.

Până a doua zi, avea să-l uite cu totul. Sau, dacă nu era un coșmar, era o teribilă greșeală. Poliția nimerise la altă casă, la altă persoană. Comiseseră o gravă eroare. Avea să dea în judecată Departamentul de Poliție din Dallas fiindcă o făcuse să treacă prin asemenea momente.

Nu nu, o clipă. Avea să trimită fiecărui serviciu al departamentului câte un coș cu fructe, brânză și cârnați, pentru că ea urma să se bucure grozav că ei se înșelaseră. Dar când își ridică privirea înlăcrimată spre polițist și-l întreabă dacă era sigur, înțelese că gândurile despre coșmaruri și erori fuseseră niște simple fantezii.

— Una dintre vecinele surorii dumneavoastră știe că ea se scoală devreme. S-a dus să împrumute niște cafea azi-dimineață, pe la ora șapte și jumătate. A sunat de mai multe ori la ușă. Mașina domnișoarei Lloyd era acolo, așa că vecina și-a zis că trebuia să fie acasă. Știa unde se afla ascunsă cheia de rezervă și a intrat în casă. A găsit-o în dormitor. Caltrane se întoarse cu un pahar cu apă. Lewis îl luă și i-l dădu Melinei. Temându-se că o să verse dacă va încerca să înghită ceva, ea îl puse pe marginea mesei. Lewis continuă:

— Vecina a dat numele dumneavoastră anchetatorului. El ne-a trimis aici să vă înștiințăm.

— Cum... cum s-a întâmplat? Lewis îl privi stingherit pe colegul lui, însă niciunul nu avu curajul să-i răspundă.

— Spuneți-mi, le ceru ea cu voce spartă. Ziceați că au fost niște probleme. Ce fel de probleme? La cuptor? A fost

asfixiată? A avut un atac de cor sau o reacție alergică? Ce?

— A, nu, doamnă. Pare să fie o crimă. Se auzi un suier când Melina expiră.

— Îmi pare rău, domnișoară Lloyd, dar n-am cum să mă exprim mai delicat. Sora dumneavoastră a fost ucisă, cu bestialitate.

— Cu bestialitate? repetă ea cu glas subțire.

— Anchetatorii sunt deja la locul faptei. O echipă de criminaliști e pe drum. Sări în picioare.

— Mă duc acolo.

— N-ar fi un lucru înțelept, zise repede Lewis, tăind cu mâna aerul dintre ei. Corpul surorii dumneavoastră va fi luat...

— Mă duc acolo. Alergă în dormitor, aruncă halatul și cămașa de noapte de pe ea, înșfăcă o pereche de jeanși și o cămașă din dulap, se îmbracă, apoi își vâri picioarele într-o pereche de adidași. Luă portofelul și cheile de la mașină și în mai puțin de două minute se întoarse la polițiștii aflați lângă ușa din față.

Văzând-o strângând în mână cheile mașinii, Lewis se oferi s-o conducă acolo.

— O să conduc eu, spuse ea, dându-l la o parte din drum.

— Nu vă pot lăsa să conduceți în starea în care vă aflați, domnișoară Lloyd. Ați fi un pericol atât pentru dumneavoastră, cât și pentru ceilalți șoferi. Poate dacă ar veni un prieten...

— Of, în regulă. O să merg cu dumneata. Dar, te rog, hai să plecăm.

— Nu uitați, casa e locul unei crime, zise el. S-ar putea să n-aveți voie să intrați.

— Aș vrea să văd cine mă poate opri.

Drumul de la casa Melinei până la cea a lui Gillian dura exact unsprezece minute. Îl cronometraseră. Dar la

acea oră, zonele unde se aflau școli erau foarte aglomerate. Tăcutul Caltrane condusese sub limita de viteză, astfel că scurta călătorie dură mai mult decât de obicei. Lewis, care stătea pe scaunul din față, o întrebase de câteva ori: „Vă simțiți bine, domnișoară Lloyd?”

Ea nu-i răspunsese. Sigur că nu se simțea bine, iar el știa asta. Nu se zbătea și nu țipa deoarece îi lipsea energia pentru o criză de isterie. Era prea amortită de șoc pentru a mai plânge, prea blocată pentru a întreprinde ceva concret. Nu făcea decât să privească absent pe geamul mașinii, încercând să pună ordine în cele ce-i fuseseră relatate, lucruri pe care nu le putea pricepe. Imposibil. Nu se putea întâmpla așa ceva. Pentru toți ceilalți nu era decât o zi obișnuită. Mamele își îmboldeau copiii spre școală. Cuplurile își coordonau în grabă programul înainte de-a e săruta la despărțire. Pensionarii citeau ziarul de dimineață sau urmăreau emisiunile de știri de la televizor.

În afară de ea, toată lumea își vedea de treburi, bine mersi și fără griji. Se simțea ofensată de nepăsarea celorlalți față de tragedia pe care o trăia. În viața ei tocmai se petrecuse un eveniment cutremurător, ireversibil. De-acum înainte, nimic n-avea să mai fie la fel. Pierderea surorii ei gemene era definitivă. Avea să fie veșnică. Chiar nimeni nu înțelegea asta? Pe lângă iritarea provocată de cei pentru care acea zi era una normală, ea le invidia și inocența. Își dorea cu disperare să poată da timpul înapoi, la perioada în care o schimbare de program, un ciorap găurit sau o unghie ruptă constituia necazul zilei. Voia să se întoarcă la ziua de ieri, la noaptea trecută, cu o oră în urmă, când dormise liniștită, ignorând complet tragedia căreia urma să îi facă față.

Speranțe deșarte. Totul era mult prea real, așa cum se dovedi când dădură colțul spre clădirea în care se comisese crima. Mai multe ambulante și vehicule oficiale

erau parcate la întâmplare pe stradă. O bandă galbenă fusese întinsă în jurul întregului perimetru al casei cu coloane albe, și cu ușa de un negru lucitor. Bărbați și femei în uniformă îndeplineau diverse însărcinări, ori se învârteau prin preajmă, încercând să pară ocupați.

Pe ambele trotuare ale străzii, vecinii se adunaseră în grupuri mici. Unii erau deja interogați de poliție.

— Până acum nu există martori, o informă Lewis, observând direcția în care privea ea. Din cauza aglomerației de pe stradă, mașina de patrulare își redusese mult viteza, apoi Caltrane o opri.

— Nu poți să claxonezi sau să faci ceva? întrebă Melina pierzându-și răbdarea.

— Îmi pare rău domnișoară Lloyd. Din nefericire, locul unei crime atrage întotdeauna mulțimea. Atunci când un puști pe bicicletă țâșni în fața lor, nervii îi cedară.

— Ah, ce naiba, strigă ea, scoateți-mă de aici! Lewis trebuie să fi simțit că ea își pierde controlul trotuar.

și îl îndemnă pe Caldrane să parcheze cât mai aproape de

Apoi coborî și deschise portiera din spate. Melina îl împinse și străbătu în fugă restul drumului spre casă, ignorând privirile curioase ale vecinilor. Când trecu, aplecându-se, pe sub banda galbenă, câțiva polițiști alergară spre ea, strigându-i să se oprească. Fără să-i ia în seamă, ea porni rapid pe pajiște. Ajunse la ușa din față și intră în hol. Acolo, trei polițiști o prinseră, împiedicând-o să meargă mai departe.

— Trebuie s-o văd... Luați mâinile de pe mine! Gâfâind, Lewis se apropie în fugă.

— E sora victimei.

— Geamănă! îl corectă ea, cu o voce care i se păru tipătul răgușit al unei nebune. Vreau s-o văd. Vă rog să mă lăsați să intru. Trebuie s-o văd.

— Zău, domnișoară Lloyd, nu ți-ai dori asta. Nu acum. Un bărbat în civil se apropie și se legitimă:

— Caporal-șef Lawson, de la Divizia omucideri.

— Lăsați-mă să intru, vă rog. Vă rog.

— Înțeleg nevoia dumatăle de-a te convinge că e moartă, domnișoară Lloyd. Crede-mă, te înțeleg.

— Atunci lăsați-mă s-o văd. El dădu hotărât din cap, dar îi vorbi tot calm:

— Specialiștii adună probe. Cu cât mai puțini oameni se află acolo, zise el, făcând un semn scurt spre dormitorul din capătul culoarului, cu atât mai mari sunt șansele de a strânge dovezi care să ne conducă la un suspect. Vrei să știi cine-a ucis-o pe Gillian, nu-i așa? Și vrei să afli de ce, corect?

Tehnica de abordare a detectivului provenea dintr-un manual de psihologie. Se vedea că avea experiență în abordarea rudelor victimelor unor crime violente. În orice caz, stilul său calm o liniști pe Melina, care încetă să se zbată în mâinile polițiștilor. Lawson o privea în ochi cu puterea unui hipnotizator. În orice altă situație, omul ăla n-ar fi dominat-o cu atâta forță, însă ea înțelegea, cu partea lucidă a minții, că dorea ca cineva să dețină controlul. Voia pe cineva care să refacă o aparență de ordine în viața ei transformată fără niciun avertisment în haos.

— O să colaborăm ca să obținem niște răspunsuri, în regulă? întrebă el. Ea își clătină capul.

— Bun, vreau ca oricine a făcut asta, să fie prins, judecat și condamnat. De aceea e mai bine să stăm departe de locul crimei. Altfel, acesta ar putea fi răvășit, iar cel care ți-a omorât sora ar ieși basma curată.

— Eu nu vreau... Se opri, înghițind în sec de emoție. Nu vreau să iasă basma curată. Vreau să fie prins și pedepsit.

— Atunci am căzut de acord. Bărbatul făcu o mișcare

bruscă, iar polițiștii îi dădură drumul cu prudență și se retraseră câțiva pași.

— Dumneata știi ce s-a întâmplat? El o îndrumă spre camera de zi.

— Să ne așezăm undeva. Vreau să-ți pun câteva întrebări. Un tehnician care aplica praf pentru amprente o împiedică să se uite în dormitor. Poate că se amăgise singură crezând că era pregătită pentru ce-ar fi putut vedea acolo. Scenele asemănătoare de la televizor și din filme nu-i dădeau tăria de a înfrunta cruda realitate. Situația în care se afla era mult mai grea decât și-ar fi putut imagina sau decât ar fi putut descrie vreun film. Pe lângă ciudatele imagini și zgomote, se mai simțea și un miros neobișnuit, care o îngrețoșa. După ce Melina se așeză pe canapea, Lawson o întrebă dacă voia să-i aducă ceva. Ea dădu din cap.

— Nimic de băut?

— Nu mulțumesc. Detectivul se instalează pe taburetul din fața sofalei.

— Ar trebui să anunțăm pe cineva?

— Pe... O podidi plânsul. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Și nasul îi curgea. Lawson îi făcu un semn unei polițiste să aducă niște batiste de hârtie și femeia veni imediat cu ele. Melina își șterse ochii și își suflă nasul.

— Eram gata să spun că trebuie anunțată sora mea. Înțelegi, suntem... eram foarte apropiate. Cu un aer sumbru, bărbatul dădu din cap.

— Părinții dumitale?

— Au decedat.

— Alți frați sau surori?

— Nu, spuse ea, dregându-și glasul. Doar noi două. Detectivul se încruntă, în semn de regret.

— Știu că ți-e greu, domnișoară Lloyd. Ți se va cere să identifici cadavrul. Melinei i se puse un nod în gât, însă

dădu din cap înțelegătoare.

— Vecina care a găsit-o a identificat-o imediat. Semenii foarte mult cu ea.

— Ce s-a întâmplat, domnule detectiv? Nu-și putea aminti gradul lui, dar omul n-o corectă. Lawson îi făcuse de la început impresia unui bărbat solid. Avea un bust în formă de cutie, strâns într-o jachetă cu câțiva centimetri mai scurtă și cu o măsură mai mică. Tunsoarea lui de aviator făcea ca și țeasta să pară pătrată. Gâtul era gros, iar sprâncenele stufoase formau o linie dreaptă, deasupra ochilor pătrunzători. Probabil că în tinerețe făcuse sport. Fotbal sau lupte. Aspectul lui masiv îl făcea să pară dur, dar cu ea se purta blând, cu compasiune.

— N-o să te menajez, domnișoară Lloyd. A fost ucisă cu un obiect ascuțit, probabil un cuțit.

— A fost înjunghiată?

— De mai multe ori. Îi scăpă un geamăt surd. Își încrucișă brațele la piept și se aplecă înainte, legănându-se încet în sus și-n jos cu ochii închiși.

— Îmi pare rău, șopti detectivul. Ești sigură că nu vrei să stea cineva cu dumneata? Ea respinse ideea, dând energic din cap.

— A fost violată?

— Medicul legist o examinează acum. S-au făcut fotografii. După ce o să fie dusă la morgă, o autopsie completă...

— Domnule detectiv, îl întrerupse ea, a fost violată?

— Sincer să fiu, nu-ți pot spune. Nu pare să fi fost agresată sexual, dar te rog să înțelegi că în acest moment nu putem fi siguri.

— Mulțumesc pentru sinceritate. Lawson își schimbă poziția pe taburet, apoi scoase un carnet și un pix din buzunarul de la piept.

— Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Sigur. Vreau să fiu de ajutor atât cât pot, dar trebuie să facem asta chiar acum?

— Cu cât mai repede stabilim un mobil, cu atât mai rapid vom ști de unde să începem căutarea unui suspect.

— De unde să știu eu care a fost mobilul asasinului?

— Vom începe cu viața cotidiană a surorii dumitale, cu prietenii ei, cunoștințele, obiceiurile și așa mai departe. Pe urmă vom pleca de la aceste date. Dând din cap în semn că înțelege, Melina își șterse ochii, își suflă nasul și, cu un semn din mână, îl îndemnă să înceapă.

— Avea dușmani de care ai cunoștință?

— Nu.

— Vreun fost soț gelos?

— N-a fost niciodată măritată.

— Vreun fost iubit sau prieten gelos?

— Nu.

— Vreun fost funcționar sau vreun coleg răuvoitor?

— Se înțelegea bine cu toată lumea.

— Din câte știi dumneata.

— Domnule Lawson, dacă ar fi avut vreun dușman, eu aș fi știut.

— Îți spunea totul?

— Da.

— Chiar și detalii din viața ei intimă?

— Nu pot fi sigură că-mi spunea totul, dar n-ar fi putut păstra un secret față de mine, după cum nici eu nu puteam. Ne intuiam una alteia starea de spirit după ce schimbam un singur cuvânt, fie și la telefon. Aș fi simțit dacă ar fi îngrijorat-o ceva sau cineva. Există între noi această... telepatie. E un fenomen obișnuit în cazul gemenilor.

— Am auzit de asta. A vorbit vreo dată de cineva care-o urmărea? Ea dădu din umeri.

— Nu.

— Și nu-ți vine în minte nimeni care i-ar fi putut purta pică?

— Nimeni. Bărbatul lovi carnetul cu pixul și își mușcă buza de jos.

— Poftim? întrebă ea. El se mișcă pe taburet.

— Ei bine, noi nu credem că a fost un atac întâmplător. Nicio spargere obișnuită sau o tâlhărie. Nimic nu pare deranjat și parcă nu lipsește nimic, deși, mai târziu, dumneata ne vei ajuta să stabilim asta trecând prin camere și verificând. Am găsit și un medalion cu rubine pe noptiera de lângă pat. Era la vedere. Un hoț nu l-ar fi ignorat.

— Era un dar de la Jem. II-a adus chiar aseară. Detectivul ciuli urechile și schimbă o privire cu ceilalți ofițeri ce stăteau în preajmă și ascultau.

— Jem Hennings. Dădu din cap exasperată. Nu-mi vine să cred că nu l-am pomenit până acum. Am uitat cu totul de el. Nu mă gândeam...

— Cine e?

— Bărbatul cu care se întâlnea ea.

— Prieten?

— Da.

— Ai un număr de telefon unde poate fi găsit? Ea se uită alarmată la grupul de polițiști.

— Da, dar... nu e posibil ca Jem să fie amestecat în treaba asta.

— Ar trebui, totuși, înștiințat. Corect? Iar dacă a fost aici aseară, trebuie neapărat să vorbim cu el. Ea îi dădu numele firmei de brokeraj la care lucra Jem Hennings.

— Ajunge acolo devreme, înainte de deschiderea bursei de la New York.

— Înseamnă că acum ar trebui să fie acolo. Lawson îl însărcină pe Caltrane să-i dea telefon. Cheamă-l aici. Nu-i spune ce s-a întâmplat. Melina îl urmări cu privirea pe

polițistul care se retrăgea cu telefonul mobil în mână. Întorcându-se către Lawson, ea spuse:

— Dar asta-i o cruzime teribilă, nu?

— Ceea ce a pățit sora dumitale e de o cruzime teribilă, domnișoară Lloyd Asta-i încă un motiv pentru care nu cred că jaful a fost mobilul. Dacă e prins asupra faptului, un tâlhar poate să intre în panică și să lovească violent și rapid. Reacționează reflex, iar cineva sfârșește prin a fi ucis. Fără premeditare. Ea se uită către dormitor și zise încet:

— N-a fost așa? Crezi că a fost o crimă premeditată! El încuviință cu un aer sumbru.

— Cred că sora dumitale a fost... ținta. Și e mai mult decât un instinct. Dovezile indică treaba asta. Caldrane se apropie și, vorbind pentru prima dată, spuse:

— Hennings e pe drum. Lawson făcu semn cu capul că înțelesese, dar continuă s-o privească în ochi pe Melina.

— Ce relație avea sora dumitale cu domnul Hennings?

— Se întâlneau.

— De cât timp se întâlneau?

— Să mă gândesc... Făcu un calcul mintal. De aproape un an.

— Era o relație intimă?

— Mă întrebi dacă erau amănți? ripostă ea cu țâfnă, iar când el încuviință, îi zise:

Da, aveau raporturi sexuale. E importantă treaba asta, domnule Lawson?

— S-ar putea. Ce fel de tip e Hennings?

— Ce fel? Prosper. Supradotat. Arată bine.

— Etnia? Melina îl privi încurcată pe detectiv.

— Nu sunt sigură. Hennings e un nume irlandez sau englez, nu! Zău, nu văd ce importanță are, spuse ea, ușor iritată.

— Și ești sigură că Hennings era singurul bărbat cu care se întâlnea sora dumitale?

— Unde vrei să ajungi?

— După părerea dumitale, Hennings e genul de bărbat gelos?

— Nu știu. Poate. De ce? Detectiv Lawson... Se întrerupse când auzi roțile târgii scârțâind pe podeaua din hol. Nu-și mai aminti când se ridică, făcu câțiva pași, șovăitori, apoi se sprijini de spătarul unui fotoliu. Cadavrul fusese pus într-un sac cu fermoar și apoi legat cu curele de targă.

— Vreau s-o văd. Lawson o sfătui să-l lase pe medicul legist să ducă trupul în oraș și să-l pregătească pentru identificarea oficială.

— Vreau s-o văd, repetă ea. După o lungă ezitare, Lawson își dădu acordul, fără tragere de inimă. Se duse împreună cu ea spre targa. Lawson le făcu semn infirmierilor, care desfăcură fermoarul doar atât cât să se vadă fața.

Era atât de rigidă și de palidă, de parcă ar fi fost modelată din ceară. Ar fi putut fi chiar fața ei, cu excepția petelor maronii de pe pielea foarte albă. Acele pete o zăpăciră pe moment, apoi înțelese că erau picături uscate de sânge.

Își simți genunchii înmuindu-se.

— O să leșin, mai apucă ea să spună.

CAPITOLUL 7

„Domnișoară Lloyd? O polițistă bătu încet în ușa acoperită cu pudră a camerei. Vă simțiți bine?

Bine? Mă simt bine? Pe dracu' nu, nu mă simt bine. Nu rosti cu voce tare gândurile pline de sarcasm. Femeia avea intenții bune.

— E-n regulă, răspunse ea. O să ies într-o clipă. Avusese o criză de astm, dar greața îi trecuse, lăsându-i

doar o senzație de gol, atât emoțional, cât și fizic. Își udă fața și gâtul cu apă rece, își clăti gura și se spală pe mâini. Arăta oribil, dar nu-i trecu prin minte niciun motiv pentru care asta ar mai fi contat. Când deschise ușa de la baie, polițista îi zâmbi cu simpatie.

— Pot să vă aduc ceva?

— Da. Pe detectivul Lawson. Polițista o conduse înapoi în camera de zi, unde detectivul îngenunchease în fața unei ferestre. Alt polițist îi spunea că afară fuseseră găsite urme de pași.

— O să dăm cu pudră. S-au luat deja amprente după urmele de pași. O să luăm și probe de sol.

— Paharul din bucătărie?

— A fost împachetat. Lawson dădu din cap greoiu. Polițista îi atrase atenția.

și se ridică în picioaredestul de

— Domnișoara Lloyd vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Sigur. În timp ce el se apropia, Melina se pregăti pentru disputa despre care știa că avea să urmeze.

— Vreau să văd dormitorul. El dădu din cap.

— Nu cred că e recomandabil.

— Dumneata pomeneai de probe care indică faptul că Gillian a fost ținta atacului. Dacă văd despre ce e vorba, poate că o să reușesc să fac puțină lumină.

— O să avem fotografii.

— De ce să le mai așteptăm?

— Nu e o imagine plăcută.

— Iar eu nu sunt o mimoză hipersensibilă. Știu că trebuie să fie plin de sânge. Am văzut pete pe fața ei. Și dumneata spuneai că a fost înjunghiată de mai multe ori. Știu la ce să mă aștept.

— Nu pe de-a-ntregul. Își coborî privirea preț de câteva secunde, apoi o ridică din nou, cu un aer de scuză.

Nu ți-am pomenit de asta până acum, fiindcă ai avut destule de îndurat Oare ce omisese? Putea fi ceva și mai rău? îl privi insistent, cerându-i pe tăcute să nu-i ascundă nimic.

— E ceva scris pe pereții dormitorului.

— Scris?

— Se pare că el... După mărimea urmelor de pași pe care le-am găsit lângă fereastră, suspectul nostru e un bărbat. Se pare că a înmuiat o cârpă în sângele surorii dumitale și a mâzgălit niște, mă rog, niște obscenități pe pereți. Stomacul Melinei se ridică și coborî ca un val uriaș. Dacă n-o făcea, avea să-și imagineze ani de zile, scene de coșmar. Voia să vadă camera așa cum era, nu o imagine creată în mintea ei. Trebuia să cunoască realitatea, nu o abstracțiune. Trebuia să vadă acea încăpere ca să poată face față situației și, spera ea, să o pună la păstrare într-o cămăruță a sufletului ei. Dacă nu se confrunta acum cu acea imagine și n-o înțelegea, n-ar fi reușit niciodată s-o zăvorască în adâncul ei. Necunoscutul înspăimântător s-ar fi perpetuat la nesfârșit, hărțuind-o mereu.

— Trebuie să văd unde și cum a murit sora mea, domnule detectiv. Brigada de examinare a locului crimei își terminase treaba. Oamenii duseseră echipamentul într-o camionetă și pleaseră, lăsând casa pe mâna detectivului de la Omucideri. Acum, Lawson hotăra cine intra în acea cameră. Anchetator experimentat, el se uită cu atenție în ochii Melinei. Privirea ei neliniștită exprima hotărâre. Bărbatul oftă, ca un om ce renunța la o dispută pe care știa că a pierdut-o.

Îi făcu semn spre hol și-o luă înainte; se opri în pragul dormitorului, așteptând ca ea să-l ajungă din urmă. Melina pătrunse în încăpere, pregătită pentru ce era mai rău. În realitate, reuși să privească locul crimei cu detașare, deoarece nu avea nicio legătură cu vreo altă

împrejurare din viața ei. Nu avea termen de comparație.

Masacrul era atât de oribil încât nu-l putea asocia cu nicio altă experiență anterioară. Șocul fu însă atât de puternic, încât i se păru că se cufundă într-o apă rece ca gheața. O năucea și, în egală măsură, o proteja. Nu era dureros, fiindcă toate senzațiile îi înghețară brusc. Văzând patul pe care murise sora ei, simțurile i se blocau. În felul acesta sensibilitatea ei reuși să suporte atacul. După fotografiere, așternuturile fuseseră luate de pe pat, împachetate și trimise la laboratorul de criminalistică, pentru analize. În mijlocul saltelei se vedea o pată mare de sânge, care nu se uscaseră. Melina o privea fix, încremenită de oroare.

— Bănuim că asasinul a stat cam în locul unde ești dumneata acum, îi zise Lawson. Am găsit niște noroi împrăștiat pe podea, pe care trebuie să-l fi adus pe tălpi de afară. Probabil că ea dormea.

— Așa sper. Remarca ei abia se auzi.

— A fost găsită zăcând pe spate. Goală. E ceva normal? Așa dormea de obicei?

— Cred că da. Nu întotdeauna.

— Am găsit o bluză de pijama pe pat, dar nu și pantalonii. Ea îl privi, așteptând amănunte, însă el îi evită privirea.

— Pe brațe și mâini nu sunt semne că ar fi opus rezistența. Totul pare să se fi petrecut repede. Dacă asta poate fi o alinare. Ea își mută privirea de la saltea spre noptiera acoperită cu praf pentru amprente. Pudra murdărise puțin și medalionul cu rubine. Ea se uită întrebător la Lawson.

— Da, spuse el. Melina luă medalionul și-l strânse în pumn. Pereții păreau că strigă pentru a fi luați în seamă. Nu fiindcă ea ar fi putut evita să-i observe. Literele erau mari și bine conturate, cu excepția celor din care

courseseră dâre de sânge. Ucigaşul se simţise destul de sigur pe sine pentru a zăbovi ca să-şi scrie mesajul. CURVĂ PIPOAŞCĂ. TÂRFA COLORAŢILOR. Se uită la cuvinte, întrebându-se mai întâi cine putea fi nebunul care să le fi scris, minunându-se apoi de furia nestăpânită sau de psihoza incurabilă care-l adusese pe acel individ într-un asemenea hal de depravare. Apoi reciti cuvintele, concentrându-se asupra semnificaţiei or. Într-o clipă, le descifră. Revelaţia o izbi ca o lumină orbitoare, îşi duse mâna la ochi şi se dădu înapoi, strigând.

— O, Doamne, o, Doamne! Se întoarce şi încercă să fugă din cameră dar se lovi de Lawson.

— Domnişoară Lloyd! Ce s-a întâmplat? Ce este?

— O, Doamne ţipă ea. Se aştepta să fiu eu! Trebuia să fiu eu! Melina încercă să scape din mâinile bărbatului în timp ce se trăgea spre hol, dar el era mai puternic şi nu-i dădu drumul. După ce ieşiră din cameră, el o sprijini de perete. Ea închise ochii şi îşi muşcă buza de jos, încercând să oprească zgomotele ascuţitece-i ieşeau din gât. Lawson o prinse de umeri, scuturând-o uşor.

— Spuneţi-mi. Ce e cu cuvintele alea? Ce înseamnă? Dinspre uşa din faţă se auzi gălăgie.

— Lăsaţi-mă să intru. Mi s-a spus să vin aici. Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

Jem Hennings încerca să-şi croiască drum printr-un cordon de poliţişti în uniformă

— Dumneata eşti Hennings? strigă detectivul Lawson.

— Tu cine dracu' eşti? Ceilalţi poliţişti se supuseră semnului brusc făcut de Lawson şi se dădură la o parte, lăsându-l pe Jem Hennings să intre. Acesta se îndreptă spre Lawson, care-i arată insigna.

— Poliţia din Dallas. Vădit nedumerit, Jem trecu pe lângă detectiv şi o luă pe

Melina de mână.

— Pentru Dumnezeu, Gillian, ești palidă ca o stafie. Te simți bine? Ce dracu' se întâmplă? Înainte ca ea să-i poată răspunde, Lawson spuse:

— Gillian a fost luată cu o ambulanță.

— O ambu... De ce? apoi se întoarse spre Melina. Care-i problema? I s-a întâmplat ceva lui Gillian? Jem întoarse privirea spre femeie. Nimeni nu scoase un cuvânt. Când vorbi din nou, vocea îi era răgușită. Poate să-mi spună cineva, vă rog, ce se întâmplă?

— Îmi pare rău că trebuie să-ți dau eu vestea, domnule Hennings. Jem veni în fața detectivului. Gillian e moartă. A fost găsită în patul ei azi-dimineață.

El deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Făcu un pas înapoi, clătinându-se, nevenindu-i să creadă. Apoi se răsuci către ceilalți polițiști adunați lângă ușa din față, de parcă ar fi dorit ca ei să contrazică incredibila veste.

În cele din urmă, reuși să bolborosească:

— E imposibil. Expresia de pe chipul polițiștilor trebuie să-l fi convins, pentru că își acoperi gura timp de câteva secunde, apoi își coborî mâna spre bărbie.

— Vrei să stai jos, domnule Hennings? El scutură din cap.

— Spuneai că a fost... a fost ucisă?

Privirea îi rătăcea dincolo de ei, apoi, înainte ca vreunul să poată reacționa, o luă din loc.

— Stai!

— Jem! Mâinile lor se întinseră în gol. Nimeni nu-l putu opri. Bărbatul se opri când ajunsese în pragul dormitorului

— O, Doamne, gemu el. O, nu. Se luă cu mâinile de cap.

— Jem, îmi pare rău.

— Melina...? Ce...? Ea trecu în spatele lui și-i puse

măinile pe umeri.

— Haide, Jem. Să ne așezăm undeva. Am nevoie de tine. Avem nevoie unul de altul. Suspinele lui îi impresionară pe cei din jur. Sprijinindu-se unul de altul, merseră împleticit în camera de zi, unde se așezară alături pe canapea. El îi căută mâna, i-o strânse, o duse la buze și-i sărută încheietura.

— Melina, îmi pare rău. Doamne, ce rău îmi pare. Tu ai găsit-o?

— Nu, o vecină care a venit de dimineață să împrumute niște cafea.

Melina fu mișcată văzând lacrimi în ochii lui. Spre lauda sa, Lawson îi lăsă câteva minute singuri, ca să se consoleze unul pe altul. În cele din urmă, se așază pe taburet, dizgrațios, cu umerii masivi aplecați, ca o broască ghemuită pe o frunză de nufăr. Jem își revenise. Își șterse fața cu batista, apoi i se adresă lui Lawson:

— Ce s-a întâmplat? Detectivul îi prezentă detaliat faptele cunoscute.

— A avut mai multe răni prin înjunghiere; câteva i-au fost fatale. Se pare că e vorba de un act de răzbunare. Comis la mânie, cu siguranță.

— Pe cine-ar fi putut mânia Gillian?

— Asta urmează să aflăm. Orice ne spui ne-ar putea fi folos. Jem dădu încet din cap, iar Lawson continuă. Când ai vorbit cu ea ultima dată?

— Aseară. Am venit aici să-i aduc un cadou. Un medalion cu rubine.

— L-am găsit pe noptieră.

— E la mine, Jem. Melina desfăcu palma. Bijuteria lăsase o urmă în formă de inimă pe mâna ei. Jem o luă și zâmbi melancolic.

— Arăta minunat la gâtul ei. Îl purta când am plecat.

— La ce oră? întrebă Lawson.

— Păi, pe la nouă, cred, răspunse el, scărpinându-se pe frunte. Trebuie să discutăm despre asta acum? Am nevoie de un răgaz.

— M-ai îndatora dacă mi-ai răspunde la câteva întrebări. Fără chef, Jem îi făcu semn detectivului să continue.

— Cât timp ai stat aici?

— Nu mult. Gillian se pregătea să se culce atunci când am venit. I-am dat cadoul și am plecat.

— Doar i-ai dat cadoul și ai plecat?

— În esență. Lawson nu comentă, dar îl privi cu atenție pe Jem.

— Asta-i o bijuterie scumpă, domnule Hennings. A fost aseară vreo ocazie deosebită?

— Da.

— Vrei să ne-o împărtășești?

— A fost ceva intim.

— Intim.

— Corect. Lawson își mușcă buza de jos, ca și cum ar fi meditat la o contradicție.

— Prin urmare, doar ai venit și ai plecat. În jurul orei nouă.

— Da.

— Și spuneai că domnișoara Lloyd se pregătea de culcare când ai ajuns aici.

— Era foarte obosită. Avusese o zi grea. Era deja în pijama.

— În pijama.

— Nu vorbesc limpede, detectiv Lawson? Sau ai probleme cu auzul? Întrebă Jem iritat. De ce-mi repeți răspunsurile? Iisuse! Logodnica mea a fost găsită moartă...

— Logodnică?

— Logodnică? Melina și Lawson vorbiră în același timp, fără să-și ascundă surprinderea.

— Erați logodiți? Întrebă detectivul. Ignorându-l, Jem se întoarse către ea cu un aer trist.

— Asta trebuia să fie vestea cea bună, Melina. Îmi pare rău că a trebuit s-o auzi în aceste împrejurări tragice.

— Erați logodiți? Întrebă și ea.

— Știu că voi două nu aveți secrete, dar eu și Gillian ne-am înțeles să nu spunem nimănui o vreme.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva săptămâni.

— Ați fixat data nunții?

— Nu. Le-am luat în ordinea priorităților. El o privi cu înțeles, iar ea își dădu seama că se referea la inseminarea artificială, despre care era limpede că nu voia să vorbească în fața lui Lawson.

— Înțeleg.

— A fost greu să păstrăm secretul, zise el, zâmbind trist. Mai ales față de tine.

— Presupun.

— Nu purta inel de logodnă, observă Lawson. Ești sigur că era ceva oficial și că domnișoara Lloyd dorea să se mărite cu dumneata? Jem se întoarse spre detectiv.

— Bineînțeles că sunt sigur. Ce-ți închipui? Că inventez? Lawson ridică din umeri.

— Așa e?

— De ce-aș face-o?

— Pentru că ar fi mai ușor pentru un anchetator să creadă un logodnic, decât un prieten care vine seara cu un cadou scump, dar nu petrece noaptea aici.

Te-ai înfuriat fiindcă Gillian te-a trimis la plimbare aseară rămâi? Jem sări în picioare.

și nu te-a invitat să

— Crezi că eu am făcut asta? strigă el, arătând spre dormitor. Eu am iubit-o. Urma să fie soția mea.

— Calmează-te, Hennings. Lawson nu fu tulburat de

izbucnirea lui Jem. Nimeni nu ți-a adus vreo acuzație. Formulez doar niște ipoteze.

— Ipotezele dumitale miros urât.

— Vreau doar să mă asigur că am înțeles corect povestea dumitale.

— Nu e o poveste. E adevărul.

— Bine. Stai jos. Jem fierbea de furie, dar își reluă locul pe canapea.

— Ți-a aplicat și ție ancheta de gradul trei, Melina?

— A trebuit să răspund la niște întrebări.

Lawson continuă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Spuneai că domnișoara Lloyd era în pijama.

— Da, șuiere Jem. În șort și bluză.

— Nu avea nimic pe ea atunci când a fost găsită.

— Probabil că s-a dezbrăcat când s-a suit în pat.

— Am găsit bluza. Șortul, nu. Jem aborda un aer țeapăn.

— Aluzia dumitale e ofensatoare atât față de Gillian, cât și față de mine.

— Nu fac nicio aluzie. De ce reacționezi așa? în semn de protest, Jem rămase tăcut. Lawson își continuă interogatoriul: După ce-ai plecat de-aici, te-ai dus direct acasă?

— Da.

— Poate confirma cineva treaba asta?

— Portarul de la blocul meu. Locuiesc într-un bloc turn, imediat după Oak Lawn. Am lăsat mașina îngrijitorului din parcare. A rămas acolo până azi-dimineață, când am plecat la birou. Poți să verifici.

— O s-o fac.

— Nu e nevoie, detectiv Lawson. Ți-ai pierde timpul. Jem întoarse brusc capul spre ea.

— Ce vrei să spui, Melina? Atât el, cât și Lawson fură

surprinși nu doar de vocea ei calmă, ci și de afirmația făcută. Până și ceilalți polițiști din cameră se opriră din treabă ca să asculte. Polițista care fusese atât de amabilă cu Melina o privea curioasă. Ea se adresă detectivului:

— Nu e nevoie să discuți cu personalul din blocul lui Jem. Pot confirma eu versiunea lui.

— Melina, ce...

— Știu că ai fost aici aseară, la ora nouă. Ai plecat pe la nouă și-un sfert.

După... după aceea, mi-am spălat balsamul cu care îmi dădusem pe păr. Preț de câteva clipe, el o privi fără să înțeleagă. Apoi căscă gura surprins.

— Erai...

— Eu, zise ea blând. Eu am fost aici cu tine aseară. Jem era prea uimit ca să poată vorbi, așa că ea se întoarse către detectiv, care o privea acum surprins și suspicios în același timp.

— Când eram copii, sora mea și cu mine ne schimbam adesea identitatea, explică ea. Le jucam feste celor care aveau grijă de noi, învățătorilor, prietenilor, până și rudelor. Pentru noi era un joc de copii, o încercare de a vedea dacă reușim să-i păcălim. Niciodată n-am fost prinse. Se întoarse spre Jem, care continua să se uite la ea cu evidentă neîncredere. Cred că am reușit și acum.

Regăsindu-și cu greu vocea, el bâigui:

— Dar... te-am sărutat.

— Iar eu te-am oprit înainte să devii prea insistent. Ți amintești? Jem nu reușea să înțeleagă.

— Dar de ce? De ce aseară? Melina trase adânc aer în piept.

— A fost ideea mea. O fantezie stupidă, frivolă. I-am sugerat-o ieri la prânz. Gillian a refuzat, din motive întemeiate. Mi-a amintit că nu mai suntem copii, dar eu am sunat-o mai târziu, și-am insistat. I-am spus că nu mă

simțeam prea bine, ceea ce nu era tocmai adevărat, dar am bătut-o la cap până a acceptat să schimbăm rolurile aseară. Eu am fost cu tine aici, Jem. Ea l-a însoțit pe clientul meu.

— Ce înseamnă „însoțit”? vru să știe Lawson. Melina explică detectivului în ce consta munca ei.

— Aseară trebuia să-l iau pe colonelul Christopher Hart...

— Astronaul? o întrerupse Jem. Ea încuviință.

— Trebuia să-l duc la un banchet la Adolphus, să-i organizez conferința de presă și-așa mai departe. Lacrimile îi încețoșară ochii. Gillian s-a dus în locul meu. Din cauza asta am reacționat atât de violent la cuvintele de pe perete.

Lawson puse datele cap la cap și dădu trist din cap.

— Colorați. Christopher Hart. Are sânge de indian, nu-i așa?

— Dacă uciderea surorii mele are vreo legătură cu el, atunci eu trebuia să fiu omorâtă.

— Stai puțin. Jem era agitat și furios. Bine, înțeleg aluzia la Hart. E evidentă. Dar restul, acele... acele mizerii despre Gillian. Ce-ar trebui să însemne?

Lawson pufni și își lăsă ochii în carnet. Vocea lui Jem se înălță cu o octavă:

— Melina. Ce înseamnă? Era o întrebare justificată. Avea dreptate s-o pună. Dar, ca și detectivul, Melina nu-l putu privi în ochi pe Jem Hennings.

CAPITOLUL 8

Chiar nu am nimic nou de spus. Făcu un semn de mulțumire cu capul spre chelnerul care-i umpluse din nou ceașca de cafea. Avea nevoie de licoarea înviorătoare. Se simțea mizerabil. De când se trezise, nu fusese în apele lui, și starea de spirit nu i se ameliorase. Întâlnirea cu Longtree și Abbott, care era o pierdere de timp, nu făcea

decât să-i înrăutățească dispoziția.

— Ei bine, sunt dezamăgit, spuse Abbott. Vorbesc și în numele șefului Longtree. Longtree nu spusese nimic, dar privirea lui stăruia pe fața Șefului. Acesta trebui să se concentreze pentru a nu se simți încurcat de acea căutătură neînduplecată.

— Asta nu înseamnă că nu apreciez interesul pe care mi-lpurtați, spuse Hart. Dimpotrivă. Obiectivele pe care le-ați stabilit pentru IA mi se par admirabile. Sunt niște cauze demne de toată considerația, care trebuie aduse la cunoștința publicului. Numai că...

La naiba. Nu știa cum să-și formuleze refuzul, fără să-i insulte. Detesta să fie pus într-o asemenea situație; De asemenea îi displăcea faptul că era nevoit să se gândească la asta, când tot ce dorea era să-și amintească de noaptea trecută.

— Nu m-am hotărât încă, zise el scurt. Până când pensionarea mea de la NASA va deveni oficială, nu văd rostul altor discuții.

— Dar atunci când îți vei face planuri de viitor, o să iei în considerare oferta noastră? insistă Abbott. Fii măcar de acord să te mai contactăm o dată. Peste șaizeci de zile, să zicem? Din nou, Șeful fu obligat să dea un răspuns echivoc.

— Cred că, indiferent ce aș decide să fac, prefer să rămân independent. Fără intenția de a jigni, domnule Abbott, eu...

— Nu vrei să fii considerat ca făcând parte dintre indieni. Șeful se întoarse către

Longtree, care vorbise prima dată după aproape jumătate de oră.

— N-am spus asta.

— Dar asta ai vrut să spui. Hart își zise că-și epuizase toate resursele. La urma urmei, îi ofensase. Longtree își

dăduse seama că el vorbea pe ocolite. Atunci de ce n-ar fi încetat să mai aibă o atitudine corectă politic. De ce să nu treacă peste toate tâmpeniile și să le pună capăt chiar aici, chiar acum, scutindu-i pe toți să piardă vremea? Dacă se gândea bine, nu le datora nimic. Nici măcar diplomație

— Da, domnule Longtree. Asta am vrut să spun. Asocierea cu grupul vostru nu mă atrage. Dacă sunteți bine intenționați, meritați felicitări. E un demers nobil. Dar sunt mulți ani de când eu n-am mai fost nici măcar în preajma unei rezervații. M-am disociat de acea lume și nu doresc să revin în sânul ei. Niciodată n-am pus realizările mele pe seama sângelui meu de indian, dar nici eșecurile. Aș apărea drept escroc, mai ales în ochii indienilor americani pe care i-aș reprezenta, dacă aș avea pretenția să le fiu purtător de cuvânt. N-am nimic în comun cu poporul indian, cu excepția unor gene.

— Cu alte cuvinte, AIA are nevoie de dumneata, însă dumneata n-ai nevoie de

AIA, zise Longtree.

— Eu n-aș fi atât de necuviincios.

— Dar asta-i esența spuselor dumitale.

Bătrânul părea hotărât să-l enerveze și să-l facă să se simtă o jigodie. Foarte bine. El însă nu era dispus să se mai învârtă în jurul cozii.

— Așa e. N-o să-mi las numele exploatat de nimeni și de nicio organizație, mai ales când interesul acestora față de mine e legat de scopuri personale și unilaterale. Și sincer vorbind, cred că despre asta e vorbă acum. Dacă aș accepta oferta voastră, n-ar exista avantaj reciproc. După cum afirmai atât de direct, voi aveți mai mare nevoie de mine decât am eu de voi.

Calm, Longtree își luă șervetul din poală, îl împături și-l puse lângă farfurie. Abbott părea pregătit pentru o nouă dispută, însă privirea severă a lui Longtree îl avertiză

s-o lase baltă.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim, zise Longtree, ridicându-se în picioare. Se ridică și Hart, astfel încât cei doi bărbați se aflară față-n față. Deși era cu un cap mai înalt decât Longtree, Hart se simțea mai mărunț. Îl irită din nou faptul că ei nu primiseră refuzul lui cu tact. Îl obligaseră să se poarte ca un idiot. Nu voia să colaboreze cu ei, însă detesta faptul că plecau cu o părere negativă despre el. Într-un efort de conciliere, spuse:

— Îți respect poziția, șef Longtree. Sper că și dumneata o respecti pe-a mea. Longtree nu luă în seamă replica, dar îl sfredeli cu privirea pe Hart în timp ce-i strângea cu putere mâna. Hart simți o nevoie irațională să-și elibereze mâna. Longtree zise:

— O să vină o vreme-curând, prevăd eu când dumneata o să ai nevoie de noi, colonel Hart.

— Christopher Hart? La auzul numelui său, Șeful se întoarse. Un bărbat cât un buștean îi vârî sub nas o insignă.

— Caporal-șef Lawson, Divizia omucideri de la Poliția Dallas.

Longtree lăsase mâna Șefului. Când se întorsese, se așteptase să vadă un solicitant de autograf, cineva care-l văzuse luând micul dejun și-l recunoscuse după recenta conferință de presă. De fapt, în ediția din acea dimineață a lui Dallas Morning News apăruse un articol elogios despre banchetul din seara precedentă, însoțit de o fotografie făcută în timp ce rostea discursul de acceptare. Dar bărbatul masiv, îmbrăcat civil, nu părea amoretat de el. Nici măcar nu zâmbea. Și nici cei doi polițiști în uniformă care-l flancau. Directorul restaurantului se apropie de Șef.

— Îmi pare îngrozitor de rău, domnule colonel Hart. I-am sugerat să-mi permită să vă chem afară, dar el...

— E-n regulă. Șeful ridică mâna stopând scuzele

exagerate și i se adresa detectivului: Te pot ajuta cu ceva?

— Cred că da.

Șeful își zise că ar fi trebuit să mai ia cel puțin o gură din cafeaua neagră și tare. I-ar fi fost de folos încă un dram de cofeină. În capul lui era un talmeșbalmes. Seara trecută nu băuse decât un whisky, dar se simțea mahmur. Poate fiindcă dormise prea puțin și făcuse prea mult amor. Mă rog, nu prea mult. La drept vorbind, nu destul.

— Scuză-mă, ai spus că ești de la Omucideri?

— Exact.

— Ești sigur că eu sunt cel pe care îl cauți?

— Dumneata ești astronautul?

— Da.

— Atunci am găsit pe cine căutam. Aș vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Sigur. În legătură cu ce?

— Cu uciderea lui Gillian Lloyd. Șeful nu se putu stăpâni și izbucni într-un hohot de râs. Deci asta era. O festă! Ce tipi! Mătură cu privirea mesele ocupate din restaurant. Toți clienții încetaseră să mănânce și se uitau la ei, dar nicio față nu-i era cunoscută. Totuși, aveau să se dea curând în vileag. Cine pusese la cale renghiul ăsta avea să sară din spatele mobilierului sau al palmierilor din ghivece, râzând cu lacrimi. Așa se întâmplase în acea duminică după-amiază, cu doi ani în urmă, când era singur acasă, urmărind liniștit un meci de fotbal din campionatul național, între Dallas și San Francisco. Steve Young tocmai trimisese o pasă lungă în repriza a treia, când cineva sunase la ușă. Pe treptele din față stătea o femeie însărcinată, pe care n-o văzuse niciodată. Lângă ea se afla un polițist masiv, cu o mutră amenințătoare. Femeia începuse să-i aducă niște acuzații oribile, cu un glas care ar fi putut sparge geamurile. Spunea că Hart o violase la o petrecere, cu opt luni în urmă, că îi strecurase un drog în

băutură, îi transmisese o boală venerică, lăsând-o gravidă și apoi o amenințase că o va ucide dacă va dezvălui faptul că o agresase sexual.

Două minute duraseră acuzațiile femeii, până când Șeful își regăsise vocea și apelase la polițist, care flutura amenințător un baston. El îi spusese că n-o văzuse în viața lui pe acea femeie și că habar n-avea despre ce dracu' vorbea.

Femeia continuase să răcnescă acuzații grave, asortate cu amănunte atât de intime despre el și fizicul lui, încât Hart începuse să se îndoiască de sinceritatea protestelor lui. Apoi, îngrozindu-l cu totul, femeia își sfâșiasse rochia în față, scosese perna care-o ajutase să simuleze graviditatea și își dezgolise sânii seducători. Pe unul era scris „La mulți”, iar pe celălalt „ani!” Apoi îi făcuse cu ochiul și strigase: „surpriză!”. Câțiva dintre cei mai zurbagii prieteni ai lui de la NASA ieșiseră poticnindu-se din ascunzătorile unde stătuseră prăpădindu-se de râs. Aduseseră cu ei destulă băutură și mâncare pentru a organiza o petrecere adhoc. Polițistul, care participase la farsă, le urase, înainte de a pleca, distracție plăcută, atrăgându-le atenția să nu facă prea mult zgomot. Fata, care era dansatoare de cabaret, rămăsese ca să-i ofere sărbătoritului un extraordinar dans din buric și să întrețină restul invitaților cât timp fuseseră suficient de treji pentru a-i aprecia talentele. Șeful nu mai văzuse a patra repriză a meciului și nu aflase rezultatul decât a doua zi. Acum, își zise că era vorba de același gen de farsă. El și cercul său de prieteni încercau mereu să se întreacă unul pe altul, născocind feste care să-l facă pe cel care era ținta lor să pară complet stupid. Poanta de-acum era a naibii de bună. Trebuia s-o paseze păcălicilor. Numai că ziua lui de naștere era peste șase luni.

Să fi fost o petrecere surpriză cu ocazia pensionarii

lui? Dar mai avea destule săptămâni până la pensionare. În afară de asta, nu s-ar fi organizat o petrecere în altă parte decât la Houston, unde locuiau cei mai mulți dintre prietenii și asociații lui. Iar polițistul ăsta, acest Lawson, arăta de parcă n-ar fi auzit niciodată cuvântul umor. Brusc, își dori să poată retrace acel hohot de râs.

— Revin imediat la dumneata. Se întoarse pentru a se scuza față de Longtree și Abbott, însă ei plecaseră deja și erau aproape de ieșire. Înainte de-a ieși pe ușă, Longtree îi aruncă Șefului o privire aspră.

— Se pare că prietenii dumitale te-au părăsit, zise polițistul. Șeful se apropie de detectiv, furios mai ales de sarcasmul din tonul acestuia, dar și de acea dimineață mizerabilă. Luând o atitudine de comandant, se adresa pe un ton milităresc:

— Despre ce e vorba? Nu știu nimic despre nicio omucidere.

— Domnilor, n-ați dori să mergeți într-un loc mai discret?

Directorul hotelului luase locul șefului de sală. Discreția și reputația hotelului fiind cele mai importante preocupări ale sale, îi îndrumă pe cei doi spre ieșire. Șeful îl urmă pe director într-un birou, unde rămase singur cu

Lawson. Oare polițiștii în un uniformă păzeau ușa, în caz că el intenționa să fugă?

Colonelul fu cel care lansă ofensiva.

— Vrei să-mi spui despre ce dracu' e vorba?

— Despre uciderea lui Gillian Lloyd.

— Da, ai mai spus asta. N-am auzit de ea și îmi displace al naibii de tare faptul că poliția din Dallas mă pune într-o situație jenantă în public.

— N-ai auzit de...

— Ți-am spus doar. Și... Se întrerupse, dându-și seama cât de imprudent era să vorbească cu poliția despre

o crimă fără să aibă un avocat alături. Mai bine aş suna la biroul meu.

— Pentru ce?

— Pentru sfaturi.

— Sfaturi juridice? Ai nevoie de un avocat, domnule colonel Hart? Ai ceva de ascuns? Şeful scrâşni din dinţi, ca să nu-l dea dracului pe Lawson. Până când se vor clarifica lucrurile, ar fi fost imprudent şi provocator.

— NASA n-ar admite să fiu interogat despre ceva atât de serios cum e o crimă, în lipsa unui avocat. Asta nu mă acuză şi, în plus, nu ştiu nimic despre crimă. E vorba doar despre bun-simţ. NASA e foarte sensibilă în privinţa imaginii publice a astronautilor săi.

— Sunt convins, zâmbi Lawson. Dă-i drumul, sună. Şeful cumpăni situaţia. Poate că reacţionase exagerat. Începuse acea zi prost dispus pentru că se sculase singur. La asta se adăugase întâlnirea de la micul dejun cu Longtree. Slavă Domnului că-şi încheiase socotelile cu ei. Longtree şi Abbott ieşiseră pentru totdeauna din viaţa lui, dar ultima întâlnire îi lăsase, fără să ştie de ce, un gust amar. Apoi fusese hărţuit şi făcut de râs în public de un poliţist îmbrăcat cu o jachetă ce nu i se potrivea. Avea motive să fie nervos. Silindu-se să afişeze calm şi nonşalanţă, se sprijini de biroul directorului şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— În regulă, detectiv Lawson. Cine e Juliet...

— Gillian. Numele de familie e Lloyd. A fost găsită în patul ei azi-dimineaţă. Era goală şi avea mai multe răni, majoritatea în zona inferioară a abdomenului şi în regiunea pubiană. Noi credem-sperăm-că mai toate loviturile au fost aplicate după moarte, deoarece am găsit acolo un lac de sânge. Asasinul a scris cu sângele ei nişte obscenităţi pe peretele dormitorului. Acum ţi-am câştigat atenţia, domnule colonel? O câştigase cu siguranţă. Şeful zise:

— Îmi pare rău. Sincer. E... e ceva teribil. Dar tot nu înțeleg de ce-mi spui mie toate astea. N-am cunoscut-o pe aceasta doamnă. N-am întâlnit-o niciodată...

Apoi, în minte, făcu niște legături.

— Iisuse, șopti el. Acum m-am prins. Lloyd. Sora geamănă a Melinei?

Lawson încuviință. Hart respiră adânc și își trecu mâna peste ceafă. Preț de o clipă, privi în gol, încercând să digere vestea șocantă și impactul teribil pe care trebuie să-l fi avut, mai ales asupra Melinei. Cu doar câteva ceasuri în urmă, făcuse dragoste cu ea. Acum era undeva în oraș, încercând să se obișnuiască cu gândul asasinării brutale a surorii ei gemene. Clipi din ochi și se uită la Lawson.

— Melina se simte bine?

— Rezistă.

— Aș vrea s-o sun. O sunase deja de două ori în acea dimineață, dar nu-i răspunsese nimeni.

Intenționase s-o sune până când o va găsi, dar nu se gândise că o va face pentru a-i prezenta condoleanțe.

— Nu-i o idee bună, îi zise Lawson când îl văzu scoțând telefonul mobil din buzunarul jachetei de piele. Acum e prea tulburată. El spera ca Melina să se bucure auzindu-i vocea. Doar n-o să discute despre Melina sau despre ce se petrecuse între ei cu o noapte în urmă cu acest detectiv. Punând telefonul la loc, murmură:

— Cred că ai dreptate.

— Ce știi despre ea? Întrebă Lawson.

— Abia ieri am cunoscut-o. Reținuse...

— Da, mi-a explicat cu ce se ocupă

— E foarte pricepută. Zâmbi, amintindu-și-o la conferința de presă, dirijându-i pe reporteri într-o manieră pe care ei păreau s-o adora. Atât femeile, cât și bărbații. E foarte capabilă. Aducându-și aminte de surâsul ei când cedase rugămintilor lui de a mai rămâne încă puțin, se

întrebă dacă ea se învinuia, dacă nu-și reproșa că rămăsese cu el toată noaptea, dacă nu cumva se dojenea aspru că nu-și protejase sora. Hart spuse mai mult pentru sine:

— Doamne, trebuie să se simtă cumplit. Înălță capul și-l privi pe Lawson. Știi ne-a făcut-o?

— Nu încă.

— Vreo pistă?

— Câteva. Scrisul de pe pereți, de exemplu. Așa am făcut legătura între crimă și dumneata.

— Și mine? Până atunci, Șeful nu se întrebase de ce-l căutasă detectivul. Când auzise vestea cutremurătoare, se gândise mai întâi la Melina și la situația prin care trecea ea. Nu făcuse legătura între el și cele întâmplate. Afirmatia lui Lawson îl aduse la realitate. Numai că el nu știa încă despre ce era vorba.

— N-am întâlnit-o pe Gillian, domnule detectiv. Dacă ai îndoieli, poți s-o întrebi pe

Melina.

— De fapt, Melina ne-a pus pe urmele dumitale.

— Nu pricep.

— O să pricepi. O să-ți explicăm noi totul.

— Care noi?

— Eu. Melina. Ne întâlnim în oraș. Astăzi, la două și jumătate. Simțea compasiune pentru Melina, însă nu înțelegea de ce era el târât în ancheta privind uciderea surorii ei.

— Astăzi, la două și jumătate, am de gând să fiu în mașina mea, pe autostrada

I-45, undeva între Dallas și Houston.

— Nu-ți recomand s-o faci. Ai fi chemat imediat înapoi. Șeful îl privi lung, și i se adresă pe un ton tăios:

— Spune-o pe șleau, Lawson. Sugerezi că am vreo legătură cu moartea acestei femei? Lawson se mulțumi să-i

întorcă spatele și se îndreaptă spre ușă.

— La două și jumătate, etajul trei al clădirii sediului poliției, în centru. Întreabă de mine. Deschise ușa. Cum era de așteptat, polițiștii în uniformă stăteau în spatele ei. Poate că vrei să suni un avocat de la NASA înainte de întâlnire. Dădu să iasă apoi se opri și se întoarse. Ești prea ușor de recunoscut ca să te poți ascunde multă vreme, domnule colonel. Asta în caz că te gândești la așa ceva.

— Ți-ai demonstrat credința și loialitatea, frate Dale. Mult peste așteptările mele. Dale Gordon, la telefonul din camera lui, se înfiora de plăcere.

— Mulțumesc.

— Ești absolut sigur că Gillian Lloyd a fost sanctificată cum se cuvine?

Fratele Gabriel știa să folosească vorbele. Reporterii televiziunii din Dallas numiseră misiunea lui „un act de violență aparent neprovocat”. Sanctificarea lui Gillian Lloyd fusese cea mai importantă știre a emisiunilor de la prânz. Arătaseră imagini ale casei ei, cu polițiști mișunând peste tot. Arătaseră targa pe care trupul ei era dus la ambulanță. Reporterul ce transmisese de pe strada lui Gillian, având drept fundal casa ei, denumise misiunea lui „o crimă atroce”. Reporterul acela nu înțelegea. Puțini ar fi înțeles că era necesar ca Gillian Lloyd să fie uci... sanctificată.

— Da, frate Gabriel, a fost sanctificată.

— A suferit?

— Nu. Am fost rapid și precis, așa cum mi-ai cerut, așa cum m-ai asigurat că o să fiu la momentul potrivit. Am simțit forța și motivația pe care spuneai că le voi simți.

— Ai făcut treabă bună, fiule. Nimeni nu-i mai spusese „fiule” până atunci. Tatăl lui dispăruse înainte ca el să se nască. Mama lui îl numise în multe feluri, toate oribile, dar niciodată „fiu”!

— Să-mi faci o relatare, frate Dale. Vreau să le-o aduc la cunoștință discipolilor de aici, din Templu. Templul! Fratele Gabriel urma să-l laude în fața discipolilor care-și câștigaseră dreptul de a trăi cu el în Templu!

Cuvintele năvăliră din gura lui. Niciodată nu vorbise atât de elocvent. Cu aceeași precizie cu care își îndeplinise misiunea, îi făcu fratelui Gabriel un rezumat. Adăugă faptelor esențiale mici detalii, pentru ca fratele Gabriel să înțeleagă cu câtă atenție își dusesese sarcina la bun sfârșit.

— Sper că n-ai lăsat urme?

— Nu, frate Gabriel. Nu-i spuse că atinsese paharul din bucătărie. Oricum, nu conta, fiindcă poliția n-avea să-i ia niciodată amprente. Chiar dacă ar fi găsit amprente, ele nu i-ar fi condus la el. Nu pomeni de cuvintele scrise pe pereți. Asta fusese o inspirație de ultim moment și îi aparținea. Maică-sa folosise întotdeauna cuvinte urâte. Erau foarte eficiente pentru a face pe cineva să se simtă mărunț, fără valoare, pentru a-l convinge că merită o pedeapsă aspră.

El se gândise că Gillian Lloyd merita să fie rănită și insultată cu vorbe obscene. La urma urmei, îl ispitise mai mult decât puterea lui de a rezista. Era vina ei că el comisesse păcatul de-a se biciui. Fiind atât de aproape de femeia care zăcea goală pe așternuturi moi, nu se putuse stăpâni să nu-și atingă penisul scârbos și să-l frece până când se întărise. Nici despre asta nu-i spuse nimic fratelui Gabriel.

— Excelent, excelent. Vocea melodioasă a fratelui Gabriel era ca o mângâiere pe cap. Pentru că te-ai descurcat atât de bine, o să-ți dau altă însărcinare.

Dacă Dale Gordon n-ar fi fost deja întins pe pat, ținând în mână cuțitul pătat de sângele lui Gillian Lloyd, probabil că s-ar fi prăbușit pe podea, copleșit de bucurie.

— Pentru tine și pentru Program, orice, frate Gabriel.

— Țsta-i genul de entuziasm pe care mi-aș dori să-l aibă toți discipolii. Dale Gordon se înroși de plăcere.

— Ce vrei să fac pentru tine?

— Nu pentru mine, zise fratele Gabriel, cu smerenia ce-l caracteriza. Pentru

Program.

— Sigur.

— Te previn că trebuie să te gândești cu atenție înainte de a accepta. De data asta, este vorba despre o misiune foarte dificilă. Mult mai greu de realizat decât sanctificarea lui Gillian Lloyd. Simțindu-se plin de forță sine, Dale Gordon se umflă în pene:

și încredere în

— Pot s-o realizez, frate Gabriel. Orice-ar fi. Dă-mi o misiune și o s-o-ndeplinesc. Bucuros!

CAPITOLUL 9

Să-ți aduc ceva, Melina?

— Nu, mulțumesc. Jem o privi mai atent.

— Te irită faptul că toată lumea te întreabă același lucru?

— Puțin, recunosc eu, cu un zâmbet vag. O băutură răcoritoare n-o să mă ajute. Dar vă mulțumesc pentru atenția și grija pe care mi le acordați

— Nimeni nu știe ce să spună și nici ce să facă.

— Înțeleg. Fiindcă nici eu nu știu. Sunt amorțită. Sosiseră cu puțin înainte de ora stabilită și li se ceruse să-l aștepte pe Lawson într-o cameră mică, lângă Serviciul CIF-Crime împotriva Persoanelor-al poliției din Dallas. Mai multe mobile erau îngrămădite în încăpere, dar niciunul dintre angajați nu putea pretinde că are un birou personal.

Lawson aranjase să le fie pusă la dispoziție acel birou. Melina era deja sătulă de oamenii care-o priveau cu atenția prudentă acordată unui om cu reacții imprevizibile. Ochii lui Jem erau roșii de-atâta plâns. De obicei, orgoliul îl

făcea să-și păstreze nealterată imaginea. Aerul său de superioritate îi deranja adesea pe cei din jur. În acea dimineață, însă, era tras la față și nesigur de sine. Din respect pentru situația creată, vanitatea lui își acordase o zi liberă. Luă mâna Melinei și o frecă între palmele lui.

— Ai mâinile reci. Ca și Gillian. Ea n-avea niciodată mâinile calde. O tachinam tot timpul pentru asta. Melina își reținu un suspin, refuzând să se lase copleșită de durere într-un loc atât de jalnic.

— Nu-mi pot imagina viața fără ea, Jem.

— Nici eu.

— Dar în viața ta intrase abia de un an. Cu mine a fost din clipa când s-a divizat prima celulă. Era o parte din mine. Făcea parte din mine.

— Îmi dau seama ce simți. De fapt, nu-și dădea seama, dar nici ea nu arbitra un concurs ca să stabilească a cui durere era mai mare.

— Ai anunțat la biroul ei? întrebă el.

— Aflaseră deja de la știri.

— Doamne, e cumplit.

— Erau răvășiți, însă dornici să mă ajute. Unii dintre ei m-au căutat acasă.

Înainte să-i părăsească pentru a lua legătura cu Christopher Hart, Lawson le ceruse lui Lewis și Caltrane s-o conducă acasă. Jem se oferise s-o ducă el și să stea cu ea, însă Melina preferase să fie singură, așa că acceptase să plece cu mașina poliției. Totuși, spre marea ei disperare, vestea asasinării surorii ei se răspândise rapid și mulți prieteni, vecini și colegi veniseră deja să-i prezinte condoleanțe; polițistul Caltrane abia găsisese loc să parcheze. Grupul de persoane îndoliate o urmăse înăuntru, adunându-se în camera de zi. Una dintre agentele de vânzări-cumpărări zisese:

— Nu știi dacă ți-a spus. Ieri, Gillian a încheiat cea

mai mare afacere pe care a negociat-o vreodată.

— Da, mi-a vorbit despre asta la masă. Pentru o agenție de publicitate, nu? Tânăra femeie încuviințase.

— Am sărbătorit-o înainte de a pleca de la birou, ieri după-amiază. Părea atât de fericită. Parcă plutea. Nici nu bănuia... Incapabilă să-și termine fraza, femeia izbucnise în lacrimi; un coleg încercase să o calmeze.

Refrenul deveni familiar. Gillian Lloyd fusese foarte apreciată și respectată. Cel puțin așa părea, judecând după numărul celor care fie trecuseră pe-acolo, fie sunaseră ca să-și prezinte condoleanțele și să întrebe când urmau să aibă loc funeraliile. Funeraliile. Cum s-ar fi putut măcar gândi la așa ceva? Părinții lor avuseseră prevederea să includă această chestiune în testamente. Gillian și Melina îi dojeniseră din cauza acestei obsesii a morții, spunându-le că o asemenea preocupare era macabră. Atenția părinților față de detalii se dovedise însă benefică. Muriseră, la trei luni unul de altul, infarctul tatălui lor urmând cancerului de pancreas al mamei. În ambele cazuri, gemenele nu trebuiseră decât să completeze niște formulare. Acum, gândul de-a organiza înmormântarea surorii ei o înspăimânta. *„Nu pot face planuri până când medicul legist nu-mi va lăsa... corpul ei”, le spusese ea celor care întrebaseră. „Nu știu când se va întâmplă asta. Presupun că Jem o să afle”.*

Prietenii și colegii lui Gillian păreau la fel de surprinși ca și Melina atunci când aflară despre logodna neanunțată, însă considerară că nu era momentul potrivit pentru comentarii. Fuseseră surprinși, dar se abținuseră să ceară informații suplimentare. Totuși, impresionant era faptul că, deși suferința ei nu avea termen de comparație, nu rămăsese singură în această dură încercare a sorții. Existau oameni pe care se putea bizui.

„Dacă ai nevoie de mine, Melina, sună-mă”. „Melina,

te rog să mă suni dacă îți trebuie ceva". „Pentru tine, vin imediat. „Știi că mi-am pierdut sora anul trecut, într-un accident de mașină. Înțeleg ce simți. Te rog să mă suni dacă vrei să stăm de vorbă. „Cu toate bunele intenții ale prietenilor ei, Melina nu știa cum ar fi putut să procedeze. În vreme ce fierbea cafeaua și telefonul mobil se încărca, ea se scuzase, plecând să facă un duș și să se îmbrace. Pe când se îndrepta către dormitor îi auzise vorbind în șoaptă despre cât de bine făcea față situației.

Prostii de fapt era dărmată. Întorsese robinetul dușului la maximum. Sub jetul puternic de apă nu se mai stăpânise și începuse să geamă și să suspine. În spațiul placat cu faianță unde nimeni n-o putea auzi, plânsese amarnic pentru pierderea surorii ei și pentru complicitatea sa la acea tragedie.

Ușurată vremelnice, ieșise de sub duș și încercase să uite machiindu-se. Îi fusese imposibil, așa încât renunțase aproape imediat. Se îmbrăcase cu gesturi mecanice. Se mișcase de parcă s-ar fi supus instrucțiunilor unui hipnotizator invizibil, care-i sugera ce are de făcut. Se întrebase dacă va mai fi vreodată în stare să pună capul pe pernă și să adoarmă sau să se bucure de o mâncare gustoasă, sau să se ducă la o petrecere, să facă sport sau să râdă? Oare viața îi va mai oferi vreo bucurie? Nu, atâta vreme cât moartea surorii ei nu va fi răzbunată.

Acum, stând în acea cameră neaerisită din sediul poliției, își repetă în gând jurământul pe care-l făcuse mai devreme, cu voce tare, privindu-se în oglinda de la baie: moartea surorii ei avea să fie răzbunată, chiar și cu prețul vieții ei.

Ura față de ucigaș mocnea în pieptul ei. Nu fusese niciodată o ființă răzbunătoare. Nu urâse pe cineva. Unii îi displăcuseră, dar niciodată nu urâse pe cineva și nu dorise să vadă o ființă umană dându-și ultima suflare. Ura pe care

o resimțea față de acel criminal fără chip și nume era atât de feroce încât o înspăimânta.

— Ai avut vreun client azi? Întrebarea lui Jem o smulse din sumbra meditație.

— Spre norocul meu, nu.

— Are cine să-ți țină locul?

— Din fericire. I-am anunțat că s-ar putea să lipsesc câteva săptămâni. Vor verifica programul și vor face modificările de rigoare. O să fie bine. Afacerea n-o să aibă de suferit.

— Melina, nu pot să cred...

— Ce anume?

— Nu pot să cred că Gillian s-a pretat la un asemenea truc. Că a mers în locul tău aseară. Nu-i stătea în fire să fie nechibzuită și imprudentă. Pare...

— Ceva ce-aș fi făcut eu, zise ea, terminând fraza în locul lui.

— N-am gândit asta în sens critic.

— E-n regulă. Eu mă învinovățesc. N-aș mai sugera niciodată așa ceva.

— Gillian a mai făcut-o până acum?

— Ți-am spus. Când eram copii.

— Dar nu s-a mai ocupat de vreun client de-al tău?

— Nu, asta a fost prima dată.

— Și de ce aseară?

— Fără vreun motiv deosebit, Jem. A fost o glumă, o idee care mi-a venit la masă. Dar el nu se mulțumi cu explicația ei.

— Ca să-l poată cunoaște pe acel personaj, Christopher Hart? Voia Gillian să întâlnească o celebritate? Un astronaut? Sau ce?

— N-a fost vorba de el. A fost...

— Nu contează, o întrerupse el. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— A fost o idee stupidă, copilărească, pentru care-mi asum întreaga responsabilitate.

— Se poate să fi fost ideea ta, însă Gillian era răspunzătoare pentru acțiunile ei. Putea să fi spus nu. Ea își pierde răbdarea.

— Nu o acuza! Atunci părea o glumă nevinovată. N-avea de unde să știe că va fi ucisă. Își smulse mâna dintr-a lui și se ridică în picioare.

— Scuză-mă.

— Acum te-am supărat.

— Nu, sunt doar iritată.

— Melina...

— Disparația ei este prea recentă pentru a asculta critici la adresa ei, Jem. Pus la punct, el își trecu mâna prin păr

— Ai dreptate, ai dreptate. Știu că te învinuiești singură. Nu trebuia să abordez subiectul ăsta.

— Trebuie să ies de-aici.

— Nu poți pleca. Ni s-a spus să-l așteptăm pe Lawson.

— Nu plec din clădire. Mă duc până la toaletă.

— Te conduc.

— Nu, zise ea, când îl văzu că intenționează s-o conducă. Stai aici, în caz că vine

Lawson, spune-i că mă întorc imediat.

— Ești sigură că te simți bine?

— Mă simt bine. Afirmția era fără acoperire. La toaletă, se aplecă și își propti coatele pe marginea chiuvetei, masându-și fruntea și încercând să îndepărteze durerea atroce de cap ce-o chinuia de când plânsese în hohote sub duș.

Câteva minute mai târziu, intră o polițistă.

— Domnișoară Lloyd. Mă scuzați că vă deranjez, dar detectivul Lawson dorește să vă întoarceți. Toți vă

așteaptă.

— Vin imediat.

— Vă simțiți bine?

— Da, mulțumesc.

— Mai stați câteva minute, dacă vreți.

— E-n regulă. Câteva minute în plus n-aveau să amelioreze starea în care se afla. Schițând un zâmbet de circumstanță, închise poșeta și plecă. Se opri la o cișmea, scoase două tablete dintr-o cutie pe care o avea în geantă, le înghiți și se aplecă să bea apă. Când se întoarse, în fața ei se afla Christopher Hart.

— Bună.

— Bună. Surâsul lui exprima compasiune. Porni spre ea, dar fu oprit la jumătatea drumului de un bărbat care se apropie cu un carnet în mână.

— Domnul colonel Hart? Sunt caporalul Crow. Am auzit că veniți astăzi pe-aici. Și eu sunt parțial indian. Choctaw. Sunteți amabil să-mi dați un autograf pentru puștiul meu? Are nouă ani. E un fanatic al spațiului cosmic. Vreau să spun că e interesat de tot ce are legătură cu asta.

— Te caut eu mai târziu, în regulă, caporal? Înainte de a pleca. Acum am întârziat la o întâlnire cu detectivul Lawson.

— A, sigur. Scuze pentru... știți, întrerupere.

— Nicio problemă. O să-ți dau bucuros un autograf pentru fiul dumitale, după întâlnirea pe care-o am. Omul plecă, stânjenit. Șeful se întoarse către ea și ridică dezolat din umeri.

— Îmi pare rău. Uneori, oamenii nu găsesc momentul potrivit.

Apoi străbătu distanța dintre ei din doi pași și ajunse atât de aproape încât ea simți mirosul proaspăt al aerului de toamnă și al soarelui, impregnat în jacheta lui din piele. Adusese miresmele de afară cu el. Înainte ca Melina să

înțeleagă ce voia să facă, el îi mângâie bărbia cu degetul mare. Instinctiv, ea își trase capul înapoi.

— Te-ai stropit puțin, zise el, arătându-i picătura de apă de pe deget. Se șterse, apoi lăsă mâna jos. Melina, eu... Rămase cu privirea pierdută câteva clipe. Doamne, nu știu ce să-ți spun. Îmi pare rău pentru sora ta.

— Mulțumesc. Ea și-ar fi dorit să încheie conversația aici, dar el continuă cu voce gravă, tulburătoare.

— După noaptea trecută, cine ar fi putut crede că ne vom întâlni într-o secție de poliție? Dădu din cap nedumerit. Nu înțeleg ce se petrece aici. Nu știu de ce l-ai trimis pe detectivul ăla să mă caute și care-i rolul meu în toată povestea. Până o să pricep, nu judec pe nimeni. Însă indiferent de toate astea, vreau să știi că-mi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat lui Gillian. E oribil. Ridică mâinile, neajutorat. Îmi pare al naibii de rău. Asta-i tot ce pot să spun.

În ciuda eforturilor ei de a se stăpâni, ochii i se umplură de lacrimi.

— Doamne, îmi pare rău, spuse el îmbrățișând-o și sărutând-o pe păr. Contactul cu trupul lui îi provocă două reacții distincte rămase cu răsuflarea tăiată și trupul i se încordă. Hart părea să nu fi observat, deoarece o sărută tandru pe frunte.

— Trebuie să fie cumplit pentru tine. Detest, detest asta „Când o să fiți pregătiți”, se auzi o voce. Se depărtară unul de altul și se întoarseră. Lawson era acolo, șifonat și țeapăn. Și curios.

Hart o urmă pe Melina în cameră, unde se aflau deja Lawson, Alan Birchman, avocatul desemnat de NASA pentru a-l asista, și încă un bărbat, care fu prezentat drept Jem Hennings, logodnicul lui Gillian Lloyd. Hart îi transmise în șoaptă condoleanțe. Hennings le primi cu răceală, fapt care l-ar fi nedumerit pe Șef dacă nu s-ar fi

gândit la motivele pentru care Melina se purta cu el ca și cu un străin. Deși, în acele împrejurări, ea avea dreptul să se poarte cum voia. Pierduse pe cineva drag, victimă a unei violente și sângeroase crime. N-ar fi acuzat-o nici dacă s-ar fi dat cu capul de pereți. Vestea șocantă pe care o primise în acea dimineață justifica orice comportament. Așa că, dacă reacția ei era una de retragere și voia să fie distantă, el nu putea decât să accepte.

Pe de altă parte, dorea să-și exprime compasiunea față de ea, s-o convingă cât de rău îi părea pentru ce i se întâmplase. Însă Melina părea hotărâtă să nu-l privească în ochi. N-o făcuse de când intraseră în cameră. Lawson îl pune la curent pe Birchman cu detaliile pe care le obținuseră anchetatorii până atunci. Avocatul, pe care Șeful îl cunoscuse doar cu câteva minute în urmă, era un bărbat cu înfățișare distinsă. Purta ochelari cu rame de argint, un costum de trei mii de dolari și avea pe obrazul stâng o pată din naștere de culoare vișinie, care cobora spre gât. Se întâlniseră în hol, la ascensor. Urcând spre locul de întâlnire, Șeful îi mulțumise pentru promptitudinea cu care răspunsese apelului său. „Mă bucur că am fost disponibil”, spusese acesta. Fără aiureli, fără palavre, fără bârfe, Birchman își intrase în rol” NASA mi-a oferit o analiză a situației.

Care-i versiunea dumitale?”

Lui Hart nu-i plăcuse expresia „versiune”, dar se resemnase, acomodându-se cu ritmul rapid impus discuției de către avocați. „Aseară am cunoscut-o pe Melina Lloyd. A fost însoțitoarea mea la banchetul de la Adolphus”. „Ce știi despre victima asasinatului?” „N-am cunoscut-o. În afară de cazul în care mă aflu aici pentru a confirma alibiul Melinei sau ceva de genul ăsta, n-am idee de ce am fost implicat în această afacere”. „Lawson putea să-ți ceară să-i confirmi alibiul azi-dimineață. Ești sigur că nu trebuie să

știu și altceva? Nu-mi place să fiu descoperit în fața părții adverse. Nu tolerez asta din partea clientului pe care-l reprezint. „Șeful își înăbușise mânia și spusese cu răceală: „După dumneata”, apoi se dăduse la o parte pentru ca Birchman să poată ieși din lift la etajul trei. Atunci o zărise pe Melina. Birchman intră direct în subiect:

— Fiindcă ne-am adunat cu toții, primul lucru pe care aș dori să-l știu este de ce i s-a cerut colonelului Hart să vină aici. Dacă declarația lui ar fi ajutat la rezolvarea cazului, ar fi putut foarte bine s-o dea în biroul meu.

— Stai puțin, zise Lawson. Șeful nu-l condamnă pe detectiv pentru că-l domolise pe Birchman. Se aflau pe teritoriul lui. El convocase adunarea și intenționa s-o conducă așa cum credea de cuviință. N-avea să se lase dirijat de un avocat arogant, care câștiga probabil la un caz mai mult decât detectivul într-un an. Lawson își îndreptă umerii, făcând să se întindă cusăturile hainei.

— Adevărul e, domnule Birchman, că n-au fost făcute toate prezentările.

— Poftim? Hart împărtășea confuzia avocatului, și-l privi bănuitor pe Lawson.

— Îți place să vorbești în șarade, nu-i așa, Lawson? Vrea cineva, adăugă el, privind-o pe Melina, să-mi explice de ce sunt eu indispensabil pentru această anchetă?

— Cred că voi doi ar trebui să faceți cunoștință. Lawson, observând încotro se uita Hart, făcu semn cu capul spre Melina. Hart își mută privirea de la detectiv la ea. Melina îl privea, cu o expresie ciudată care nu trăda nimic din ce gândea, iar el ar fi dat un milion de dolari ca să știe ce se petrecea în spatele acelor ochi cenușii. Apoi îl privi din nou pe detectiv și spuse nedumerit:

— Melina și cu mine ne-am cunoscut aseară.

— Nu, nu-i așa. Hart deschise gura ca să protesteze, dar Lawson, care se distra de minune, ridică o mână

pentru a-l opri.

— Femeia pe care ai cunoscut-o aseară a fost Gillian. Trecură câteva clipe până când percepu cuvintele, dar chiar și atunci nu le înțelese sensul.

— Gillian? Nu, domnule detectiv. Am fost cu Melina. Se uită spre acesta așteptând o confirmare. Spune-i. Ea îl privi un moment, apoi dădu încet din cap. Când înțelese, când toate micile false indicii ale lui Lawson și inexplicabila rezervă față de el a Melinei fuzionară într-o explicație, Hart simți cum i se destind trăsăturile. Îi măsură cu privirea chipul, gura, părul, silueta. O privi adânc în ochi, convins că ea era femeia cu care fusese noaptea trecută.

— Tu ai fost, declară el cu voce răgușită. Sunt sigur.

— A fost Gillian, zise ea încet, de parcă ar fi vorbit numai cu el. Hart nu credea. Pur și simplu, nu putea fi adevărat. Femeia care se uita acum la el era cea care... care... Amintirile se năpustiră asupra lui ca un val uriaș. Într-o clipă rememora fiecare zâmbet, fiecare suspin, fiecare expresie și nuanță, fiecare atingere. N-o putea confunda pe femeia din fața lui cu alta. Ea se ridică și păși spre el cu mâna întinsă.

— Sunt Melina Lloyd, domnule colonel Hart. Am fost angajată ca însoțitoarea dumitale aseară, dar m-a înlocuit sora mea geamănă. Hart privea ținta mâna Melinei ca și cum n-ar fi știut ce să facă în cele din urmă, își reveni și i-o strânse. Era aceeași mână, fir-ar să fie. Pielea mătăsoasă, mărimea, felul cum se potrivea în palma lui”.

— Nu pot să cred, gândi el cu voce tare. Asemănarea e nefirească. Ea zâmbi.

— Așa s-a spus din ziua în care ne-am născut.

— Dar vocea dumitale...

— Nici vocile noastre nu le putea deosebi nimeni. Consternat, el continua s-o privească. Părul, ochii, buzele,

toate erau identice, cu deosebirea că seara trecută fusese machiată. Ea sau *Gillian*. Gillian. Care fusese găsită moartă azi-dimineață. Inspiră cu greu, îndurerat.

— Nu pot să cred că a fost ucisă. Brusc, totul deveni clar. Acum înțelegea de ce voia Lawson să-l interogheze. El era unul dintre ultimii oameni care-o văzuseră în viață pe Gillian Lloyd. Poate chiar ultimul. Cu excepția asasinului. Conștientiza faptul că încă strângea mâna Melinei; îi dădu drumul, iar ea își relua locul lângă Jem Hennings. Bărbatul fusese prezentat drept logodnicul lui Gillian? Logodnicul ei? Hart îl privi cu interes sporit. Hennings îi întoarse privirea, indignat. Era roșu la față și părea să vibreze undeva în adânc, precum un ibric gata să dea în clocot. Hart își zise că îi datora niște scuze.

— Îmi pare rău, rosti el. Apoi adăugă: Pentru Pierdere.

— Ticălosule, strigă Jem și se aruncă asupra lui Hart.

CAPITOLUL 10

Nimeni nu se așteptase la acel atac, deși furia lui Hennings fusese evidentă. Doar

Hart bănuise ce avea să urmeze. Nu era omul care să caute gâlceavă, dar dacă era atacat nu bătea în retragere. Avusese parte de asemenea situații și intuise lovitura. Melina și Birchman reacționară cu strigăte de uimire. Lawson îl prinse pe Hennings de umăr și încercă să-l tragă înapoi, însă bărbatul lovea zdravăn cu pumnii. Hart reuși să paraze primele lovituri, însă până la urmă Hennings îl pocni în obraz. Asta îl enervă îndeajuns ca să-i plătească cu aceeași monedă. Pumnul lui țâșni în direcția adversarului, dar Lawson îl trase la timp pe Hennings din calea lui.

— Încetați! Acum! Hennings, ce dracu'? Detectivul se luptă să-l domolească și, în cele din urmă, reuși. Împingându-l cu putere pe Hennings, îl făcu să se retragă

clătinându-se. Dezechilibrat, acesta ateriză pe un scaun. Lawson țipă la el: Mai fă o dată tâmpenia asta și o să-ți răcorești fundul într-o celulă! apoi își potrive haina strâmtă, își trecu mâna prin păr și se calmă. Scuze pentru vorbele urâte, Melina.

— Te scuz. Mă pregăteam să rostesc unele și mai urâte. Apoi, furioasă, i se adresă lui

Hennings:

— Ce naiba faci, Jem? Ce-ai pățit?

— Îți spun eu ce-am pățit. Dacă nu era el, Gillian ar fi fost în viață. A fost ucisă din cauza lui. Rostind ultimul cuvânt, vocea i se frânse. Își îngropă fața în mâini și începu să plângă în hohote. Hart se întoarse către Lawson.

— Despre ce dracu' vorbește? Întrebă el.

Și de ce nu mi-ai explicat situația mai devreme? Puteai să-mi spui că Gillian a înlocuit-o pe Melina. Aș fi fost pregătit...

— Tocmai din cauza asta nu ți-am spus. Voiam să-ți văd reacția, voiam să aflu cât de mult știi.

— Sau știai că o să iasă un spectacol grozav. Presupun că te-ai amuzat teribil. Lawson ignoră ofensa.

— Ți se va explica totul. Dar e cazul să așteptăm până se vor calma spiritele.

— Nu, refuză Melina sugestia detectivului. Hart văzu lacrimi în ochii ce exprimau o hotărâre neclintită. Îmi vine să fac la fel ca Jem, spuse ea. Îmi vine să plâng în hohote. Nu mi-am dorit să vin aici. Nimeni dintre noi nu vrea. Dar dacă întâlnirea asta va scoate la iveală niște piste valabile, dacă o să ajute la descoperirea asasinului surorii mele, atunci o să plâng mai târziu. Aș vrea doar să ne-apucăm de treabă, ca să putem pleca.

— Am înțeles, zise detectivul. O să fiu cât mai concis. Mulțumesc că mi-ai acordat înțelegere.

— Mulțumește-mi găsind și arestând persoana care

ne-a adus în situația asta, zise ea scurt. Pumnul lui Hennings făcuse să sângereze obrazul lui Hart. Acesta își șterse sângele cu batista pe care i-o dăduse Birchman. La început nu-l duruse; fusese prea surprins ca să mai simtă ceva. Acum, șocul trecuse. Simțurile puteau înregistra durerea. Rana de pe obraz îi provocase o durere întârziată. La fel se întâmplase și cu vestea morții lui Gillian. La început fusese șocat, ca de o explozie. Substituirea gemenelor. Uciderea lui Gillian. Prea multe informații ca să poată fi asimilate dintr-odată. Acum simțea cu acuitate acea pierdere, care era cu mult mai chinuitoare decât rana sângărândă de pe obraz.

Ea era moartă. Acea minunată femeie dispăruse; o pierduse pentru totdeauna. O noapte. Nici măcar o noapte întreagă. Doar câteva ceasuri. Însă niște ceasuri incredibile. Le voia înapoi. O voia pe ea înapoi. I se părea ciudat să plângă pentru o femeie pe care de-abia o cunoscuse. Nu-și câștigase dreptul s-o jelească așa cum făcea Melina sau Hennings. Drept urmare, își manifestă tulburarea în singurul mod pe care-l avea la îndemână: își dădu frâu liber mâniei:

— Ce dracu' a vrut să spună afirmând că Gillian a fost ucisă din cauza mea?

— Ai nevoie de un pansament pentru rana de pe obraz? întrebă Lawson cu un calm enervant.

— Nu! Nu, ce naiba. Ca și Melina, aș vrea să se termine cât mai repede povestea asta. Spune-mi de ce crede tâmpitul ăsta că sunt răspunzător pentru asasinarea lui Gillian. Fu surprins auzindu-și vocea spartă. Poate că era mai frustrat decât dorea să recunoască. Se uita la Melina și fu uimit să constate că ea îl urmărea cu atenție, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Domnule colonel, n-ai vrea să iei loc și să ne povestești despre seara pe care ai petrecut-o cu Gillian?

Lawson îl îndrumă spre un scaun, pe care Hart, alias Șeful, se lăsă recunoscător.

— Ce vrei să știi? întrebă el plictisit.

— Înainte de-a începe, aș dori să vorbesc cu clientul meu, zise Birchman. N-am discutat până acum între patru ochi. Insist s-o facem înainte ca el să răspundă la vreo întrebare. Lawson se gândi la cariera avocatului, apoi dădu din umeri.

— Sigur. Probabil că am putea lua o pauză. Hennings, Melina, zise el făcându-le semn să părăsească încăperea. Birchman își trase scaunul mai aproape de Șef.

— Ce-ți face obrazul?

— N-o să mor din asta. Despre ce vrei să vorbim? Avocatul se simți ofensat de tonul Șefului.

— Te sfătuiesc să nu-ți dai aere față de mine, domnule colonel Hart. Oi fi dumneata bun în domeniul dumitale, dar eu sunt foarte bun într-al meu. Ai zburat cu rachete în spațiul cosmic și-ai fost blondul răsfățat al NASA. Aruncă o privire către părul negru al Șefului. Într-un anume sens.

— Treci la subiect.

— Problema e că șefilor n-o să le pice bine dacă te faci de rahat.

Șeful fu uimit de expresia trivială. Era obișnuit cu limbajul grosolan. Vulgaritățile erau ceva normal printre militari, dar nu se așteptase la asta din partea spilcuitului avocat. Presupuse că Birchman folosise expresia pentru a-i capta atenția și reușise.

— Ascult.

— Imaginea unui astronaut de la NASA e impecabilă, întotdeauna a fost așa. Sigur, au existat și câțiva renegați în istoria programelor spațiale, dar trăsnăile lor au fost tănuite. Șeful nu făcu niciun fel de comentarii și avocatul continuă:

— N-am avut timp să fac decât investigații minime în privința dumatăle înainte de-a veni, continuă Birchman. Din câte mi-am dat seama, dosarul dumatăle e ireproșabil. Ești simpatizat de Șefii și colegii dumatăle, bărbați și femei. Ai un temperament vulcanic, însă te potolești la fel de repede cum te-ai aprins și te grăbești să-ți ceri scuze și să-ți asumi responsabilitatea greșelilor dumatăle.

— Te rog, mă faci să roșesc. Avocatul se încruntă auzind remarca insolentă a

Șefului, dar continuă, fără să slăbească ritmul:

— Ești heterosexual. N-ai fost niciodată căsătorit. Ai dovedit discreție în relațiile dumatăle cu femeile-despre care se spune că au fost multe. Cea mai constantă idilă a dumatăle a fost cu mass-media, care te-a prezentat favorabil încă de la începutul carierei dumatăle. De câte ori apari la televizor, cu înfățișarea dumatăle hollywoodiană, cu farmec natural și un discurs coerent, NASA jubilează. Ești simbolul ei actual. Contribui la crearea unei bune imagini, iar cei de-acolo vor s-o mențină astfel încât contribuabilii să nu reclame congresmenilor colosalele eșecuri și marile sume pe care instituția le obține de la bugetul național, bani ce-ar putea fi cheltuiți pe construirea de locuințe pentru cei fără adăpost și pe salvarea pădurilor de conifere.

— Ești foarte meticulos, domnule Birchman, însă toate astea sunt irelevante, de vreme ce o să mă retrag curând de la NASA.

— Asta aduce în discuție ceea ce-ar trebui să fie prima preocupare-viitorul dumatăle. Orice domeniu ai intenționa să abordezi...

— Nu m-am hotărât încă.

— Îți respect decizia, dar respectă-mă și dumneata pentru că încerc să te feresc să comiți vreo greșeală acum, care ți-ar distruge imaginea de erou național.

Presupun că te bucuri de toate veniturile suplimentare asociate acestui titlu. Șeful aprobă scurt din cap.

— Ești un om talentat, domnule colonel Hart. Inteligent. O marfă valoroasă pe piață liberă. Dar hai să fim sinceri. O mare parte din valoarea dumitale pe piața locurilor de muncă se va datora fostei cariere de astronaut. Mai mult decât talentul, farmecul, cariera se va cota la cel mai înalt nivel. Retrage-te cu binecuvântarea celor de la NASA și orice viitor ți-ai imagina îți va fi asigurat.

Încearcă s-o faci în umbra unui scandal și te va costa scump, pentru tot restul vieții dumitale. Birchman se opri și expiră adânc înainte de-a continua:

— Deocamdată, nu știu ce fel de schimbare au pus la cale aseară gemenele alea, de ce s-au înlocuit una pe alta. Mai mult, nici nu-mi pasă. Tot ce vreau să aflu de la dumneata e dacă trebuie să fiu neliniștit de investigațiile lui Lawson pentru stabilirea faptelor.

— Nu. Avocatul îl privi cu atenție pe Șef, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, evident ușurat.

— Excelent. Iată regulile de bază. Nu faci nicio remarcă. Absolut niciuna. Fă economie de cuvinte. Nu intra în detalii. Nu le spune nimic care nu are legătură cu uciderea acestei femei. Ai înțeles?

— Am înțeles. Birchman o porni către ușă, dar se opri înainte de a-i chema pe ceilalți înăuntru.

— Sunt curios de un lucru. Când ai venit aici ți-ai dat seama că n-o cunoscuseși niciodată pe Melina Lloyd? Șeful negă, dând din cap.

— E așa de mare asemănarea dintre ele?

— Nici nu-ți poți imagina.

— Melina, de ce nu stai pe scaunul ăsta? Lawson i-l ținea, iar ea se așeză, mulțumindu-i printr-o înclinare a capului. Imediat ce toți luară loc, polițistul începu discuția

cu Christopher Hart.

— Nu faci parte dintre suspecți, domnule colonel. Detectivul se opri, permițându-i Șefului să răspundă. Deoarece acesta refuză să înghită momeala, Lawson adăugă: Ampretele tălpilor dumitale sunt cu mult mai mari decât cele pe care le-am găsit în casa victimei. Christopher Hart strânse din dinți. Din locul unde stătea, Melina observă că era înfuriat de sugestia vicleană a lui Lawson că dacă n-ar fi fost urmele de pantofi, ar fi putut fi un eventual suspect-Dar Hart era prea inteligent ca să se lase provocat de polițist. Sfaturile avocatului său îi schimbaseră atitudinea. Părea mai calm decât înainte, mai reținut. Și mai era ceva devenise detașat. Mai devreme, ochii lui albaștri dezvăluisem emoții trecătoare. Acum, aceiași ochi deveniseră impenetrabili, duri și reci.

— Ce-am vrea să auzim de la dumneata, domnule colonel, spuse Lawson, e relatarea ultimelor câteva ore de viață ale lui Gillian Lloyd. Apatic, Șeful îl întrebă:

— Ce vrei să știi?

— Când ai văzut-o prima dată? El explică în ce fel se întâlniseră, apoi le povesti despre conferința de presă și banchet.

— N-aș fi ghicit niciodată că nu Gillian era însoțitoarea angajată, i se adresă el

Melinei. Se descurca asemeni unui profesionist.

— Era foarte capabilă. Și te rog să-mi spui Melina. El se declară de acord, și reluă istorisirea:

— După ce s-a terminat banchetul, m-a condus la hotel.

— Nu v-ați oprit pe drum?

— O dată. I-am cerut să ne oprim ca să luăm ceva de mâncare. A acceptat, spunând că datoria unui însoțitor era să satisfacă nevoile și cererile clientului. Așa e, Melina?

— Așa e. Jem vorbi pentru prima dată de când

reveniseră în cameră

— Pentru Dumnezeu, nu putem sări peste episodul cu mâncarea? Vreau să ajungem la chestia cu mesajul de pe perete.

— Mesajul de pe perete? Șeful se uită la Lawson, cerându-i explicații. Detectivul îl privea pe Jem.

— Nu te supăra, domnule Hennings, te-am rugat să te controlezi. Apoi se întoarse spre Șef. Ați luat mâncare la pachet?

— Da.

— Și unde-ați dus-o?

— În camera mea de la Mansion.

— Gillian te-a însoțit?

— Da, răspunse el fără a șovăi. Am cumpărat destul pentru amândoi. Ea a recunoscut că-i era foame. Am mâncat pe măsuta pentru cafea din apartamentul meu.

— La restaurant nu mai erau mese libere? Exasperat, Șeful zise:

— Voiam să beau ceva. Aveam Bourbon în bar, dacă vrei să știi și asta. Am băut un pahar.

— Și Gillian?

— Tot unul.

— Cât timp a stat în apartamentul dumitale?

— Până am terminat de mâncat. Nu-mi amintesc la ce oră a plecat.

— A văzut-o cineva plecând?

— Nu știu. N-am condus-o. Poate că ar fi trebuit. Melina văzu că Birchman îl avertizase din priviri, dar o făcuse atât de discret încât probabil că ceilalți le scăpase.

— Deci ați mâncat. Ați băut câte un pahar de whisky. Ce-ați mai făcut?

— Am vorbit.

— Ați vorbit. Lawson se încruntă, de parcă încerca

să-și imagineze scena. Ați vorbit acolo, la măsuța pentru cafea?

— De ce nu vorbești limpede și nu întrebi ceea ce dorești de fapt să afli, Lawson?

— În regulă. Te-ai culcat cu ea?

CAPITOLUL 11

Răspunsul lui Hart fu scurt:

— Nu.

— Ei bine, cineva crede contrariul. Lawson scoase mai multe fotografii, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, din plicul pe care-l adusese cu el și i le dădu Șefului. Nepregătit pentru ce avea să vadă, el smulse pozele din mâna detectivului. Dar supărarea lui fu de scurtă durată. O singură privire aruncată primei fotografii îl făcu să se schimonosească. Ridicându-și mâna la frunte, mormăi:

— O, Iisuse.

— Îmi dai voie? Birchman întinse mâna; Șeful îi dădu prima poză. Apoi le cercetă pe toate, înainte de-a i le trece avocatului său. Preț de o clipă, rămase cu privirea pierdută, apoi o privi pe Melina.

— Melina, eu... Rămas fără cuvinte, ridică mâinile spre ea cu un gest de neputință, pe urmă le lăsă jos cu indiferență.

— Ei bine? După ce susținu privirea ei încă vreo câteva clipe, se uită la Jem, care pur și simplu mârâise punându-i întrebarea:

— Ai făcut ce scrie pe perete? Mi-ai regulat logodnica?

— Jem!

— Ești ofensată, Melina? strigă el. Simte-te ofensată de el, nu de mine!

— Poate că domnul Hennings ar trebui scos de-aici. Lawson ignoră sugestia lui

Birchman și i se adresă lui Jem:

— Ultimul avertisment, Hennings. Încă o ieșire ca asta și te dau afară.

— A, nu, stau aici, spuse Jem, scuturând încăpățânat din cap. Vreau să aud ce-are de zis scrântitul ăsta în apărarea lui.

— Orice am de zis, o să-i zic surorii lui Gillian. Tonul Șefului era categoric. Nu ție.

— Jem, vrei te rog să te calmezi? întrebă ea obosită.

— O să mă calmez, fiindcă nu vreau să pierd nicio vorbă a Domnului Astronaut. Lawson reluă discuția, întrebând de ce-ar fi scris cineva asemenea cuvinte.

— Trebuie să fie o fărâmbă de adevăr acolo, Hart.

— Mă întrebi pe mine...

— Domnule colonel, interveni Birchman și întinse mâna ca să-l oprească. Hart i-o dădu la o parte.

— Ala e sânge, corect? spuse el, arătând spre fotografii, care ajunseseră din nou la detectiv. Îmi ceri să găsesc eu sensul? Te aștepți să-ți explic ce-a scris un ticălos dement cu sânge pe peretele dormitorului unei femei, după ce-a ucis-o? Eu nu sunt psihiatru. Și nici vreun detectiv priceput. Atunci de unde dracu' să știu de ce a făcut-o? Indiferent cine a făcut asta, zise el, întinzând iarăși mâna spre poze, e bolnav mintal. Alienat. De ce dracu' te aștepți să găsesc eu vreun sens?

— În regulă, calmează-te.

— Pe naiba.

— Ai avut azi-noapte relații sexuale cu Gillian Lloyd?

— Ce ți-am spus eu?

— Mi-ai spus că nu.

— Deci ai răspunsul. A părăsit camera și...

— La ce oră?

— Ți-am spus că nu-mi amintesc. Lawson o privi pe Melina.

— La ce oră s-a întors acasă?

— Târziu. Cred că între două și trei. Lawson se întoarse către Șef, cu o expresie sarcastică pe chip.

— Ați vorbit o grămadă de vreme. Jem părea să se stăpânească cu greu, dar Șefului nu-i era teamă. Purtarea lui deveni mai curând disprețuitoare.

— Nu-mi amintesc la ce oră a plecat. N-am idee de ce-a fost ucisă. Asta e. Și cu asta am terminat. Se ridică în picioare, dar Lawson îl somă să se așeze. Atunci când Birchman protestă, avocatul și polițistul se lansară într-o ceartă aprinsă. Jem îi aruncă Șefului o privire amenințătoare, apoi se retrase într-un colț și se întoarse cu spatele la ceilalți. În tot acest răstimp, Christopher Hart nu-și luase ochii de la Melina. Ochii lui o sfredeleau ca niște raze laser.

— Mai am câteva întrebări și pe urmă cred că o să terminăm cu colonelul Hart, îi spuse Lawson avocatului.

— Ar fi bine ca aceste întrebări să aibă legătură cu anchetarea crimei, domnule detectiv. Lawson își concentra atenția asupra Șefului și-l întrebă dacă observase pe cineva urmărindu-i, pe el și pe Gillian, cu o seară în urmă.

Hart stătea cu brațele încrucișate pe piept.

— Nu. Dar nici nu m-am uitat. De ce-aș fi făcut-o?

— Ea a telefonat cuiva?

— Cât timp a fost cu mine, nu.

— Ceea ce înseamnă aproape toată seara. Șeful dădu din umeri.

— Au existat câteva clipe când n-am fost împreună; presupun că ar fi putut suna pe cineva, dar eu n-am văzut-o dând vreun telefon.

— Nici primind?

— Nici primind.

— A vorbit cu cineva?

— Sigur. Cu toată lumea-portari, angajați din

parcare, cei de la conferința de presă, oamenii de la banchet.

— Vreo persoană suspectă? Cineva neobișnuit? Cineva care să se fi comportat ciudat?

— Nu.

— Cineva cu care să fi dat nas în nas din întâmplare? Vreun fost coleg de școală? Vreun prieten vechi? Vreun vecin sau cunoscut?

— Nu, nu și nu.

— În timpul serii, ați schimbat vreo vorbă cu cineva-tu sau ea?

— Nu. Melina, spuse el, întorcându-se dintr-odată spre ea. Știu că ai contat pe mine pentru a furniza vreo pistă. Îmi pare rău. Nu pot.

— Dacă ai fi avut ce să-ți amintești, ai fi făcut-o, zise ea zâmbind cu tristețe. Chiar dacă ar fi intervenit vreun incident stânjenitor, cum a sugerat domnul Lawson, probabil că nu ți-ai fi dat seama. Ea l-ar fi rezolvat imediat.

— N-a fost nimic de genul ăsta... Se întrerupse brusc. Stai puțin. Ea se aplecă în scaun.

— Domnule colonel?

— Îmi amintesc ceva. Se gândi câteva secunde, în vreme ce toți ceilalți îl priveau cu speranță. Pe urmă se întoarse către Lawson. A fost un tip. La restaurant. Ieșea în timp ce noi intram. A vorbit cu ea. I-a spus pe nume. I-a zis Gillian.

Hart o privi pe Melina.

— Ea se pricepea al naibii de bine să pretindă că ești dumneata, dar întâlnirea n-a tulburat-o deloc. Când am întrebat-o de ce a numit-o tipul Gillian, mi-a explicat că omul o confundase cu sora ei. Acum înțeleg cum de s-a putut întâmpla asta.

— Cum îl chema? întrebă Lawson.

— A spus, dar...

— Care era numele?

— Nu știu, ce dracu'. Nu eram atent la nimeni în afară de... Dădu cu ochii de Jem, care-l asculta din colțul unde se refugiase. Șeful lăasă fraza neterminată și continuă: Nu sunt sigur că Gillian l-a recunoscut, nici măcar după ce tipul și-a spus numele. Au făcut schimb de amabilități. Eu n-am dat importanță incidentului, însă acum, amintindu-mi...

— Ce?

— S-ar putea să mă înșel, Melina, cred că tipul a tulburat-o.

— În ce fel? dori Lawson să știe. Șeful dădu din cap.

— Nu sunt sigur. Am avut impresia că individul a dezgustat-o. De fapt, și pe mine m-a cam dezgustat. Era un personaj ciudat.

— Adică? Descrie-l. Lawson deschisese carnetul și își pregătise pixul.

— Înalt. Palid. Foarte slab. Purta ochelari de vedere, cu lentilele foarte groase. În plus, îi alunecau mereu de pe nas. Dar nu atât aspectul fizic îl făcea să pară straniu, cât felul cum se purta. Felul în care o privea pe Gillian.

— Cum o privea?

— De parcă... Își căută cuvintele potrivite. De parcă era șocat, poate chiar puțin derutat s-o vadă acolo. Mai ales cu... ezită, cu mine.

— Ești sigur că el a crezut că era Gillian? întrebă Lawson.

— Așa i s-a adresat, răspunse Șeful. Și ea nu l-a corectat, nu s-a dat drept Melina față de el.

— Dacă, din vreun motiv oarecare, acest om s-a simțit ofensat s-o vadă pe Gillian Lloyd cu colonelul Hart, speculă Birchman, aş spune că ai un suspect, domnule detectiv.

— Dar de ce să-l irite faptul că o văzuse cu mine?

Hart se uită la Jem. Doar dacă era un prieten de-al vostru și a tras o concluzie greșită.

— Ești penibil, zise batjocoritor Jem. Nu înțelege niciunul dintre voi că a născocit povestea asta? A creat un personaj fictiv ca să abată atenția de la el. Minte!

Șeful țâșni de pe scaun.

— Ticălosule. Apoi își zise că era înțelept să se stăpânească și să renunțe. Se întoarse brusc spre Melina. Melina, l-am văzut pe tip. Am vorbit cu el. Ea îi susținu privirea câteva clipe, apoi se uită la Lawson.

— Merită făcută o verificare, nu? Dacă omul ăla arăta așa de ciudat, poate își amintește și altcineva de el.

— Asta-i tot ce ne poți spune despre el, Hart? Colonelul își trecea degetele prin păr, agitat. Furia nu-l părăsise încă.

— Da. Toată întâlnirea a durat douăzeci, poate treizeci de secunde.

— I-ai văzut mașina?

— Nu.

— Mai povestește-ne o dată. Poate că-ți mai amintești ceva. Hart avu tendința de a refuza, dar, privind-o pe Melina, continuă:

— Omul a ținut ușa deschisă pentru noi în timp ce intram în restaurant. I s-a adresat lui Gillian, spunându-i pe nume. Nu cred că ea l-a recunoscut. A fost ca în acele momente jenante când cineva, pe care se presupune că-l cunoști, îți vorbește, dar nu-l poți localiza și nu-ți amintești numele lui.

— Toți am trecut prin asemenea momente, zise ea.

— Dar el i-a împrăștiat memoria.

— Da, spuse Șeful, ca răspuns la imboldul lui Lawson. Cred că și-a spus numele, dar poți să-mi pui pistolul la tâmplă și tot nu mi-l amintesc.

— Încearcă.

— A spus că nu-și poate aminti, domnule detectiv, interveni Birchman cu țâfnă.

— Birchman, asta e ancheta mea, da? Șeful părea să se fi retras în sine. Melina îl urmărea cum se străduia să-și amintească. Trăsăturile feței erau încordate de efortul de a rememora amănunte uitate. Creierul său era ca un computer. Conținea mai multe informații decât putea reține un om obișnuit-date tehnice, științifice și aeronautice dificile erau stocate acolo, date de care avea nevoie pentru a-și face meseria. Trebuia doar să se concentreze ca să scoată la lumină vreo informație atunci când avea nevoie de ea, tot așa cum cineva ar fi adus pe ecranul computerului un fișier salvat.

— Chiar după ce și-a spus numele, nu cred că Gillian a făcut vreo legătură până când a spus... Disputa dintre Lawson și Birchman încetă.

Amândoi tăcură, ca să-l asculte pe Șef.

— Fir-ar să fie, ce-a spus? Hart închise ochii și se frecă la rădăcina nasului.

— A spus... de la... Deschise brusc ochii. Waters. Waters. Asta a spus.

— Waters! Lawson se uită atent la femeie.

— Asta înseamnă ceva, Melina?

— Clinica Waters.

— Ce-i asta?

— O, Doamne, gemu Jem, lovindu-și palma cu pumnul. Știam eu că inseminarea aia artificială a fost o idee greșită. Am fost tot timpul împotriva ei.

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar continuă să vorbească:

— Clinica Waters, explică ea. Specializată în sterilitate. Gillian a fost ieri acolo.

— Pentru ovulație, mormăi Jem. Lawson se arătă surprins:

— Gillian era pacientă?

— Da.

— De ce?

— Cred că e important, domnule detectiv, faptul că acel om a recunoscut-o. Lawson se încruntă concesiv, apoi vârî sinistrela fotografiei în plic.

— Sunteți cu toții liberi.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Melina.

— Am de gând să verific locul, să văd dacă lucrează pe-acolo vreun tip cu înfățișare ciudată. O să te sun când o să aflu ceva. Hart, continuă el, aş vrea să rămâi în oraş până când se va termina afacerea asta.

— Nu-i poți cere clientului meu să-ți stea la dispoziție în timp ce dumneata anchetezi o crimă, protestă Birchman. Asta poate dura luni de zile.

În drum spre uşă, Lawson se opri și i se adresă astronautului:

— Birchman are dreptate. Nu te pot obliga să rămâi, dar simt că o vei face. Nu pentru că e datoria dumitale cetățenească să ajuți la prinderea asasinului unei femei și nici pentru că ne-ai oferit cea mai bună pistă de până acum și-aș putea avea nevoie de dumneata pentru identificarea bărbatului misterios. Cred că, fiind un om cumsecade, mereu, ai vrea să mai zăbovești aici în semn de politețe față de cealaltă domnișoară Lloyd. Cea aflată în viață. În regulă? Ieși cu pași apăsați, lăsând un gol în mica încăpere. Birchman se mișcă primul. Își luă servieta și îi făcu semn Șefului spre uşă.

— După dumneata. În loc să-l urmeze, Șeful se întoarse către Melina:

— Îmi pare teribil de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulțumesc. Regret neplăcerile pe care ți le-a provocat nenorocirea asta.

— Prin comparație, nu înseamnă nimic.

— Pardon, interveni brutal Jem. Discuția asta a durat deja prea mult. Se înghesuia în spatele ei de parcă ar fi vrut să-i împingă pe toți pe ușă. Birchman și Șeful își croiră drum prin labirintul de birouri din cameră spre coridor și ascensor; Melina și Jem îi urmară. Imediat după ce Birchman apăsă butonul liftului, polițistul în haine civile care-l abordase mai devreme pe astronaut se apropie timid, scoțând un carnet și cerându-i emoționat un autograf. Sosi ascensorul.

— Eu mai rămân puțin, zise Șeful, strângându-i scurt mâna avocatului. Te sun mai târziu la birou. Birchman intră în lift. Jem o împinse pe Melina spre ușa ascensorului. Oprindu-se brusc, ea zise:

— Du-te înainte, Jem. Vreau să merg la toaletă.

— Mă rog, e-n regulă, spuse el, și se strecură printre ușile ce se închideau automat, încercând cu stângăcie să le țină deschise. Ne vedem mai târziu. Ușile se închiseră, dar ea nu se îndreptă către toaletă. Șeful o privi curios, în timp ce scria autograful pentru fiul polițistului.

— Mulțumesc, șefule, spuse omul, salutându-l.

— Cu plăcere. Mult noroc fiului dumitale. Dădu mâna cu polițistul, care se îndepărtă cu trofeul în mână. Șeful apăsă butonul liftului.

— Cobori?

— Te rog. Am mințit când am spus că vreau să merg la toaletă;

— Înțeleg, zise el, deși era limpede că nu pricepuse. Tăcură, uitându-se la ușile închise ale ascensorului. Tăcerea dură suficient de mult pentru a deveni stânjenitoare. Când sosi liftul, el îi făcu semn să intre și o urmă. După ce cabina începu să coboare, Melina se întoarse către Hart.

— Îmi cer scuze pentru Jem.

— Nu e vina dumitale.
— Mă simt penibil din cauza lui. S-a purtat ca un idiot.
— N-o să te contrazic. Schiță un zâmbet, la care ea nu-i răspunse.
— Voiam să vorbesc cu dumneata între patru ochi.
— Foarte bine.
— Să-ți spun cât de laș ești.
— Poftim?
— Ești un laș, domnule colonel Hart.
— Am auzit asta de prima dată, zise el cu asprime. Ai vrea să-mi spui ce te face să crezi asta?

— Sigur că da. Ușile se deschiseră la etajul unu, dar ea rămase pe loc. Jem n-avea dreptate să te atace, dar nu s-a înșelat făcându-te mincinos. Înainte ca el s-o poată contrazice, ea continuă:

Ai fost mult prea laș ca să răspunzi sincer la întrebarea lui Lawson.

— Care întrebare?

— Dacă te-ai culcat cu Gillian. Vezi dumneata, eu știu că ai făcut-o.

CAPITOLUL 12

Șeful trânti ușa apartamentului său de la Mansion, își aruncă jacheta pe un fotoliu și se duse direct la bar. Era tentat să bea un whisky, dar își turnă până la urmă o băutură răcoritoare. Luă cana, se îndreptă spre canapea și se aruncă pe perne.

Dacă ar fi inspirat profund, ar fi putut simți parfumul lui Gillian, impregnat în pernele canapelei, iar asta ar fi fost o amintire prea dureroasă. Un sunet aspru, sugrumat de emoție țâșni din gura lui înainte de-a și-l putea stăpâni. Se ridică în capul oaselor și puse cana pe măsuta pentru cafea, apoi își propti coatele pe genunchi, își trecu degetele prin păr și își sprijini fruntea în palme.

Disperarea îl cuprinse ca o armură din zale. Strânse pleoapele și respiră încet.

Iisuse. Cum de i se întâmplase așa ceva? De ce? Pe care zeu uitase să-l îmbuneze N-avea să plângă. Astronauții nu plâng. I se puse un nod în gât și, când deschise ochii, genele îi erau suspect de umede.

Luă cana și bău, gândindu-se la cuvintele Melinei. Se străduise al naibii de tare să rămână furios. Ea îi aruncase mănuașă, apoi o ridicase în grabă, ducând drapelul unei indignări virtuoză lăsându-l cu ochii-n soare, cum s-ar zice. Iar când el încercase să se ducă după ea și să-i ceară socoteală, fusese acostat de un bărbat ce stătea la coadă să-și plătească tichetul de trafic la unul din ghișeele pe care poliția le punea cu generozitate la dispoziția publicului. În timp ce dădea mâna cu omul ca să-i mulțumească pentru complimentele rostite în gura mare, Melina dispăruse. Pe drumul de întoarcere la hotel, încercase să-și atâțe mânia stârnită de ea. Îl făcuse mincinos și laș. Pe Hennings ar fi fost în stare să-l strângă de gât dacă i-ar fi spus așa ceva. Avea tot dreptul să fie supărat. Nu fusese în stare să-și păstreze mânia, pentru că nu-l lăsa conștiința. Știa că nu avea dreptate.

Furia era un sentiment sănătos. O izbucnire temperamentală era ceva obișnuit.

Dar pe asta-orice-ar fi însemnat asta-nu reușea s-o controleze. Dacă nici măcar nu putea identifica emoția care-l sfâșia lăuntric, cum ar fi reușit s-o stăpânească? O femeie minunată fusese ucisă cu brutalitate. O tragedie, cu siguranță. Însă relația lui cu Gillian fusese atât de efemeră încât nu era convins că merita să trăiască o nefericire atât de chinuitoare. Totuși nu putea să se spele pur și simplu pe mâini și să uite. Nu tirada lui Lawson despre datorie și decență îl reținea acolo. Avea un puternic simț al responsabilității, însă nu neapărat față de poliția din

Dallas. Detectivul pusese bine problema atunci când îi spusese să rămână pentru a-i face Melinei un serviciu, însă nici măcar asta n-ar fi fost de-ajuns ca să-l împiedice să se întoarcă la Houston. Nu, altceva îl obliga să rămână și să asiste la anchetă până la sfârșit. Ceva insesizabil. Un sentiment pe care încă nu-l percepea. Terminându-și băutura, puse cana pe masă și se întinse pe canapea. Lăsând în mod conștient emoțiile deoparte, deoarece păreau să nu ducă la nicio concluzie, hotărî să abordeze chestiunea pragmatic, așa cum ar fi procedat cu o problemă într-o misiune spațială. Va analiza separat fiecare element al acestei enigme. Prin eliminare, avea să ajungă în cele din urmă la sursa tulburării sale lăuntrice, deci la o soluție.

Furia lui era, într-o anumită măsură, justificată. Nu-i făcea plăcere să fie implicat în anchetarea unei crime, din motive evidente, dar și dintr-unul mai puțin evident se împlinea astfel o fatalitate pe care sperase s-o poată evita.

Toată viața lui așteptase să se întâmple ceva cumplit, ca de exemplu o crimă. Făcea parte dintr-o minoritate și, așa cum se întâmplă cu tinerii oricărei minorități, fusese nevoit să muncească mai mult, să facă eforturi susținute, să fie mai tare. Trebuise să dovedească faptul că e mai bun decât ceilalți. Fusese urmărit cu mai mare atenție, pe considerentul că, la un moment dat, ar fi putut să greșească. Așa încât crescuse anticipând și temându-se de Căderea Din Grații-cu majuscule. Cel puțin acum, când Căderea se produsese, nu mai avea de ce să-i fie frică. Mai mult, remarcile făcute între patru ochi de Birchman își atinseseră ținta. NASA n-ar fi privit cu ochi buni pe unul dintre „băieții săi” de marcă, având un dosar impecabil până atunci, dacă ajungea să fie interogat de poliție în legătură cu asasinarea unei tinere cu care petrecuse ultimele ceasuri de dinaintea crimei. Indiferent de natura

întrebărilor poliției, implicarea de orice fel era o notă proastă. Foarte proastă. Dar, la naiba, nu era vina lui. Cu ce greșise el? Nu era răspunzător pentru faptul că un nebun sadea avusese acea reacție atunci când îl văzuse cu Gillian Lloyd.

Te-ai culcat cu ea? întrebasese polițistul. Da. Făcuseră dragoste, e bine? Dar de unde știa Melina că el mințise? Avusese oare un aer vinovat când răspunsese la întrebarea directă a lui Lawson? Aflase de minciună prin telepatia dintre gemeni? Sau îi spusese Gillian? Sau poate... poate că Melina doar tatonase terenul și se întâmplase să ghicească. Poate că Gillian schimbasese locul cu Melina tocmai pentru a-și câștiga dreptul de a se lăuda. Poate că ea colecționase bărbați așa cum unele femei colecționau cupoane de dobânzi. Dorise să bifeze rubrica „astronaut” pe lista ei. Nu, nu. Gândurile astea îl dezgustau. Existau femei care își înregistrau palmaresul sexual, așa cum, de altfel, făceau și unii bărbați. Și el fusese un trofeu pentru astfel de femei. Dar Gillian nu făcea parte din acea categorie.

El avea destulă experiență ca să-și dea seama de acest lucru. Adevărul era că dorința fusese reciprocă și nu se manifestase după ce terminaseră de mâncat și băuseră un pahar de bourbon. Începuse din clipa în care se priviseră în ochi. De la acea primă strângere de mână, de la primul zâmbet; întreaga seară fusese un preludiu continuu, care culminase cu... Fir-ar fa fie, nu avea să se gândească la asta. Nu voia. Refuza. Ca să-și abată atenția, luă telefonul mobil. Verifică mesajele de la birou, apoi pe cele primite acasă și petrecu următoarele cincisprezece minute răspunzând doar apelurilor foarte importante. Întrebat când avea să se întoarcă la Houston, el formulă niște scuze vagi pentru întârziere. Oricum, motivul real se va afla în curând. Era doar o chestiune de timp până când

numele său avea să apară în gazete, legat de asasinarea unei femei din Dallas. N-ar fi fost asta o știre senzațională pentru presă? Să primească un premiu de la o asociație universitară într-o zi, pentru ca în următoarea să fie interogată de poliție în legătură cu o crimă. Iar între timp...

Ce naiba. Dacă toate gândurile i se întorceau la noaptea trecută, n-avea decât să se lase în voia lor. Evitase asta toată ziua, din clipa în care se trezise și constatase că ea plecase. Nu-și îngăduise să se gândească la cele întâmplate.

Dă-o-ncolo, își zisese în timp ce se dădea jos din pat, prost dispus. Avea treabă, trebuia să întâlnească niște oameni. Ei doi se amuzaseră câteva ceasuri și făcuseră amor. Îi păruse rău că ea nu rămăsese peste noapte, dar n-avea să moară din atâta lucru. Însă după acea atitudine de mascul ofensat, sfârșise prin a suna de două ori înainte de micul dejun și se enervase atunci când îi răspunsese robotul. Apoi, apăruse Lawson, alungându-i din minte orice alte gânduri în afară de cele privitoare la ceea ce se petrecuse. Acum însă, avea timp să recapituleze evenimentele. De ce nu? Poate că va scăpa de frământări. Poate chiar va găsi o altă pistă, vreun detaliu semnificativ, uitat până atunci, care ar fi ajutat ancheta lui Lawson. Prin urmare, motivele pentru care te gândești la treaba asta sunt nobile? se întrebă el cu sarcasm. Rahat. Voia să se gândească la asta fiindcă dorea s-o facă. Punct. Lăsându-se pe pernele canapelei, închise ochii și i se păru că ea stătea din nou în fața lui în timp ce el ședea pe podea, lângă măsuța pentru cafea.

„Ce ți se pare corect?” întrebuse el, sperând ca ea să-i împărtășească ideea de a face singurul lucru firesc în acel moment.

Ea întinsese mâna la ceafă și desfăcuse cleva fermoarului, trăgându-l încet în jos. Își scosese un umăr de

sub rochie, apoi pe celălalt, lăsând-o să-i coboare până la talie; apoi rochia căzu dezvelindu-i coapsele și făcuse un pas lateral.

Se auzise șoptind răgușit: „Fir-aș al naibii”. „Să consider asta drept un vot favorabil?” Apoi își pusese mâinile pe talia ei și o trăsese spre el. O sărutase chiar deasupra chilotului, atingând-o ușor cu dinții și cu limba. În timp ce ea se lăsase încet în genunchi, el continuase să-i sărute trupul. Când ajunsese la sutienul negru fără bretele, întinsese mâna și i-l desfăcuse, sărutându-i sânii; ea își trecuse mâinile prin părul lui. Nu mai știa exact cum ajunseseră de-acolo pe canapea. Își amintea doar că se tăvăliseră înlănțuiți pe perne, mâinile lui încercând s-o mângâie peste tot. O auzise șoptind: „Unul dintre noi are prea multe haine pe el”, în vreme ce mâinile ei îi căutau nasturii cămășii. Ea îl împinsese între perne și îngenunchease pe podea, între genunchii lui. Îi descheiase cu greutate nasturii. Îl domolise și-i dăduse răzând mâinile deoparte de câte ori nerăbdarea îl făcea să încerce s-o ajute. Dar atunci când îi luase în palme sânii, mângâindu-i sfârcurile, ochii ei se întunecaseră de dorință.

În cele din urmă, toți nasturii fuseseră descheiați. Ea îi dăduse cămașa la o parte și se aplecase ca să-i sărute pieptul. Atingerea buzelor ei era la fel de ușoară ca răsuflarea care-i mângâia pielea. Îi simțea din când în când limba umedă și mușcătura delicată a dinților, în timp ce ea cobora spre buric.

Își ținea respirația acum, așa cum și-o ținuse noaptea trecută, atunci când ea îi scosese cureaua și-i desfăcuse fermoarul pantalonilor. Își strecurase mâna sub șortul lui și murmurase zâmbind malițios: „Nu-i de mirare că ți se spune Șeful”.

Apoi el gemuse încet și își strecurase degetele în părul ei mătăsos în timp ce gura ei și mai mătăsoasă îl

învăluise, făcându-l să se topească de plăcere. Telefonul sună, smulgându-l din visul erotic, își acoperi fața cu mâinile apoi, înjurând, întinse mâna după telefonul mobil. Chiar și după ce-l deschise, țârâitul continuă. De-abia atunci își dădu seama că suna telefonul din cameră. Se întinse peste canapea ca să ridice receptorul.

— Ce este?

— Colonelul Hart?

— Cine e?

— Dexter Longtree.

— Ce dorești? Fusesse grosolan, dar nu-i mai păsa. Îi spusese tot ce avusese de spus bătrânului șef în acea dimineață. Pusese capăt oricărei speranțe de-a avea vreo colaborare. Credea că fusesse clar. De-atunci se întâmplaseră multe. Nimic bun, numai întâmplări tragice. Dacă era prost dispus, cu atât mai rău.

— Totul e-n regulă?

— De ce n-ar fi?

— Ultima dată când te-am văzut aveai probleme cu poliția.

— Nu probleme, doar...

— Dacă-ți amintești, eu prevăzusem că s-ar putea să ai curând nevoie de mine.

— Nu, zău, Longtree, ai avut o viziune sau ceva de genul ăsta? Ești vrăjitor? După o scurtă pauză, bătrânul șef întreabă.

— Disprețuiești cele spirituale, colonel Hart?

— Disprețuiesc oamenii care nu pot admite un răspuns negativ și nu-și văd de afurisitele lor de treburi.

— Dar dumneata ești treaba mea, afirmă calm Longtree. Dumneata, tot ce faci și ți se întâmplă prezintă interes și importanță pentru mine. Șeful era din ce în ce mai iritat.

— Asta-i problema dumitale. Ți-am spus ieri și ți-am

repetat azi-dimineață că nu vreau să fac parte din grupul duminică, că interesele mele și cele ale AIA sunt incompatibile.

— Și că noi avem nevoie de dumneata mai mult decât ai dumneata nevoie de noi.

— Deci ai recepționat.

— Da, ai fost foarte clar. Făcu o pauză atât de lungă încât Șeful era pe cale să se scuze și să închidă telefonul; apoi Longtree adăugă: Speram că te-ai răzgândit, că niște împrejurări nefericite te-au îndemnat să-ți schimbi părerea.

Șeful simți un fior rece pe șira spinării. Îi trecu prin minte că viața lui începuse să coboare în spirală pe când se afla în toaletă, după întâlnirea de ieri cu Longtree și Abbott.

— Ascultă, nemernicule, dacă...

— E limpede că nu te-ai răzgândit. O să-ți mai dau un răgaz de gândire. Dar să-l folosești cu grijă. La revedere, colonel Hart.

— Stai puțin, strigă Șeful în receptor, dar Longtree închisese. Șeful trânti receptorul și începu să se plimbe prin încăpere, încercând să înțeleagă cum stau lucrurile. Oare să existe o legătură între Longtree, partenerul său Abbott și ce i se întâmplase lui Gillian? Sacrificaseră ei o femeie nevinovată pentru a declanșa un scandal din care să-l „salveze” pe el? Asta l-ar fi îndatorat față de ei, nu?

Înjură cu un talent care se dezvoltase de-a lungul multor ani.

Dacă așa stăteau lucrurile, dacă exista cea mai mică legătură între Longtree și crimă, ar trebui să-l anunțe imediat pe Lawson. Dar ce să-i spună? Că bănuia că fusese compromis? înainte de-a se hotărî cum să acționeze, telefonul sună din nou. Bătrânul pletos nu pierdea nicio clipă, nu? Șeful smulse receptorul.

- Alte amenințări, Longtree?
- Cine-i Longtree și cu ce te amenință? Era Lawson.
- Nu contează, mormăi Șeful.
- Cine...
- E bătrânul cu care au luat micul dejun. E vorba despre... afaceri, zise el iritat. Complicate. Fără legătură cu cele întâmplare. Ce dorești?
- Hart?
- Da.
- L-am găsit.
- Pe cine?
- Pe scrântitul pe care ni l-ai descris. Dură o secundă sau două ca să-și schimbe direcția gândurilor. Se lăsă pe marginea canapelei, pentru a digera această nouă informație. Lawson continuă:
- Îl cheamă Dale Gordon. Lucrează la Clinica Waters. Am comunicat personalului de-acolo descrierea dumitale, iar ei l-au identificat.
- L-ai interogat? Care-i versiunea lui?
- Nu era acolo. A lăsat azi-dimineață un mesaj pe robotul de la birou, în care spunea că e bolnav și că nu vine la lucru. Sunt în drum spre casa lui.
- Sper să meargă bine. Mult noroc.
- Aș vrea să vii și dumneata.
- Eu? De ce?
- Pentru a nu interoga cine știe ce fraier nevinovat; vreau să fiu sigur că el e tipul care a vorbit cu dumneata și cu Gillian.
- Nu pentru asta sunt făcute dispozitivele de recunoaștere?
- Asta ar presupune o arestare. Tipul ăsta ciudat pe care l-ai descris n-a fost văzut părăsind locul crimei. În acest moment, nu e suspect. Oficial.
- Cu alte cuvinte, vrei să vin acolo-oficial-ca să-ți

acoperi spatele în caz că nu dai peste individul căutat.

— Știam că o să înțelegi. Acum intrăm pe alea de la Mansion. Ești pregătit?

— Bună ziua. Aici e Clinica Waters, zise o voce plăcută.

— Bună ziua, numele meu e Melina Lloyd. Vreau să vorbesc cu detectivul Lawson, de la poliția din Dallas. Ar trebui să fie acolo. Vreți să mi-l dați la telefon, vă rog? făcu o pauză și adăugă: Am încercat să-l sun la telefonul mobil, dar se pare că nu-i funcționează. E foarte important să vorbesc cu el.

Fără niciun chef, recepționera spuse:

— A fost aici împreună cu alt polițist.

— A fost?

— Au plecat acum cincisprezece minute.

— L-au arestat pe domnul Gordon?

— Cum spuneți că vă numiți?

— Melina Lloyd.

— Nu știu nimic despre asta, domnișoară Lloyd.

— Sora mea a fost victima unei crime pe care o anchetează detectivul. A fost sau nu arestat domnul Gordon? Învățase un lucru în acea zi: oamenii își exprimau supărarea în mod diferit. Jem era neconsolat. Se învățea mai tot timpul de colo-colo, ca și cum s-ar fi rătăcit într-o ceață mintală și emoțională, dar avea și momente de instabilitate, ca atunci când îl atacase violent pe Christopher Hart. Părea să-l bucure compasiunea prietenilor, spre deosebire de ea care considera sufocant faptul de a fi permanent înconjurată de oameni ce voiau s-o ajute. Ca să scape de ei, se retrăsese în dormitor, invocând nevoia de a dormi puțin. Se întinsese pe pat, dar nu reușise să ațipească. Ochii o usturau de atâta plâns chiar dacă îi ținea închiși. Nici vorbă să doarmă. Mai mult, dorința ei de răzbunare o obliga să acționeze, nu să

lâncezească.

Dar ce putea ea face? Nu intenționa să se alătore celorlalți, aflați în camera de zi și în bucătărie, unde se adunase un morman de caserole și salate congelate. Străbătu dormitorul în lung și-n lat, până când nu mai putu ignora progresul, dacă exista așa ceva, făcut de ancheta lui Lawson. Știa că detectivul nu ar fi fost încântat de amestecul ei, dar încercase să afle ceva de la o recepționeră a Clinicii

Waters.

— Ei bine?

— Nu l-au arestat pe Dale... pe domnul Gordon. Nu era aici. A sunat azi-dimineață, spunând că-i bolnav. Cred că detectivul s-a dus la el acasă. Coborându-și vocea, femeia întrebă: Ce-a făcut? Ignorând întrebarea, Melina ceru adresa de-acasă a lui Dale Gordon.

— Îmi pare rău. Nu vă pot da informația asta.

— Vă rog, insistă ea, dar telefonul se închise. Se așeză pe marginea patului și își aplecă atât de mult capul încât bărbia aproape că-i atinge pieptul. Doamne, era obosită. Epuizată. Între omoplați, simțea o arsură din cauza mușchilor încordați. Poate că ar fi trebuit să țină seama de sfatul prietenilor și să ia o pilulă pentru dormit. Două. Trei. Oricâte ar fi trebuit ca s-o doboare. Uitarea totală ar fi fost o binecuvântare. Dar asta era scăparea lașului. Ca și minciuna, își zise ea cu amărăciune. Găsise cel puțin o oarece alinare în expresia rușinată a lui Christopher Hart când își dăduse seama că fusese prins cu minciuna.

Dar nu voia să exploreze acel curs al gândurilor ei, așa că se întoarse la ideea pilulelor. Ce-ar fi rezolvat medicamentele? Nimic. N-ar fi ușurat confruntarea cu moartea surorii ei; doar ar fi amânat-o. În plus, nu-și câștigase încă dreptul la uitare. Avea multe de făcut până

să merite să scape de chin. Se întrebă ce-ar putea face. Apoi îi veni o idee. Îngenunchind în fața noptierei, trase al doilea sertar și scoase o carte mare.

— Gordon? Lawson bătu din nou la ușa din fața a locuinței. Neprimind răspuns, îi ceru polițistului care-i însoțea să-i telefoneze lui Gordon. Keating, nou la brigada de omucideri, se străduia să-și facă bine treaba, mai ales față de un veteran ca Lawson.

— Am sunat. De două ori. Niciun răspuns.

— Mașina-i aici, observă Lawson. Ce-a spus femeia? Arată spre doamna în vârstă, locatară casei mai mari de care aparținea apartamentul din garaj. Femeia stătea la poarta din spate, sprijinită într-un baston, urmărindu-i curioasă și bănuitoare, în timp ce un câine de Pomerania lătra la picioarele ei.

— E proprietărea sa lui, raportă Keating. Nu l-a văzut azi. Spune că de obicei lucrează ziua și nu se întoarce până la șase, chiar mai târziu. Stă acasă doar în weekend-uri.

— Trăiește singur?

— Da, și n-are prieteni. Nu l-a văzut niciodată însoțit de cineva. Zice că-i liniștit, își plătește chiria la timp și se plânge doar când câinele își face nevoile prea aproape de ușa lui.

— În locul lui, aș fi împușcat de mult javra aia blestemată. Șeful, care urmărea conversația de la câțiva pași distanță, fu de acord cu Lawson. Iubea animalele, însă lătrăturile ascuțite ale câțelului se înfingeau ca niște ace în timpanele lui. Lawson spuse:

— Eu intru. Du-o pe femeie în casă. Keating alergă spre bătrână și, ignorând protestele ei, o conduse în casă. Luând câțelul, îl aruncă pur și simplu după ea.

— Hart, ascunde-te. S-ar putea să ne aștepte. Șeful trecu în spatele mașinii fără însemne a poliției. I se părea că urmărește un film în tip ce detectivii, cu armele scoase,

luară poziție de fiecare parte a ușii. Lawson îl strigă din nou pe Gordon și, neprimind răspuns, izbi scurt ușa fragilă, dând-o de perete.

Cei doi polițiști intrară în fugă. Șeful se încorda așteptând împușcăturile, dar detectivii strigau că înăuntru nu era nimeni. Apoi, preț de câteva minute, în apartamentul din garaj se așternu tăcerea, întreruptă doar de lătratul în surdină al câinelui aflat în casa principală. În cele din urmă, Lawson apăru în pragul ușii deschise.

— Hart. Îi făcu semn să se apropie. Șeful observă că Lawson își pusese pistolul în toc.

— A dispărut, zise Lawson, pe un ton ciudat. Aș vrea să te uiți și să cauți niște semne de identificare. După cum arată locul ăsta, tipul e un psihopat. Se întoarce spre casă, strigând peste umăr: Nu atinge nimic. Apoi se opri și-l privi pe Șef. Ai un stomac rezistent, nu-i așa?

— Până acum, n-am avut probleme.

— Da, mă rog, acum o să ți se pară ca o zi petrecută pe plajă. Apoi adăugă în șoaptă: Am văzut azi mai mult sânge ca de obicei. În micul apartament, aerul era înăbușitor și mirosea ca într-un abator. Motivul deveni curând evident. Așa cum îl avertizase Lawson, peste tot se vedea sânge. Dale Gordon zăcea pe spate, întins pe podea, în fața unui soi de altar. Trupul lui forma o cruce: brațele erau întinse lateral cu palmele în sus; picioarele i se încrucișau la glezne. Își tăiase venele de la încheieturi. Lângă cadavru se afla un cuțit și ochelarii de vedere, de parcă și-i dăduse jos în ultimul moment, înainte de a lua poziția lui Hristos pe cruce. Bărbatul era gol.

— El e? întrebă Lawson. Șeful dădu aprobator din cap. Auzi în depărtare o sirenă ce anunța apropierea unei ambulanțe.

— Lawson? Keating ieși din spatele unei draperii. Ținea în mâinile înmănușate un șort.

— Se potrivește cu bluza de pijama pe care ai găsit-o în dormitorul lui Gillian

Lloyd? Lawson oftă dezgustat.

— L-a luat ca amintire. Keating întinse șortul, pentru ca Lawson și Șeful să poată vedea urmele de lichid uscat. Hart simți un nod în stomac. Înjură, își apăsă degetele pe ochi și-i frecă zdravăn, încercând să îndepărteze imaginea veșmântului pătat. Lawson îl întrebă pe Keating dacă mai găsise ceva.

— Încă mai caut. După ce vârî șortul într-o pungă pentru probe, începu să scotocească prin cameră. Ca să-și abată gândurile de la ce văzuse, Șeful întrebă:

— Ăsta-i cuțitul cu care a atacat-o pe Gillian?

— Sângele de pe el va fi comparat cu al victimei. După ce obțin raportul medicului legist, o să știu dacă rănilile se potrivesc cu lama. Pun pariu că răspunsul e „da” în ambele cazuri. El e omul nostru.

Șeful se uită la polițist, cu impresia că acesta îi ascundea ceva.

— Ce mai e?

— Era un tip cu tulburări mintale, admise detectivul, încruntându-se. Înainte să te chem înăuntru, am găsit o grămadă de materiale despre Gillian Lloyd și fotografii de-ale ei. Acolo. Îi arată dulapul care-i servise lui Godon drept altar.

— Fotografii?

— Poze nevinovate, despre care ea nu știa, făcute în timp ce se afla în cabinetul de examinare al clinicii.

— Iisuse.

— Da, și asta se poate spune, zise Lawson strâmbându-se. Era un fel de fanatic religios. Uită-te în jur. Sunt mai multe lumânări decât într-o biserică. Icoane. Un bici cu urme de sânge pe el. Pot să jur că-i sângele lui. O întreagă colecție de literatură apocaliptică. Niște tâmpenii

de groază. Mie mi se pare că trăia un conflict. Un fanatic religios, puternic atras de Gillian Lloyd. Nu se putea controla.

— Mai ales după ce-a văzut-o cu mine.

— Presupun, cugetă Lawson. A văzut-o la clinică. A devenit obsedat de ea. Și-a construit niște fantezii sexuale legate de ea. Apoi a zărit-o aseară cu dumneata. A devenit gelos și și-a pierdut rațiunea. A rezolvat problema de-a n-o putea păstra pentru sine, omorând-o. Un geamăt îi făcu pe cei doi să se întoarcă. În spatele lor stătea Melina Lloyd. După expresia de pe chipul ei, Șeful înțelese că auzise cel puțin o parte din spusele lui Lawson. Detectivul o întrebă ce naiba căuta acolo. Hart o luă de umeri și încercă s-o scoată pe ușă, dar ea se opuse.

— Țasta-i cel care a ucis-o? De ce? De ce?

— Nu trebuia să vii aici, spuse Lawson cu asprime.

— Hai afară, cu mine, zise Șeful, luând-o de braț.

— Nu! Melina făcu un pas către cadavru, dar Hart îi bloca drumul. Vreau să-i văd fața!

— Cum ai ajuns aici? întrebă Lawson.

— O, am procedat ca un detectiv. L-am căutat în cartea de telefon. Dă-te la o parte! strigă ea când Șeful o împiedică din nou să înainteze. Vreau să-l văd. Vreau să-l văd pe asasinul ei. Vreau să mă conving că e mort.

— Melina, te rog. Șeful îi luă mâinile în mâinile lui. O ținu până când ea păru să-și piardă voința de a lupta. La primul semn de renunțare, Hart se grăbi s-o scoată afară, unde o îmbrățișă. Ea se prăbuși la pieptul lui, suspinând fără lacrimi. Zgomotul sirenei se stinse, în timp ce ambulanța intră pe alee. Bătrâna proprietăreasă, speriată și zăpăcită, ieși în calea infirmierilor care împingeau grăbiți o targă.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Gordon? strigă ea după ei. Vecinii se adunau pe trotuarul umbrit de arbori.

Cei mai mulți păreau pensionari. Drama reală ce avea loc sub ochii lor era mai interesantă decât emisiunile de dezbateri de la televizor. Atmosfera era tensionată. Șeful îi mângâie Melinei părul.

— N-ai nevoie de așa ceva. N-ar trebui să fii aici. Ea se smulse din brațele lui.

— De ce nu? ăla mi-a ucis sora.

— Așa se pare.

— Atunci trebuie să fii aici. Îl săgeta cu privirea. Nu și dumneata. Când ai mințit în privința relației cu Gillian, a fost clar că vrei să te distanțezi de ea. De toată povestea asta. Atunci ce cauți aici?

— M-a chemat Lawson. A fost mai mult decât insistent. Credea că o să-l interogheze pe Gordon și dorea ca eu să-l identific.

— Ai făcut-o?

— Da. Fără nicio îndoială. El e tipul.

— Deci ai rezolvat problema. De ce te mai învârti pe-aici? Atacul ei îl șocă și-l înfurie. Venise acolo ca să dea o mână de ajutor. Ar fi putut să-și petreacă într-o mie de alte feluri acea zi plăcută de toamnă decât să privească un mort în pielea goală, zăcând într-o baltă de sânge închegat. După sinuciderea lui Gordon și cu dovezile adunate, cazul avea să fie închis. El făcuse tot ce putuse. Lawson nu mai avea nevoie de el. Și dacă se gândea mai bine, ea avea dreptate: ce căuta el acolo?

— Al naibii să fii dacă știu de ce mă-nvârt pe-aici. Dar, înainte de-a pleca, vreau să știi un lucru.

— Ce anume...?

— Faptul că detest ce i s-a întâmplat lui Gillian. Mai mult decât crezi dumneata, și mai detest, al naibii de tare, faptul că am jucat un rol în tragedia asta. Apropiindu-și fața de chipul ei, adăugă: Dar mă bucur că Gillian m-a însoțit aseară și nu dumneata.

CAPITOLUL 13

Lamesa County, cel mai mic district din New Mexico, părea întins deoarece era slab populat. Șerifului Max Ritchey îi convenea situația. Unora, peisajul ce se vedea prin parbrizul mașinii li s-ar fi putut părea dezolant. Pentru el, era confortabil ca pântelele matern. Se născuse și crescuse în Lamesa County. Trăise acolo toată viața, cu excepția celor doi ani petrecuți la colegiul din Las Cruces - perioadă de care nu-și amintea cu plăcere - și a timpului cât făcuse parte din Air Force. Acceptase o pensionare timpurie din serviciul militar, fără niciun grad, revenise în Lamesa County, se însurase cu o fată din partea locului și avea trei copii-un băiat și două fete. Înainte de a deveni șerif, cariera lui fusese la fel de banală ca și serviciul militar. Se ocupase de aprovizionare și fusese vânzător într-un magazin cu articole de fierărie, însă, după ce ratase de două ori ocazia de a deveni director adjunct, renunțase și își încercase norocul vânzând mașini uzate și aparatură electronică. Nici comerțul nu era punctul lui forte. În acel an, familia lui trecuse prin greutăți financiare de care scăpase numai în urmă cu șapte ani, când el obținuse o slujbă de ajutor de șerif.

Stătuse numai trei ani în acea funcție, după care fusese contactat și îndemnat să candideze pentru funcția de șerif. Adversarul său nu constituia o problemă, iar lui Ritchey i se garantase victoria. Numărul alegătorilor din acel an fusese extrem de scăzut. Cu toate acestea, Ritchey fusese foarte surprins după ce numărătoarea voturilor îl declarase învingător. La următoarele două alegeri nu fusese contestat, ceea ce el considera drept un semn că lumea era mulțumită de activitatea lui.

Îi plăcea să fie șerif, îi plăceau uniforma cafenie și biroul strâmt pe care-l împărțea cu trei adjuncți lipsiți de ambiție. Îi plăcea să patruleze cu mașina și să-i vadă pe

oameni salutându-l cu respect. Îi plăcea că avea dreptul să poarte arme. Învăţase de timpuriu cum să folosească armele de toate tipurile şi îşi păstra îndemânarea de bun ȋntaş antrenându-se în deşert, unde trăgea în cutii şi sticle despre care soȋia lui credea că le strângea ca să le vândă.

Talentul lui de trăgător nu fusese însă pus la încercare în timpul serviciului. În ultimii şapte ani avuseseră loc puȋine infracȋiuni în Lamesa County. Cu doi ani în urmă se petrecuse acolo un viol. Un adolescent din zonă agăţase o autostopistă pe autostradă. Golanul dispăruse de mult când fata reclamase fapta. Nu reuşise să-l identifice; autorul nu fusese niciodată prins.

În rezervaȋie fusese comisă o crimă. Un bărbat îşi prinsese nevasta în patul altuia şi-i omorâse pe amândoi. Poliȋia independentă a rezervaȋiei se ocupase de anchetă, deşi nu fusese cine ştie ce mister de rezolvat. Rolul lui Ritchey se limitase la completarea documentelor. Fusese o evidentă crimă dublă, o crimă pasională. De regulă, îi lăsa pe indieni să-şi soluȋioneze propriile conflicte. Nu avea dispute cu ei, iar oamenii apreciau politica lui de neintervenȋe, dorindu-şi ca toate agenȋiile guvernamentale s-o adopte.

Toamna trecută, câȋiva băieȋi fuseseră prinşi intrând prin efracȋie într-un liceu rival, cu scopul de a tunde lâna de pe capul de bizon care era mascota adversarilor. De fapt, îl amuzase capul ăla de bizon fără păr. Băieȋii fuseseră eliminaȋi pentru câteva zile de la şcoală, iar părinȋii cumpăraseră altă căpăȋână. Din când în când, Ritchey închidea în celulă câte un beȋiv, până când omul se trezea, sau punea capăt unei discuȋii mai aprinse între soȋi. Cam asta era gama de infracȋiuni din districtul său. Ca atare, primise cu entuziasm telefonul de la un anume caporal-şef Lawson.

— Poliȋia din Dallas, zisese omul, cu vocea

cavernoasă a unui fumător înrăit.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Anchetez o crimă. Victima e o femeie albă, de treizeci și cinci de ani.

Ritchey sorbea din cafea și asculta datele cazului.

— Scris pe pereți? Respingător.

— Așa a fost. L-am prins pe criminal. Puțin cam târziu, cum se mai întâmplă. Lawson continuă cu descrierea bizarei sinucideri.

— E sinistru tot ce s-a întâmplat, concluzionă detectivul.

— Se pare că e un caz încheiat.

— Vreau să mai rezolv niște chestiuni mărunte. Tipul ăsta, Gordon îl cheamă, e genul de singuratic, al naibii de ciudat, și cu o inteligență peste medie. Era tehnician de laborator la o clinică de tratare a sterilității, de altfel priceput în meseria lui.

— Nu mai spune.

— Se înțelegea bine cu colegii, însă trăia retras. Nu se combina cu alții și nu bătea câmpii la o cafea, înțelege ce vreau să zic? În afară de obsesia lui pentru victimă, părea să nu fi avut alte preocupări. Nu juca popice, nici jocuri pe computer. Nu participa la întrunirile bisericești. Țsta este lucrul ciudat.

— De ce?

— Pentru că era foarte religios. Cunoști cumva un „frate” Gabriel? Șeriful Ritchey râse.

— Cine nu-l cunoaște?

— De exemplu eu. Adică, am auzit de el, dar nu i-am urmărit emisiunea de la televizor, nici nu i-am ascultat predicile până când am descoperit cadavrul lui Dale Gordon și-am început să-i cercetez hârtiile.

— Ce legătură are un criminal cu fratele Gabriel?

— Aici ai dumneata un cuvânt de spus, domnule șerif

Ritchey. Ca urmare a acestui telefon urca acum Ritchey drumul șerpuit și îngust de munte, care ducea la așezarea din vârful. Răspundea astfel cererii lui Lawson de-a purta o discuție cu fratele Gabriel. Urma să-l întrebe de ce-l sunase Dale Gordon, de zece ori în luna aceea.

— De ce nu-l suni dumneata? întrebasese șeriful.

— Aș putea s-o fac. Dar m-ar purta pe drumuri. Oamenii devin bănuitori și nervoși la telefon și nu mai spun nimic. Pe dumneata te cunosc. Ai putea obține mai mult. E doar o chestiune de formă, pentru finalizarea investigației.

Ritchey era suficient de isteț ca să-și dea seama că nu se putea duce neanunțat la un cetățean celebru al districtului. Fratele Gabriel era proprietarul întregului munte pe care se afla construcția. Ultimul lucru pe care și-l dorea șeriful Ritchey era să-l ofenseze pe faimosul evanghelist. Fratele Gabriel era împotriva acestei denumiri. Ceilalți predicatori de la televizor dăduseră o conotație greșită cuvântului. În plus, el nu semăna cu ceilalți și detesta să fie trecut în aceeași categorie. Șeriful Ritchey își anunțase telefonic vizita. Era așteptat. Când opri în fața intrării Templului, un paznic veni lângă geamul portierei și zise:

— Pace și iubire, domnule șerif.

— Pace și iubire, răspunse el, simțindu-se oarecum penibil. Paznicul îl privi cu atenție, verifică bancheta din spate, apoi se întoarse la cabina lui și deschise poarta acționată electronic. De acolo, mai avea de mers vreo opt sute de metri (nouă sute și zece, mai exact) până în centrul așezării.

Pe lângă clădirea principală, se aflau mai multe construcții, printre care niște dormitoare comune pentru cei care trăiau și munceau acolo. Una dintre case era o școală de cult, cu un teren de sport bine echipat. Clădirea

care avea o antenă pentru satelit pe acoperiș adăpostea fără îndoială studioul de televiziune de unde fratele Gabriel transmitea variatele sale programe.

Casa fără ferestre era postul de comandă al complicatului sistem de securitate, necesar pentru a proteja o personalitate de renume mondial precum fratele Gabriel. Se spunea că își recrutase gardienii din armate și trupe de comando din întreaga lume, alegând cu grijă soldații și mercenarii cei mai buni, antrenați să protejeze șefi de state și pregătiți să moară, dacă era nevoie, pentru a-i asigura protecția. Fratele Gabriel avea nenumărați adepți. Firește, un om cu o asemenea putere și influență asupra vieții spirituale a multor bărbați și femei își atrăsese și numeroase critici. Și era sensibil la ele. El trăia în ceea ce numea o lume

„Carnală”, unde sufletele pierdute erau obișnuite să facă aproape orice, uneori pentru a crea senzație, alteori pentru a atrage atenția din motive de securitate al așezării era extins și dotat cu aparatură de ultimă oră. Ritchey mai fusese acolo o singură dată. Se simțea puțin intimidat. Știa că fiecare mișcare îi era supravegheată de camere video amplasate strategic. Simțea că este urmărit din camerele postului de comandă în timp ce cobora din mașină și urca treptele de granit spre intrarea impunătoare a clădirii principale. Se simțea ca un păcătos ce se apropie de Porțile Raiului! Nu era sigur că va fi primit. Era emoționat și îngrijorat în vreme ce apăsa butonul din dreapta masivelor uși de sticlă.

Îl văzu pe gardianul așezat în spatele unei console din holul de marmură.

— Șeriful Ritchey? Vocea venea dintr-un difuzor aflat exact deasupra capului său.

— Da, domnule.

— Ești amabil să-ți scoți pălăria?

— O, sigur. Își dădu jos pălăria cu boruri largi și rămase practic în poziție de drepti. Auzi declicul metalic, după ce fu decuplat mecanismul de închidere. Împingând ușa grea, pătrunse într-o oază de marmură pastelată. Se auzea o muzică lentă. Gardianul, în uniformă, arătând ca scos din cutie, îi zâmbi cu simpatie.

— Ești așteptat sus. Ia liftul până la etajul trei.

— Mulțumesc. Și în cabina liftului existau camere video. Ritchey încercă să-și ascundă sfiala, străduindu-se să nu se bălăngăne de pe un picior pe altul și nici să nu-și dreagă glasul. După o urcare lină, fără zgomot, ușile se deschiseră și el ieși din cabină. Un bărbat îl întâmpină; șeriful îl recunoscuse ca fiind omul de încredere al fratelui Gabriel, înalt, drept, cu voce gravă, îmbrăcat impecabil, cu o garoafă albă la reverul hainei negre.

— Bună ziua, domnule șerif Ritchey. Îmi pare bine că te revăd. A trecut ceva vreme.

— Bună ziua, domnule Hancock. Strânse politicos mâna îngrijită ce-i fusese întinsă.

— Fratele Gabriel te așteaptă. Fără alte vorbe, Ritchey fu condus într-o sală enormă, care-i aminti de Marea Cameră de la peștera Carlsbad, cea până la care trebuia să mășăluiești kilometri întregi prin peștera adâncă și întunecată. Dar când ajungeai acolo, înțelegeai că meritase și timpul, și efortul. Așa i se părea și această încăpere. Peste tot, numai aur-stucatura, mobila, clanțele ușilor, balamalele. Tot ce putea fi din aur era din aur. Pereții erau tapetați în albastru regal, o țesătură lucioasă, probabil mătase. Tot tavanul era o pictură uriașă, ca în bisericile din Europa, pe care le văzuse în poze. Nu voia să caște gura, însă aruncă iute o privire și văzu o mulțime de nori pufoși, pictați în roz, și îngeri cu aripi.

Covorul părea mai lat decât un teren de baschet, iar biroul, mai mare decât un vagon de tren; bărbatul așezat

în spatele lui era mai impozant decât o statuie. Fratele Gabriel zâmbi și-i făcu semn să se apropie.

— Șerif Ritchey. Întotdeauna e o plăcere să te văd. Dorești ceva de băut?

— Ăă, nu, nu, mulțumesc, se bâlbâi șeriful și se așeză pe fotoliul indicat, care îi amintea de un tron, cu spătar înalt, din lemn sculptat și aurit. De fapt, nu prea confortabil. Fratele Gabriel își împreună degetele lungi și subțiri, apoi își sprijini brațele pe birou.

— De ce mi-ai cerut această întâlnire? Max Ritchey nu avusese niciodată înclinați homosexuale, dar nu putea să nu remarce frumusețea fratelui Gabriel. Fruntea înaltă, ochii verzi, pătrunzători, nasul subțire și drept, buzele pline, a căror drăgălășenie era atenuată de bărbia despăcată și maxilarul pătrat o coamă stufoasă de păr blond-auriu îi încununa capul. Omul era de-o frumusețe nepământească. Părea îngerul Gabriel coborât pe pământ. Privindu-l cuprins de vrajă, șeriful Ritchey își dresă glasul și încercă să găsească o poziție mai confortabilă în fotoliu.

— Detest să vă plictisesc cu treaba asta. Nu e nimic important, sunt sigur. Fratele Gabriel se uită la el, întrebător.

— E ca un fel de legătură între oamenii legii, continuă Ritchey. Dacă unul dintre ei îți cere un serviciu, încerci să i-l oferi.

— Binecuvântați să fie cei ce-aduc pacea, căci ei vor fi numiți copiii Domnului. Ritchey zâmbi.

— Mă rog, eu am văzut destui care nu prea acționau precum copiii Domnului. Fratele Gabriel surâse dând la iveală două șiruri de dinți de un alb strălucitor.

— Îi admir pe păzitorii legii. Cum te pot ajuta?

— Am primit azi-dimineață un telefon din Texas. De la Dallas. M-a sunat un detectiv de la Omucideri pe nume Lawson. Apoi îi relatează povestea pe care i-o spusese

Lawson. Fratele Gabriel nu avu nicio reacție până spre sfârșit, când se înfiora ușor.

— Însăimântător. O să mă rog pentru sufletele victimei și al bolnavului care a ucis-o. Domnule Hancock, te rog să-i menționezi în pomelnicul de astăzi.

Ritchey întoarse capul, surprins să-l vadă pe domnul Hancock așezat pe un divan, în celălalt capăt al încăperii. Fusese atât de tăcut încât șeriful nu-și dăduse seama că se mai afla în încăpere.

— Desigur, frate Gabriel. Predicatorul îl privi din nou pe Ritchey.

— Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

— Am să vă spun. Ritchey își schimbă poziția în fotoliu, ferindu-se de privirea pătrunzătoare a fratelui Gabriel. Conform facturii sale telefonice, acest Dale Gordon a sunat de mai multe ori la Templu. De zece ori, mai exact. Lawson voia să știe dacă ați putea aduce unele lămuriri în privința asta.

— Dar cazul e rezolvat, nu-i așa?

— El spunea că vrea doar să pună la punct niște chestiuni mărunte.

— Chestiuni mărunte?

— Așa zicea el.

— Eu detest chestiunile mărunte.

— Sunt sigur că e doar ceva de ordin tehnic. Fratele Gabriel încuviință, dând din cap.

— Domnule Hancock, ești amabil să verifici registrul nostru telefonic?

Hancockse duse către o cabină din lemn, de dimensiunile unei rulote așezate vertical. În spatele ușilor duble se aflau trei monitoare de computer și o mulțime de dispozitive. Hancock se așeză la un pupitru și începu să lucreze la una dintre console.

— Din fericire pentru dumneata și pentru colegul

dumitale de la Dallas, păstrăm înregistrarea tuturor telefoanelor primite, explică fratele Gabriel.

— Nu-mi închipuiam că asta o să vă creeze neplăceri.

— Nicio problemă. Mai devreme ai refuzat ceva de băut. Până când găsește domnul Hancock înregistrările, poate că te conving să te răzgândești. Mai relaxat acum, după ce-și îndeplinise misiunea oficială fără urmări nedorite, Ritchey zise că i-ar prinde bine ceva rece.

— Dacă nu deranjez.

— Niciun deranj. Fratele Gabriel apăsă pe un buton al telefonului. Trimite aici un cărucior cu băuturi răcoritoare, te rog. Căruciorul trebuie să fi fost pregătit dinainte, fiindcă, de îndată ce fratele Gabriel își formulă cererea, Ritchey auzi ușa din spatele lui deschizându-se.

— A, Mary, adu-l încoace. Când Ritchey întoarse capul, nu reacționa imediat. Mary avea vreo douăzeci de ani, o față mică, încadrată de o mulțime de bucle de păr negru, strălucitor și era îmbrăcată în uniforma albastră a Templului. Culoarea îi punea în evidență trăsăturile frumoase, bujorii din obraji și ochii întunecați. Îi aruncă o privire timidă șerifului, dar atenția îi era îndreptată asupra fratelui Gabriel, în timp ce ducea căruciorul spre biroul masiv.

— Ce dorești, domnule șerif? întrebă predicatorul.

— Ăă, orice. Fata deschise o cutie și turnă băutura acidulată într-un pahar cu cuburi de gheață pe care i-l oferi șerifului, împreună cu un șervețel de pânză. Acesta luă paharul, evitând s-o privească, și-i mulțumi în șoaptă.

Fratele Gabriel bătu cu palma brațul fotoliului. Fata ocoli biroul și rămase în picioare lângă el. Fratele Gabriel își strecură brațul în jurul taliei ei, o trase mai aproape și își puse palma pe abdomenul ei, mărit de o sarcină avansată.

— Mary e una dintre comorile noastre, domnule șerif

Ritchey, se lăudă predicatorul. De cât timp ești cu mine, Mary?

— De când aveam zece ani, răspunse ea cu voce stinsă.

— Am rebotezat-o Mary pentru că îmi amintește de portretele Madonei. Nu-i așa că-i minunată? Ritchey încuviință tăcut. Paharul rămăsese neatins în mâna lui.

— S-a descurcat excepțional, zise fratele Gabriel, începând s-o mângâie. A fost un exemplu pentru ceilalți copii; o elevă bună, o încântare pentru profesorii ei. De fapt, a excelat în tot ce-a învățat. În tot. O trase în joacă de o buclă, iar ea chicoti. Apoi se aplecă și-o sărută pe abdomenul proeminent. Râzând satisfăcut, adăugă: După cum vezi, domnule șerif, suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

Profund jenat, șeriful Ritchay răspunse cu voce răgușită:

— Da, văd asta.

— Sper s-o țin pe Mary cu mine la Templu multă, multă vreme. A, domnule Hancock, mulțumesc. Asistentul lăsase hârtia imprimată pe birou. În timp ce o examina, fratele Gabriel continua să mângâie burta lui Mary, de sub sânii voluptuoși până între coapse, într-un mod ce sugera familiaritate și intimitate.

Fata privea capul aplecat al evanghelistului cu adorație și încredere totală.

Max Ritchey își simțea inima în gât. Paharul începuse să se încălzească în mâna lui. Era îngrozit, dezgustat, și în același timp fascinat. Nu-și putea lua ochii de la acea scenă.

— A, da, murmură fratele Gabriel după o vreme. Acum mi-am amintit. Într-adevăr, o poveste foarte tristă. Luă mâna fetei și-o puse pe pieptul lui, mângâind-o cu afecțiune. Oaspetelui său uluit îi spuse: Domnule șerif

Ritchey, când o să-i relatezi lui Lawson, de la poliția din Dallas, povestea tristă a domnului Gordon, sunt sigur că se va convinge că Dale Gordon era un perversit sexual jalnic și nebun.

CAPITOLUL 14

La două zile după asasinarea lui Gillian Lloyd și sinuciderea lui Dale Gordon.

Lawson închidea dosarul cazului. Ultima lui îndatorire oficială era să-i aducă la cunoștință Melinei Lloyd concluziile sale. Deschise o cutie de Dr Pepper, luă o înghițitură și formă numărul. După ce se salutară cu voce stinsă, el zise:

— Analizele de laborator au confirmat presupunerile noastre. Pe cuțitul lui Gordon era sângele surorii dumitale. Pe mâner există doar amprenteale lui. Se potrivesc cu cele ridicate de pe pervazul ferestrei și de pe paharul din bucătărie. Sperma de pe șortul de pijama e a lui.

— Concentrația de săruri pentru baie găsite pe pielea ei indica faptul că se îmbăiașe cu puțin timp în urmă, poate chiar înainte de-a se culca. Chiar dacă Hart mințise și întreținuse relații sexuale cu ea, dovezile dispăruseră prin spălare. În orice caz, nu se găsiseră probe ale vreunei agresiuni sexuale. Gordon nu o violase. Lawson considera asta drept o mică favoare din partea jigodiei.

— Nu pun la îndoială dovezile materiale, domnule detectiv Lawson. Sunt convinsă, ca și dumneata, că Dale Gordon e vinovatul. Eu îmi pun întrebări în legătură cu motivația lui. De ce-a ucis-o?

— Mă tem că răspunsul a dispărut odată cu el. Eu am conceput o ipoteză documentată. Gordon era alienat, unul dintre acei indivizi răătăciți care, din nefericire, se strecoară în sistem. Nu avea cazier la poliție.

Nu intrase niciodată în vreo belea. Nu se certase cu vecinii sau colegii. Avea o slujbă bună. Avea chiar un

masterat în biologie de la Arlington. Dar, din punct de vedere social, era un proscris. După spusele celor pe care i-am interogat despre trecutul lui profesori și foști vecini –, n-a avut un model masculin în adolescență. Nu știm ce s-a întâmplat cu tatăl lui. Mama lui, fostă prostituată, era o ființă despotică și o fanatică religioasă care-l agresa emoțional și, putem presupune, fizic. În orice caz, a creat un inadaptat reprimat sexual. De când a murit ea, cu mai mulți ani în urmă, Gordon a trăit singur în apartamentul ăla nenorocit. Dintr-un motiv oarecare, era obsedat de Gillian. Poate că ea a fost cândva politicoasă cu el, iar omul a luat-o drept un act de seducție. Cine știe? Tipul era dezamăgit pe multe planuri, altfel de ce-ar fi adoptat postura de crucificat înainte de-a muri? Oricum, când a văzut-o pe sora dumitale cu Hart, s-a produs în mintea lui un scurt-circuit.

— Și a înjunghiat-o.

— De douăzeci și două de ori. Raportul de autopsie o spune clar. Rănile se potrivesc cu lungimea și forma cuțitului. Lovitura fatală a fost cea de la gât. I-a tăiat artera carotidă, ceea ce explică sângele abundent. Altă lovitură i-a fost aplicată drept în inimă. Optsprezece răni au fost făcute după ce murise. N-a suferit.

— Trebuia să fi fost eu, zise ea încet.

— Nu te pot lăsa să gândești așa, Melina. Mută receptorul la cealaltă ureche și trase o dușcă din cutie. Melina era în stare să poarte vina în suflet toată viața. Nu era normal. Nici corect. Ce idee, să schimbe rolurile; fusese o tâmpenie a naibii de mare pentru niște femei în toată firea, gândi el.

— Cum a obținut fotografiile cu ea? întrebă Melina. Lawson nu i le arătase, dar îi vorbise despre ele.

— Printr-o gaură mică, făcută în peretele dintre laboratorul lui și una dintre camerele de examinare de la

clinică. Oamenii de-acolo au fost scandalizați.

— Mi se pare normal. O tăcere lungă cât o zi de post se așternu între ei. Polițistul își dresese ușor glasul.

— Mă gândeam că ai vrea să știi toate astea înainte de-a închide dosarul, îi zise el.

— Nu pare... Familia unei victime avea întotdeauna rețineri în legătură cu închiderea unui dosar. Chiar și într-un caz clar, precum acesta, rudele nu voiau să admită că persoana dragă lor murise pentru simplul motiv că altcineva dorise ca ea să moară. Se temea să nu audă și acum același refren. Era frânt de oboseală, iar pe biroul lui se aflau deja alte cazuri care așteptau să fie rezolvate, însă îi plăcea Melina Lloyd. O și respecta.

Dăduse dovadă de mult curaj, iar el admira o asemenea atitudine. Se auzi încurajând-o să spună la ce se gândea.

— Nu pare ce?

— Nu pare tipic pentru un bărbat închis în sine să comită cu atâta îndrăzneală o crimă. Mi se pare ciudat că Dale Gordon a avut curajul ăsta. A existat ceva în viața lui care să sugereze o violență latentă?

— Nu, dar am descoperit niște convorbiri pe care le-a avut cu un anume predicator de la TV.

— Care dintre ei?

— Fratele Gabriel.

— Blondul, care-și arată mereu dinții?

— Ala e. Gordon era un fan al lui. Sau poate, un adept. Cartierul general al fratelui Gabriel e în New Mexico. E numit Templul. Oricum, Gordon a sunat acolo de multe ori, însă cele mai multe apeluri au fost luna trecută. L-am trimis pe șeriful de-acolo să facă o verificare.

— Și?

— A vorbit chiar cu predicatorul, care și-a amintit de Dale Gordon. ăsta-i un tip pe care-l sună mii de oameni,

dar ştia exact despre cine vorbea şeriful. Se pare că

Gordon suna la orice oră - ziua, la miezul nopţii, dimineaţa devreme. Aşa reiese din facturile lui telefonice.

— De ce suna?

— Pentru rugăciuni; Mai ales legate de poftele lui.

— Pofte sexuale?

— O să te scutesc de amănuntele pe care mi le-a dat şeriful, aşa cum i le-a relatat fratele Gabriel. Treburi dezgustătoare. În orice caz, Gordon a sunat foarte devreme în dimineaţa zilei în care a fost asasinată Gillian. I-a spus predicatorului că urma să facă un lucru rău. Până atunci, „lucru rău” însemna masturbare, urmată de autoflagelare.

— Doamne Sfinte.

— Cum spuneam, mama lui îl maltratase rău în copilărie. El considera dorinţa sexuală şi fanteziile legate de femei, în cazul ăsta Gillian, drept un păcat. Probabil că-i purta pică surorii dumitale pentru că-l excitase. În mintea lui, ea semnifica pierzania, îl menţinea impur, ceea ce intra în conflict cu fervoarea lui religioasă.

— Aşa că a avansat de la masturbare la crimă.

— Treaba e încurcată. O detesta, dar era şi obsedat de ea. Când a zărit-o cu Hart, a luat-o razna. Fratele Gabriel regreta vestea sinuciderii lui Gordon, însă a recunoscut că nu-l surprinde. El îi dăduse sfaturi lui Gordon în acea noapte, dar nu era sigur că mesajul lui fusese recepţionat. Spunea că Gordon trecuse în acea noapte printr-un moment mult mai dificil decât de obicei, aşa că însărcinase pe unul dintre consilierii lui să-l sune după câteva ore. Gordon a pretins că era în regulă, că se simţea mult mai bine decât înainte, că discuţia cu fratele Gabriel îi dăduse noi speranţe.

— Dar s-a sinucis la scurt timp după aceea.

— Da.

— Mă bucur că a făcut-o, afirmă ea pe un ton neutru. Dacă Dale Gordon nu s-ar fi sinucis, l-aș fi omorât eu. Lawson nu-i susținea pe cei care își făceau singuri dreptate, dar nu putea spune cu mâna pe inimă că o condamna pe Melina pentru ceea ce simțea. Puse raportul autopsiei în dosar. Pentru el cazul era încheiat.

— Cred că am discutat despre toate aspectele.

— Mulțumesc pentru amănunte.

— Am înțeles că ai incinerat cadavrul.

— Ieri. De îndată ce a fost eliberat de la morgă. Întocmisem documentele dinainte. Mâine după-amiază o să aibă loc un serviciu funerar. Melina îi comunică locul și ora. Lawson nu participa la funeraliile victimei unei crime pe care o investiga, decât atunci când cazul nu era rezolvat, și voia să vadă care dintre cei prezenți putea deveni un suspect potențial.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat, Melina. Îți transmit condoleanțele mele și pe cele ale departamentului.

— Mulțumesc. După ce închise telefonul, polițistul așeză aproape cu regret dosarul în teancul celor ce așteptau să fie depozitate în arhivă. Închiderea cazului însemna că nu mai avea de ce să ia legătura cu Melina Lloyd. I-ar fi plăcut s-o întâlnească în alte împrejurări. La vreo petrecere, de pildă.

Sigur, ea nu s-ar fi uitat de două ori la un tip scund și robust ca el. Era atrasă mai degrabă de genul Christopher Hart. Așa se întâmplase și cu Gillian. Hart nu stătuse cu mâinile-n sân. Poate că logodnicul se lăsase amăgit, dar Lawson nu crezuse nicio clipă că Gillian plecase din apartamentul de la hotel al astronautului fără să treacă mai întâi prin patul lui. Un tip ca Hart nu „vorbea” cu o femeie până la două sau trei dimineața. Nu cu o femeie care arăta ca Gillian Lloyd. Și ca Melina. Întinzând mâna

după următorul dosar, Lawson mormăi:

— Al naibii norocos.

Fratele Gabriel se odihnea în somptuosul său pat. Ținea mâinile împreunate pe piept și ochii închiși. Dacă i-ar fi avut deschiși, s-ar fi uitat la tavanul pictat de deasupra patului, asemănător celui din camera de primire. Cele două fresce înfățișau viziunea lui asupra vieții de apoi. Imaginea pe care și-o formase el despre rai era mai senzuală decât în religia clasică. Cu excepția razelor de soare ce străpungeau norii, pictura de pe tavan putea fi considerată o reprezentare în ulei a unei orgii romane. Femeile, surprinse în poziții ostentativ erotice, aveau toate chipuri și forme minunate, și veșminte diafane; atunci când aveau.

În schimb, existau puțini bărbați și toți arătau mai degrabă a eunuci decât a gladiatori. Figura lui Iisus, din centrul picturii, semăna izbitor cu cea a fratelui Gabriel, alias Alvin Medford Conway. Se născuse în Arkansas, cu patruzeci și șase de ani în urmă, fiind cel mai mic copil al proprietarului unui teren de depozitare a deșeurilor, care avea deja alți șapte copii de îmbrăcat și hrănit. Micului Alvin nu i se acorda prea multă atenție și era lăsat liber să hoinărească pe străzile orașelului. Într-o astfel de expediție fără ȋntă descoperise biserica. Originala bisericuță protestantă era situată la marginea orașului, acolo unde Main Street se unea cu autostrada statală. Capela din șindrilă albă era despărțită de cimitirul bine întreținut de un gard scund din țărui. Turla zveltă, neagră avea o cruce în vârf. Motivul de mândrie îl constituiau cele șase ferestre înalte și înguste, cu vitralii, câte trei de fiecare parte a bisericii. Douăsprezece rânduri de bănci din lemn masiv erau despărțite de un culoar central, acoperit cu un vechi covor roșu ce ducea spre altar.

În spatele balustradei unde se dădea împărțășania se

înălța amvonul, iar după acesta, în fiecare dimineață de duminică, stătea în fața enoriașilor preotul. În timp ce enoriașii își agitau din când în când evantaiile de hârtie oferite prin bunăvoința biroului de pompe funebre, predicatorul își îndruma turma. Le spunea cum să-și chivernisească banii, cum să-și educe copiii fără să recurgă la bătaie, cum să fie generoși cu cei mai puțin norocoși decât ei, cum să facă să nu mai înjure, să nu bea, să nu joace jocuri de noroc și să nu danseze, cum să înceapă să se spovedească, cum să nu râvnească la măgarul, la taurul sau la nevasta vecinului. Tânărul Alvin Conway n-avea habar dacă existau tauri în orașul lor. Nici măcar nu prea știa ce-i ăla un taur, dar acea parte a mesajului era lipsită de importanță. Totuși, restul acelei predici, cea despre omul care râvnea, avusese o semnificație măreață și modificase cursul vieții tânărului Alvin Conway.

La început, pe băiatul de unsprezece ani îl atrăseseră spre biserică ferestrele cu vitralii. În acea zi de iulie, când afară fusese atât de cald încât aerul se albise, iar Alvin căuta ceva de făcut ca să-și petreacă timpul până la ora cinci, se întâmplase să fie în preajma bisericii. O mai văzuse și înainte, dar nu-i acordase niciodată prea mare atenție. În acea zi înăbușitoare, plictiseala îl îndemnase să se oprească și s-o privească mai de aproape. Cu picioarele murdare înfipite pe un petic de pământ plin de buruieni prăfuite, scărpinându-și alene o urzicătură căpătată cu o zi înainte, stătea vizavi de biserică și se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar arunca o piatră într-una din acele ferestre frumoase, strălucitoare. Ce scandal s-ar fi iscat! Ar fi fost pedepsit, probabil cu cureaua, de tatăl lui. Mama lui ar fi țipat, i-ar fi spus că nu era bun de nimic și că avea să sfârșească la pușcărie înainte de-a împlini douăzeci și unu de ani, ca și fratele lui mai mare.

Dar merita s-o facă, oricâtă bătaie ar fi luat. Cel puțin

le-ar fi abătut atenția babacilor lui de la neîntreruptele certuri provocate de lipsa de bani și de situația surorii lui, al cărei prieten o lăsase gravidă, iar acum era de negăsit. Dacă oamenii l-ar fi dus de urechi pe Alvin acasă, ai lui ar fi fost obligați să-l ia cât de cât în seamă, măcar așa, pentru variație.

Încă mai cântărea argumentele pro și contra ale trăsnaiei pe care-o pune la cale, când auzi dinăuntru bisericii acordurile unei orgi. Traversă cu curaj strada, vag conștient de smoala fierbinte care-i frigea tălpile. Urcă fără zgomot treptele bisericii și întredeschise ușa. Aerul răcoros dinăuntru îi învălui fata înroșită de căldură. În biserică, o doamnă drăguță așezată în fața orgii era asupra melodiei pe care o interpreta. Dinspre o ușă din interior, văzu un bărbat intrând în biserică. Începu să străbată culoarul, distribuind niște cărți enoriașilor. Alvin află mai târziu că acelea erau cărți de imnuri religioase, în care erau tipărite notele și cuvintele unor cântece.

— În această după-amiază cânti foarte frumos, domnișoară Jones, remarcă bărbatul.

— Mulțumesc, domnule pastor.

Pastorul îl observase pe Alvin ițindu-se prin crăpătura ușii dar nu-l alungase. Îi vorbise prietenos, îi făcuse semn să intre îi spusese „fiule”, îl bătuse pe umăr și-l invitasă să vină la slujbă duminică. „O să mă uit după tine”, spusese el.

După acea primă vizită, Alvin venise regulat la biserică. Îi plăcea s-o privească pe doamna de la orgă, care acompania un grup de cântăreți despre care aflase că formau un cor. Femeia își mișca mâinile și picioarele în același timp. El nu putea pricepe cum de nu se încurca. Dirijoarea corului, soția pastorului, era o doamnă durdulie, pistruiată, care cânta uneori singură. Avea o voce atât de puternică încât îi tremura gura, iar când se oprea, toată

lumea striga, Amin!”

Alvin nu cunoștea imnurile, dar se ridica în picioare odată cu ceilalți și își mișca buzele, prefăcându-se că și el cântă. Unii oameni nici n-aveau nevoie de cartea de imnuri. Cunoșteau cuvintele pe dinafară. Când se făcea colecta, toată lumea dădea bani. Deoarece banii se obțineau atât de greu în casa lui Alvin, acesta fusese lucrul cel mai surprinzător pe care-l văzuse la biserică. Familia lui își bătea joc de el, fiindcă devenise micul lor „habotnic”, însă Alvin nu lipsise în nicio duminică de la slujbă în acea vară și nici mai târziu, atunci când evantaiile cu chipul lui Iisus-nu cuvântul folosit ca înjurătură, ci altcineva, care trăia în rai, cu Dumnezeu și Sfântul Duh-fuseseră înlocuite cu radiatoare, pentru a încălzi aerul din biserică. Predicile pastorului erau, însă, adevărata sursă de căldură. Ele îi înfierbântau pe toți cei care le ascultau, indiferent de anotimp sau temperatură. Predicatorul impunea atenție prin vocea lui. Când vorbea, cei prezenți păreau să nu observe cât de incomode erau băncile și cât de tare le chiorăiau mațele când venea vremea prânzului. Ascultau fiecare cuvânt pe care-l rostea. Chiar dacă uneori îi dojenea cu asprime pentru apucăturile lor păcătoase și pentru poftile lor netrebnice, ei îl iubeau și veneau de fiecare dată să-l asculte.

Într-o duminică, la scurtă vreme după ce Alvin fusese primit în familia credincioșilor, pastorul ținuse acea predică usturătoare despre invidie. Băiatul aflate că invidia însemna să vrei ceva ce nu puteai avea. În ceea ce-l privea, el se gândise la o mânășă de base-ball, la o bicicletă sau la pușca pentru vânat cerbi, pe care unul dintre frații lui mai mari o obținuse recent în mod misterios.

Pe măsură ce asculta, înțelegea că invidia se referea la multe alte lucruri, chiar și la femei. Predicatorul se

înfuriase de-a dreptul atunci când vorbise despre un tip numit Regele David, care privise o femeie ce se îmbăia. Deși Alvin nu înțelesese toate amănuntele, prinsese esențialul. Nu trebuia să te legi de o femeie care nu era a ta. În săptămâna ce urmasse, în ultima zi de mai, Alvin Medford Conway împlinise doisprezece ani. Întâi iunie era ultima zi de școală. El sărbătorise începutul vacanței de vară ducându-se la pescuit. Când ajunsese la locul lui favorit de lângă râu, fusese dezamăgit să vadă o mașină parcată în apropiere, la umbra unui ulm înalt. Cineva pusese stăpânire pe bulboana lui preferată. Apoi recunoscuse mașina cu care pastorul se ducea în vizită la bolnavi, nevoiași și la cei căzuți în păcat. Dacă trebuia să împartă bulboana cu cineva, cel puțin acela era pastorul, pe care-l admira pentru puterea pe care-o avea asupra oamenilor.

Exact în clipa în care Alvin se pregătea să-l salute, auzi niște zgomote despre care știa că n-aveau nicio legătură cu pescuitul.

CAPITOLUL 15

Apropiindu-se tiptil, Alvin reuși să vadă un cuplu așezat pe o pătură întinsă în iarbă, care făcea amor. Alvin știa totul despre treaba asta. Într-o seară, pe când avea vreo șapte ani, îi auzise pe frații lui șușotind între ei și înțelesese că puneau ceva la cale. După cină, când băieții ieșiseră la plimbare, el îi urmărise până la casa unei târfe bătrâne și privise prin fereastra deschisă cum frații lui se suiau unul după altul peste ea. Unul dintre frați îl descoperise pe spion, îl trăsese înăuntru și-i dăduse o palmă peste cap, fiindcă se purtase ca un spion. Ceilalți râseseră, îl tachinaseră și-l întrebaseră ce credea despre ce-i văzuse făcând. Alvin rânjise și zisese că i se părea ceva normal, iar frații lui se amuzaseră și mai tare. Apoi, cu ajutorul târfei, îi făcuseră o demonstrație.

Totuși, nu-și imaginase că pastorul o făcea ca să se distreze. Nu în aer liber și în plină zi. El crezuse că predicatorul și soția lui o făceau în întuneric, sub așternuturi, după ce spuneau o rugăciune. Însă pastorul făcea amor aproape la fel ca frații lui. La început, lui Alvin i se păruse amuzant să vadă bucle albe ale pastorului ridicându-se și coborând ritmic. Apoi observă frumusețea picioarelor încolăcite în jurul celui fiind alb. Nu i-ar fi trecut deloc prin cap că o doamnă bondoacă precum soția pastorului putea avea picioare atât de zvelte. Pe urmă constată că brațele înlănțuite pe ceafa pastorului nu aveau pistrii. Descoperi că nu soția pastorului era ținta celui efort intens, ci domnișoara Jones, organista. Descoperirea îl supărase atât de tare pe Alvin încât nu mai pescuise în acea zi, nici în următoarea. Se refugiase într-o mașină părăginită, abandonată la capătul terenului pentru deșeuri al tatălui său. Fundul sașului era complet ruginit și prin găurile lui crescuseră bălării. Tapițeria decolorată îl zgâria și era încinsă, dar Alvin petrecu acolo după-amiaza și toată ziua următoare, simțindu-se trădat. Pastorul era un escroc ordinar. Făcea exact lucrurile pe care le înfiera și împotriva cărora tuna și fulgera. Pastorul nu era mai bun decât pârlitii lui de frați, care beau, fumau, înjurau, jucau cărți, dansau, preacurveau și nu le păsa dacă se vor duce sau nu în iad. Alvin se gândise în mod serios să se ducă în următoarea dimineață de duminică la biserică, să se ridice în picioare și să le spună tuturor credincioșilor despre pastor și domnișoara Jones și despre tot ce-i văzuse făcând lângă râu. Treptat, însă, sentimentul că fusese trădat fu înlocuit de altul, mai puternic: admirația. Pastorul îi făcuse pe toți să creadă că avea o legătură directă cu Atotputernicul. Predica despre focul și pucioasa care-i așteptau pe păcătoșii acestei lumi, însă nu arătase prea speriat de iad când o călărise pe domnișoara Jones lângă

râu, în plină zi. Pastorul avea ce era mai bun din ambele lumi. El avea permisul. Deținea cheia. Găsise soluția unei vieți fericite. Fără să știe, acel preot decăzut stabilise cursul vieții lui Alvin Medford Conway. Băiatul înțelesese instinctiv că avea un destin mareț. Până atunci, nu știuse cum să și-l împlinească. Acum avea direcția, își aduse aminte de toți oamenii care veneau în fiecare duminică la biserică pentru a le fi iertate păcatele și lipsa de credință. Își aminti cum nu-și puteau lua ochii de la omul din amvon, cum patosul lui îi ținea ținuiți pe băncile aspre de lemn, cum îl îmbrățișau pe treptele bisericii după slujbă, spunându-i cât de important era el pentru viețile lor.

Îi dădeau mici dovezi de apreciere. Îi încredințau sufletele lor. Pastorul zâmbea, le strângea mâinile și le accepta darurile ca pe o răsplată meritată. Pastorul avea dreptate. Aleluia și amin. În luna august a acelui an, domnișoara Jones părăsise pe neașteptate orașul. Se șoptea că avea „probleme” și se dusese să locuiască la rudele ei din Oklahoma. Pastorul și soția lui bondoacă, gravidă cu al patrulea copil, fuseseră transferați la altă biserică din alt oraș. Enoriașii erau nefericiți. Plânseseră la ultima lui predică și-i aduseseră o generoasă ofrandă.

Înlocuitorul era mai vârstnic și mai urât. Predicile lui erau uscate ca pudra de talc, iar Alvin se îndoia că putea păcăli pe cineva, mai ales pe prăjina lui de nevastă, cu o față de prună uscată și o dispoziție care sugera constipație cronică.

— Alvin nu se mai dusese la biserică, dar începuse să predice în fața oglinzii și la bulboana de pescuit. Se străduise să elimine accentul regional din vorbire și își exersase vocea până când ajunsese să sune ca vocea oamenilor de la televizor. Repetase gesticulația mâinilor. Compusese rugăciuni emoționante și memorase pasaje întregi din Biblie. Când împlinise paisprezece ani, avusese

oazia să-și testeze îndemânarea. O fată din clasa a zecea îl invitase la o slujbă de revigorare a credinței, ce avea loc la biserica de care aparținea. Atunci când enoriașii fuseseră invitați să facă mărturisiri spontane, el se ridicase și vorbise, impresionându-i până la lacrimi pe cei prezenți. În acea seară, pe când se întorceau acasă, Alvin pretinsese că fusese îndemnat de duhul sfânt să se oprească chiar acolo unde erau și să se roage. Fata virase de pe șosea într-un crâng. Cei doi se suiseră în patul din camioneta tatălui ei, pe care o împrumutase în acea seară, și începuseră neprevăzuta ședință de rugăciuni.

Nu se rugau de multă vreme când duhul sfânt îl îmboldise să se închine la altarul trupului fetei, adică să-și pună fața între coapsele ei. Fata se închinase la trupul lui într-o manieră asemănătoare. În drum spre casă ea se gândi că, în mod sigur, Domnul acționa pe căi misterioase. Alvin, la rândul lui, căpătă certitudinea că se afla pe drumul spre ceva mareț. Treizeci și doi de ani mai târziu, întins într-un pat cu tăblie de aur, zâmbi, amintindu-și de puștiul costeliv, desculț, cu picioarele murdare, bătându-se cu frații lui pentru ultima bucată de pui prăjit.

Acum avea bucătarii lui care-i pregăteau mesele. Avea un fizioterapeut care veghea ca hrana bogată în proteine să nu se transforme în grăsime. Avea un croitor ce-i confecționa o garderobă care să-i pună în valoare trupul perfect.

Își iubea trupul, îi plăcea forța ascunsă sub pielea sa netedă. Avea pieptul larg, acoperit cu un păr ce părea muiat în aur. Își trecu alene degetele peste el, bucurându-se de senzația înviorătoare, virilă a acelei atingeri. Își întinse cu voluptate picioarele lungi, musculoase, încordându-le și relaxându-le alternativ. Își ridică mâinile spre tavan și le studie. Arătau destul de puternice pentru a îndoi oțelul și suficient de delicate pentru a legăna un nou-

născut.

Potrivit, își zise el în timp ce mâna îi cobora încet spre sex. Testiculele îi erau la fel de tari ca și în noaptea când i-o trăsese fetei copleșite de duhul sfânt, pe patul din camioneta tatălui ei. Își mângâie penisul și-l simți irigându-se cu sânge, lungindu-se, întărindu-se. Femeia de lângă el se mișcă, apoi se trezi. Se ridică în capul oaselor și-i zâmbi. Avea un copil. Sfârcurile ei erau mari și cafenii. El le prefera pe cele mai mici, rozalii, mai virginale, însă trebuia să facă și unele sacrificii. Femeia se așază în genunchi pregătindu-se să-l încalece, dar el o opri.

— De data asta, numai cu gura. Foarte încet, închizând ochii, își lăsă gândurile să-i zboare, iar mintea îl duse din nou la Alvin. Ce componentă din bagajul ereditar al familiei Conway îl făcuse așa de frumos? se întrebă el. Își aducea cu greu aminte cu cine semăna din familie, însă în memoria lui nu exista nicio rudă atrăgătoare. Părăsise casa părintească la scurt timp după absolvirea liceului și nu se mai uitase niciodată înapoi. Nici măcar nu-i anunțase că pleacă. O vreme, se întrebaseră ce gândiseră ai lui când se treziseră într-o bună dimineață și constataseră că el dispăruse. Asta dacă observaseră cumva. Probabil că nu, o zi sau două, apoi crezuseră poate că se înecase ori că i se întâmplase cine știe ce. O gură mai puțin de hrănit. Părinții lui erau probabil morți, dar mai avea cu siguranță frați care trăiau. Îl recunoscuse vreunul din ei la televizor? Puțin probabil, căci ar fi venit să-i ceară bani până acum. În mod sigur era cel mai arătos dintre ei, dar își amintea că fusese permanent tachinat din cauza podoabei lui capilare. Pe vremea aceea, își detesta părul, însă acum se bucură că nu i se închisese la maturitate. Culoarea albaurie devenise semnul lui distinctiv. Sugera o comparație cu Arhanghelul Mihail sau cu Gabriel Vestitorul, de la care își luase numele.

Dar asta se întâmplase mai târziu, mult mai târziu, după ce trecuse prin colegiu și seminar. Se înscriesese doar pentru a învăța dogmele fundamentale, dar studiul îi făcuse mai multă plăcere decât își închipuise. Muncise intens și petrecuse în egală măsură învățând convingerile necredincioșilor și studiind teologia. Se hotărâse să pornească o cruciadă în numele uneia din părți. Dacă voia să învingă, trebuia să cunoască argumentele adversarilor.

După terminarea seminarului, acceptase o slujbă de pastor la o biserică. Curând constată că își irosea talentul în acea mică și jalnică parohie. Îl plictisea să tot asculte jurăminte, să boteze copii, să-i viziteze pe bolnavi și să-i îngroape pe morți. Era atât de ușor să-i determine pe oameni să-i dea de mâncare duminica și să-i aducă ofrande. I se păru mai interesant să le defloreze fiicele. El era destinat pentru ceva măreț. De ce să se limiteze la mărunțișuri? Ca atare, se mutase într-un oraș mai mare, la o biserică mai mare. Singura diferență consta în calitatea prânzurilor de duminică și în mărimea ofrandelor. Fiicele erau cam la fel peste tot. Desigur, tuturor le plăcea să facă amor cu el, însă ceea ce le da satisfacție era plăcerea de a divulga secretul pastorului și de a contribui la căderea lui în păcat. Fiecare se considera femeia ce-l făcuse să se căiască în genunchi și aproape să renunțe la preoție. Le plăcea rolul de cocotă, de Dalila. Cu cât mai perverse credeau că sunt, cu atât mai amuzantă era situația.

A treia biserică la care ajunsese avea suficiente fonduri pentru a transmite slujba de duminică dimineată la un post local. Curând, parohia câștigă timp de antenă la o televiziune ce emitea în dialectul zonei și transmisia se extinse la nivel regional. Avusese un succes atât de mare, încât renunțase la amvonul bisericii și se consacrase evangheliismului televizat. Dar de ce să se fi rezumat la granițele statului? De ce să nu se extindă la nivel național?

Chiar global?

Iar restul, prieteni, e istorie. Ar fi vrut să râdă, dar era greu să râzi când aveai o minte a naibii de ageră. Acum, preoția îi aducea fratelui Gabriel multe milioane de dolari. Alvin Medford Conway avea adepți în întreaga lume, care cerșeau pentru a-i satisface pretențiile. Deținea controlul asupra minții nenumăraților simpatizanți, exercitând asupra oamenilor o influență la fel de mare, poate chiar mai mare decât unșefdestat. Cu un an în urmă, apăruse alături de papa la o conferință religioasă internațională, ce avusese loc în Belgia. Bătrânul pontif de la Roma fusese mai puțin aclamat decât fratele Gabriel. Papa și ceilalți lideri religioși reprezentau trecutul. Fratele Gabriel însemna viitorul, speranța noului mileniu. Puterea lui părea nelimitată. Dar, lucru și mai important, avea un plan abil pentru a dobândi și mai mult.

— Frate Gabriel. Deschise ochii, auzind prin interfonul invizibil vocea lui Hancock.

— Da.

— Îmi cer scuze că te deranjez, dar apelul pe care-l așteptai tocmai a sosit. Vrei să-l primești?

— Acordă-mi cinci minute.

— Bineînțeles.

— Să termin, frate Gabriel? îi zâmbi femeii și-i împinse capul în jos.

— Sigur.

— Ai de făcut colectă?

— Nu în seara asta. Pierderea era premeditată, dar nici măcar celor puternici nu li se putea cere să lucreze tot timpul. După ce binecuvântă femeia și o sărută afectuos pe obraz, o trimise înapoi în clădirea cu dormitoare, unde aceasta ocupa o cameră împreună cu copilul ei. Îmbăiat și înfășurat într-un halat gros din pluș alb, ieși din cameră și se duse la birou. Exact la cinci minute după ce fusese

informat despre primirea telefonului, apăsă butonul ce lichărea pe tastatura telefonului.

— Aici e fratele Gabriel. Chiar dacă-și auzea interlocutorul prin difuzorul aparatului, nu-și făcea griji că ar fi putut fi interceptat de altcineva. Camera era izolată acustic și de trei ori pe zi erau căutate eventuale dispozitive de ascultare. Computerul său și rețeaua telefonic erau și ele protejate de sisteme de securitate, frecvent înlocuite pentru a ține pasul cu cea mai avansată tehnologie... și permanent supravegheate, ca să se prevină vreun act de trădare din partea cuiva aflat în interiorul așezării. După un scurt schimb de amabilități, cel ce sunase zise:

— Am vești bune și vești foarte bune.

Domnul Hancock îi așeză în față un pahar cu un deget de coniac.

— Ascult.

— Cazul Dale Gordon a fost închis în mod oficial. Din punctul de vedere al poliției din Dallals, ancheta privind asasinarea lui Gillian Lloyd s-a încheiat cu succes.

— Asta-i o veste bună.

— Dale Gordon și-a făcut datoria.

— Și-a făcut-o bine. A fost supus până la capăt. Dar poate fi ușor înlocuit. Lucrez deja la treaba asta. Totuși, regret că am pierdut-o pe Gillian Lloyd. Părea candidatul perfect.

— Asta mă aduce la vestea și mai bună. Fratele Gabriel îi îngădui o pauză retorică. Se pare că ai uitat ceva din dosarul lui Gillian Lloyd. Are o soră geamănă.

— O soră geamănă? În pofida atitudinii relaxate, inima fratelui Gabriel începu să bată mai tare. Uitase asta. Atunci când citise informația, i se păruse neimportantă. Dar acum era cu totul altceva!

— Leită soră-sa. O cheamă Melina.

— Melina. Îi plăcea cum suna. Aproape biblic. Ar trebui urmărită pista asta. Cu ce obstacole ne confruntăm?

— Cu puține, aş zice.

— E măritată?

— Nu. Şi nici nu are o relație serioasă în momentul de față. Gemenele erau foarte apropiate, iar ea e deznădăjduită după moartea lui Gillian. Are nevoie disperată de cineva tandru, iubitor. Fratele Gabriel chicoti.

— Perfect pentru dumneata.

— Aşa mă gândeam şi eu. Există însă un impediment. La o mie şase sute de kilometri distanță, fratele Gabriel se încruntă. Ducând paharul la buze, inspiră adânc aroma licorii înainte de a bea.

— Impediment?

— Christopher Hart. Fratele Gabriel se încruntă şi mai tare.

— Ce-i cu el?

— Cred că ea ar putea fi atrasă de omul ăsta.

— Tipul ăsta a pângărit pe unul dintre cei mai buni candidați ai noștri. Refuz să mai pierd unul din cauza lui.

— S-ar putea să mă înșel. Dar am prins niște zvonuri. M-am gândit că ai vrea să știi că el ar putea fi un obstacol. Poate singurul. Fratele Gabriel sorbi iarăși din coniac, ținându-l mult timp în gură înainte de a-l înghiți. Apoi zise calm:

— Înseamnă că trebuie făcut ceva.

— O să mă ocup eu.

— Excelent. Te-ai descurcat bine şi vei fi răsplătit, domnule Hennings.

— Mulțumesc, frate Gabriel.

— Pace şi iubire. După ce închise, fratele Gabriel îi ceru domnului Hancock să-i aducă dosarul lui Gillian Lloyd.

— E înregistrat pe dischetă.

— Verifică în computer pentru mine, te rog. Se duse către cabina computerului, sorbind încet din coniac, în timp ce domnul Hancock forma codul dosarului. Atunci când fotografia ei apărură pe ecranul monitorului, domnul Hancock comentă nedreptatea de-a o fi pierdut.

— Crezi că sora ei o să fie la fel de potrivită?

— L-ai auzit pe domnul Hennings, el știe mai bine. Dorind să fie singur cu ea, îi făcu semn domnului Hancock să plece. Se așeză în fața ecranului și citi datele culese din dosarele de la Clinica Waters. Împrospătându-și memoria cu informațiile esențiale despre Gillian, se simți la fel de încălzit de gândul că ea avea o soră geamănă, pe cât îl înfierbântase coniacul scump. Atinse ecranul, imaginându-și senzația pe care ar fi avut-o dacă i-ar fi mângâiat obrazul cu degetele.

— Melina, șopti el pe un ton seducător, de parcă i-ar fi vorbit unei iubite. O să fii mană cerească pentru mine.

CAPITOLUL 16

Sunt surprinsă de mulțimea care s-a adunat. Capela era plină. Jem Hennings se uită peste umăr la lumea care continua să vină.

— Nu știu de ce ești surprinsă, Melina. Gillian avea mulți prieteni. N-aveai de unde să-i cunoști pe toți.

— Voiam să spun că ea ar fi fost încântată de numărul celor prezenți aici.

— N-am văzut niciodată atâtea flori.

— Sunt minunate, nu-i așa? O să le trimit la un sanatoriu după slujbă. Acasă nu mai am unde să le pun și-ar fi păcat să se piardă.

— Ceea ce mă surprinde pe mine e caracterul religios al serviciului funerar, zise el, privind programul tipărit. Ea se uită uimită la el.

— Ai fost logodnicul lui Gillian și nu știai că era profund credincioasă?

— Nu mergea la biserică.

— Dar credința era importantă pentru ea. Credeam că știi asta. Ea... Curios să afle ce-o făcuse să se oprească la mijlocul frazei, Jem întoarse capul și îi urmări privirea.

— Ce caută asta aici? Întrebă el cu dispreț.

— Vrea să prezinte condoleanțe, presupun. Christopher Hart stătea alături de ceilalți în partea din spate a capelei. Ea avu un șoc văzându-l acolo, mai ales după schimbul de replici de la locuința lui Dale Gordon. Fusese aspră, iar el îi plătise cu aceeași monedă. Melina nu se așteptase să-l mai vadă vreodată.

Privirile li se întâlneau, apoi ea întoarse capul.

— Dacă prezența lui te deranjează, pot să-i cer să plece. Ea se îngrozi la gândul că

Jem ar fi putut crea o scenă la funeraliile surorii ei.

— Să nu îndrăznești!

— Încerc doar să te protejez.

— Ei bine, să n-o faci. N-am nevoie de protecție.

— Nu de astronaut vreau să te protejez, ci de vreo supărare. Gillian ar fi dorit să am grijă de tine. Simțindu-se prost fiindcă-l repezise, ea îl luă de mână.

— Mulțumesc, Jem. Ai fost sensibil și un adevărat sprijin pentru mine, iar eu îți sunt recunoscătoare mai mult decât îți închipui. El îi îmbrățișă umerii și o strânse ușor.

— Dacă te răzgândești în privința Omului-rachetă, o să fiu mai mult decât fericit să-l dau afară. Tăcură, dar Melina continua să se întrebe de ce se afla acolo Christopher Hart. Nu numai la ceremonie, dar chiar și în Dallas. Lawson îl eliberase cu siguranță de orice răspundere. Cum de nu se afla deja la Houston. Amintirea serii petrecute cu Gillian și a ceea ce urmasse în mod normal ar fi trebuit să treacă pe planul doi față de responsabilitățile sale profesionale și de agenda lui foarte încărcată. Până și faptul că rămăsese în Dallas mai mult

decât fusese necesar era surprinzător. Poate că sentimentul de vinovăție îl împinsese să-și prezinte ultimele omagii femeii cu care se culcase în noaptea în care aceasta fusese ucisă. Spre lauda lui, părea să se poarte respectuos. Nu făcea nimic care să atragă atenția asupra lui. Ba mai mult, încerca să se facă cât mai puțin remarcat. Din cauza celebrității lui, încercarea era zadarnică, însă ea îi admira efortul. Preotul se apropie și-o întrebă dacă era pregătită pentru începerea slujbei. Ea spera să nu se dea în spectacol față de ceilalți, dar îi era greu să-și stăpânească lacrimile atunci când fură citite pasaje din Biblie și se cântară imnuri religioase. Unul dintre colegii lui Gillian, care fusese rugat să-i facă elogiul, vorbi cu multă elocință.

— E încă greu pentru noi să ne dăm seama și cu atât mai puțin să înțelegem că o tânără sensibilă și plină de viață a fost smulsă dintre noi cu atâta cruzime. Cred că Gillian ar fi vrut ca noi să folosim prilejul acestei tragedii pentru a ne aminti în fiecare zi cât de prețioasă și minunată e viața. Cred că aceasta e moștenirea pe care ar fi dorit să ne-o lase.

— Bine spus, are dreptate, șopti Jem, strângând-o de mână. După binecuvântare, Melina ieși afară, sub un cer ce amenința cu ploaia. Strânse nenumărate mâini, fu îmbrățișată de multe ori și ascultă tot felul de istorioare legate de sora ei. În cele din urmă, lumea se împrășteie îndreptându-se spre parcare.

— Domnișoara Lloyd? Ultima persoană care se apropie de ea era o femeie de vreo cincizeci și cinci de ani. Avea o siluetă robustă, însă bine proporționată, un aer de om practic și un chip blând.

— Numele meu e Linda Croft. Lucrez la Clinica Waters. Sora dumitale era o persoană adorabilă. Am întâlnit-o doar de câteva ori, dar sper să nu consideri o

impolitețe faptul că am venit la slujba funerară.

— Deloc, doamnă Croft. Îți mulțumesc că ai venit.

— Nu pot să cred că a murit. Am văzut-o chiar la începutul săptămânii.

— De fapt, cu o zi înainte de-a fi ucisă a fost la clinică, nu?

— Deci știai că era pacientt noastră?

— Știam că fusese inseminată artificial. Nu-mi divulgați vreo informație confidențială. Între mine și sora mea nu existau secrete.

— Asemănarea dintre voi e nemaipomenită, remarcă femeia. Când te-am văzut la capelă, mi s-a tăiat răsuflarea. Îmi ziceam că vestea morții ei trebuia să fi fost o greșeală îngrozitoare.

— Măcar de-ar fi fost. Linda Croft întinse mâna și-i atinse brațul.

— Îmi pare foarte rău pentru dumneata. E o pierdere teribilă.

— Da, așa e. Melina îl zări cu colțul ochiului pe Jem care aștepta nerăbdător în parcare, făcându-i semn să vină la mașină. Începuse să bureze. El deschisese o umbrelă. Una de un roșu intens. Melina n-armai fi putut să vadă vreodată culoarea asta fără să se gândească la cuvintele scrise cu sânge. Cuprinsă de un fior, zise:

— Îți mulțumesc încă o dată că ai venit, doamnă Croft.

— Crezusem că am avut suficiente necazuri la Waters. După ce s-a întâmplat cu copilul familiei Anderson. O, draga mea. Sper că nu te-am reținut de la alte treburi. Ca să explice schimbarea abruptă a subiectului, Linda Croft făcu semn spre o siluetă înaltă, mai retrasă.

— Mă tem că-l împiedic să vorbească cu dumneata. A rămas în urmă, așteptând să termin eu. N-ar fi trebuit să bat câmpii. Christopher Hart mergea pe trotuar, prin

ploaie. De fapt, părea să n-o fi observat. Ignorându-l pe Jem când trecu pe lângă el, nu-și încetini pașii până când ajunse la portiera unei elegante mașini sport de două locuri. O deschise cu o telecomandă aflată pe inelul pentru chei și se strecură în fotoliul jos. Motorul bubui asurzitor și automobilul se îndepărtă în viteză.

— ...o răpire în urmă cu câteva luni, domnișoară Lloyd?

— Poftim? își concentra din nou atenția asupra femeii. Christopher Hart așteptase să vorbească cu ea? Ce-ar fi avut de spus?

— Nou-născutul luat de la spital? După ce-i atrăsese atenția asupra lui Christopher Hart, Linda Croft reluase discuția de unde rămăsese. Și soții Anderson erau pacienții noștri. Nici în cazul ăsta nu divulg vreun secret. S-a anunțat la știri. Acest cuplu a încercat ani de zile să aibă un copil și până la urmă a recurs la inseminare artificială. Excelenții noștri medici au avut succes la a doua încercare. N-am văzut nicicând doi oameni atât de fericiți. Apoi, a doua zi după ce s-a născut, copilul a fost răpit.

— Acum îmi amintesc. Și a mai fost găsit?

— Din câte știu, nu. Îngrijorată, Linda Croft spuse: N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Ai oricum destule necazuri. Domnul să te binecuvânteze, domnișoară Lloyd.

— Cine era? întrebă Jem, conducând-o spre mașina lui. Credeam că n-o să mai scapi de ea.

— O cheamă Linda Croft.

— O prietenă de-a ta?

— N-am întâlnit-o niciodată. Lucrează la Clinica Waters. A cunoscut-o pe Gillian și a venit să-mi spună cât de rău îi pare că am pierdut-o. Jem dădu absent din cap.

— Pe el l-ai văzut?

— „El” însemnând Șeful? Jem o privi mirat.

— Deci acum e „Șef? Obosită, ea își roti capul,

încercând să-și relaxeze mușchii.

— Toată lumea îi spune Șef, Jem. Până și presa. N-am vorbit cu el.

— Stătea ascuns.

— Dar a renunțat și-a plecat, ceea ce poate că e mai bine.

Nu mai avem ce să ne spunem. După viteza cu care a ieșit din parcare, probabil că acum e la jumătatea drumului spre Houston.

În realitate, ea fusese dezamăgită că nu putuse să vorbească cu el înainte de a pleca. Ar fi dorit să-și ceară scuze pentru... ei bine, pentru tot, începând cu acea substituție nefericită și până la purtarea ei la ultima lor întâlnire. Dar scuzele erau doar una dintre cauzele pentru care ar fi dorit să discute cu el, pe celelalte nu voia să le recunoască. De aceea, îi zise lui Jem:

— Nu, cu siguranță e mai bine că a plecat fără să stăm de vorbă. Mașina demară. O vreme se auzi doar zgomotul ritmic al ștergătoarelor de parbriz. Într-un târziu, el spuse:

— Am primit un telefon de la Lawson. Presupun că și tu. Așteptă încuviințarea ei, apoi zise: Ți-a spus că a închis cazul?

— El pare satisfăcut.

— El pare satisfăcut. Tu nu ești? Melina nu era dispusă să vorbească despre asta în acel moment. N-avea chef de vorbă. Cum Jem o privea de parcă aștepta detalii, ea zise oftând:

— Bănuiesc că nu pot fi la fel de obiectivă ca un detectiv în legătură cu asasinarea surorii mele. Pentru el, ea a fost un număr de dosar. Reprezenta o problemă pe care dorea să o rezolve repede, ca să se poată duce cu amicii la o bere sau să vadă un meci de fotbal, sau să facă dragoste cu soția lui.

— Lawson e însurat? Aveam impresia că e burlac.

— Ai înțeles ce vreau să spun, zise ea iritată. Afișa o detașare profesională pe care aproape că i-o invidiam.

— De ce?

— Fiindcă aș dori să privesc crima asta cu sânge rece. Mi-aș dori să pot îndepărta emoțiile din ecuație și s-o analizez așa ca Lawson.

— În ce scop, Melina? Ca să-mi risipesc îndoielile. Ca să mă conving că totul s-a întâmplat exact așa cum spune Lawson. Ca să mă asigur că n-a existat și altceva în motivația lui Dale Gordon. Ca să fiu sigură că n-a fost omis ceva important.

Nu-i împărtăși lui Jem nimic din gândurile ce-o tulburau.

— În niciun scop, presupun. Cazul e închis, se mulțumi ea să constate.

— Dacă vrei părerea mea, mă bucur că tipul care-a omorât-o pe Gillian s-a sinucis.

— Asta a fost și prima mea reacție.

— Tăindu-și venele, i-a scutit pe contribuabili de costul unui proces și-al detenției, iar pe noi de supărarea de-a retrăi întreaga dramă. Îmi pare rău doar că nu i-am dat eu lui Gordon ceea ce merita. Cu o zi în urmă, ea afirmase un lucru asemănător în fața lui Lawson. Acum și-ar fi dorit să poată discuta cu Dale Gordon pentru a-l întreba de ce-o făcuse. De ce? Fusesse vorba doar despre o obsesie sexuală, de actul unui individ foarte bolnav?

Dale Gordon era mort, dar asta nu însemna nimic. Se putea încă specula asupra motivelor lui Gordon. Rezumatul făcut de Lawson n-o convinsese, nu-i rezolvase dilema. Prea se potrivea totul bine, prea era limpede, deși rămăseseră întrebări fără răspuns, așa considera ea. N-ar fi avut odihnă până n-ar fi obținut acele răspunsuri. De parcă-i citise gândurile, Jem zise:

- Nu prea te bucuri că s-a terminat, Melina.
- Ba da. Zâmbi vag. Sunt doar foarte obosită.
- Am eu un remediu.
- Și eu-un somnifer.

— La sfârșit, sigur, admise el. Dar înainte de asta, o masă caldă. Ceva preparat de mine. După un prânz bun și o baie fierbinte o să-ți fac celebrul meu masaj la ceafa și pe spate. Sunt sigur că Gillian ți-a vorbit despre specialitatea mea. Și, pe urmă, somniferul.

— Te-ai supăra prea tare dacă ți-aș spune că pot sări peste etapele preliminare ca să iau doar somniferul?

— Da, fiindcă stafia lui Gillian m-ar bântui veșnic dacă n-aș avea grijă de tine.

— Jem...

— Nu accept să mă refuzi.

Șeful nu pricepea de ce se simțise obligat să participe la serviciul funerar și de ce era oarecum descumpănit că o făcuse. Sigur, fusese un comportament decent. Intenționase chiar să-i transmită personal Melinei condoleanțe, însă având în vedere ultima lor conversație, probabil că procedase mai bine plecând înainte de-a avea ocazia să vorbească cu ea.

Totuși, nu putea înțelege de ce mai zăbovea acolo. Colaborase la ancheta lui Lawson, furnizându-i chiar pista care i-l pusese pe tavă pe asasin. Participase la serviciul funerar. Melina îl văzuse acolo. Își îndeplinise obligațiile morale și sociale. Asta era tot. Asta trebuia să fie tot. Cu aceeași gând, intră în bar.

— Un bourbon cu apă. Barmanul îi turnă băutura.

— Ia zi, nu cumva ești...

— Nu, nu sunt, dar mă confundă mulți. Era un bar elegant, dintr-un cartier de lux frecventat de vedete ale sportului, de parveniți și de artiști. Barmanul era obișnuit cu celebritățile și le respecta intimitatea atunci când i se

cerea. Îi făcu Șefului un semn.

— Rândul următor e din partea casei.

— Mulțumesc. Dar ăsta îmi ajunge. Se întâmplă însă că Șeful ceru și al doilea pahar, sperând că alcoolul va avea efectul anestezic pe care și-l dorea. S-ar fi întors bucuros cu un taxi la Mansion, urmând să-și recupereze mașina mai târziu, dacă ar fi reușit să se cherchelească puțin, să ajungă la acel grad de intoxicare după care să nu-i mai pese de ce gândea Melina Lloyd despre el.

Dar singurul efect pe care-l avea bourbonul asupra lui consta în aceea că-l făcea să se simtă și mai ticălos. Reproșul Melinei făcut lângă apartamentul lui Gordon îl lovise în plin. Eldorise să se disocieze de anchetarea crimei. Mințise în privința relației lui cu Gillian, Melina pusese punctul pe i-el încercase să nu se implice prea tare. Nu doar în investigație, ci în tot. Mai ales în legătură cu oamenii. Bănuia că psihologii ar fi avut o zi plină dacă s-ar fi apucat să analizeze de ce pentru el era o regulă să țină oamenii la distanță, de ce zona lui de refugiu se dovedea mai mare decât a majorității oamenilor. De fapt, nu prea era un tip retras. În realitate, îi plăceau oamenii. Era sociabil. Se descurca în societate. Nu-i tremurau genunchii dacă trebuia să vorbească în fața unui public și nu-i displăcea să fie fotografiat. Exista, însă, o limită a accesibilității, pe care și-o impunea Persoana publică era una, iar cea particulară cu totul alta. Stăvilea intenția oricui de a-l cerceta îndeaproape. Din punct de vedere profesional, detașarea lui reprezenta o calitate. Pilotase avioane de vânătoare cu mintea limpede, calm, interzicându-și să se gândească la potențialul distructiv al aparatului cu care zbura. Era necesară o anume neutralitate atunci când comanda un echipaj spațial și lua decizii dificile, ce puteau fi hotărâtoare făcând diferența dintre succes și eșec, dintre viață și moarte. Însă în viața

particulară această neutralitate îi crease probleme. Ea reprezenta motivul pentru care nu avusese niciodată o relație de durată cu vreo femeie, motivul pentru care nu se căsătorise. O căsnicie presupunea o sensibilitate pe care el nu era dispus s-o ofere. Fusesse de o sinceritate brutală atunci când le spusese lui Longtree și Abbott că prefera să rămână independent. Orice altceva în afară de independență i se părea costisitor.

Șeful era conștient de această trăsătură de caracter pe care unii ar fi putut-o numi slăbiciune. Dar, în pofida ei, se simți îngrozitor din cauza celor întâmplare lui Gillian ca urmare a faptului că fusese văzută cu el. Credea oare Melina că el era de piatră? Fusesse chiar revoltat de ușurarea lui Alan Birchman după ce el obținuse de la Lawson permisiunea de a pleca.

Ai scăpat, domnule Hart", îi spusese vesel avocatul. „Ești liber să-ți vezi de drum. Noaptea duminică cu Gillian Lloyd te-ar fi putut costa scump, dar grație domnului Gordon ai scăpat. „Cuvintele avocatului i se păruseră dezgustătoare. Vorbeau despre două morți. Una, nevinovată. Cealaltă, jalnică.

Și amândouă tragice. Se bucura că nu fusese stânjenit de o anchetă a poliției cu toate consecințele ei, dar nu împărtășea atitudinea blazată a avocatului.

În plus, ceea ce avocatul nu știa era faptul că noaptea petrecută cu Gillian îl costase scump. N-avea s-o uite multă vreme. Acea femeie petrecuse cu el ultimele ore ale vieții ei. Asta conferea acelor ceasuri o semnificație deosebită și multă amărăciune. Hai, descarcă-ți sufletul, Șefule. Nimeni nu-ți poate citi gândurile, așa că, pentru Dumnezeu, fii sincer cu tine însuși - totul fusese deosebit, și nu doar din cauza sexului. Avusese și până atunci femei grozave, dar pe niciuna n-o rugase să rămână la el atunci când aceasta voia să plece.

Își amintea că se trezise când ea încercase să-l dea la o parte.

— Nu-mi place că te deranjez. El adormise cu capul ascuns la subsuoara ei, cu obrazul lipit de sân.

— Trebuie să plec, șopti ea, trecându-și degetele prin părul lui, încercând să-i ridice capul. El mormăise un protest și își lipise capul de ea. Gillian răsese încet.

— Șefule, trebuie să plec. Dezmeticindu-se, el ridicase capul.

— Cum așa?

— E târziu.

— Sau prea devreme. Depinde cum privești lucrurile. Îi privise sânii delicați și suflase ușor peste un sfârc, care reacționase. Ea îi șoptise numele suspinând, iar el se întinsese cât era de lung lângă trupul ei incredibil de frumos.

— Nu vreau să pleci. Rămâi.

— N-ai prefera să dormi singur până mâine dimineață? El se apropiase încet, iar Gillian simțise că era excitat. Ochii ei căpătaseră nuanța fumurie care devenise, în câteva ore, culoarea lui preferată. Aplecându-și capul, îi șoptise: „Rămâi”. Buzele lui se apropiaseră de sfârcul ei întărit. Ea gemuse încet, excitată.

— Nu joci cinstit, Șefule.

— Trișez al naibii de mult. Instinctiv, ea își arcuise trupul ca să sporească presiunea erecției lui, iar el murmurase:

— Ca și tine. Zâmbindu-i, el își strecurase palmele pe sub brațele ei, ridicându-i-le deasupra capului. Coapsele ei se relaxaseră și se depărtaseră. El îi fixă mâinile și o pătrunsese.

— Hmm. Nu cred că o să plec curând.

— O să mai vii? Ea își răsucise șoldurile pentru a primi atacurile lui blânde.

— Fără discuție. O să vin sigur.
— Domnule. Șeful se dezmetici, neștiind de câte ori îl strigase barmanul.

— Scuze.

— Încă un rând?

— Aveți cafea?

— Făcută acum trei ore.

— Perfect. I se aduse cafeaua, care se dovedi oribilă. Fixând lichidul uleios, vedea zâmbetul lui Gillin și-i auzea vocea, o gusta, o simțea. Își putea aminti totul. Totul. Nu, nu chiar totul, își zise el îndârjit. Exista acel ceva care continua să-i scape. Ceva important care persista și nu-i dădea pace. Despre ce dracu' era vorba? Care era problema din subconștientul lui care nu voia să dispară? Apăruse în timpul discuției lui Lawson cu ei. Ceva ce spusese cineva făcuse să apară un gând supărător care dispăruse aproape imediat, lăsând totuși în mintea lui o umbră ce stăruia încă. Dar ce era și cine spusese acel ceva? Lawson? Hennings? Melina? Orice-ar fi fost, acela era motivul pentru care nu plecase din Dallas, care îl determinase să rămână pentru serviciul funerar, motivul pentru care nu putea întoarce spatele acelui episod din viața sa, cel care transformase acea poveste într-un episod, în loc să rămână un simplu incident nefericit. Era o amenințare la adresa neimplicării sale caracteristice și totodată un lucru al naibii de important. Iar el nu-și dădea seama ce dracu' era!

Baiul se aglomerase. Zgomotul devenise mai puternic. Șeful nu înregistra ce se petrecea în jurul lui. Era concentrat asupra imaginii acelei camere strâmte de la sediul poliției. De parcă ar fi urmărit o piesă de teatru, scotea la lumină fiecare mișcare a celor prezenți și asculta dialogurile. Cu o acuratețe a memoriei aproape perfectă, trecu totul în revistă. O dată și încă o dată.

Abia în timpul celei de-a treia evocări, înțelese. Și atunci, aproape că se prăbuși de pe scaunul de la bar. Privea țintă, fără să le vadă, formele, dimensiunile și culorile sticlelor cu băuturi aliniat în spatele barului. Nu auzea râsul femeii așezate pe scaunul de lângă el. Năucit de ceea ce memoria sa ținuse până atunci secret, era neatent la înghesuiala și la glumele rostite în jurul lui. Ascunzându-și fața în mâini, murmură cu amărăciune:

— Ticălosul.

— Șefule. Hei, amice, ai pățit ceva? Șeful ridică încet capul și-l privi pe tânăr fără să înțeleagă, apoi îi adresează un zâmbet trist.

— Am participat la niște funeralii. Ale unei femei.

— Ei, bătrâne, scuze. Șeful îi mulțumi dând din cap.

— Hai să facem socoteala. Se simțea ușurat. În sfârșit pricepuse de ce se simțea ancorat în acea tragedie, însă habar n-avea ce putea face.

CAPITOLUL 17

Pereții încăperii aveau culoarea alb-verzuie a piureului de cartofi ce stătea în frigider de mai multe zile. Nu existau ferestre. Linoleumul de pe podea apucase și vremuri mai bune. Plăcile de insonorizare din tavan erau pătate, iar unele se încovoiaseră. Computerul era însă nou, doar tastatura părea uzată. Lucy Myrick refuzase să se despartă de ea când vechiul echipament fusese înlocuit cu o generație mai nouă de computere. Folosea de atâta timp aceea tastatură, încât literele și simbolurile de pe clape se șterseseră. Cineva care nu cunoștea ordinea lor n-ar fi putut s-o folosească. Femeia și-ar fi împrumutat mai degrabă periuța de dinți decât tastatura. Lucy Myrick nu semăna deloc cu agentul FBI tipic. Părul de culoarea morcovului îi creștea direct proporțional cu procentajul umidității din atmosferă și era blestemul vieții ei. Calonile păreau s-o disprețuiască, deoarece, deși consuma cu miile

în fiecare zi, niciuna nu voia să-i rămână în trup. Era „subțire ca o șină”, pentru a o cita pe bunica ei. Dată fiind înălțimea ei peste medie-un metru și șaptezeci și cinci-și coama ei zburlită de culoarea focului, fusese comparată răutăcios cu un chibrit aprins. Totuși, înfățișarea ei neobișnuită n-o împiedicase să-și realizeze visul. Se purta amabil când era tracasată și plină de energie când era descurajată. Hotărârea și perspicacitatea ei o făcuseră să fie admisă în cadrul FBI. Absolvise academia și obținuse permisul de portarma, însă arma ei preferată era computerul.

Nu se gândise niciodată să facă muncă de teren. Din cauza aspectului ei, n-ar fi fost luată în serios nici de polițiști, nici de infractori. Activitatea sub acoperire nu intra în discuție-s-ar fi potrivit ca nuca-n perete în orice misiune. Oricum, nu era atrasă de o astfel de muncă. Pe ea o interesau informațiile. Combinând posibilitățile computerelor cu interesul ei pentru criminalistică, dobândise postul de analist de informații. În esență, ea era cercetător. Studia dosarele poliției din toate punctele de vedere, făcea comparații între crime, căuta paralelisme și moduri similare de operare, încerca să găsească anumite coincidențe acolo unde nu se aflau și conexiuni care păreau să nu existe. Treaba ei era să descopere criminali în serie sau grupuri de criminali care, altfel, n-ar fi fost aduși niciodată în fața justiției. Lucy își caracteriza munca prin două vorbe: „caută și distruge”. Era aproape de sfârșitul zilei de lucru. Căscă, se întinse și aruncă o privire la ceasul din perete. Avea de ales: ori pleca la sfârșitul programului, urmând să se confrunte cu traficul de vârf din Washington, ori mai lucra puțin, până când aglomerația se mai domolea. În oricare dintre cazuri, ar fi ajuns acasă cam la aceeași oră. În orice caz, nu voia să ajungă prea târziu ca să nu piardă programul de la

televizor, care începea la opt.

Din programul săptămânal, emisiunile din acea seară îi plăceau cel mai mult. Acea seară... Brusc, se aplecă în față, concentrându-se asupra informației care tocmai apăruse pe ecran. O citi de trei ori și, de fiecare dată, inima îi bătu mai tare. Era o sarcină pe care i-o dăduse Tobias. Voia să-i facă pe plac, pentru că el... ei bine, fiindcă el era Tobias, iar ea îi purta o dragoste puternică.

Zece minute mai târziu, o luă la fugă pe scări, fără să mai aștepte ascensorul. Ar fi putut să sune la biroul lui Tobias și să-i ceară să nu plece până la sosirea ei, însă o amuza ideea de a năvăli la el cu răsuflarea tăiată, cu obrajii înfierbântați de entuziasm, umflându-și pieptul costeliv. Și exact așa procedă. Tobias tocmai își lua treniul din cuier.

— Mă bucur că te-am prins, zise ea pe nerăsuflăte. Când el se întoarse, abdomenul ei începu să tresalte.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Myrick? Domnișoară Myrick. Nu doar Myrick, așa cum i se adresau ceilalți colegi. Nu știa dacă acest formalism era un semn bun sau rău. Poate că el nici nu-i cunoștea prenumele. Sau poate că nu îndrăznea să fie prea familiar. Cel puțin așa-i plăcea ei să creadă.

Hank Tobias nu era doar cel mai arătos negru pe care-l văzuse ea vreodată, ci și cel mai arătos bărbat. Jucase în echipa de fotbal a colegiului. Fundaș. Și, dacă era să dea crezare microbiștilor din birou, fusese destul de bun pentru a ajunge profesionistlu toate acestea, el optase pentru o carieră alături de oamenii legii. Era isteț. Se îmbrăca minunat. Și, cel mai grozav lucru, era celibatar. Viața lui amoroasă făcea obiectul unor constante speculații, dar opinia generală era că Hank Tobias n-avea timp pentru o relație serioasă, fiind prea devotat muncii lui. Pe Lucy explicația asta o satisfăcea.

— Să-mi pun trenciul sau să-l las în cuier? întrebă el privind hârtiile imprimate din mâna ei. Se întreba cât de importante erau și cam cât timp ar mai fi trebuit să rămână la birou ca să le citească.

— Lasă-l în cuier.

— Mă temeam că o să spui asta. El agăță trenciul și se așează în spatele biroului. Ce-ai acolo?

— Clinicile pentru infertilitate. Mi-ai cerut să urmăresc legăturile dintre copiii concepuți acolo și răpiri.

— Ai găsit ceva?

— Doar răpirile te interesează? Alte infracțiuni nu?

— Ca de pildă?

— Crime. Tobias întinse mâna după hârtii.

— Dallas, îi spuse ea când el începu să cerceteze hârtiile. Gillian Lloyd.

Femeie, tip caucazian, treizeci și cinci de ani. A fost găsită înjunghiată mortal în patul ei, cu trei zile în urmă. Poliția din Dallas a atribuit crima unui anume Dale Gordon, care era angajat la...

— Lasă-mă să ghicesc.

— Bine. Clinica Waters, mai exact, unde Gillian Lloyd era pacientă. Tobias ridică ochii de pe hârtii.

— Ce fel de pacientă?

— Nu există informații, dar se poate presupune...

— Nu presupune niciodată.

— Da, domnule. Roși atât de intens încât pistruii nu i se mai distingeau. O să cercetez motivul vizitelor lui Gillian Lloyd la clinică.

— Căsătorită?

— Celibatară. El se ridică de la birou și se duse la un fișet. Lucy îi privi coapsele în timp ce recapitula restul informațiilor, iar el scotocea după alt dosar. Găsind ce căuta, ridică mapa pe care o avea în mână.

— Răpirea copilului Anderson. Tot în Dallas. Se uită

prin materialele din dosar pentru a-și îmbroscăta memoria. Ce crezi? Tot Clinica Waters. Cuplul a conceput prin inseminare artificială. Femeia a dat naștere unui băiat normal. Două zile mai târziu, copilul a fost răpit de la spital.

— Ca și în cazul cuplului din Kansas City, de anul trecut. Dar în Dallas s-a întâmplat mai recent, nu-i așa?

— Anul ăsta, în februarie.

— Însă din câte îmi amintesc, zise Lucy, clinica din Kansas City nu făcea parte din rețeaua Waters.

— Nu, dar era asemănătoare. Oferea aceeași gamă de servicii cuplurilor sterile.

— Sau femeilor singure care vor să aibă un copil. Și ea se gândise la posibilitatea asta. Până atunci, în viața ei nu apăruse niciun Domn Potrivit. Nici vreun Domn Măcar Apropriat, la drept vorbind. Dacă voia un copil, putea să-l aibă fără concursul unui partener. Tobias închise dosarul cu un gest hotărât.

— Anunță biroul din Dallas că o să mă duc acolo în seara asta. Vreau să vorbesc cu detectivul care a investigat cazul Lloyd.

— Se numește Lawson.

— Lawson. Vreau să-mi dea tot sprijinul când o să-l interoghez pe Dale Gordon.

— Ah, îmi pare rău, domnule Tobias. N-am apucat să-ți spun. Tobias nu fu deloc încântat să audă că Gordon își luase viața.

— Fir-ar să fie.

— S-a sinucis la câteva ore după crimă.

În apartamentul lui s-au găsit probe materiale. Sângele victimei pe cuțitul despre care s-a stabilit ulterior că a fost arma crimei. Amprenteale lui la locul faptei. Sperma lui pe șortul ei.

— Ce simplu, zise el calm și se adânci în gânduri.

Lucy profită de ocazie ca să-i admire chipul încruntat de concentrare. Chiar prea în ordine, nu? Îți amintești de ceva, domnișoară Myrick? Slavă Cerului că-și amintea.

— Cazul din Oakland, California. Cred că la sfârșitul anului 1998. Octombrie sau noiembrie. Kathleen Asher, o celibatară de vreo treizeci de ani, a fost ucisă la câteva zile după ce a născut în urma unei inseminări artificiale. Criminalul a fost găsit mort la câteva ceasuri, după ce-și trăsesese un glonț în cap.

— Foarte bine. Crezi că se poate vorbi de același stil?

— Aș dori să mai fac cercetări. Să sap mai adânc. Poate că mi-au scăpat niște cazuri similare. Acum, după ce știm legătura pe care-o căutăm, aș vrea să mă întorc la alte dosare, să întind o plasă mai largă.

— Bine. Lasă alte probleme și concentrează-te asupra acestei chestiuni. Dacă afli ceva ce-ar putea avea o legătură cât de vagă cu aceste cazuri, informează-mă.

— Dacă dau de ceva, o să afli imediat. Oricât de vagă ar părea informația.

Ignorându-i privirea de îndrăgostită, Tobias răsoi din nou paginile cu informații adunate de Lucy în legătură cu crima din Dallas.

— Serviciul funebru a avut loc azi. Cea mai apropiată rudă e Melina Lloyd, sora ei. O discuție cu ea ar putea fi foarte utilă.

— Vrei s-o cauți la telefon?

— Da, însă nu pot vorbi cu ea acum. Stabilește o oră pentru mâine dimineață. Insistă asupra urgenței, dar nu-i spune motivul exact.

— Sigur. Încercând să-și alunge dezamăgirea din voce, ea zise: Deci pleci oricum? N-ar putea să discute cu ea cei din Dallas?

— Sunt sigur că ar putea, numai că, înainte de asta, ar trebui să vorbesc eu cu agenții de-acolo. Dacă vorbesc

chiar eu, câștig timp. În plus, vreau să discut personal cu ea, să-mi dau seama ce fel de om era Gillian Lloyd.

— Biata femeie, spuse Lucy, dând din cap. Sper că și-a revenit. A trebuit deja să facă față unui șoc săptămâna asta.

— Mă întreb cum o să se împace cu ideea că uciderea surorii ei ar putea face parte dintr-o conspirație. Tobias era lângă telefon, intenționând să-și pregătească deplasarea la Dallas.

— Ce fel de conspirație? întrebă Lucy. Cu receptorul în mână, el răspunse îndârjit:

— E treaba noastră să aflăm.

— Melina. Jem bătut în ușa băii și-i repetă numele. Te simți bine?

Ea își înăbuși un suspin și se strădui să răspundă cu o voce normală:

— Mă simt bine.

— Să-ți mai aduc ceva? Mai vrei un pahar cu vin?

— Nu, mulțumesc. Dacă și-ar fi dat seama că plângea, ar fi insistat s-o liniștească, însă ea nu-și dorea decât să fie lăsată în pace.

— Să mă chemi dacă ai nevoie de mine, îi spuse el prin ușă. Ea își stăpâni suspinele până când fu aproape sigură că Jem plecase, apoi reîncepu să plângă cu lacrimi amare. Îi curgeau din ochi, se prelingeau încet pe obraji, apoi picurau în cadă. Trupul i se scutura de hohote care vâlureau suprafața apei.

Sentimentul pierderii o copleșise pe de-a-ntregul-minte, trup, suflet. Îl trăia intens cu toată ființa. Și totuși, moartea surorii ei i se părea uneori ireală. Îi era imposibil s-o accepte, în pofida serviciului funebru din acea după-amiază.

Însă era reală. Văzuse cadavrul. Gândindu-se la viitor, nu vedea decât săptămâni și luni de tristețe. O

îngrozea gândul că trebuia să le trăiască. Perspectiva era descurajantă, epuizantă. De vreme ce pierderea era reală, își dorea să poată dormi un an sau doi și să se trezească doar după ce durerea ar fi fost de domeniul trecutului. În cele din urmă, încetă să mai plângă, iar lacrimile ei nu mai provocară decât mici încrețituri la suprafața apei. Extenuată, își sprijini capul de marginea căzii și închise ochii. Țârâitul telefonului o trezi din amorțeală. În primul moment intenționa să-l lase să sune, apoi hotărî că era mai bine să răspundă acum decât să fie nevoită să sune pe cineva mai târziu. Întinse mâna după receptorul fără fir pe care-l luase cu ea în baie.

— Alo. În același timp răspunse și Jem la derivație.

— Alo.

— O caut pe domnișoara Melina Lloyd.

— Eu sunt. Vorbesc eu, Jem. Așteptă ca el să închidă, apoi zise: Sunt Melina Lloyd.

— Îmi cer scuze că te deranjez, domnișoară Lloyd. Înțeleg că ai organizat azi un serviciu funerar pentru sora dumitale, Gillian.

— Cine e la telefon?

— Numele meu e Lucy Myrick. Lucrez la FBI. Îngheță. Lacrimile de pe obraji se uscară instantaneu. Rămase complet nemișcată. Putea auzi pocnetele bulelor de spumă din jurul ei. Voia să tragă mai aproape grămada de clăbuc, ca pe o mantie. Apa i se păru dintr-odată rece, deși cu numai câteva clipe în urmă se bucurase de căldura ei relaxantă. Dar nu șocul o paralizase și-o înfiorase. În mod inexplicabil, se așteptase la acel telefon sau la ceva asemănător. Înțelesese cumva că asasinatul nu putea fi explicat așa de ușor. Chiar și atunci când Lawson închisese dosarul, în sinea ei știuse că mai era ceva, că ancheta detectivului fusese incompletă, că el descoperise doar ce era evident, că misterul continua să înconjoare uciderea

surorii ei. Înghiți în sec.

— Cu ce te pot ajuta, domnișoară... Îmi cer scuze.

— Myrick. Vorbesc în numele agentului special Hank Tobias. Ar dori să vorbească cu dumneata mâine. Cât mai repede.

— Despre ce?

— La ce oră ți-ar conveni?

— Trebuie să fie în legătură cu uciderea surorii mele.

— De ce spui asta?

— Pentru că mi-am plătit impozitele și n-am incitat pe nimeni la revoltă. Încă, i-o trânti Melina. Te rog să nu faci pe sfoasa cu mine, domnișoară Myrick. Asasinarea surorii mele e singura infracțiune cu care am avut legătură săptămâna asta. Pentru care alt motiv m-ar căuta FBI-ul?

— Îmi pare rău că te-am iritat. Sincer. Da, domnul Tobias vrea să te vadă în legătură cu uciderea surorii dumitale.

— Detectivul Lawson, de la poliția din Dallas, răspunde de acest caz. El deține mai multe informații decât mine, mai ales în ce privește aspectele tehnice.

— De fapt, domnul Tobias vrea să discute cu dumneata niște chestiuni mai personale.

— Mai personale decât să fii înjunghiată mortal cu un cuțit de bucătărie? Ignorându-i sarcasmul, Myrick continuă cu blândețe:

— Sora dumitale a fost pacientă a Clinicii Waters, corect?

— De când e asta treaba FBI-ului?

— Ce oră ți-ar conveni mâine, domnișoară Lloyd? Deși era pe punctul de a izbucni din nou, Melina se opri. Lucy Myrick era doar un mesager. Chiar dacă știa motivele întâlnirii cerute de Tobias, n-avea să le divulge.

— Ora nouă. La mine acasă. Îi dădu adresa.

— Va fi acolo. Îl va însoți agentul Patterson, de la

biroul din Dallas.

— De unde vine domnul Tobias?

— De la Washington.

— D. C?

— Exact. Domnul Tobias se va întâlni cu dumneata mâine dimineată la ora nouă, domnișoară Lloyd. Noapte bună. Gânditoare, Melina apăsă butonul de închidere a liniei, apoi se lovi ușor cu receptorul în frunte. FBI? Tocmai de la Washington? Vor să afle despre Clinica Waters? Ce dracu' ...

— Melina! Jem ciocănea în ușa băii.

— Ies într-o clipă. Cam asta a fost baia relaxantă, își zise ea în timp ce se ștergea și ieșea din cadă. Dintre toate sugestiile lui Jem, doar baia îi plăcuse. Ar fi preferat să fie singură în acea seară, însă el își dăduse toată silința s-o răsfete.

Așa cum promisese, o făcuse să bea un pahar cu vin și să asculte muzică, în timp ce el pregătea masa. Vinul și muzica împreună cu zgomotul hipnotic al ploii de afară o calmaseră. Nu simțise că-i era foame, dar spaghetetele preparate de Jem fuseseră delicioase. După masă, ea se oferise să spele vasele, însă el insistase ca ea să se cufunde într-o baie cu spumă. Din păcate, ceea ce-ar fi trebuit să fie cea mai relaxantă parte a serii se transformase într-un moment tensionat, în urma telefonului primit de la Lucy Myrick. Când ieși din baie, înfășurată într-un halat din flanel, Jem o dormitorul alăturat. Ca să-și ascundă neliniștea provocată de conversația telefonică, îi zâmbi

— Ai avut dreptate. Exact asta îmi trebuia.

— Cine a fost?

— Cine? întrebă ea, făcând pe nevinovata. Apoi își dădu seama că nu ardea lumina. El o stinsese și aprinsese luminări în toată camera. Melina apăsă butonul veiozei de

pe noptieră.

— La telefon.

— Aha. N-o cunosc. O clientă de-a lui Gillian. A fost plecată din oraș și-a auzit vestea abia azi după-amiază, când s-a întors. Nu intenționase să-l mintă, dar nu voia să spună nimănui, nici măcar lui Jem, despre interesul manifestat de FBI față de asasinarea lui Gillian până când nu afla despre ce era vorba.

— Trebuia să răspund eu mai devreme, ca să nu fii deranjată la baie.

— Oricum, mă înfierbântasem. Era timpul să ies.

— Acum e timpul pentru marea finală.

— Ai fost ocupat, remarcă ea, măsurând cu privirea luminările și patul făcut.

— Dacă tot eram aici, zise el nepăsător. Unele flori s-au ofilit. Le-am dus pe toate la bucătărie.

— Mulțumesc. O să le duc la coșul de gunoi mâine dimineață. *După întâlnirea cu agentul special Tobias de la FBI, gândi ea.*

Jem se așează pe marginea patului și bătut cu palma locul de lângă el. Melina ezită.

— Nu te simți obligat să-ți respecti promisiunea, Jem. S-a făcut târziu.

— Nu foarte târziu.

— Dar trebuie să fii la fel de obosit ca și mine.

— N-o să mă cert cu tine, Melina. Ți-am promis un masaj la ceafă și pe spate și asta am de gând să fac. Decât să începă o dispută care ar fi creat ostilitate și ar fi secătuit-o de puțină energie care-i mai rămăsese, Melina se așează lângă el pe marginea patului și se întoarce cu spatele.

— Cinci minute. Pe urmă tu pleci, iar eu mă vâd în pat să fac nani.

— După cinci minute o să mă rogi să te mai masez.

Melinei nu prea-i convenea situația. De fapt, nu se împăca deloc cu ea. Era falsă. El îi coborî gulerul halatului până la umeri, ca să aibă acces la ceafa ei. Când își puse mâinile pe pielea ei, Melina își dădu seama că le unsese cu ulei.

— Văd că mai porți medalionul. Jem insistase ca ea să-l accepte. „Gillian ar fi vrut să-l ai tu”, îi spusese el. La început îl refuzase. Pe urmă acceptase, iar acum se bucură că procedase așa. Bijuteria avea să-i amintească mereu jurământul ei de a se răzbuna. Dacă hotărârea ei ar fi slăbit vreodată, putea pipăi pietrele roșii, amintindu-și de cuvintele scrise cu sânge pe pereții dormitorului. Gândindu-se la ele, mușchii i se încordară. Jem își dădu seama.

— Ai nevoie de masajul ăsta. Mușchii tăi sunt numai noduri. Ea își trase capul de lângă gura lui, care se apropiase prea mult de urechea ei.

— Asta n-ar trebui să te surprindă, ținând cont de cele întâmplate.

— Ai avut niște zile infernale, așa e. Apoi, adăugă: Dar Gillian e moartă, Melina. Trebuie să învățăm să trăim cu gândul ăsta. Relaxează-te. Degetele mari i se afundaseră la baza gâtului ei. Era o senzație plăcută, iar ea i-o spuse. El chicoti.

— Ți-am spus că sunt bun.

— N-ai exagerat.

— Gillian se dădea în vânt după masajele mele.

— Înțeleg de ce.

— Erau adesea un preludiu amoros. În mintea ei, afirmația i se păru teribil de nepotrivită, dar o luă drept o glumă.

— Îmi dai mai multe informații decât vreau, Jem. El râse și extinse masajul spre umeri.

— Știi, e amuzant, Melina

— Ce?

— Faptul că am putut fi păcălit de substituirea pe care-ați pus-o la cale, tu și cu Gillian în seara dinaintea morții ei. În calitate de logodnic, ar fi trebuit să vă deosebesc.

— N-ai bănuț nicio clipă că eu ți-am răspuns la ușă, cu prosopul pe cap?

— Nu. Nici măcar când te-am sărutat.

— Te-am oprit când ai încercat să mă săruți mai apăsut. Nu te-aș fi lăsat să mă săruți așa.

— A fost destul de apăsut. Măinile lui încetară s-o mai maseze și rămaseră pe umerii ei. Destul de apăsut ca să mă excite, preciză el.

Melina sări de pe pat și se răsuci cu fața spre el, strângându-și halatul la gât.

— E revoltător să-mi spui așa ceva. El răs.

— Te tachinam. Întinzând mâna, el stăru. Melina, te rog. Doar nu crezi că am vorbit serios, nu?

— Cred că e timpul să pleci.

— Melina, ce Dumnezeu. A fost o glumă.

— N-a fost amuzantă. El își înclină capul.

— Nu, îmi închipui că n-a fost. Când ridică privirea spre ea, încercă să arate ca un copil plin de remușcări, expresie pe care ea o cataloga căutată și ofensatoare. Îmi pare rău.

— Accept scuzele. Acum, te rog, spune noapte bună ca să mă pot culca.

Se întoarce și părăsi dormitorul. Pașii ei rapizi, ca și atitudinea în general sugerau că trebuia să o urmeze. Jem se opri doar să-și ia haina de pe spătarul sofalei. Ea îi ținea ușa din față deschisă.

— Încă o dată, mulțumesc pentru că ai pregătit masa, spuse ea cu răceală.

— De ce am senzația că sfârșim această zi tristă într-o notă amară?

— Este o zi tristă, Jem. O zi foarte tristă. Cât a mai rămas din ea vreau să fiu singură, să mă cufund în tristețea mea. De când au apărut polițiștii ăia la ușă, n-am fost o clipă singură. Vreau să-mi jelesc sora. El dădu din cap.

— Unele lucruri sunt prea intime pentru a putea fi împărtășite.

— Mulțumesc pentru înțelegere. Când ajunse în dreptul ei, se opri.

— O să trec mâine dimineață pe-aici, să văd ce mai faci.

— Mâine dimineață mă duc la sala de gimnastică.

— Ești sigură că o să faci față unui antrenament?

— Exercițiile or să-mi facă bine.

— Atunci o să te cauț în cursul zilei.

— Sună mai întâi. Îl suporta tot mai greu. Voia să-l vadă plecat. Imediat. El se aplecă și-o sărută pe obraz. Ea făcu un efort să se ferească.

— Noapte bună. Jem ieși în ploaie și alergă spre mașina lui. Ea închise ușa, o încuie, apoi se sprijini de ea, trăgând adânc în piept aerul purificator. Nu era de ajuns. Se întoarse grăbită în baie, curățându-se cu frenezie de atingerile lui și de uleiul pe care-l folosisese. Își frecă pielea până când dispăru orice urmă.

— Faimosul masaj la ceafă, pe dracu', mormăi ea presărându-și pudră pe umeri. Brusc, se opri. Fie că urechile îi jucau feste, fie că auzise într-adevăr un zgomot, venit din cealaltă parte a casei. Ascultă cu atenția încordată. Când zgomotul ca de zgârietură se repetă, ea îl localiza în dormitor. Se duse acolo și înțelese că nu era decât o creangă de copac ce bătea în fereastră, împinsă de vântul în rafale.

Grație FBI-ului, făcuse o criză de nervi. Și nu era firesc? Văzuse în ultimele zile mai mult sânge decât în

toată viața; mai întâi pe cel al surorii ei, la locul crimei, apoi în apartamentul sordid, ca de pe altă lume, al lui Dale Gordon.

Se învârti prin dormitor, suflând în luminările pe care le aprinsese Jem. Îi aminteau de locul acela oribil, cu un altar sinistru, cu perdeaua ce despărțea baia de restul camerei și de nebunul care trăise acolo. Avea fotografii, spusese Lawson. Gordon o pozase pe Gillian în cele mai intime momente de la Clinica Waters. Era prea dezgustător să se gândească la asta. I se făcu pielea ca de găină, iar ea își frecă brațele prin țesătura halatului.

Nici somnul, atât de dorit, n-avea să vină dacă nu se calma și singura cale de a se liniști era să nu se mai gândească la nimic. Contrar celor spuse lui Jem, n-avea intenția să ia vreun somnifer. Nu voia să ia medicamente, mai ales că Tobias urma să fie acolo a doua zi de dimineață, la ora nouă. Era o întâlnire la care dorea să aibă mintea limpede. Omul venea să caute răspunsuri la niște întrebări. Nu știa că și ea avea întrebări de pus. Vin, își aminti ea. Poate că un pahar de vin ar relaxa-o suficient ca să poată dormi, fără să fie mahmură de dimineață. Ea și Jem nu goliseră sticla la masă. Fără a aprinde lumina, se duse în bucătărie și luă sticla de vin din frigider. În timp ce-l închidea cu șoldul și întindea mâna liberă după un pahar, ușa din spate fu deschisă cu o izbitură. Primul lucru pe care îl văzu fu sângele. Din nou sânge.

CAPITOLUL 18

Melina închise frigiderul ca să se stingă lumina becului din interior și izbi sticla de o poliță. Vinul de California și cioburile se împrăstiaseră pe halatul ei și pe podea. Flutură gâtul ciobit al sticlei spre silueta însângerată, de lângă canatul ușii.

— Pleacă de-aici sau te lovesc. Chem poliția. Bărbatul pătrunse împleticindu-se în încăpere. Sângele îi picura

dintr-o tăietură urâtă de pe obraz și din alta, deasupra ochiului umflat.

— Nu ți-l recomand pe Lawson în rol de polițist-minune.

— Șefule! Melina lăsă din mână sticla spartă și, fără să-i pese de cioburile de pe podea, alergă spre el. Mai întâi închise ușa, ca să nu intre ploaia, apoi îl conduse către un scaun din bucătărie.

— Ce ți s-a întâmplat? Ai avut un accident?

— Lasă-l în pace, zise el în timp ce ea întindea mâna spre comutator.

— De ce?

— Fiindcă nu sunt sigur că n-am fost urmărit până aici și...

— Ai venit cu mașina? Hart de-abia se ținea pe picioare.

— Nu. Martorii m-au vârat într-un taxi. I-am cerut șoferului să mă lase la colț și de-acolo am venit pe jos.

— Ai spus „martori”? La ce?

— Mai târziu. Fără lumini. Dacă mă caută pe mine, e foarte posibil să te caute și pe dumneata, iar cu luminile aprinse suntem o țintă grozavă.

— Țintă? Pentru cine? Cine sunt „ei”? Despre ce naiba vorbești?

În timpul acestei conversații dezlănate, ea căuta un prosop pentru vase. Uitase pe moment unde le ținea, dar găsi în cele din urmă sertarul și scoase mai multe. Un ciob de sticlă i se înfipse în călcâiul gol, dar ea nu se opri să-l scoată. Aplică prosopul pe obrazul însângerat al lui Christopher Hart. El gemu când simți apăsarea.

— Ticălosul a redeschis rana pe care mi-a făcut-o Hennings.

— Ce ticălos? Începe cu începutul și fă-mă să înțeleg. Cine ți-a făcut asta?

— Am fost atacat la ieșirea dintr-un bar de pe Greenville Avenue.

— Atacat? Un jaf? Ai anunțat poliția?

— Nu.

— De ce nu?

— Ai un calmant?

— Oh...

— Orice.

— Stai aici. Protejându-și călcâiul în care-i intrase ciobul, Melina ieși în goană din bucătărie. Căută înnebunită într-un dulăpior din baie, aruncând în chiuvetă mai multe flacoane cumpărate fără rețetă și câteva medicamente expirate. Până la urmă, găsi ce căuta. Când se întoarse cu sticluța în mână, îl văzu pe Șef stând în pragul ușii de la baie, sprijinindu-se cu o mână însângerată de toc și ținând prosopul pe obraz cu cealaltă mână. Ea scutură o tabletă în palmă.

— Pentru o durere de dinți. De anul trecut.

— Ce-i asta? După ce ea îi spuse, el dădu din cap și prinse pilula cu două degete.

— Am mai luat din astea. Tot pentru dinți.

— E o doză medie, dar nu știu dacă își pierde sau nu efectul în timp, ca vitaminele. Umplu un pahar cu apă de la robinet și i-l întinse. Șeful înghiți tableta și-i înapoie paharul.

— Mulțumesc.

— Scoate-ți jacheta și stai aici. Melina lăasă jos capacul toaletei. Dezbrăcându-și jacheta de piele, el îi arară becul puternic de deasupra capului.

— Asta-i o cameră interioară, îi explică ea. De afară nu se vede lumina. Vreau să-ți văd fața. El se așeză și își dădu capul pe spate.

Tăietura nu prea lungă, era însă adâncă.

— Trebuie cusută.

— Ai niște leucoplast?
— Cred că da.
— Atunci se rezolvă. Pune mai întâi ceva pe rană.
— Ești sigur? Ar putea rămâne cicatrice. Zău, cred că trebuie... El arată spre dulăpiorul deschis unde era o sticlă cu dezinfectant. Melina tampona rana cu el, făcându-l pe Hart să scape o înjurătură.

— La școala de astronauți vă învață limbajul ăsta? întrebă ea.

— E un curs obligatoriu.
— Trebuie să-l fi absolvit cu brio.
— Primul la toate testele. După ce curăță rana, ea îi dădu un tampon de tifon îmbibat cu dezinfectant.

— Pentru tăietura de deasupra ochiului. N-arată chiar așa de rău, dar trebuie curățată. Melina hotărî că numai leucoplastul nu era suficient, așa că pregăti un bandaj pe măsuta de toaletă.

— Ai o armă, Melina? Uluitoarea întrebare fu rostită în timp ce ea tăia o fâșie de leucoplast de pe bobină. Aceasta îi căzu din mână.

— Armă? Ca, de exemplu, un pistol?
— Ai?
— De ce?
— Ai?
— Nu.

— Termină-ți treaba. Avem de vorbit. Lucrând rapid, ea unse amândouă rănilor cu un antibiotic, apoi o acoperi pe cea de pe obraz cu un petec de tifon, peste care lipi strâns leucoplastul.

— Probabil că o să se îmbibe curând cu sânge. O să ți-l schimb.

Nu-i trecu prin minte să-l întrebe dacă va sta acolo până când va fi nevoie să-i schimbe pansamentul. Nu-l întrebă nici cât avea de gând să rămână sau dacă în urma

atacului hotărâse să vină la ea. Părea un lucru stabilit că ea și cu Șeful erau implicați în treaba asta-orice-ar fi însemnat treaba respectivă-și că el avea să mai zăbovească o vreme acolo. Asta o făcea să se simtă în siguranță, dar și dezorientată. În siguranță, pentru că se bucura că are un aliat, pe cineva inteligent și calm, cineva care, chiar și bătut și sângerând, nu intra în panică, ci rămânea cu mintea limpede, în fine, cineva care-i împărtășea revolta și poate o parte din vină, în legătură cu crima. Tulburată, fiindcă acel cineva era Șeful Hart, a cărui simplă prezență într-o cameră îi provoca o agitație lăuntrică. Când era în apropiere, ca acum, îi provoca niște reacții fizice stânjenitoare. Cum ar fi, de pildă, tremurul degetelor cu care încercase de două ori până să reușească să mai lipească o fâșie de leucoplast peste bandaj. Conștientiza faptul că stătea între coapsele lui, că se apleca spre fața lui, că îl atinge și că voia să facă toate astea. Când termină de fixat leucoplastul, își retrase în grabă mâinile și se depărta de el. Era tot ce putea face ca să evite să-și șteargă mâinile umede pe halat, ori să-și strângă gulerul la gât sau să schițeze un gest de nervozitate care i-ar fi dat de gol reacția stupidă, adolescentină.

— Încearcă să apeși puțin bandajul, spuse ea. El se ridică și examina rezultatul în oglindă, atingând într-o doară pansamentul.

— Mulțumesc.

— Ce punem la ochi?

— Poate niște gheață.

— Mă-ntorc imediat. Intră din nou șchiopătând în bucătărie și merse în vârful picioarelor printre cioburile mari de sticlă, sperând să nu calce pe cele mai mici, pe care nu le vedea în întuneric. Remarca lui despre posibilitatea de a deveni o țintă o făcuse excesiv de prudentă; așa că nu aprinsese lumina. Umplu în grabă o

pungă cu cuburi de gheață din frigider și o înfășură într-unul dintre prosoapele care nu era pătat de sânge. Când se întoarse îl auzi avertizând-o din dormitor:

— Sunt aici. Era tolănit într-un fotoliu dintr-un colț întunecat al camerei, cu un picior așezat pe taburet și cu celălalt pe podea. Își pusese jacheta peste genunchi. Părea complet epuizat.

— Ți-e foarte rău, nu-i așa? El îi zâmbi strâmb, luă punga improvizată de gheață și și-o puse pe ochi.

— Ar trebui să mă simt mai în formă ca să-mi fie foarte rău. Melina îi luă jacheta de pe genunchi, o scutură și o agăță în cuier. Apoi se întoarse spre el și-l întrebă:

— Vrei un prosop pentru păr?

— O să se usuce.

— N-ai și alte răni? Vânătaii sau coaste nipte? Vreun cucui? O comoție? Vreo hemoragie internă? El dădu din cap.

— Doar ce se vede.

— N-ar trebui să mergi la spital ca să fii sigur?

— Ai lăsat urme de sânge pe covor. Uitându-se în jos, ea văzu urmele ce marcau drumul ei spre ieșirea din dormitor și înapoi.

— Am călcat pe un ciob de sticlă.

— Așa pățești dacă mă ameninți cu o sticlă spartă.

— Nu știam că ești dumneata. Vizitatorii mei sună de obicei la ușa din față, nu intră trântind de perete ușa din spate.

— Ce-ți face piciorul?

— Ciobul a rămas în călcâi.

— Mai bine vezi cum îl scoți.

— Dar vreau să aud... El n-o mai asculta. Închisese ochii. Poate că pilula calmantă fusese mai puternică decât crezuseră sau pur și simplu era extenuat.

Melina se așează pe capacul toaletei și își puse

picioarul pe genunchi, ca să-și examineze călcâiul. Ciobul era destul de mare ca să se vadă, așa că îl scoase cu o pensetă. Curăță locul ce sângera cu același antiseptic folosit pentru rănille Șefului și acoperi tăietura cu un plasture. Șchiopătând, se întoarse în dormitor. Hart sforăia încet. Melina se așează pe marginea patului, aproape de locul unde stătuse lângă Jem Hennings cu mai puțin de o oră în urmă.

Multe se întâmplaseră între timp. Dar mai presus de toate surprizele care surveniseră de când îi urase lui Jem noapte bună-apariția bruscă a lui Christopher Hart, faptul că fusese atacat, rănille lui, întrebarea despre armă-cel mai ciudat i se părea faptul că el putea să adoarmă și să sforăie liniștit într-o asemenea situație.

Timp de zece minute, Melina nu se mișcă. Stătea tăcută pe pat și-l privea cum doarme. Apoi, de parcă fusese programat să se scoale după ce dormise exact șase sute de secunde, ochii lui se deschiseră. Văzând-o, îi zâmbi și șopti:

— Bună.

— Bună. Întinzând o mână spre ea, zise tărăgănat:

— De ce stai așa departe?

— Eu... Apoi, dându-și seama de greșeala lui, zâmbi în chip de scuză și-i aminti cu blândețe: Eu sunt Melina. El își lăsă mâna jos, brusc întristat și își schimbă poziția în fotoliu, trecându-și degetele prin păr.

— Știam asta.

— Pentru o clipă, cred că ai uitat. Ocolind răspunsul, el întrebă:

— Am sforăit?

— Nu, ai avut o stare comatoasă.

— Scuze.

— Ar trebui să încerci să te mai odihnești vreo opt ore. Doar dacă n-ai o comoție; în cazul ăsta, trebuie să stai

treaz.

— Ți-am spus că n-am nicio comoție.

— În regulă. După o scurtă pauză, ea întreabă: Cum de-ai știut unde locuiesc?

— Mi-a dat adresa Lawson. Ți-am trimis flori.

— Aha. N-am citit încă toate cărțile de vizită. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Șeful își privea țintă vârful cizmei. Manșetele pantalonilor erau umede, observă ea, dar în cizme nu-i intrase apă. Părea să nu-i pese de picăturile de sânge care pătaseră pielea încălțărilor, într-un târziu, el o privi.

— De unde-ai știut?

— Ce?

— Despre mine și Gillian.

— Că v-ați culcat împreună? El dădu scurt din cap.

— Ea mi-a spus. Când a ajuns acasă, în noaptea aceea. Șeful își privi din nou vârful cizmei.

— Nu l-am mințit pe Lawson când i-am spus că nu știu la ce oră a plecat. Nu și-a luat rămas-bun. Îi aruncă o privire scurtă înainte de a relua examinarea cizmei. A plecat pe furiș, în timp ce dormeam.

— S-a gândit că era mai bine să se retragă. Poate ar fi fost stânjenitor să mai zăbovească până dimineată. El o privea de parcă ar fi așteptat continuarea explicației. Unii bărbați nu suportă dimineata ce urmează după o noapte de amor. Gillian a crezut că doreai să te scoli singur.

— A crezut greșit.

— Aha. Mă rog. Câteva scurte pauze despărțiseră replicile. N-avea de unde să știe asta. Nu era familiarizată cu protocolul vizitelor de o noapte. Simți privirea sfredelitoare a ochilor albaștri. E adevărat, insistă ea. Din punctul ăsta de vedere, ne deosebeam.

— Așa spunea și ea.

— Serios?

— Jucând rolul tău, se descria drept impulsivă. Spunea că Melina Lloyd acționează așa cum simte pe moment. Ea zâmbi cu tristețe.

— Asta mă descrie destul de bine pe mine, dar nu pe Gillian. Ea era mult mai precaută. Ar trebui să te simți flatat, Șefule. Și-a încălcat propriile criterii culcându-se cu dumneata. Trebuie să fi fost cu totul deosebit pentru ea.

— Atunci de ce a...

— Ți-am explicat de ce-a plecat fără să-și ia rămas-bun.

— Da, da, mormăi el. Spui că a ajuns aici între două și trei?

— S-a scuzat că întârziase, dar eu eram trează și-o așteptam.

— Ca să auzi cum s-a derulat seara?

— Da.

— Și? întrebă el. Melina se zbârli la el.

— Ce vrei, o notă? Un calificativ? Pe o scară de la unu la zece? Sau ar fi de-ajuns o simplă clasificare gen admis-respins? Nu ți se pare cam pueril?

— Schimbarea rolurilor între gemene nu e tot așa? întrebă el, ridicând vocea. Dând din mână a lehamite, ea se ridică în picioare.

— Aici ne depărtăm de la subiect. Uitând să-și menajeze piciorul, își lăsa greutatea pe călcâi și se strâmbă.

— Te doare piciorul?

— De ce-ai venit aici, Șefule? Ce s-a întâmplat în seara asta de-ai venit să-mi spargi ușa?

— Am fost la un bar pe...

— Greenville. Asta mi-ai spus-o.

— Eram în drum spre mașină când m-au atacat doi tipi.

— Și te-au bătut măr.

— Da, și încercau să mă vâre într-o camionetă, promițându-mi că or să mă ucidă. Cred că s-ar fi ținut de cuvânt dacă n-ar fi apărut altă mașină în parcare. Atunci au sărit în camionetă și-au întins-o. Oamenii din cealaltă mașină și-au dat seama că eram rănit și s-au oferit să mă ajute; au vrut să cheme poliția. Eu le-am spus că era o ceartă de familie și că preferam s-o rezolv singur, i-am rugat să mă ducă la un taxi... Restul îl cunoști.

— Ai putea să-i descrii pe agresori?

— Purtau ochelari de schi.

— Ochelari? Doamne Sfinte. Ai văzut numărul camionetei?

— Era prea întuneric. N-am observat nici măcar statul. Mașina avea o culoare închisă. N-aș putea preciza care.

— N-au încercat să-ți ia ceva? Întrebă ea, uitându-se la ceasul aviatorului.

— Nu erau hoți, Melina. Mi-au spus de la început că voiau să mă ucidă, și chiar i-am crezut. Nu erau niște amatori. Eu nu sunt laș, dar... Amintindu-și că ea îl numise exact așa, adăugă pe un ton sec: în ciuda părerii tale. În orice caz, tipii ăia m-au convins. M-ar fi omorât. Șeful nu era genul de om care să exagereze pericolul unei bătăi. N-avea nevoie de efecte speciale pentru a atrage atenția. Reușea asta fără să-și dea silința. Nu trebuia să inventeze povești cu dragoni scoțând foc pe gură ca să arate ca Făt-Frumos.

— De ce crezi că te-au ales pe dumneata?

— N-am fost ales dintr-o mulțime, Melina, zise el, pierzându-și răbdarea. Ția stăteau și mă așteptau. Pe mine, nu pe altcineva.

— Ți-au spus pe nume?

— Nu ascultă ce-ți spun?

— Bine, bine. Te cunoșteau. Asta-i o treabă foarte serioasă. De ce n-ai anunțat imediat poliția? El își mușcă buza, apoi continuă să vorbească pe un ton blând, dar apăsător:

— Gândește-te puțin. Acum trei zile, Gillian a fost ucisă în patul ei. Ea fusese o țintă. Cuvintele scrise pe pereți făceau aluzie la mine și la faptul că mă culcasem cu ea. Treaba asta a iritat pe cineva.

— Pe Dale Gordon. Elrâse batjocoritor.

— În seara asta nu m-a atacat vreo afurisită de fantomă. Poate că tu crezi în coincidențe, însă eu, nu. În ce mă privește, cred în cauză și efect. Dacă bate un clopot, cauți o cauză, un motiv pentru care bate. Mi s-a inoculat prin antrenament ideea de-a urmări semnalele de avertisment și a le acorda imediat atenție. Sigur, uneori poți înțelege greșit semnalele. Uneori poate fi vorba despre o alarmă falsă. Dar trebuie să verifici. Semnalele de avertisment sunt transmise cu un scop, acela de-a te avertiza asupra unui pericol. Eu consider că o crimă, o sinucidere și o tentativă de asasinat sunt semnale de avertisment care transmit că ceva nu se potrivește deloc în toată povestea asta

— Crezi că uciderea lui Gillian și atacul din seara asta au vreo legătură?

— Da. Mai mult, și dumneata crezi asta. El tăcu și o privi insistent, după care continuă: Dacă nu mă înșel în privința dumitale, ai considerat că explicația lui Lawson a fost puțin cam prea exactă. Nu ești total de acord că lucrurile s-au petrecut așa cum susține el. Nu ești convinsă că Dale Gordon a acționat de unul singur. Am dreptate? Privirile lor se înfruntară. Melina se crispa. Apoi îl întreabă pe un ton moale:

— Vrei un ceai?

CAPITOLUL 19

Ceai?

— Eu beau uneori ca să mă relaxez.

— Ai încercat vreodată whisky?

— După un calmant?

— E și mai bine.

— Să văd ce am. Melina părăsi încăperea. În absența ei, Șeful studie camera în care se afla. Era feminină, dar fără zorzoane. Ordonată, însă nu exagerat. Pe noptieră văzu o fotografie înrămată a gemenelor. Se ridică din fotoliu, luă fotografia și compară cele două chipuri zâmbitoare.

— Poți să spui care sunt eu? Melina se întorsese cu două pahare înalte.

— Nu. Mulțumesc. Ea ezită înainte de a-i da băutura.

— NU, mulțumesc? El luă paharul.

— Nu, nu vă pot deosebi. Și mulțumesc pentru băutura.

— Cu plăcere.

— Văd că ai acceptat sugestia mea.

— A durat mai puțin decât să prepar un ceai. Făcu semn spre poză. Eu sunt cea din dreapta. El privi din nou instantaneul, dădu din cap și murmură:

— Fir-ar să fie. Puse fotografia înrămată pe noptieră, apoi se întoarse la fotoliu. Melina stătea pe pat, cu spatele sprijinit de tăblie, și continua să se uite la poză.

— Încă n-am jelit-o.

— N-ai avut timp.

— Așa cred.

— O să te lovească brusc. Pe neașteptate. Ca o grămadă de cărămizi care-ți cad în cap. Vei înțelege că a dispărut cu adevărat. Abia atunci vei suferi.

— Vorbești din experiență, Șefule? Ai pierdut pe cineva apropiat?

— Pe mama. Acum șapte ani. A fost greu.

— Când au murit părinții noștri, Gillian și cu mine ne-am sprijinit reciproc, ca să putem depăși situația.

— Deci ați fost doar voi două? Nu mai ai frați sau surori?

— Doar noi două. Acum, doar eu. Își trecu gânditoare degetul peste buza paharului. Apoi ridică privirea spre el: Dar tatăl dumitale?

— Trăiește. Era tot ce voia să spună despre acest subiect, iar Melina intui ceva, fiindcă nu mai insistă. După o tăcere lungă ce puse capăt discuției despre cei morți, el remarcă: E o situație ciudată, Melina.

— Adică? Sunt de acord cu dumneata, însă care e motivul exact pentru care crezi că e ciudată?

— De obicei, când am norocul să împart patul cu o femeie minunată, bând ceva, nu vorbesc despre moarte, morți și mistere nerezolvate. Ea zâmbi, însă fără a fi amuzată.

— Nici pentru mine nu mai e nimic normal. Uciderea surorii mele a schimbat totul.

— Atunci o să fii de acord cu mine că, de când am întâlnit-o pe Gillian, de când voi două ați schimbat rolurile, s-a ales praful de viața mea.

Melina sări din pat ca arsă, dezgolindu-și un picior și dedesubt. Trânti paharul pe noptieră și-l înfruntă înfuriată:

— Știi ce mi-a trecut acum prin minte? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai dumneata.

— Ai dreptate. Afirmția lui calmă o ului. Se așteptase la o ripostă.

Cum aceasta nu veni, nu-i mai rămase nimic de spus. S-a consumat accesul de furie? Ești pregătită să mă asculți? Ea își relua îmbufnată locul pe pat, încrucișându-și brațele la piept. Șeful o întreabă politicos dacă voia să-i mai toarne de băut. Ea refuză.

— Bine, începu el, atunci hai să dăm totul pe față, să

privim și să aflăm dacă putem găsi vreun sens. De acord?

— De ce faci asta? întrebă ea. În ziua aceea, la poliție ai spus clar că îți displace implicarea în toată povestea, că ești un martor nevinovat și că abia aștepti să pleci.

— La început, așa am gândit. Nu voiam să fiu târât într-o porcărie în care n-aveam niciun amestec. Dar ai dreptate. A fost o dovadă de egoism din partea mea să gândesc așa. Acum simt altfel.

— De unde schimbarea asta bruscă? După ce ai fost amenințat cu moartea? Sau vreo muștrare de conștiință?

— O muștrare conștientă, zise el zâmbind. Melina nu reacționa la zâmbetul lui. În regulă, ceartă-mă. O merit. M-am purtat ca un tâmpit.

— Te eschivezi. El ezită, apoi zise încet:

— N-aș vrea să-ți împărtășesc motivul pentru care mă aflu aici.

— Are legătură cu Gillian?

— În parte. În mare parte. Nu dădu explicații, însă, din fericire, ea acceptă versiunea prescurtată.

— Altceva?

— Cred că acela care a ucis-o pe Gillian a încercat să mă ucidă și pe mine în seara asta. Reușise să-i capteze atenția. Melina îl asculta. Ostilitatea ei nu mai era atât de puternică. Cel puțin m-au făcut să cred că urma să fiu ucis. S-ar putea să fi fost doar o încercare de intimidare.

— Deci recunoști că ești speriat.

— Mai mult iritat. Poate de vină e doar sângele meu indian care clocotește, dar nimeni nu mă atacă pe întuneric, încercând să mă răpească și spunându-mi că o să mor fără să ia o bătaie zdravănă de la mine. Ea se gândi câteva clipe, apoi înălță mâinile cu un gest neputincios.

— Dar ucigașul lui Gillian e mort. Șefule.

— Te satisface ideea că Dale Gordon a acționat de unul singur?

— E rezonabilă.

— Atunci ce căutai la el acasă, seara trecută? Melina îl privi surprinsă.

— Am trecut și eu pe-acolo, mărturisi el. Banda galbenă care înconjura locul se afla tot acolo, însă eu m-am dus cu speranța că o să mă conving că nebunul ăla e singurul răspunzător de uciderea lui Gillian. Te-am văzut stând în mașină și fixând cu privirea atât de intens locul ăla înfiorător, încât nici nu m-ai observat când am trecut. Faptul că erai acolo mi-a întărit bănuiala că lui Lawson i-a scăpat ceva. În toată treaba asta e ceva mai mult decât nebunul ăla jalnic.

— M-am dus acolo sperând același lucru, mărturisi ea. Să mă luminez. Să găsesc o logică acestui sfârșit. Ceva.

— Și-ai plecat...?

— Cu aceeași senzație ca și dumneata. Trebuie să mai fie ceva. Nu cred că individul ăla sinistru a acționat din proprie inițiativă. Mai curând a fost manipulat.

— Crezi că cineva știa că era obsedat de Gillian și s-a folosit de asta ca să-l pună s-o ucidă?

— Cam așa ceva.

— Dar cine? De ce? Gillian nu avea dușmani. Hart termină restul de whisky din pahar. Nici băutura, nici calmantul nu-i atenuase pulsația dureroasă din obraz. Simțea cum i se umfla ochiul, deși el. Constatând că nu-i folosea, îl puse deoparte.

ținea pachetul de gheață peste

— Există doi bărbați, indieni americani, care am venit să mă vadă. Îi povesti despre cele două întâlniri avute cu Dexter Longtree și George Abbott. Melina asculta fără să comenteze.

— Abbott nu-i decât lingău, dar Longtree e un șef. Face parte dintr-un consiliu intertribal, are o mare influență și mulți bani. Sperau să mă convingă să intru

într-un grup pe care-l formează ei. Îi descrie Asociația Indienilor Americani și obiectivele acesteia.

— Vor să fiu purtătorul lor de cuvânt.

— Sună grozav.

— Pe dracu'.

— Nu-i așa?

— N-am fost niciodată implicat în problemele indienilor. Și n-o să fiu niciodată capul lor de afiș, adică o marionetă.

— Crezi că la asta s-au gândit? Îndoiala ei îl indispușe.

— Eu... Da! Au încercat să-mi forțeze mâna ca să-mi iau un angajament chiar atunci și acolo. Le-am spus să-și vadă de drum. Oricum, ceva în sensul ăsta. Pe urmă m-a sunat Longtree, la câteva minute după ce fusesem interogată de Lawson, și a făcut o aluzie neclară la „împrejurări nefericite” și la „necazuri cu poliția”, crezând că acestea m-au făcut să mă răzgândesc. Nu trebuia să-i spună mai multe pentru ca ea să priceapă despre ce era vorba. Se încruntase și îl privea curioasă.

— Crezi că cei care te-au atacat au fost trimiși de Longtree.

— Mi-a trecut prin minte.

— Erau indieni?

— N-aș putea spune. Amintește-ți că purtau ochelari.

— Dar e lipsit de sens, Șefule. Ei nu te vor mort. Vor să fii susținătorul lor.

— Cum spuneam, poate că mi-au transmis doar un mesaj dur. Privind-o cu atenție, adăugă: Fiindcă n-am ținut seama de primul.

— Primul? Ea îi caută privirea, apoi exclamă încet: Uciderea lui Gillian? El se duse către pat și se opri în fața ei.

— Ar fi putut-o folosi?

— Adică s-o fi pus să se culce cu dumneata?
— Cam așa ceva. Ea râse scurt.
— Ți-ai pierdut mințile? În primul rând, ea n-ar fi acceptat niciodată să se prostitueze pentru cineva.

— Nu sugerez...
— Și în al doilea rând, n-a fost ideea ei să schimbăm rolurile în seara aia, ci a mea. I-am explicat treaba asta lui Lawson, dar dumneata n-ai fost prezent la discuție. Eu am sugerat ca Gillian să se întâlnească cu dumneata. Ea a respins inițial ideea. Am sunat-o însă mai târziu și-am făcut presiuni asupra ei.

— De ce a cedat până la urmă?
— Presupun că voia să te întâlnească. Sau...
— Ce?
— Nimic. Ea își întoarse privirea. Nu știu de ce s-a răzgândit.

— Prostii, zise el furios. Nu aveți secrete una față de alta. Mereu ai spus asta.

— Dar nici nu ne trădam secretele.
— Acum nu mai contează. Ea e moartă. Melina izbucni mâniată:

— Mulțumesc foarte mult, dar nu-i nevoie să-mi amintești de asta. De fapt, vreau să plec. Acum. Detesta s-o vadă cu lacrimi în ochi, dar insista atât pentru protecția ei, cât și pentru a lui. Fără voia lor, fuseseră amestecați în ceva misterios și potențial periculos. El trebuia să știe despre ce era vorba. Trebuia să rezolve situația, chiar dacă asta însemna s-o rănească vremelnice pe acea femeie atât de greu încercată prin moartea surorii ei. În înconjură umerii cu brațul.

— Melina, Longtre sau altcineva ar fi putut ajunge la Gillian între ora prânzului și momentul în care s-a hotărât să se întâlnească cu mine?

— Să ajungă la ea?

- Poate că au amenințat-o.
- Mi-ar fi spus. Ar fi chemat poliția.
- Și dacă o ispiteau cu bani?
- Devii tot mai jignitor. Șeful insistă.
- Ar fi putut apela la conștiința ei civică, convingând-o că ar fi făcut un serviciu unei minorități?
- Nu. Gillian făcea acte de caritate. Susținea numeroase cauze. Dar nu avea o înclinație deosebită pentru indienii americani.
- Până când s-a culcat cu mine.
- Ticălosule. Se zbatu să se elibereze din strânsoarea lui, însă el n-o lăsă.
- Melina, de ce s-a răzgândit Gillian?
- Nu știu!
- Ba știi, stăruie el. De ce-a mers cu mine în noaptea aia?
- Ți-am spus.
- O minciună. De ce s-a răzgândit?
- Din cauza inseminării artificiale! strigătul ei fu urmat de o tăcere, în care se auzea doar răsuflarea lor șuierătoare.
- Ce dracu-i asta?
- Inseminare artificială. Gillian s-a supus în acea zi acestei proceduri. Ia, te rog, mîna de pe umerii mei. Șeful îi dădu drumul imediat.
- Da, am auzit asta. Când eram cu toții la secția de poliție.
- E cale lungă până la conspirația șefului Longtree al dumatăle, nu?
- De ce s-au dus ea și cu Hennings la o clinică pentru tratarea infertilității?
- A fost doar ea. Voia să aibă un copil. A fost inseminată cu sperma unui donator anonim.
- Voia un copil, dar nu neapărat cu Hennings?

— Asta mi-a spus la prânz în ziua aceea. El se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, sperând că mișcarea îl va ajuta să-și pună gândurile în ordine.

— Tot nu înțeleg ce legătură avea asta cu mine. Ea își mușca buza de jos, ca și cum ar fi evaluat oportunitatea continuării acestui subiect.

— Ce e, Melina?

— Bănuiesc ceva. Dar e doar o bănuială, zise ea apăsător. Ai înțeles?

— Am înțeles. Melina trase adânc aer în piept.

— Cuplurile care recurg la metode alternative de concepție... El dădu din cap, îndemnând-o să continue. Experții recomandă să aibă relații sexuale în aceeași zi. El o privi întrebător așteptând ca ea să continue. Pentru că n-o făcu, el completează punctele rămase în suspensie.

— În regulă. Asta înțeleg. Pentru ambii parteneri, dar mai ales pentru bărbat, e un lucru sănătos, psihologic vorbind.

— Corect.

— Atunci de ce n-a rămas Gillian acasă în seara aia, ca să se culce cu Hennings?

— El e steril. A făcut vasectomie. Semnificația celor spuse de ea îl tulbură. Se lăsă pe taburet. Pe un ton mai blând, Melina zise:

— Gillian nu te-a însoțit în noaptea aia cu intenția fermă de-a se culca cu dumneata. N-ar fi folosit un bărbat în felul ăsta, mai ales fără asentimentul și buna lui știință. Dar în noaptea aia, când s-a întors acasă, mi-a spus cât de mare a fost atracția reciprocă dintre voi. Cel puțin asta a fost impresia ei, că atracția era reciprocă. El încuviință.

— Poate că în sinea ei-și-ți amintesc că nu e decât o presupunere, care ar putea fi total greșită-Gillian s-a gândit că ai putea fi un donator de spermă potrivit. Trecu câteva clipe, apoi adăugă: Deși, dacă ați folosit ceva... El

ridică ochii spre ea, dar îi fu greu să-i susțină privirea.

— Ați folosit? întrebă ea.

— Sigur.

— Înțeleg.

— Ea nu ți-a spus?

— Nu despre asta. Aveam prezervative.

— Aha. El își întoarse privirea și, o vreme, niciunul nu mai spuse nimic. Tăcerea era stânjenitoare. Șeful vorbise cu băieții despre prezervative încă din liceu, dar nu discutase niciodată despre asta cu o femeie și în niciun caz în afara patului.

Simți o mare ușurare când Melina reluă discuția:

— Gillian nu mai avea de ce să se întâlnească cu dumneata mai târziu, Șefule, îl asigură ea cu blândețe. Procedura f asese o experiență foarte importantă pentru ea. Ca să se elibereze de tensiunea acelei zile, a mers cu dumneata, pentru a se amuza. La asta m-am gândit și eu de la început și-am îndemnat-o să se ducă. Să nu se mai gândească la inseminare și să scape de tensiunea deciziei pe care o luase. Ea s-a dus. Te-a întâlnit. V-ați simțit atrași unul de altul și ați acționat în consecință.

— Țasta-i doar un rezumat al faptelor.

— Ea nu făcea parte din niciun plan. Nu acționa la îndemnul lui Longtree sau al altcuiva.

— Ai dreptate. Oftând, el se ridică de pe taburet și se lăsa greoi în fotoliu. N-am avut nicio clipă impresia că încerca să mă păcălească. Eu eram șovăielnic. Cu un aer absent, își trase cămașa din pantaloni și începu să se frece pe abdomen. Deci ce ne rămâne?

— Ți-e foame?

— Ce? Pe urmă, dându-și seama că ea observase gestul lui necontrolat, zise:

Nu, nu mi-e foame. Mă doare. Își descheie nasturii cămășii. Examinându-și bustul, descoperi niște pete

întunecate pe coaste. Când înălță capul o surprinse studiindu-l cu interes.

— Ai vânătaï.

— Nu-i mare lucru.

— Gillian mi-a spus că ești minunat. El înghiți în sec.

— Cum?

— Ea a spus „minunat”. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit. Șeful nu reuși să găsească niciun răspuns. Nu știa ce să zică. Ochii ei zăboveau în zona centurii lui, ceea ce-l intimida. Era jenat să afle că Gillian vorbise despre el. Și-ar fi dorit să știe ce anume spusese și cât de amănunțită fusese conversația celor două surori. Două surori, chiar gemene fiind, aveau o limită atunci când își destăinuiau viața sexuală. Deși Melina considerase puerilă curiozitatea lui, ar fi dat orice ca să afle cum îl evaluase Gillian. Grozav? Slab?

După un timp care i se păru o veșnicie, ea își ridică privirea și se uită drept în ochii lui. Totuși, nu și-o putea imagina pe Gillian zicând: „Am făcut sex oral cu el”. Gândurile Șefului erau atrase către acea amintire erotică, prima din multele rămase după noaptea petrecută împreună la hotel. Era acolo, la periferia spiritului său, cochetând cu el, torturindu-l, excitându-l împotriva voinței lui.

Dar Melina îl întrebase ceva, iar el înțelegea că trebuie să-i dea un răspuns potrivit.

— Lawson? Ce zisese ea despre detectiv?

— Mai devreme ai comentat stupiditatea lui.

— Vorbeam serios, spuse el, recunoscător pentru divagație. Poate că e un tip corect și un detectiv destul de priceput. Cred că a abordat cazul cu intenții bune, dar e foarte aglomerat. Lucrează mult și e prost plătit. Cu cât poate rezolva mai repede un caz, cu atât mai bine. A luat de bune probele existente.

— Probe care erau cam prea evidente.

— Exact Pentru cineva care a trecut printr-un dezastru psihic și a comis o crimă cu sânge rece, Dale Gordon era teribil de organizat. A lăsat la vedere toate probele astfel încât ultimul imbecil să ajungă la concluzia că el era asasinul. Gheața din pungă se transformase într-un lichid răcoros, dar îi calmă oarecum durerea când o aplică pe ochi. Apoi Melins îl pocni cu un upercut verbal:

— În fine, poate că FBI o să facă puțină lumină în misterul ăsta. El scăpă punga cu gheață din mână.

— Ai chemat FBI-ul?

— Nu. Ei m-au sunat pe mine. Or să vină aici la ora nouă. Ea aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Poți să rămâi aici.

CAPITOLUL 20

— M-a mințit. Auzind aceste cuvinte, fratele Gabriel se încruntă. Detesta din principiu telefoanele primite la miezul nopții, dacă nu le aștepta. De obicei, dormea ca un prunc, iar apelurile nocturne îi tulburau odihna. Pe deasupra, aduceau și vești proaste. Telefonul recent al lui Dale Gordon era o probă în sensul ăsta. Gordon sunase în pragul isteriei, ca să raporteze întâlnirea lui Gillian Lloyd cu astronautul. Ce nopți lungă și fără somn urmașe! Până la urmă, totul fusese în regulă, iar lucrurile continuaseră să meargă bine și în timpul anchetei poliției. Acum ce mai era?

Încercând să atenueze șocul veștilor proaste, domnul Hancock îi adusese o ceașcă de ciocolată fierbinte. El luă o înghițitură. Era așa cum îi plăcea-fierbinte și stropită cu rachiou de mentă. În vreme ce căldura i se răspândea în trup, spuse:

— Presupun că te referi la Melina Lloyd.

— Da, răspunse Jem Hennings. M-a mințit.

— Ce fel de minciună ți-a spus?

— A fost contactată de FBI. Fratele Gabriel puse jos ceașca de ciocolată, supărarea lui transformându-se în panică.

— De unde știi?

— Eram acolo și am răspuns la derivația telefonului. Ea credea că am închis, însă eu am ascultat. A căutat-o o femeie care vorbea în numele agentului special Hank Tobias.

— De la biroul din Dallas?

— Din Washington. Vestea era tot mai rea.

— Diavolii, șuieră fratele Gabriel.

— Așa e. Sunt sigur că ei or să aducă pe lume Anticristul.

— Prostii, i-o trânti fratele Gabriel. Nu sunt așa de puternici și nici așa de inteligenți. Erau niște paraziți, asta erau. Dar niște paraziți ale căror minciuni puteau zdruncina credința. Lui nu-i era teamă de acea agenție guvernamentală. Credea că talentele și puterea lui de convingere depășeau pe ale lor. Cu toate astea, acorda o mare atenție obstacolelor pe care ei le-ar fi putut ridica în calea plăcutei sale activități religioase, dacă și-ar fi pus în minte s-o facă.

Fusese pastor la prima biserică din cariera sa pe vremea când avusese loc sinuciderea în masă de la Jonestown. Evenimentul îl fascinase. Jim Jones fusese vorbit de rău în mass-media, condamnat de mai multe guverne, blamat de oamenii de rând. Până și pastorul Alvin Conway își începuse predica dintr-o dimineață de duminică printr-o rugăciune, împreună cu enoriașii, pentru sufletele care o luaseră pe căi atât de greșite. Însă el avea o mare stimă, nemărturisită, pentru liderul acelui cult, fiindcă exercitase o asemenea influență și determinase foarte mulți oameni să facă un gest atât de dramatic. După episodul Jonestown, instituțiile însărcinate cu respectarea

legii își concentraseră și mai mult atenția asupra liderilor religioși și a adepților acestora. Dezastrul sectei davidienilor din Waco, Texas, le iritase.

FBI-ul și alte agenții nu voiau ca un alt David Koresh să le facă oamenii de râs la CNN și în fața întregii lumi. Părea că aceste agenții guvernamentale aveau pică pe orice lider spiritual care se bucura de o puternică susținere în mințile și sufletele oamenilor. El avea adepți devotați printre angajații acestor agenții.

L-ar fi înștiințat imediat despre orice investigație sub acoperire având ca obiect activitatea lui. Însă cea mai bună tactică era să evite stârnirea curiozității.

— Tobias se întâlnește cu Melina mâine dimineață la ora nouă, îi spuse Hennings.

— Zici că ea a mințit?

— Când am întrebat-o cine a sunat, a născocit o poveste. Nu voia ca eu să știu despre întâlnirea ei cu agentul Tobias. Fratele Gabriel își îngustă ochii.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, m-a mințit.

— I-ai dat vreun motiv să n-aibă încredere în dumneata?

— După trădarea lui Gillian, am tratat-o cu toată blândețea. Jem Hennings fusese detașat la Dallas a doua zi după prima vizită a lui Gillian la Clinica Waters. Ea se dusesse acolo doar pentru a afla dacă era posibil să aibă un copil prin inseminare artificială, folosind sperma unui donator. După ce-o văzuse, Dale Gordon raportase entuziasmat la Templu că găsisse alt candidat ideal pentru Program. Hennings fusese trimis direct la Dallas, ca să-și înceapă noua misiune. Se infiltrase în viața ei împrietenindu-se mai întâi cu una dintre colegele lui Gillian de la firma comercială unde lucra. Până la urmă se descurcase și-i fusese prezentat. Hennings se pricepea să-

și facă treaba și avea experiență. Nu durase mult până când el și Gillian începuseră să se întâlnească.

El nu abordase niciodată cu ea problema copiilor, însă când ea o adusesese în discuție și-l întrebase ce părere avea despre femeile singure care nașteau în urma unei inseminări artificiale, Hennings o încurajase, fără să se arate prea entuziasmat. Sigur, nu se punea problema ca el să fie părintele copilului ei. O condiție preliminară pentru păstrarea poziției lui Hennings la Templu era vasectomia. (Fratele Gabriel nu găsisese încă o cale de-a elimina relațiile sexuale dintre adepți precum Hennings și candidații selecționați pentru Program.)

Gillian Lloyd fusese a treia candidată pe care Hennings trebuia s-o convingă să accepte procedura de inseminare artificială. Celelalte două născuseră deja. O reușită excelentă. Ei își pusese mari speranțe în Gillian, însă ea trădase Programul dăruindu-se astronautului. Cel puțin așa era de presupus, iar în cadrul Programului nu se admiteau riscuri de acest gen. Pierderea ei fusese o decepție teribilă, dar speranța reînviase prin sora ei geamănă, Melina. Hennings continua să vorbească:

— Tobias vrea să-i pună Melinei niște întrebări despre Clinica Waters. Fără să ridice vocea, dar pe un ton ferm, fratele Gabriel zise:

— Această întâlnire nu trebuie să aibă loc. Înțelegeți asta, nu?

— Desigur.

— Pot avea încredere că te descurci?

— Mă descurc.

— Nu e specialitatea dumitale. Aș putea trimite pe altcineva...

— Mă descurc, repetă Hennings, pe un ton ferm. Apoi, coborând glasul, adăugă: Cu tot respectul cuvenit. Fratele Gabriel zâmbi și luă satisfacut încă o înghițitură de

ciocolată. Nimic nu era mai eficient pentru a motiva un om decât competiția. Hennings s-ar fi străduit de două ori mai mult ca să fie sigur că n-avea să fie trimis alt adept pentru a îndrepta greșelile lui.

— Și în legătură cu cealaltă problemă a noastră de la Dallas? După o ușoară ezitare, Hennings răspunse:

— Din nefericire, rămâne o problemă. Fratele Gabriel își îndreptă privirea spre domnul Hancock, care ridică semnificativ din sprâncene.

— Înțelesesem că s-a rezolvat aseară.

— Și eu la fel, domnule, zise Hennings. S-a făcut o încercare. Au fost aduse niște pagube.

— Eu nu la „pagube” mă gândisem.

— Nici eu. Împărtășesc dorința dumatăle de a-l elimina. Oare gelozie simțise fratele Gabriel în vocea lui Jem Hennings? Se părea că, atunci când avea de-a face cu Christopher Hart, Hennings nu-i respecta cu strictețe ordinele. Era minat de gelozie, după noaptea pe care Gillian o petrecuse cu faimosul astronaut. Se hotărî să exploateze situația.

— Mă îmbolnăvește gândul că ei doi au fost împreună. Am văzut niște fotografii de-ale ei. Ce ten avea! Și un chip foarte senzual. Detest gândul că el a mângâiat-o. Că a pătruns-o. Dumneata erai singurul pe care-l desemnasem pentru această plăcere deosebită.

— Da, domnule, spuse Hennings cu voce încordată.

— Un celibatar cu faima colonelului Hart trebuie să fi avut multe femei. Știe cum să ofere plăcere.

— Probabil. Fratele Gabriel zâmbi discret, gândindu-se la strălucita lui capacitate de a manipula oamenii. I se părea chiar prea ușor.

— În orice caz, continuă el, mă uimește faptul că omul care a pângărit-o pe Gillian a noastră a rămas nepedepsit.

- Nu pentru multă vreme, frate Gabriel.
- Satana s-a folosit de el. Înțelegei asta, nu-i așa?
- Da.

— Redă-mi încrederea în dumneata, Jem. Jem Hennings îi ceru binecuvântarea, iar fratele Gabriel i-o acordă. După ce închise telefonul, se întoarse către domnul Hancock, care observă imediat proasta dispoziție a șefului.

— Urâtă treabă. Foarte urâtă. Fratele Gabriel goli ceașca de ciocolată, apoi o împinse înfuriat la o parte.

— Vreau ca situația din Dallas să fie sub control.

— Sunt convins că așa va fi.

— Ce știi despre înlocuitorul lui Gordon?

— Clinica are cinci candidați pentru acel post. Doi dintre ei sunt oamenii noștri.

— Ai grijă ca unul din ei să obțină slujba. E o clinică activă. Vreau să am pe cineva acolo.

— Desigur. Cu gândul la Melina Lloyd, se juca absent cu un presapier, din cristal. Christopher Hart determinase dispariția unui bun de preț. Nu era pregătit să mai piardă unul, deși Hennings îi spusese deja că detectase niște „vibrații” între ei. Fratele Gabriel începea să fie îngrijorat de ideea că Jem Hennings nu era în stare să ducă la bun sfârșit sarcina de-a o manipula pe Melina. Poate că era mai circumspectă decât sora ei geamănă. Dacă așa stăteau lucrurile, Hennings n-avea voie să facă vreo greșală.

— Să-ți mai aduc ceva, frate Gabriel? Domnul Hancock știa întotdeauna când se simțea apăsător de enorma greutate a responsabilităților sale.

— Ce-mi recomanzi, domnule Hancock?

— Pe Leslie, afirmă Hancock fără ezitare. Era evident că se gândise deja la asta. O

fată minunată. Blondă. A venit la noi anul trecut, din

Iowa.

— A, da. În minte îi apăru imaginea unei fete înalte și robuste de la țară, cu pistrui pe nas.

— Am interceptat de curând o scrisoare pe care a trimis-o părinților ei, îi spuse domnul Hancock. Din nefericire, lui Leslie îi e dor de casă. Pastorul izbucni mâniat:

— Trăiește ca o prințesă, într-un palat. Cum poate să-i fie dor de Iowa? Mai mult decât orice, detesta ingratitudea.

— După cum spune în scrisoare, se simte singură, neapreciată și neiubită. Fratele

Gabriel se ridică de la birou și porni ca o vijelie spre dormitor.

— Cheam-o pe Leslie, domnule Hancock. În seara asta și eu mă simt singur, neapreciat și neiubit.

— Melina? Ea murmură ceva neinteligibil în pernă. Șeful o scutură de umăr.

— Haide. Mișcă-ți fundul. Au sosit. Ea se răsuci și deschise ochii clipind.

— Ce? Cine?

— Tipii de la FBI. Melina dădu pătura la o parte, se ridică în patru labe și se întinse spre fereastră-totul dintr-o singură mișcare. Ridică jaluzeaua și privi prin crăpătură. Lângă trotuar era parcată o berlină bleumarin, din care coborâseră doi bărbați-un negru și un alb. Se uitară în susul și în josul străzii, ca și cum ar fi vrut să facă o evaluare a zonei, apoi porniră pe alee. Melina privi ceasul de pe noptieră. Îl pusese să sune la ora opt treizeci. Era opt și douăzeci și cinci.

— Sunt matinali băieții.

— Am auzit când s-a oprit mașina. Asta m-a trezit. Șeful acceptase propunerea ei de-a rămâne acolo peste noapte. Dormise în camera de oaspeți, însă era limpede că

avusese o noapte grea. Ochiul învinețit se umflase și era aproape închis, iar pe bandajul de pe obraz apăruse o pată întunecată în centru. Șeful avea pantalonii pe el, însă era desculț și fără cămașă.

— Îmbracă-te repede, zise el și îi aruncă o pereche de pantaloni și un tricou, luate la nimereală din dulap. Nu cred că e bine să știe că mă aflu aici. Deși nu-i plăcea că Șeful cotrobăise prin dulap și-i dădea ordine, își zise că avea dreptate. Nu-i putea primi pe cei de la FBI în cămașa de noapte. Oricum era destul de neplăcut că nu apucase să se machieze și să-și bea cafeaua.

Era clar că nici Șeful n-avea mintea limpede. Se uita zăpăcit la genunchii ei.

— Șefule. El înălță capul, ușor nedumerit.

— Trebuie să mă îmbrac, zise ea, arătând spre hainele pe care el i le aruncase.

— A, da. Mă duc în camera de oaspeți. Întorcându-se în grabă, el o porni spre ușă.

— Șefule? El întoarse capul.

— Cee?

— De ce nu vrei ca ei să știe că ești aici? El îi arătă rănile de pe față.

— Asta ar cere o explicație. Până acum nu avem niciuna. Grăbește-te.

Melina se îmbracă în timp record și tocmai se încălța cu o pereche de teniși când auzi soneria. Trecând pe lângă camera de oaspeți, observă că ușa era întredeschisă.

Își aranja părul în timp ce traversa camera de zi, apoi puse mâna pe clanță exact în momentul în care soneria se auzi pentru a doua oară.

— Scuze, spuse ea gâfâind, în timp ce deschidea ușa.

— Domnișoara Lloyd? Ochii ofițerului federal se îndreptară spre mica pasăre imprimată pe tricoul ei. Ea își trecu jenată mâna peste ea.

— Ați venit mai devreme cu o jumătate de oră.

— Ne cerem scuze. Traficul n-a fost atât de aglomerat pe cât ne așteptam. Eu sunt agentul special Hank Tobias. Dânsul e agentul Patterson. Cei doi își scoaseră în același timp legitimațiile. Melina se dădu la o parte și le făcu semn să intre.

— Luați loc. Tobias se așează acolo unde-i indicase ea. Agentul observă ținuta ei neglijentă.

— Te-am trezit cumva?

— Mărturisesc că da. N-am reușit să adorm până după ora trei. De când a fost asasinată sora mea, nu prea am dormit noaptea.

— Înțeleg, zise abătut Patterson. Condoleanțe.

— Mulțumesc.

— Nu ai prieteni sau pe cineva din familie care să stea cu dumneata? Ea se gândi la Șef, care stătea ascuns în camera de oaspeți. Nu-i era nici prieten, nici rudă, așa că răspunsul ei nu va fi chiar o minciună.

— Am prieteni care s-au oferit să stea cu mine, însă mie îmi place intimitatea.

— Poate că e o decizie înțeleaptă. Tobias zâmbi, însă Melinei nu-i lăsă impresia că așa reacționa el de obicei. Suferința e ceva foarte intim.

— Doriți cafea? Mie mi-ar prinde bine.

— Și mie. Domnule Patterson?

— Ar fi grozav. Ești amabilă.

— Durează mai puțin de un minut. Apoi o să putem discuta. Abia aștept să aud ceaveți să-mi spuneți.

— Și noi la fel. Îi lăsă pe cei doi în camera de zi și se duse în bucătărie. Uitase complet de mizeria de-acolo. Camera putea fi declarată zonă calamitată. Pe podea erau cioburi de sticlă, vin vărsat și sânge, atât al ei, cât și al Șefului. Masa era plină de prosoape pătate de sânge. Să pășească pe podea, chiar și încălțată, era riscant. Sticla se

sfărâma sub tălpile de cauciuc ale tenişilor ei. Luă mătura şi făraşul din oficiu şi se pregăti să cureţe locul, când îşi făcură apariţia Tobias şi Patterson.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Tobias. Melina nu le putea spune adevărul fără să le atragă atenţia asupra prezenţei Şefului.

— Eu, ăă, am avut un mic accident aseară.

Tobias, un om evident obişnuit să ia în considerare toate faptele, continua s-o privească.

— S-a stins lumina în timpul furtunii, improviza ea o explicaţie. Întunericul brusc m-a surprins aici. Am scăpat din mână o sticlă cu vin şi am călcat pe un pahar spart Sfârşi ridicând din umeri, cu un aer autocritic. Eram prea obosită aseară ca să mai fac curat. Tobias se uita la petele de sânge de pe podea şi la prosoapele mânjite.

— Te-ai tăiat la picioare.

— Mi-a intrat un ciob în călcâi.

— Ai fost la spital?

— La spital? A, nu, n-a fost aşa de grav. Doar o tăietură mică.

— Şi-a curs atâta sânge? Ea îşi mută privirea de la el la Patterson, apoi din nou la

Tobias. Râzând nervos, răspunse:

— Ştii doar cât de rele pot fi uneori înţepăturile astea. Credeam că n-o să se mai oprească sângerarea.

— Ar trebui să fii mai atentă, Melina.

— Aşa e. Sunt de acord. În mod sigur ar trebui să fiu mai atentă.

Întorcându-se în grabă spre poliţa dulapului, trase cafetiera de pe maşina de gătit.

— În avionul cu care aţi venit, aţi luat micul dejun, domnule agent Patterson?

— Suc, cafea şi o brişă, dacă asta se poate numi micul dejun.

Ea întoarse capul și le zâmbi dezarmant celor doi. Ca atare, niciunul dintre ei nu se aștepta să se întâmple ceea ce urmă. Aranjamentul floral de pe poliță se ofilise cu câteva zile înainte. Cu o seară în urmă, Jem îl adusese în bucătărie, pentru a fi aruncat la gunoi. Florile erau veștede și întunecate la culoare. Apa de la fundul vasei era vâscoasă și începuse să emane un miros neplăcut.

Ea întinse mâna spre buchetul care avea încă agățat un șnur roz cu o carte de vizită, se întoarse și aruncă vaza grea, cu flori cu tot, în capul lui Tobias. Îl lovi în tâmplă, crăpându-i pielea.

— Ce dracu'! Omul răcni de durere și se dădu înapoi până la masă, izbind un coș cu fructe care căzu pe podea. Portocalele și merele se rostogoliră printre cioburi și flori ofilite stropite cu apă stătută. În vreme ce Tobias se chinuia să-și recapete echilibrul, Patterson se năpusti asupra ei. Melina îl evită și încercă să sară peste Tobias ca să fugă pe ușă, dar acesta întinse brusc mâna și-o prinse de gleznă. Ea căzu în față, se lovi de tocul ușii și începu să strige. Apărut brusc, Șeful o trase într-o parte și intră în bucătărie cu o crosă de golf în mână. Cei doi fură uimiți să

1 vadă, iar el profita de situație. Răsucindu-se cu toată forța, îl plesni pe Patterson cu crosa de golf peste coaste. Patterson se prăbuși.

Șeful îl izbi din nou cu putere în ceafă. Omul scoase un mormăit și își pierdu cunoștința, dar spinarea lui îi servi de trambulină lui Tobias, care se aruncă asupra Șefului.

— Melina, fugi! Abia apucă să rostească avertismentul, că Tobias îl și înșfacă și-l azvârli pur și simplu în perete. Scăpă din mână crosa de golf și-ar fi fost cu siguranță doborât, însă găsi ca prin miracol destulă putere ca să-și proiecteze cotul în gâtul lui Tobias. Acesta se dădu înapoi împleticindu-se, apoi își lăsă capul în jos și atacă, împingându-l pe Șef prin ușă, până în hol. Pe urmă

sări înapoi. Tobias trânti ușa închizând-o, se răsuci și întinse o mână spre Melina, în vreme ce smulgea cu cealaltă un pistol dintr-un toc ascuns sub haină.

Fuse rapid, însă nu atât de iute încât Melina să nu poată reacționa. Ea puse mâna pe crosa de golf. Înainte ca el să scoată mâna de sub jachetă, ea îl pocni peste încheietură, rupându-i osul. Șeful reveni spărgând ușa și aplică o lovitură de karate peste ceafa lui Tobias. Mâna inertă scăpă pistolul, bărbatul dădu ochii peste cap, genunchii i se muiară și se prăbuși ca un sac de ciment.

Patterson încă nu-și revenise. Șeful își puse mâinile pe genunchi și își roti capul între umeri. Respira greu, zgomotos. Tuși, apoi își șterse nasul sângerând cu dosul palmei.

— Sper din suflet că ai avut un motiv întemeiat să strigi.

— Țtia nu sunt de la FBI.

— Ești cât de cât sigură?

— Unul din ei mi-a spus Melina.

— Ți-a spus Melina.

— Nu crezi că asta nu prea stă în firea unui agent FBI dur și respectabil?

— Poate. Dar eu n-aș putea numi ăsta un motiv întemeiat ca să ataci un agent federal.

— Asta nu-i tot. Aseară mi s-a spus că Patterson e de la biroul din Dallas. Când l-am întrebat a zis că a sosit de la Washington azi-dimineață...

— Am auzit

— De ce-ar minți un agent FBI?

— Rahat, zise el, părând astfel să rezume părerea lui despre întreaga situație, mai ales a nasului său, care continua să sângereze. Mă dau bătut. De ce?

— Nu știu. Acum, după încheierea luptei, instinctul ei de conservare diminuea.

Iar bunul-simț își reintra în drepturi. Poate că imaginația ei fusese exacerbată. În urma evenimentelor din acea săptămână, era posibil să fi reacționat exagerat, să fi căutat cu atâta înverșunare balauri încât să nu-i mai recunoască pe băieții buni. Dacă așa stăteau lucrurile, nu numai ea ar fi avut necazuri, ci și Șeful.

— S-ar putea să mă înșel, spuse ea descumpănită. Hart îngenunche lângă Tobias și-i scoase din buzunar micul portact negru. Se uită la el, apoi i-l întinse Melinei.

— Pare adevărată. Fotografia de pe legitimație părea autentică. Ea își acoperi gura și murmură:

— Ah, fir-ar să fie. Șeful se ridică în picioare și, preț de câteva clipe, se priviră adânc în ochi. Într-un târziu, el zise:

— Eu nu cred.

— Nici eu, spuse ea, respirând ușurată. El dădu din cap în direcția dormitoarelor.

— Adu cheile.

CAPITOLUL 21

Doamne...! Exclamația neterminată fusese rostită de agentul FBI Patterson atunci când se întâlni cu agentul special Hank Tobias în bucătăria Melinei Lloyd. Timp de câteva clipe, cei doi evaluară în tăcere pagubele. În cele din urmă, Patterson se întoarse către agentul de la Washington, ca să-i ceară o părere mai avizată.

— Ai vreo idee? Tobias strivi cu tocul pantofului o petală ofilită.

— În afară de faptul că aici a avut loc un fel de altercație, nimic nu mi-e clar.

După ce constatase că Melina Lloyd nu răspundea la țârâitul soneriei, Tobias încercase ușa din față și constatase că era descuiată. O deschisese și o strigase pe

Melina. Vocea îi fusese absorbită de tăcerea casei pustii.

Oare îl păcălise? Ezitarea de a fi interogată semnifica de obicei implicarea, de un anume gen, într-o infracțiune. Dar dacă ea fusese obligată să-și lase casa nesupravegheată și descuiată, asta putea avea alte semnificații. Și nu se putea gândi la nimic bun. Sau posibilitatea asta îl umplu de spaimă-Melina avusese o soartă asemănătoare cu a surorii ei.

În tăcere, făcându-i semne cu mâna, pătrunse împreună cu Patterson înăuntru. Despărțindu-se, Tobias o luase spre acea parte a casei ce cuprindea camera de zi, sufrageria și bucătăria. Patterson se furișase pe hol. Strigaseră curând unul la altul că locuința era pustie. Tobias își vârâse pistolul în toc și stătea în pragul ușii de la bucătărie, încercând să-și dea seama, în timp ce-l aștepta pe Patterson, ce naiba se întâmplase acolo. Își îndreptă bărbia spre cealaltă aripă a casei.

— Cum arată în partea aia?

— Sunt două dormitoare. S-a dormit în amândouă. În baie e un prosop de bucătărie pătat cu sânge. Bandaje. Picături de sânge uscat pe covor și pe fața de pernă într-o cameră ce pare a fi de oaspeți. O pungă plină cu apă.

— Apă?

— S-ar putea să fi fost gheață.

— Asta pare logic. Dacă a fost cineva lovit în cap cu vaza aia. Patterson încuviință.

— Despre asta-i vorba. Ușa dulapului e deschisă, dar nu s-a umblat în el, și nici în sertarele biroului. Cutia cu bijuterii e plină. Nu sunt semne de furt. Nici de bătaie, în afară de cele de-aici. În vreme ce analiza în gând informațiile din raportul verbal al lui Patterson, își trecu absent mâna peste cravata scumpă din mătase. Era argintie și se potrivea perfect cu cămașa, care se asorta cu dungile albe ale costumului său bleumarin. Nu avea alt hobby în afară de exercițiile zilnice în sala de gimnastică.

Nu pleca în vacanță spre destinații exotice. Nu avea barcă, nici schiuri, nici vreun set de crose pentru golf. Conducea mașina justiției, care era singurul său vehicul. Trăia singur într-un mic apartament, folosind al doilea dormitor în chip de dulap suplimentar. Hainele erau unica lui slăbiciune și le purta ca un manechin.

— Deci toată acțiunea a avut loc aici, cugetă el cu voce tare.

— Numai dacă nu mi-a scăpat ceva.

— O să arunc și eu o privire, zise Tobias.

— N-o să mă simt ofensat. În loc să pornească în direcția dormitoarelor, Tobias se îndreptă cu băgare de seamă spre celălalt capăt al bucătăriei, călcând pe lângă pereții încăperii ca să nu deranjeze ceva ce-ar fi putut deveni mai târziu probă a unei infracțiuni de care nu știa încă nimic. Acoperi mânerul ușii din spate cu o batistă și o deschise.

— Garajul e gol. Unde-i mașina ei? întrebă el retoric.

— Vrei să sun la poliție?

— Așa aș zice.

— Și ce să le spun?

— Al naibii să fiu dacă știu. Nu sunt semne de intrare prin etracție. Nici vreun cadavru.

— Să fie vorba despre o răpire?

— Probabil, admise Tobias cu un aer absent Patterson puse mâna pe telefon. Agentul special părăsi bucătăria, trecu prin camera de zi, care era în ordine, și ieși pe hol. Intră mai întâi în dormitorul pentru oaspeți; dormise cineva de curând acolo. Observă pe fața de pernă o pată de sânge. Și încă ceva. Tobias se aplecă să privească mai atent. Stabili ce era și reținu informația în memorie, dar lăsă totul neatins, pentru a fi colectat și catalogat de către poliție.

Ieși de-acolo și intră în dormitorul principal, unde se

opri lângă patul femeii. Cămașa de noapte părea să fi fost scoasă la rezezeală, nu sfâșiată într-o luptă violentă. Numai una dintre pernele de pe pat avea imprimată urma unui cap. Dormise singură. Remarcă fotografia înrămată de pe noptieră și tocmai o studia când apăru Patterson.

— Sunt pe drum. Apoi, observând ce-i reținuse atenția lui Tobias, zise: Am văzut-o mai devreme. Uimitor, nu? Tobias aflase că surorile Lloyd erau gemene. Îi spusese Lawson, când se întâlniseră în acea dimineață: „Se puteau substitui fără probleme una alteia. Eu nu le-aș fi putut deosebi. Cu excepția faptului că Gillian era moartă. „La cererea lui Tobias, detectivul de la Omucidere le furnizase și câteva informații despre trecutul celor două.

— Amândouă au avut succes în carierele lor. Amândouă - celibatate. Niciuna n-a mai fost căsătorită. Deși Gillian era logodită.

— Ce știi despre el?

— Un tâmpit, zisese Lawson laconic. Rămâne între noi.

— Poți să fii mai exact?

— Un tâmpit autentic. Dacă tot ce le spusese Lawson ulterior despre Jem Hennings era adevărat, descrierea se potrivea. Tobias zisese:

— Sunt sigur că i-ai verificat alibiul.

— E curat. În plus, nu avea niciun motiv s-o facă. Părea sincer tulburat.

— Și Melina? dorise Tobias să știe.

— În ce sens?

— Ea avea vreun motiv? Detectivul negase energic.

— Nici măcar o asigurare pe viață. Gemenele hotărâseră să fie moștenite de niște organizații de caritate. După plata funeraliilor și a facturilor restante, toate bunurile lui Gillian au ajuns acolo.

— Melina s-a împăcat cu situația asta?

— N-am întrebat-o, n-am crezut că e cazul. Ele și-au donat și moștenirea de la părinți, acum câțiva ani. Nu reprezenta o avere, dar era o sumă frumoasă. Niciuna din ele nu s-a atins de un cent din banii ăia. La sfârșitul întâlnirii, Lawson afirmase:

— Dacă părerea mea înseamnă ceva pentru voi, Melina Lloyd e curată ca lacrima.

— Nu ea a fost ultima persoană care a văzut-o pe Gillian în viață?

— Ba da, zisese detectivul. În afară de ucigaș. Dacă vă gândiți la o conspirație, pariez pe boasa mea stângă că ea nu-i implicată. Tobias plecase de la acea întâlnire cu o imagine clară a Melinei și a surorii ei. Era evident că gemenele aveau același sistem de valori. Și, așa cum demonstra și fotografia aceea, asemănarea fizică era aproape perfectă.

— Lawson n-a exagerat, remarcă el, căutându-și în haină telefonul mobil.

— Vrei să-l suni?

— Cazul lui a fost închis, dar e un gest de politețe... Cât vorbesc eu cu el, sună la serviciul de circulație și află-i numărul mașinii. Să vedem dacă o putem găsi. S-ar putea să fie parcată în fața vreunui magazin, unde s-o fi dus să cumpere detergent, ca să scoată petele de sânge de pe covor.

— Chiar crezi că a făcut mizerie în casă și asta a împiedicat-o să-și amintească de întâlnirea cu noi? Tobias se gândi la crimele și răpirile care îl determinaseră să caute un numitor comun. Niște femei fuseseră înjunghiate cu cruzime aparent fără motiv, apoi criminalii se sinucisera înainte de-a putea fi interogați. Nou-născuții dispăruseră fără urmă. Numitorul comun: clinicil pentru tratarea infertilității. Implicațiile erau înspăimântătoare.

Cu un aer grav, Tobias răspunse întrebării lui

Patterson.

— Nu. Nu cred.

Extrem de iritat, Jem Hennings bătea cu stiloul în carnetul de pe birou. Bursa se deschisese, negocierile erau în toi, iar el ce făcea? Își pierdea timpul prețios, aducător de venituri evaluând pagubele. În ultimele câteva zile, veștile proaste îl inundaseră asemenea valurilor înspumate ale oceanului. De când fusese descoperit cadavrul lui Gillian, se simțea de parcă și-ar fi ținut mereu răsuflarea. I se părea tot mai greu să ia o gură de aer, iar acum avea senzația că plămânii erau pe cale să-i plesnească.

— În regulă, ce n-a mers bine?

— El era acolo.

— Cine?

— Astronautul. Stiloul lui Jem își opri bătaia rapidă.

— Christopher Hart era cu Melina? în casa ei? Hart le dăduse cu o seară în urmă papucii forțoșilor ăstora care rasoliseră treaba încercând să-i facă de petrecanie. Trebuia să pară opera unor ecologiști care se împotriveau programului spațial fiindcă obținuse fonduri ce-ar fi putut fi cheltuite mai cu folos pentru protejarea planetei. Jem compusese scrisoarea ce urma să fie descoperită asupra lui Hart atunci când avea să-i fie găsit cadavrul plutind în Trinity, cu un glonț în cap.

Însă Hart avusese noroc. Când trecătorii deveniră martori, „ecologiștii” cu ochelari de schi fugiseră. Întorcându-se mai târziu cu altă mașină și fără ochelari, nu-l mai găsiră acolo pe Hart. Jem puse oamenii să-l caute în tot Dallasul, de la parcare barului, unde-și lăsase mașina peste noapte, până la hotelul Mansion. După ce-i raportase fratelui Gabriel veștile proaste, nu mai dormise toată noaptea. Și în tot timpul ăsta, Hart stătuse bine mersi la Melina.

Resentimentele față de Hart îl ardeau până în

adâncul sufletului.

Cu o seară în urmă, Melina îl dăduse afară din casă, invocând extenuarea și dorința de-a fi singură. *E limpede că aversiunea ei față de musafiri nu era valabilă și pentru Christopher Hart*, își zise Jem ca amărăciune. Un motiv în plus ca să-l urască. Însă ura lui Jem era mai presus de gelozie. Hart îi strica reputația în ochii fratelui Gabriel. Din cauza lui, risca să piardă încrederea și respectul acestuia. Era un motiv întemeiat ca să-l ucidă. Uitând de bursa titlurilor de valoare și de venitul potențial pe care-l pierdea pentru clienții săi și pentru sine, ignorând notele telefonice care-i erau vârâte sub nas de o secretară insistentă și prefăcându-se că nu vede semnalul luminos de pe ecranul computerului ce-l atenționa cât sosise un E-mail, Hennings mormăi amenințător în receptor

— Ia-o de la început și spune-mi ce s-a întâmplat. Era mai rău decât se așteptase.

— Melina și-a dat seama de ceva?

— Fie asta, fie că nu-i plac oamenii de la FBI. Banditul fusese recrutat pentru sarcina aia de însuși fratele Gabriel, care-l botezase și-l înrolase în armata lui de elită, dându-i numele Joshua, războinicul din Vechiul Testament. Jem nu-i cunoștea adevăratul nume. Nimeni nu i-l știa. Omul avusese atâtea pseudonime încât uitase și el cum îl chema de fapt. Joshua se făcuse remarcat în Hărți, unde se ocupase de treburile murdare ale lui Duvalier. Nu ezita să ucidă. Ba chiar îl pasiona. Cealaltă slăbiciune a lui era fratele Gabriel, pe care îl adora. Acesta îi câștigase dragostea și loialitatea necondiționate după ce-i eliberase fratele, alt mercenar, dintr-o închisoare din Malaysia. Joshua ar fi trecut și prin foc pentru fratele Gabriel. Jem îi înțelegea loialitatea și-i admira dibăcia de criminal, însă în acel moment era în stare să-l strângă de gât. Joshua se plângea că se alesese cu un cucui la tâmplă, ca dovadă a

antipatiei Melinei față de FBI.

— Cred ca noastră.

și încheietura mâinii mi-e ruptă. Nu știu ce-a înverșunat-o împotriva

— Trebuia să obții legimitațiile cu o seară înainte.

— Dar sunt cele mai bune pe care le puteam procura, susținu Joshua. Adevăratul

Tobias ar fi avut de furcă până să-și dea seama că sunt false.

— Atunci, trebuie să fi spus voi ceva nepotrivit. Jem îl puse pe Joshua să-i relateze întâlnirea pas cu pas, cuvinteucuvânt.

— Asta e, cretinule, șuieră el când Joshua ajunsese la partea cu zborul lui Patterson de la Washington. Știa că el vine de la biroul din Dallas.

— Nu mi-ai spus asta.

— Ba ți-am spus.

— Nu mi-ai spus, insistă Joshua cu răceală.

— Ei bine, așa v-ați dat de gol. Joshua îi descrie lupta.

— Cum ne-am venit în fire, am și întins-o.

— Și nu era nici urmă de Melina sau Hart?

— O roiseră. Mașina ei dispăruse. Joshua ratase neutralizarea lui Hart și o lăsase pe Melina să dispară. Poate că atâta îndoctrinare spirituală îl vlăguise. Ce altă explicație putea exista pentru faptul că o dăduse în bară – și încă rău în ultimele două misiuni pe care le avusese? Asta era riscul pe care ți-l asumai folosindu-te de oameni maleabili. Cei care puteau fi manipulați atât de ușor nu beneficiau de o inteligență deosebită. Dale Gordon, de pildă. Fusesse un geniu în știință și în același timp devotat Programului. Dar, de îndată ce-și îndeplinise misiunea, devenise irecuperabil. Din nefericire, fusese atât de stupid încât să nu distrugă fotografiile și informațiile adunate

despre Gillian. Așa intrase clinica în vizorul anchetatorilor. Jem Hennings n-ar fi făcut o asemenea greșeală. Îl rodea și acum faptul că fratele Gabriel ordonase uciderea lui Gillian și sinuciderea lui Gordon fără ca măcar să-l consulte. Fusesse sincer șocat atunci când ajunsese la ea acasă și-i văzuse cadavrul. Cuvintele scrise pe perete îi dăduseră primul semn că includerea ei în Program fusese pusă sub semnul întrebării, însă abia după întâlnirea cu Lawson, când auzise descrierea lui Dale Gordon făcută de Chistopher Hart, înțelesese ce se întâmplase și de ce.

Fratele Gabriel nu putea fi învinuit. De vină era Gordon care nu examinase cu atenție situația și nu fusese mai meticulos. *Gordon, idiot blestemat*, își zise el. Dacă n-ar fi dovedit neglijență, Jem n-ar fi fost nevoit să aibă de-a face cu alt incompetent

— M-ai dezamăgit, Joshua, zise Jem.

— Trebuia să-l fi împușcat din prima pe tip și să fi înhățat fata când ne-a deschis ușa. Ar fi fost mai ușor. Tot teatrul ăla s-a dovedit de rahat, zise Joshua batjocoritor. Jem îi ignoră accentul critic, referitor la strategia pe care-o propusese.

— N-am altceva de făcut decât să-i raportez fratelui Gabriel eșecul vostru.

Acest nume impunea teamă și respect. Fratele Gabriel era purtătorul de cuvânt al Domnului, singura persoană de pe Pământ căreia Dumnezeu îi încredințase viitorul omenirii, până și cel mai puternic bărbat ar fi fost neputincios în fața amenințării cu dezaprobarea lui. A te opune fratelui Gabriel echivala cu a ridica pumnul spre Dumnezeu.

— N-am eșuat, îl contrazise Joshua, nu atât de pocăit pe cât ar fi dorit Jem. Avem și altă soluție, îți amintești? Și Jem își aminti. Îl supăraseră atât de mult nereușita lor încât aproape uitase planul de rezervă!

— Ești sigur că o să meargă?

— O să meargă. Ei nu pot dispărea. Ce vrei să le facem? Ei și tipului?

Era o întrebare foarte nimerită. Cât de multe ghicise Melina și cât reușise să pună cap la cap? în afară de el, cine-ar mai fi putut ști că FBI-ul urma s-o viziteze în acea dimineață? Dacă el s-ar fi confruntat cu situația asta, cum ar fi explicat-o? Și dacă ea anunțase poliția sau FBI-ul? îi trebuia timp să se gândească, să pună lucrurile în ordine, să analizeze situațiile neprevăzute.

— După ce afli unde sunt, nu faci nimic până nu mă anunți pe mine, îl instrui pe Joshua. Ordinul nu se potrivea cu mercenarul și cu tovarășul lui, oameni de acțiune, care-i purtau acum o dușmănie de două ori marelui Christopher Hart. Jem putea încuraja resentimentul ăsta.

— Christopher Hart e un dușman al Programului. A pângărit-o pe Gillian Lloyd. S-ar putea s-o fi pângărit deja și pe Melina.

— Trebuie distrus.

— Asta ni s-a cerut să facem. Vocea lui Jem vibra de virtuoasă fervoare. Spera că exprimase conotațiile spirituale ale pedepsirii lui Hart, în timp ce, în sinea lui, spera ca tipii ăia să-l pulverizeze pe ticălos, făcându-l să sângereze în cizmele de cow-boy.

— Stați cât mai aproape de ei, fără să fiți văzuți. Acum vă cunosc fețele. Dacă vă văd, sunteți terminați. Joshua se simți ofensat.

— Nu sunt idiot.

— Totul dovedește contrariul, zise Jem în șoaptă. Ține-mă la curent.

De îndată ce închise, apăru și secretara, fluturându-i altă notă pe sub nas.

— Nu poate aștepta?

— Nu cred, răspunse ea gângurind. Apoi se întoarse

și se depărta cu un aer afectat.

— Domnul Hennings? Jem se roti cu tot cu scaun. În biroul său intraseră doi bărbați. Unul era înalt, negru, îmbrăcat impecabil și îl privea în ochi pe Jem atât de imperativ încât acesta îl observă pe celălalt doar cu coada ochiului. Prezența lui părea neînsemnată. Jem fu cât pe ce să-și dea drumul în pantaloni, însă reuși să se ridice în picioare, afișând un zâmbet amabil, dar întrebător.

— Sunt Jem Hennings. Cu ce vă pot fi de folos? Bărbatul scoase un mic portvizit din piele.

— Sunt agentul special Tobias, de la FBI.

CAPITOLUL 22

Ai un comisionar personal? întrebă Șeful amuzat după ce ea încheie conversația la telefonul mobil.

— Ce-i rău în asta?

— Nimic. De fapt, sunt impresionat, Melina.

Ea îi aruncă o privire fioroasă, iar el se prefăcu înspăimântat.

— Doar n-o să-mi dai cu o vază în cap, nu? Fără să ia în seamă replica lui, Melina se ridică de pe pat. Spațiul dintre cele două paturi duble era atât de îngust încât el fu nevoit să-și tragă genunchii într-o parte pentru ca ea să poată trece.

— Mă bucur că o să-mi facă ea cumpărăturile. I-am spus de ce am nevoie. Ea o să târguiască și-o să-mi trimită totul aici, cu un taxi.

— În mod obișnuit, n-ai asemenea pretenții. Nu ți-a cerut o explicație?

— Își închipuie, probabil, că am o relație cu cineva. Printre clienții ei se numără oameni bogați și celebri. Nu i-ar fi păstrat mult timp dacă ar fi scormonit după informații și ar fi divulgat secrete. Discreția e esențială.

— Ca și în meseria ta. Gillian mi-a explicat că nu destăinuiești secretele unui client altcuiva.

— S-ar repercuta nefavorabil asupra afacerii.

— Tot nu mi-ai explicat de ce ai nevoie de haine de lux.

— Cei care ne caută vor urmări cumpărăturile făcute cu cărți de credit, dar poate că nu se vor gândi la firma Neiman. Tot trebuia să-mi iau niște haine de schimb, or asta mi s-a părut cea mai bună soluție. M-ai atenționat să nu uit cheile. Le-am luat. Dumnezeu știe când o să pot merge acasă, iar ăsta cam bate la ochi, zise ea, arătând spre tricoul pe care-l purta. Își roti privirea prin camera mohorâtă, impersonală. După ce se opriseră la un bancomat și luaseră destui bani ca să le ajungă pentru câteva zile, trăseseră la un motel de pe autostrada interstată, care avea o parcare înțesată de camioane cu remorcă. Li se dăduse o cameră standard. Îl privi în cele din urmă cu un aer abătut.

— Șefule, ascultă. S-ar putea ca asta să fie casa mea pentru o vreme, ceea ce nu înseamnă că și dumneata trebuie să locuiești aici.

— Ce-ți face clavicula? întrebă el, mai mult pentru a-i atrage atenția că-și masa osul. Lăsa mâna în jos.

— Bine. Nu trebuia să-ți spun că știam despre aventura dumitale cu Gillian. Dacă nu te-aș fi făcut mincinos și laș, ai fi plecat liniștit de la întâlnirea cu Lawson.

— Crezi că e fisurată?

— Clavicula? Nu.

— Ruptă?

— Nu, spuse ea, dând iritată din cap. Probabil că o să se învinețească, dar asta o să fie tot. Frângându-și mâinile, adăugă: Mă detest fiindcă te-am târât în porcăria asta. El oftă resemnat.

— Vrei neapărat să vorbim despre treaba asta? în regulă, n-am nimic împotriva.

Nu m-ai târât dumneata, Melina. Am fost implicat de la bun început. Poate fără să-mi dau seama, dar asta e realitatea. Pe Gillian au ucis-o pentru că a locuit o vreme cu mine. Se pare că urmez eu. În ambele cazuri, vreau să cunosc motivul.

— NASA te-ar proteja. Oricine te-ar fi atacat aseară, n-ar mai avea același curaj dacă NASA ar apărea în spatele dumitale. Îl rugă să sune la FBI.

— Și ce să le spun?

— Că în primul moment ți-ai închipuit că ne-au atacat hoții azi-dimineață.

— Hoții! exclamă el, râzând scurt.

— Ai sărit în apărarea mea. Când ți-ai dat seama de greșeală, te-ai îngrozit. Eu am fugit înainte să mă poți reține.

— Și crezi că ei or să înghită povestea asta? Întrebă el ironic. Exclus. Iar eu refuz să mă ascund după NASA. Arătând spre fața lui rănită, adăugă: Asta-i o bătaie personală.

— Cum te mai simți acum?

— N-ai vrea să știi. Nasul nu-i mai sângera. Imediat după ce ajunseseră la motel, el se spălase și ea îi înlocuise pansamentul de pe obraz. Ținuse o pungă cu gheață la ochi și umflătura se micșorase vizibil. Dar încă mai arăta ca un fost boxer care își supralicitase forțele.

— Îmi pare rău, Șefule.

— Mă rog, cel puțin de data asta le-am tras-o și eu. În ciuda glumelor lui și a insistenței cu care afirma că fusese implicat de la început, ea tot se simțea răspunzătoare.

— Și mașina dumitale?

— Rămâne acolo, în chip de momeală. Nu mă pot duce după ea.

— Or s-o caute și pe-a mea acum. Ce putem face?

— La asta mă gândesc, zise el, bătându-se peste

frunte.

— Grozavă pereche de proscriși suntem. Se așază din nou în fața lui și râse cu tristețe. Nu mi-aș fi imaginat sub nicio formă că o să port o conversație ca asta.

El zâmbi.

— Nici eu.

— Nu știu cum să mă port când mă ascund de cineva.

— Cred că o să învățăm stând împreună.

— Tot ce se poate. El scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei și sună la Mansion. Îi explică recepționarului că fusese nevoit să plece pe neașteptate și își exprimă dorința că bagajele să-i fie trimise cu un taxi în locul unde se afla în acel moment. Dădu adresa motelului, dar nu-i preciza numele.

— Cât mai repede posibil, vă rog. După ce închise, zise: Deja m-am dat de gol.

Ascultându-l absentă, Melina se lovea gânditoare cu telefonul peste obraz.

— Nu cred asta.

— Ce?

— Că Tobias și Patterson erau agenți federali. Știu, știu, legitimațiile păreau autentice. Dar escrocii știu cum să facă rost de niște falsuri reușite.

— Într-un singur fel putem afla. Sunând la FBI

— Sună la FBI. Vorbiseră în același timp. Așa pățeam și cu Gillian, îi spuse ea, în timp ce forma numărul informațiilor interurbane. Ochii li se întâlneau. Orice referire la sora moartă le alunga zâmbetele. Și acum se întâmplă la fel.

— Pot să uit, temporar, zise el încet. Dar îmi revine în minte ca o amintire șocantă.

— Și mie. Potrivit indicației afișate pe ecranul telefonului trebuia să apese un buton dacă voia ca numărul să fie format automat. Ea se conformă, apoi îi spuse încet

Şefului:

— Gillian s-a simţit foarte bine. Înainte ca el să-i ceară amănunte, i se făcu legătura.

— Da, încerc să dau de agentul special Hank Tobias. Aveţi numărul lui?

— Vă pot face legătura direct cu biroul lui. Ea acoperi microfonul.

— O, Doamne. E adevărat.

— Deci ne-am ars. I se răspunse pe un ton clar, răspicat. Ea ceru să vorbească cu

Tobias, dar i se spuse că nu era disponibil.

— Vă poate ajuta altcineva?

— Domnişoara... Se concentra şi îşi aminti că prin miracol numele ei. Myrick.

— Rămâneţi la aparat. Melina se uită la Şef şi dădu din cap, plină de căinţă.

— O să-mi asum întreaga răspundere. A fost greşeala mea, Şefule. O să mă asigur că ei înţeleg... Fu întreruptă de o voce pe care o recunoscă imediat.

— Sunt Lucy.

— Am văzut-o pe Melina aseară, răspunse Jem Hennings la întrebarea lui Tobias. De ce? Despre ce e vorba? I s-a întâmplat ceva? O, Doamne, să nu-mi spui că a păţit şi ea ceva.

— Nu trebuie să tragem concluzii pripite, îi zise Tobias calm. Am avut o întâlnire cu ea azi-dimineaţă, iar ea nu era acolo, încerc doar să dau de urma ei.

— Ai avut o întâlnire cu Melina? De ce? Ce-a făcut? Ocolind răspunsul, Tobias îl întrebă:

— Ştii cumva unde-ar fi putut să se ducă azi-dimineaţă? Am sunat la biroul ei. N-a lăsat niciun mesaj.

— La sala de gimnastică. Mi-a spus că voia să facă puţină mişcare în dimineaţa asta.

— La ce sală?

— Îmi pare rău, nu știu la ce club e înscrisă. După ce îi ceru lui Patterson să afle amănunte, Tobias se întoarse către Jem Hennings.

— La ce oră ai văzut-o aseară? Hennings se uita încurcat când la Tobias, când la

Patterson, care vorbea în șoaptă la telefonul mobil.

— Ah. Ia să vedem... pe la zece, zece și jumătate. Am luat masa la ea acasă. Ne-am odihnit o vreme. Melina era frântă. Ultima săptămână a fost un coșmar pentru ea. Ai aflat despre logodnica mea, Gillian, nu-i așa? Sora Melinei.

— Am avut o lungă discuție azi-dimineață cu caporalul-șef Lawson.

— Aha. Deci știi. Anchețați asasinarea lui Gillian?

— Voiam doar să-i punem câteva întrebări domnișoarei Lloyd.

— Despre ce?

— De aseară n-ai mai vorbit cu ea?

— Nu. I-am spus că o s-o caut în cursul zilei de azi, dar nu ne-am făcut niciun plan.

— Era singură când ai plecat de la ea?

— Contrar voinței mele. Făcuse o baie prelungită și se pregătea să se bage în pat. De fapt, m-a dat afară ca să se poată culca. Eu unul cred că ar fi trebuit să stea cineva cu ea. Cel puțin vreo câteva zile. Însă ea e foarte independentă. Nici nu voia s-audă de așa ceva. Tobias avea o expresie impasibilă. Patterson încheie convorbirea și raportă că una dintre angajatele Melinei fusese de acord să sune la sala de gimnastică pe care aceasta obișnuia s-o frecventeze.

— Nu-i stă în fire să nu se prezinte la o întâlnire, continuă Hennings. E o profesionistă. Meseria ei e să stabilească întâlniri. Dar bănuiesc că, după cât a suferit săptămâna asta, nu se mai poartă ca de obicei.

— În ce sens?

— E neatentă. Distrată. O să fie dezolată când o să afle că a uitat de întâlnirea cu dumneata. Poți încerca s-o suni la telefonul ei mobil, zise Hennings, străduindu-se să se facă util. Am numărul.

— Și eu îl am. Tobias sunase de mai multe ori, dar îi răspunsese doar robotul.

— Dacă ai sunat-o, probabil că ai dat peste robot, spuse Hennings. Gillian se enerva de fiecare dată când Melina nu răspundea. Ține telefonul închis ca să nu-și deranjeze clienții.

— Pari s-o cunoști la fel de bine ca pe logodnica dumitale.

— Erau atât de apropiate încât, dacă o cunoșteai pe una, aproape că știai totul și despre cealaltă. Eu m-am îndrăgostit de Gillian, dar am ajuns s-o consider pe Melina sora mea, așa că vreau s-o ajut pe cât pot, zise Hennings pe un ton grav. Despre ce e vorba? Are vreo problemă?

Tobias scoase o carte de vizită din buzunarul hainei și i-o dădu brokerului.

— Ai putea să ne dai o mână de ajutor dacă o să afli ceva despre ea.

— Asta-i tot?

— Deocamdată.

— Aș vrea să știu ce se întâmplă.

— Dorim doar să stăm de vorbă cu ea.

— O să țineți legătura cu mine? întrebă Hennings neliniștit.

— Bineînțeles. Pe culoar, în timp ce se îndreptau spre ascensor, Patterson zise:

— Lawson n-a exagerat. Tipul e un tâmpit autentic.

— Care se poticnește dorind să fie de ajutor.

— Crezi că a mințit spunând că a plecat aseară de la ea? A fost acolo azi-dimineață?

— Nu știu asta, dar un bărbat a dormit în patul din

camera de oaspeți.

— De unde știi?

— Tipul are păr de culoare deschisă și ondulat.

— Poftim? Telefonul mobil al lui Tobias sună.

— Da.

— Mi-am câștigat dreptul la iubirea dumitale.

— De ce, domnișoară Myrick? Tocmai am vorbit cu Melina Lloyd.

— Negru, un metru optzeci și cinci înălțime, îmbrăcat trăsnet. Astea-s vorbele ei. Magnific. Tot vorba ei. Gen Denzel Washington. Melina îi repeta Șefului trăsăturile fizice ale lui Hank Tobias, așa cum i le descrisese Lucy Myrick. Pe Patterson nu-l cunoaște, fiindcă el lucrează la biroul din Dallas.

— Așadar, când l-ai întrebat pe acel Patterson din casa dumitale despre zborul de azi-dimineață, el a mințit.

— Poate că până la urmă n-o să fiu trimisă într-o închisoare federală.

— Nici eu nu cred, fu de acord Șeful. Fiindcă Tobias al nostru nu era așa de înalt și în niciun caz nu semăna cu Denzel Washington.

— Costum ponosit, pantofi ieftini. În niciun caz n-aș considera „trăsnet” o asemenea îmbrăcămintă.

— Cum ar face oricine are un comisionar personal.

— Vrei, te rog, să încetezi cu asta?

— Comisionarul tău își cunoaște meseria. Se uită la fesele ei. Măsura e perfectă. Hainele noi fuseseră aduse cu o jumătate de oră în urmă. Ea nu specificase clar dimensiunile, așa că vânzătoarea de la Neiman trimisese două perechi de pantaloni, o fustă și pulovere asortate. Adăugase o jachetă subțire de lână, trei seturi de lenjerie intimă, două perechi de pantofi și o cămașă de noapte. O sacoșă mai mică fusese umplută cu produse cosmetice și obiecte de toaleta, împreună cu un bilet nerușinat de la

comisionar, pe care scria „Distrează-te”. Melina făcuse repede un duș și își pusese o pereche nouă de pantaloni, schimbându-și tricoul cu un pulover din cașmir. Fără să ia în seamă complimentul Șefului, îi spuse că domnișoara Myrick îi promisese să ia imediat legătura cu Tobias.

— M-a asigurat că el o să sune, așa că mi-a cerut să las telefonul deschis.

— Ce-o să-i spui?

— Habar n-am. Contez pe inspirația de moment.

— Cine mai știa despre întâlnirea cu el?

— Nimeni.

— A fost cineva.

— Lucy Myrick a sunat aseară, când eram în cadă. Jem și cu mine am răspuns... Privirile li se întâlniseră ca atrase de magnet.

— Hennings era acolo când ai primit telefonul?

— M-a întrebat mai târziu cine-a sunat.

— I-ai spus?

— Am inventat o poveste. Ochiul Șefului căpătară o expresie grăitoare, dar nu continuară discuția, pentru că începu să sune telefonul ei. Verifică apelul pe ecran, dar nu recunosc numărul. Cel puțin nu era al lui Jem. Chiar că nu știa ce i-ar fi putut spune acum. La al patrulea apel, răspunse.

— Alo.

— Domnișoara Lloyd? Sunt agentul special Tobias.

— Îmi cer scuze că am ratat întâlnirea.

— Eu am sosit la nouă.

— Prea târziu, după cum s-a dovedit.

— Te simți bine?

— Am avut și zile mai bune.

— Ce s-a întâmplat azi-dimineață? Am intrat în casa dumitale. Am văzut mizeria, sângele. Ești rănită?

— Nu.

— Dar colonelul Hart? E rănit? îl săgetă cu privirea pe Șef, care-i urmărea replicile. El ridică din sprâncene întrebător. Ea dădu ușor din cap. Fiindcă Melina nu-i răspunsese la întrebare, Tobias zise:

— Aș dori foarte mult să vorbesc cu dumneata. Spune-mi unde te afli.

— Nu încă. Mai întâi vreau să aflu de ce te interesează uciderea lui Gillian.

— Pentru că a fost pacientă a Clinicii Waters.

— Clinica are mulți pacienți. În afară de sora mea, niciunul nu a fost înjunghiat mortal săptămâna asta. De ce a avut parte de o asemenea soartă, domnule Tobias?

— Asta încerc să aflu.

— Trebuie să ai o bănuială.

— Nu în acest moment

— Ceva tot ți-a atras atenția asupra morții lui Gillian. El ezită, apoi zise:

— O serie de alte crime.

— Crezi că Dale Gordon a fost un criminal în serie?

— Nu. Am verificat asta, spuse el sec. El are legătură doar cu moartea surorii dumitale.

— Atunci elementul comun îl constituie faptul că toate victimele au fost pacienți ai unei clinici din rețeaua Waters? Asta e răspunsul, nu-i așa?

— S-ar putea, numai că nu toate clinicile respective sunt afiliate la Waters, explică el. Una din paciente se trata la un cabinet particular. O a doua s-a dus la altă clinică privată, cu o reputație la fel de solidă ca și Waters. O asemănare izbitoare între cazul surorii dumitale gemene și un altul din Oakland, California, o constituie faptul că amândouă au fost inseminate artificial cu câteva zile înainte de asasinarea lor, ca și faptul că suspectii și-au luat viața înainte de-a putea fi interogați de către autorități.

— Doamne, zise ea cu un tremur în glas. Despre câte

crime de genul ăsta este vorba? El se abținu să răspundă. O vreme, cei doi tăcură. Ochii albaștri ai Șefului o priveau întrebător. Într-un târziu, Tobias zise:

— Pentru moment, asta-i tot ce pot spune, domnișoară Lloyd. N-ai vrea să te întâlnești cu mine și cu agentul Patterson?

— Am încercat o dată. N-a mers.

— Cine-a fost la dumneata acasă azi-dimineață?

— Nu știu cine erau. Dumneata ai aflat? I-ai întrebat?

— Să-i întreb?

— Când ați ajuns la mine acasă.

— Casa era pustie, domnișoară Lloyd.

— Plecaseră, exclamă ea. Șeful își îndreptă spatele. Plecaseră? repetă el în șoaptă. Tobias o întreabă dacă impostorii rămăseseră în casă după ieșirea ei.

— În stare de inconștiență. Pe podeaua bucătăriei, îi spusese Melina. El rumegă informația câteva clipe, apoi îi ceru să-i descrie pe cei doi. Melina îi făcu o prezentare sumară, consultându-se din ochi cu Hart în privința înălțimii și greutateii. El îi confirmă afirmațiile dând din cap.

— Am fost păcălită. La început.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, nu. Cel puțin am fost suficient de prudentă ca să plec de-acolo.

— Am găsit mare mizerie în bucătărie și urme de sânge pe covorul din dormitor. Ea îi relatează cum se tăiasă la călcâi cu o noapte în urmă.

— Dormi cu picioarele pe pernă, nu cu capul? o întreabă el.

— Poftim?

— Pe perna din dormitorul pentru oaspeți era sânge. Și un fir de păr. Presupun că amândouă aparțin colonelului Hart. Ea nu-l contrazise, nici nu-i confirmă bănuiala.

— Am citit dosarul întocmit de Lawson, domnișoară Lloyd. Știu că Hart și-a petrecut seara dinaintea asasinatului cu Gillian. Ei doi s-au mai întâlnit înainte de acea seară?

— Ai dosarul lui Lawson? Credeam că a fost clasat în mod oficial.

— Eu l-am redeschis oficial.

— Înțeleg.

— Care-i treaba? E vreo problemă?

— Ținem legătura. Melina închise și trânti telefonul, de parcă i-ar fi ars mâna.

— Ce s-a întâmplat? Șeful părea încordat ca un arc întins.

— N-or s-o lase să se odihnească în pace, zise Melina, poate mai agitată decât era necesar. Slavă Cerului că am incinerat-o. Altfel, probabil că ar fi exhumato. A, apropo, știe că ești cu mine.

— Pe cine suni acum? Ea luase din nou telefonul și formă rapid numărul.

— La Clunkers.

— Lallunkers?

CAPITOLUL 23

Am localizat-o, îi raportă Jem domnului Hancock. Oamenii mei o urmăresc chiar în clipa asta. Te rog să-i spui fratelui Gabriel că situația e sub control.

Jem era cam îmbufnat pentru că nu luase direct legătura cu fratele Gabriel, fiind nevoit să-l folosească pe Hancock drept intermediar.

— O să-l informez imediat după încheierea întâlnirii pe care o are în clipa de față, deși nu va fi surprins să afle că lucrurile au reintrat în normal. Are toată încrederea în dumneata, domnule Hennings.

— Asta-i o veste bună. Jem spera ca încrederea fratelui Gabrielsa-i atenueze amărăciunea din glas. Așa se

și întâmplă.

— E și una proastă?

— Cred că e un lucru la care fratele Gabriel ar trebui să se gândească bine înainte de a trece la fapte.

— Continuă.

— Christopher Hart e tot cu ea. Făcu o pauză, pentru impresie, apoi adăugă: Acum împart o cameră într-un motel jalnic pentru șoferi de camioane. Sunt sigur că fratele Gabriel va ajunge la aceeași concluzie ca și mine în privința incompatibilității Melinei cu Programul. Cu un aer abătut, domnul Hancock îl asigură că va transmite informația.

— Nu că aș pune la îndoială judecata fratelui Gabriel, zise Jem, deși exact asta făcea, dar mă întreb dacă e corectă o asemenea abordare conservatoare.

Mai devreme, fusese nevoit să raporteze al doilea eșec al lui Joshua. Comunicase și vestea proastă că astronautul petrecuse noaptea în casa Melinei și se luase la bătaie cu Joshua ca s-o protejeze. Atunci i se ceruse să-i supravegheze îndeaproape, dar Joshua nu mai trebuia să acționeze înainte de a-l anunța pe el. Din cauza interesului manifestat de FBI, fratele Gabriel înclina să creadă că ei ar fi greșit în materie de prudență. Jem înțelegea dorința fratelui Gabriel de a nu trezi suspiciuni, însă în ceea ce-l privea, ardea de nerăbdare să-l vadă pedepsit pe Hart, fiindcă se culcase cu logodnica lui. Și de-abia aștepta ca Melina să-și primească pedeapsa cuvenită pentru că-l respinsese cu o seară în urmă.

Domnul Hancock răspunse la sugestia lui cu o tipică afirmație neutră:

— De îndată ce fratele Gabriel se va decide în privința celei mai bune soluții menite să contribuie la rezolvarea acestei probleme, vei fi informat, domnule Hennings.

— O să fiu pregătit. Jem închise telefonul, cu senzația că scorul era strâns. Nu reputerăse o victorie deplină, însă recomandarea lui nu fusese categoric respinsă. Mai devreme sau mai târziu Hart avea să se confrunte cu situația, deși poate că nu atât de repede pe cât ar fi dorit Jem. Și sădise sămânța îndoii în legătură cu Melina. Planurile pentru participarea ei la Program riscau să fie blocate. Din punct de vedere fizic, ea era ideală. Calitățile ei morale reprezentau cu totul altă chestiune. Melina fusese dintotdeauna mai activă sexual decât Gillian. Insinua că avusese mulți amanți, recrutați chiar și dintre faimoșii săi clienți. Dacă încă nu se culcase cu Hart, era mai mult decât probabil că avea s-o facă. Gândul la cei doi îl înfuria pe Jem, mai ales de când Melina îl respinsese cu dispreț în seara precedentă și-i spusese clar că ea nu împărtășea sentimentele pe care Gillian le nutrise față de el. Probabil că-l dăduse afară fiindcă-l aștepta pe Hart. Foarte bine, Jem Hennings avea, cu siguranță, să supraviețuiască-ba chiar să prospere-și fără ea. Era, totuși, legat prin jurământ să-i aducă la cunoștință fratelui Gabriel carențele ei.

Fratele Gabriel aplica o pedeapsă rapidă pentru ticăloșie morală! Firește, spiritul și brațul Atotputernicului se aflau în spatele ei. Până la urmă atât Hart, cât și Melina aveau să primească ceea ce meritau. Între timp, n-aveau cum să scape. Șeful își miji ochii în spatele ochelarilor de soare.

— De unde știi că o să iasă?

— Nu știu. Dar clinica e închisă zilnic de la unu până la două și jumătate. Bănuiesc că în acest interval pleacă personalul la masă. El și cu Melina stăteau pe o bancă de fier, în spatele unui copac mare, ce se înveșmântase în culorile toamnei. Petice de pajiște și răzoare de flori erau legate prin alei de beton ce formau modele geometrice în

parcul de formă perfect pătrată. Amplasat în centrul unui complex medical, acesta era înconjurat, pe toate cele patru laturi, de clădiri identice cu trei etaje. Clinica Waters ocupa etajul doi al uneia dintre ele.

Bagajele îi fuseseră aduse la motel de un șofer de taxi, care nu se abținuse să nu facă o remarcă sarcastică la adresa drasticei scăderi a nivelului său de confort

— Ai rămas fără parale, este? apoi observând tăieturile și vânătăile de pe fața lui, întrebuse: Sau ai fost jefuit?

— Mi-a rămas suficient ca să te plătesc.

— Douăzeci de dolari.

— Ia treizeci și cinci, și nu m-ai văzut în viața ta.

— Patruzeci, și uit și de mama. După un duș fierbinte și după ce-și schimbă hainele, se simțise puțin mai bine, deși, la răstimpuri, obrazul care-i pulsa dureros îl împiedica să uite de rană. Deși Melina îl pansase, el considera că tăietura se închisese suficient de mult ca să nu mai fie nevoie de alt bandaj. Însă ochiul umflat nu suporta lumina soarelui nici măcar dinapoia lentilelor fumurii. Disconfortul era suficient pentru a-i justifica starea de spirit. Dar nu și-o putea explica pe cea a Melinei. De când vorbise cu Tobias, părea înnebunită de spaimă. Avea de gând să-și acopere urmele. Plătiseră camera de motel cu bani gheață. Plecaseră fără gând de întoarcere, deoarece abandonaseră mașina ei acolo.

— Dacă te aștepți la o cursă de urmărire, s-ar putea să avem necazuri, o avertizase Șeful în timp ce ascundea bagajele lor pe bancheta din spate a mașinii recent achiziționate. Clunkers, despre care vorbise ea mai devreme, se dovedise a fi o firmă prăpădită de închiriere a mașinilor. Nu aveau vehicule fabricate în ultimul deceniu, deși ofereau garanții în privința stării de funcționare și a siguranței în exploatare.

— Proprietarul de la Clunkers a fost coleg de liceu cu mine și cu Gillian, îi spusese

Melina. Am păstrat legătura, iar el îmi datorează un serviciu.

— Ce-ai făcut pentru el?

— Îți amintești de Prietena Anului din revista Playboy, de anul trecut?

— Foarte bine.

— Am escortat-o pe ea și pe însoțitorii ei când au trecut prin Dallas. Cu acest prilej i-am făcut rost fostului meu coleg de un exemplar al revistei cu autograf.

— Nu cred să fi fost prea complicat. Probabil că ea a semnat mii de exemplare.

— Nu și dacă el i-a cerut să semneze și să adauge un „Tu ești aici”.

— Aha. Când prietenul ei adusese mașina, ea intenționase să plătească pentru câteva zile în avans, dar el s-a opus categoric.

— Nici vorbă, Melina. Rezolvăm asta mai târziu. Omul o asigurase că nimeni n-o să afle de afacerea încheiată de ei în acea zi. Părăsind motelul, Șeful îi luase cheia de contact.

— Lasă-mă să conduc eu de data asta.

— Numai eu știu unde trebuie să ajungem.

— Eu conduc mai bine și mai repede. O să-mi spui tu unde mergem. Trecuse la volan, punând astfel capăt discuției. Deși orice om al legii care i-ar fi căutat numărul de înmatriculare ar fi găsit mașina parcată între două camioane din spatele motelului, în timpul drumului, ea continuase să se uite cu atenție, pe geamul aburit din spate. Acum îi scruta bănuitoare pe toți cei care traversau parcul. Neastâmpărul ei era contagios.

— În caz că va trebui să compar în vreun proces în viitorul apropiat, zise el, aș vrea să știu dacă facem ceva

ilegal.

— Nu sunt sigură. Evitarea FBI-ului e o infracțiune?

— Adică încercarea de a te eschiva pentru a nu depune mărturie?

— E o infracțiune?

— Obstrucționarea justiției este.

— Asta facem noi?

— Porți același gen de bikini. Ea întoarse repede capul.

— Ce? El și-ar fi dorit să poată citi în ochii din spatele lentilelor. Ca și atunci când fusese cu Gillian. Își amintea că voise ca Gillian să-și scoată ochelarii de soare, ca să-i poată vedea culoarea ochilor. Văzuse ochii Melinei, însă îl interesa mai mult expresia privirii.

— I-am observat când m-am dus în baie să fac duș. I-ai pus la uscat pe vergeaua perdelei. Au același model ca și cei pe care-i purta Gillian.

— Folosea același comisionar.

— Mi-am închipuit. Conversația lăncezea. Sau așa credea el. După un moment ea spuse:

— De ce naiba vorbești despre asta acum când nu știm cum să ne salvăm pielea?

— A fost doar o remarcă inofensivă. Ca să mai omorâm timpul cât așteptăm.

— Și lenjeria mea ți s-a părut cel mai potrivit subiect?

— Îl aveam în minte. N-a trebuit niciodată să dau jos lenjeria cuiva de pe vergeaua perdelei.

— N-ai mai trăit până acum cu o femeie?

— Nu.

— Nu mi-aș fi închipuit. El dădu din cap.

— Dumneata ai trăit vreodată cu un bărbat?

— Nu.

— Atunci, cât timp o să fim colegi de cameră, o să am grijă să las jos colacul closetului. Ea râse.

— Mulțumesc. E un gest foarte drăguț din partea ta. Sunetul râsului ei, înclinarea capului, arcuirea gâtului, zâmbetul... Uitându-se la ea, simțea cum i se strânge inima, și numai așa se putea stăpâni să n-o mângâie. Se bucură că semăna cu Gillian, fiindcă îi plăcuse totul la Gillian. Chipul, forma lui, părul, nuanța pielii, zâmbetul, toate îl atrăseseră. Din clipa în care o văzuse, se simțise atras irezistibil. Dar îi plăcea și Melina, și tocmai de aceea și-ar fi dorit să nu arate exact ca Gillian. Era cel puțin deconcertant și straniu să-i placă amândouă, iar ele să semene atât de mult încât să pară una și aceeași persoană. Risca să-și iasă din minți. Trebuia să-și amintească în permanență că ea nu era Gillian. Lângă el se afla acum Melina, nu Gillian, cea care se cuibărise lângă el în pat, fierbinte și satisfăcută, șoptindu-i cu voce dulce, somnoroasă:

— Șefule.

— Da.

— N-aș fi vrut să ratez asta pentru nimic în lume. El o trăsese mai aproape și-o sărutase pe umăr, fără să știe că acelea erau ultimele cuvinte pe care avea s-o audă rostindu-le. După aceea, adormiseră. A doua zi dimineată se trezise singur, dar hotărât să-i audă vocea și să-i vadă din nou chipul pe perna lui. Cât mai des posibil. Acum privea chipul. Numai că era al Melinei. I se părea tot mai greu să le separe în minte.

— Iat-o, zise Melina. Un grup de persoane îmbrăcate în halate albe părăsea clădirea prin ușile turnante.

— E doamna cu păr cărunț, nu? îmi amintesc că v-am văzut discutând după înmormântare. În timp ce o urmăreau cu privirea, Linda Croft se desprinsese de grup, îndreptându-se către o aripă a patruleterului ce servea drept garaj cu mai multe niveluri. Melina se ridică de pe bancă și pomi ca din pușcă.

— Să mergem.

Garajele erau de obicei niște locuri ce-ți dădeau fiori, iar filmele de la Hollywood le sporiseră proasta reputație, făcându-le scene ale tuturor atrocităților posibile. În afară de Linda Croft, nu se mai afla nimeni la nivelul oranj. Ea își descuia mașina când Melina și cu Hart se apropiară. Femeia tresări speriată.

— Doamnă Croft, sunt Melina Lloyd. Îți amintești? Asistenta își duse mâna durdulie la piept, vrând parcă să-și potolească bătaile inimii.

— Sigur. Domnișoara Lloyd Melina își scoase ochelarii.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Bine că ești dumneata și nu un cuțitar. Își îndreptă privirea spre Șef.

— El e Christopher Hart, zise Melina. Colonelul Hart, Linda Croft.

— Te-am văzut la înmormântare și te-am recunoscut de la emisiunile de știri, spuse ea. Îmi pare bine, domnule colonel Hart.

— Și mie.

— Ce-ai pățit la față? Dacă nu sunt prea indiscretă.

— Am fost tâlhărit aseară.

— Îngrozitor! Ți-au luat ceva?

— Puțin din mândria mea. Ea îi întoarse zâmbetul.

— Te reținem de la vreo treabă?

— Mă duc să mănânc acasă, deci am ceva timp. Trebuie să-mi hrănesc și pisicile.

— N-o să te reținem mult, o asigură Melina. Vreau doar să te întreb ceva. Ceva despre care mi-ai vorbit la înmormântarea lui Gillian. Linda Croft își înclină capul, curioasă. Melina continuă:

— Ai considerat întristător faptul că doi dintre pacienții clinicii căzuseră victime unor crime. Gillian a fost

ucisă. Copilul unui cuplu a dispărut.

— Al soților Anderson.

— Mie și colonelului Hart ni se pare foarte interesantă coincidența asta. Linda Croft își mută privirea de la unul la altul.

— Cum adică „interesantă?” Femeia devenea prudentă. N-aveau să ajungă nicăieri dacă Melina nu observa acest lucru. Însă era limpede că fusese pe fază, fiindcă schimbă imediat tactica:

— Soții Anderson trebuie să fi fost distruși. Vreau să iau legătura cu ei și să le transmit compasiunea mea pentru ce li s-a întâmplat. De-abia acum îmi dau seama cât de mult trebuie să fi suferit când le-a fost răpit copilul.

— A, mă rog...

— Așa că mă întrebam dacă ai putea să-mi spui cum să dau de ei.

— Te referi la adresa lor?

— Sau numărul de telefon.

L-aș fi căutat singură, dar nu-mi amintesc prenumele domnului Anderson. Șeful cuprinse cu brațul umerii Melinei și-o trase mai aproape de el.

— Melina, cred că, fără să vrem, am pus-o pe doamna Croit într-o situație delicată. Pricepând aluzia, ea zise:

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta. Ar însemna să încalci vreun regulament?

— Mă tem că da, răspunse femeia, evident mâhnită fiindcă nu putea să-i ajute.

N-avem voie să discutăm despre pacienții noștri sau să dăm informații. Orice imixtiune în intimitatea lor ar contraveni deontologiei profesionale. Serviciile pe care le oferim sunt de o natură atât de personală, încât probabil că înțelegeți necesitatea discreției.

— Desigur. Șeful simți trupul Melinei sprijinindu-se de el, de parcă ar fi suferit o mare deziluzie. Mi-am

închipuit că, de vreme ce presa a acordat o atenție așa de mare răpirii copilului Anderson, povestea e cunoscută de toată lumea.

— Nu, soții Anderson au fost neclintii în hotărârea lor de a nu-și divulga adresa și prenumele.

— În împrejurările date, e de înțeles motivul. Nici eu n-aș fi vrut ca asasinarea lui Gillian să fie atât de mult mediatizată. Zâmbi întristată. Numai că prea puțini oameni înțeleg dubla pierdere pe care-am suferit-o eu, a lui Gillian și-a copilului pe care l-ar fi putut avea. Odată cu ea, a murit și speranța mea de-a avea un nepot sau o nepoată. Mă gândeam că cineva care a suferit la fel de mult ar putea. Prefăcându-se sleită de puteri, făcu o pauză și trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, doamnă Croft. Iartă-mă că te-am pus într-o situație atât de delicată. Ai fost foarte amabilă că ai venit la înmormântarea lui Gillian. N-o să te mai reținem. N-aș vrea să-ți strici programul. Mulțumesc.

— La revedere, doamnă Croft, zise Șeful, atingând ușor mâna femeii. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. O conducea pe Melina spre ieșire, când Linda Croft bâigui:

— Le-am trimis periodic cărți poștale. Ei se întoarseră încet. Înainte de-a continua, Linda Croft își umezi cu nervozitate buzele.

— Mici mesaje de încurajare. Cunoașteți stilul. Fruntea sus. Viitorul e promițător. Lucruri de genul ăsta. Soții Anderson sunt atât de amabili încât îmi răspund, deci locuiesc tot la adresa pe care-o am eu. E trecută în agenda mea de acasă. Puteți merge cu mine. Casa ei se afla într-o zonă a Dallasului cunoscută sub denumirea

„Străzile M”, deoarece acolo toate numele de străzi începeau cu litera M. Era un cartier rezidențial mai vechi, dar în ultimii ani devenise iarăși modern. Pe măsură ce

pensionarii vindeau sau decedau, persoane singure și tinere familii cumpărau vechile case și le renovau. Situată între două case recent modernizate, vila Lindei Croft părea o matroană din alte vremuri ce încerca să-și păstreze demnitatea.

— Casa Albei ca Zăpada, remarcă Melina cu un aer absent, în vreme ce Șeful oprea mașina lângă trotuar. Linda Croft le făcu semn din pragul porții mici, apoi deschise ușa arcuită din față, situată între două ferestre încadrate de șipci verticale.

— Du-te dumneata. Te descurci mai bine decât mine.

— E vorba despre relația aia bărbat-femeie, zise el.

— E problema dumatăle bărbat-femeie. Mecanismul hormonal nu funcționează la fel de bine pentru toată lumea. El coborî și porni în fugă pe alee. Linda Croft dispăruse deja înăuntru, pentru a-și anunța pisicile că mama venise acasă.

— Intră, domnule colonel Hart. Pătrunse direct în camera de zi. Era plină cu fotografii de familie, pernițe pentru ace și mirosea a pisică. În timp ce aștepta, mâțele, cel puțin șase, începură să-i dea târcoale, răsucindu-și cozile în jurul gleznelor lui. Linda Croft se întoarse din spatele casei, întinzându-i o foaie liniată pentru scrisori, pe care era scrisă cu cerneală violetă o adresă.

— E împotriva regulamentului, dar domnișoara Lloyd are inima zdrobită de moartea surorii ei. După părerea mea, oamenii sunt mai importanți decât regulamentele. Poate că o discuție cu cei care au fost acolo o va ajuta.

— Melina îți mulțumește. Și eu îți rămân recunoscător. Șeful îi strânse mâna. Ea i-o reținu o clipă sau două mai mult decât permitea politețea, - îmi amintești de soțul meu.

— A fost un om norocos. Ea roși, așa cum se cuvenea.

— Era foarte frumos. Avea ceva sânge de indian. O

picătură sau două de Cherokee, adăugă ea cu un zâmbet. N-aș fi crezut că o să treacă pragul casei mele un om așa de celebru.

— Eu sunt cel care mă simt onorat. Își luă rămas-bun. În timp ce cobora pe alee, ea strigă după el:

— Ai grijă de tăietura aia, să nu rămâi cu vreo cicatrice. Șeful se sui în mașină și-i dădu Melinei hârtia, apoi rămase. O clipă privind fix prin parbriz, dincolo de capota mată și zgâriată a mașinii.

— Ce este? întrebă ea.

— Mă simt mizerabil.

— Mai vrei o aspirină?

— Nu fizic. Mă deranjează felul în care am manipulat-o.

— Înțeleg ce vrei să spui, oftă ea. E ca și cum am fi păcălit-o pe zâna bună a

Cenușăresei.

— A, mulțumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine. El porni mașina, depărtându-se de trotuar. Barul unde fusese nevoit să-și abandoneze automobilul se afla la doar câteva străzi mai încolo. Și modelul sport pe care-l avea el și rabla pe care o conducea în acel moment erau automobile, dar asta reprezenta singura seamănare dintre ele. Tânjea după viteza și ușurința cu care manevra mașina lui și era tentat să treacă pe lângă parcare unde-o lăsase, doar ca să vadă dacă se mai afla acolo în bună stare. Se îndoia că, dacă i-ar fi așteptat cineva, i-ar fi recunoscut în mașina aia, dar nu-și putea asuma riscul. Rezistând tentației, ocoli un cvartal și porni către autostradă.

— Depinde de unghiul din care privești lucrurile, zise Melina, care se gândea tot la manipularea Lindei Croft. Procedând așa, am putea preveni uciderea altei femei sau răpirea copilului altui cuplu.

— Țasta-i motivul pentru care faci investigația de una

singură? Ca să preîntâmpini alte crime?

— Nu-i un motiv suficient?

— E foarte nobil. Îi aruncă o privire. Dar ești sigură că, dincolo de chestia asta, nu se ascunde dorința de răzbunare? Cu glasul îngroșat de o hotărâre neclintită, ea răspunse:

— E și răzbunare. Cu siguranță.

— Ce-i cu gunoiul ăsta? Tobias se încruntă dezgustat. Mai văzuse în cariera lui și alte coșmelii, multe dintre ele mai dezordonate și mai murdare decât apartamentul lui Dale Gordon. Însă puține aveau un aspect atât de respingător.

— Materiale despre ziua de apoi, îi explică detectivul Lawson, în timp ce Tobias răsfoia o broșură cu copertele uzate. Era plină de ilustrații înfățișând nenorocirile care aveau să se abată peste oameni la sfârșitul lumii. Decapitări. Eviscerări. Copii străpunși de săbii.

— Gordon era obsedat de apocalipsă. Ți-am vorbit despre telefoanele pe care i le-a dat acelui personaj, fratele Gabriel. După ce plecaseră de la firma de brokeraj unde lucra Hennings, Tobias și Patterson se întâlniseră cu detectivul acasă la Melina Lloyd și-i relataseră episodul cu cei doi impostori. Mâhnit, Lawson recunoscuse că, deși Dale Gordon fusese ucigașul lui Gillian Lloyd, cazul nu i se mai părea la fel de limpede ca la început. Le sugerase celor doi agenți federali să cerceteze apartamentul lui Gordon, sperând că, în mizeria de-acolo, ei vor găsi o direcție spre care să-și îndrepte investigațiile. Lăsându-i pe ceilalți criminaliști să adune probe, cei trei plecaseră împreună la apartamentul lui Gordon.

Tobias își amintea foarte bine de predicatorul de la televizor.

— Fratele Gabriel a intrat în conflict cu unii lideri religioși. Aceștia îl acuză că ar fi șeful unei secte.

— S-ar putea, opina Lawson. N-ar fi exclus nici ca bisericile tradiționale să fie geloase pe numărul adeptilor lui. Din Europa, Asia, Africa. El nu e prezent doar aici. Poate fi întâlnit pretutindeni.

— Te-ai documentat, nu glumă. Tobias era impresionat de cercetările făcute de Lawson. Arăta ca un mardeiaș bătrân, dar în pofida acestei înfățișări, avea o minte ageră.

— Mi-a reținut atenția fascinația lui Gordon față de fratele Gabriel, explică detectivul. Consilierii care primesc apelurile telefonice la Templul din New Mexico mi-au spus că Gordon suna atât de des încât nu mai știau cum să scape de el, deși au recurs la o exprimare eufemistică. Vorbesc prea mult despre pace și iubire ca să bârfească un discipol. Mai ales unul mort. Oricum, susțineau că Gordon părea preocupat de Armagheddon.

— Nu sunt expert în culte religioase, dar avem specialiști în domeniul ăsta, spuse Tobias. Le-am citit cu regularitate rapoartele. Dale Gordon se încadrează în profilul unui sectant. Dispreț față de sine. Inadaptare socială. Fratele Gabriel trebuie să fi reprezentat pentru el atât ideea de tată, cât și aceea de salvator, un om care-l iubea și-l accepta, cu toate păcatele lui. Când i s-a alăturat, a devenit parte integrantă dintr-o mare familie de credincioși. Aceasta i-a conferit imediat lui Gordon o identitate. Devotamentul față de fratele Gabriel a devenit viața lui, excluzând orice altceva.

— Nu chiar orice altceva, zise Patterson din celălalt capăt al încăperii întunecoase. Mai tânărul agent FBI se apropie, având în mână un teanc de fotografii.

— Le-am găsit în spatele unor scânduri căzute sub pat. Probabil că le-ați trecut cu vederea, îi zise el lui Lawson. Lawson își dresă glasul cu un aer afectat. Avea aproape tot atâția ani de experiență ca și vârsta lui

Patterson. Oamenii legii din provincie îi purtau pică FBI-ului, atunci când oamenii săi veneau și le luau cazurile-mai ales unul deja clasat. Sperând ca detectivul să nu-și manifeste fățiș acest resentiment, Tobias comentă cu diplomație:

— E ușor să omiți ceva în grămada asta de gunoi. Ce-avem aici?

Întinse mâna după fotografii. Spre lauda sa, Patterson dădu și el dovadă de diplomație, împărțind teancul de poze între Tobias și Lawson.

— Nuduri de femei. Tobias le examina sumar, tot mai înfuriat pe mortul în casa căruia se aflau.

— Nu e pornografie obișnuită, nu-i așa? Nu încăpea nicio îndoială că femeile nu știuseră că erau fotografiate. Unele purtau halate scurte, de genul celor folosite pentru un consult medical. Altele n-aveau nicio haină pe ele. Toate erau tinere și păreau sănătoase.

— A făcut pozele la clinică. Lawson le vorbi despre orificiul pe care îl descoperise în peretele laboratorului.

— Astea trebuie să fi fost alte paciente. Am găsit câteva poze ca astea, cu Gillian

Lloyd, zise Lawson. Acolo, la altar.

— Altar pe dracu', spuse Patterson. Sper că Dumnezeu n-a fost într-o dispoziție milostivă când a murit nemernicul ăsta. Tobias se încruntă auzind comentariul deplasat al tânărului agent, dar nu-l dojeni.

— Să conchidem în acest caz că Gillian Lloyd nu era singura obsesie a lui

Gordon? Lawson își înălță umerii masivi.

— Ce slujbă avea Gordon la clinică? întrebă Patterson.

— Aici vine partea frumoasă. Așa înțelegea Lawson să-i avertizeze că urmau să audă ceva neplăcut.

— Gordon era androlog. N-auzisem de cuvântul ăsta.

A trebuit să-l caut în dicționar. E vorba despre tehnicieni de laborator care lucrează cu mostrele din băncile de spermă și din clinicile pentru combaterea sterilității. Se ocupă de depozitare, congelare, spălare etc, cu alte cuvinte de toate procedurile necesare pentru pregătirea spermei în scopul inseminării artificiale, de un fel sau altul. Intrauterin sau in vitro. Făcu o pauză și oftă, dându-le răgazul să-și imagineze despre ce era vorba. Având în vedere ceea ce am aflat despre el, simt că mi se face rău când mă gândesc că mânia... asta. Înțelegeți?

— Da, înțeleg. După un moment de gândire, Tobias zise: Știi ce mai înțeleg?

— Trebuie să percheziționăm clinica aia. Tobias îi aruncă o privire lui Patterson.

— Ești fruntașul clasei.

CAPITOLUL 24

Străbătând încăperea cu pași mari, George Abbott își rodea o unghie, mâncată deja până la carne.

— Nu înțeleg de ce.

— Ți-am explicat doar. Dexter Longtree măsura dimensiunile biroului fără mobilier, folosindu-se de cizmele sale ca etalon. De la vârf la călcâi, de la călcâi la vârf, parcurgea încet distanța.

— Ei bine, iartă-mă, Dexter, zise Abbott râzând nervos. Poate că eu nu comunic atât de bine cu eul meu spiritual ca dumneata. Nu cred în visuri și viziuni. Las tâmpeniile astea în grija bătrânilor tribului. Longtree înălță capul și-l privi pe Abbott cu asprime.

— Fără supărare, mormăi el.

— Fără supărare. Longtree continuă să măsoare încăperea cu pasul până când acoperi distanța dintre cei doi pereți. Scoțând un creion și o bucată de hârtie din buzunarul de la piept al cămășii, scrisese rezultatul. Era doar o aproximare, dar contribuia la întocmirea planului

primului sediu al AIA.

— Nu sugerez decât că ar trebui să-l presăm ceva mai mult, continuă Abbott.

— Nu-i nevoie să-l presăm.

— Acum are proaspătă în minte discuția cu noi. Dacă trece prea mult timp, o să uite și că a auzit vreodată de AIA. Acum e momentul să acționăm, să facem presiuni.

— Ne-am spus tot ce era de spus.

— Un tip de talia lui Hart e asaltat din stânga și din dreapta de oameni care-i cer servicii, ba una, ba alta. Să scrie o carte. Să țină un discurs. Să viziteze o școală. Să dea un autograf. El nu le poate face pe toate, așa că răspunsul la orice solicitare e negativ. Abbott plesni din palme.

— Îți spun, Dexter, doar cei care insistă obțin ceva de la el. Longtree termină de numărat bornele electrice și își făcu o însemnare pe hârtie.

— Hart nu vrea să fie rugat.

— Pe dracu', oricui îi face plăcere, îl contrazise Abbott, atacând altă unghie. Am putea să ne ducem la Houston. Să plecăm mâine. Sau cel târziu poimâine. Va trebui să mergem cu mașina. N-avem bani pentru avion. Poate o să petrecem o noapte pe drum, și la dus, și la întors. O să-l invităm la masă. Într-un loc drăguț. Cu fețe de masă albe, vin alb, tot tacâmul. Să-l convingem că nu suntem sălbatici. Apoi o să-i adresăm rugămintea. Îi aruncă o privire lui Longtree. Presupun că nu vrei să-ți tai părul. Longtree ascultase planul lui George abia stăpânindu-și râsul.

— Ar fi o călătorie inutilă, George. Christopher Hart va veni la noi. Abbott își depărta mâna de la gură.

— Va veni la noi? La noi? vorbim despre același tip? Vocea lui căpătă o notă stridentă. De-abia aștepta să scape de noi. Longtree îi ghicise gândurile lui Abbott. El credea

că tot ce spunea lumea despre Dexter Longtree nu era probabil o minciună, că bârfele aveau un sâmbure de adevăr. În majoritatea cazurilor, șeful Longtree reprezenta o forță de care trebuia să se țină seama. Era puternic. Pătimaș. Hotărât. Autoritar. Însă uneori o lua puțin razna. Avea o pană în minus la boneta de războinic. O săgeată aruncată dintr-o tolă plină. Ceilalți își loveau tâmplele și își scuturau capul cu un aer întristat.

— Asta-i tragedia, explicau bătrânii. Uneori îl mai tulbură. Deși Abbott era elev când se întâmplase, auzise cum înnebunise Longtree. Își revenise treptat și cu multă suferință, dar părea predispus la recidive. Fără îndoială că Abbott credea că în acel moment avea o astfel de criză, în fond, putea să creadă ce dorea.

— George, nimic din ce-am spune noi nu l-ar convinge pe Christopher Hart să ni se alăture. Va lua decizia când va fi pregătit. Doar el. Va veni de undeva din sinea lui. Dar Abbott nu-l asculta. Se gândea deja la altceva.

— Am putea majora avansul. Să-i mărim onorariul.

— Oferta noastră a fost rezonabilă și corectă.

— Poate ar trebui să-i acordăm o primă, ca la atleții profesioniști. Nu știu de unde-o să găsim bani. Cheltuielile cu locul ăsta aproape că ne vor lichida contul. Poate că ar trebui să amânăm închiderea spațiului.

— În cazul lui Hart, nu banii sunt problema.

— Nu, în cazul lui Hart problema e că nu vrea să fie indian. Abbott scuipă o așchie de unghie de pe vârful limbii. Pe dinafară poate părea indian, dar în inima lui e alb. Mi-ar plăcea să-i spun ticălosului ăsta îngâmfat să se ducă-n mă-sa.

O umbră de zâmbet alunecă peste chipul lui Longtree.

— Bună idee, George. Foarte convingătoare. Sunt

sigur că în felul acesta l-am atrage de partea noastră. Iritat, Abbott lovi cu piciorul o cutie goală de răcoritoare, pe care fostul locatar o uitase acolo, făcând-o să se rostogolească cu zgomot pe podeaua goală. Ai dreptate. Avem nevoie de încrezutul ăla. Asta mă face să revin la ideea mea inițială. Să-l presăm. Să facem apel la conștiința lui.

— Christopher Hart e un om cu conștiința curată. Din nou, Abbott îi nesocoti vorbele.

— Ce zici de asta? Ne gândim la un stimulent material care nu ne-ar costa nimic pe moment. O casă în rate, sau o mașină Asta e! O mașină. Poate că vorbim cu Fred Eagle ca firma lui să ne doneze o mașină nouă.

— Ți-ai dori un purtător de cuvânt care a trebuit să fie mituit? Corupția din rezervații, privind jocurile de noroc și contractele de construcții, era una dintre problemele aflate pe agenda de lucru a grupului. De altfel, Hart n-ar putea fi mituit. Abbott își aruncă mâinile în sus, declarându-se învins.

— Atunci ce propui?

— Să mergem direct la agenția imobiliară și să depunem banii pentru închirierea acestui spațiu înainte să fie revendicat de alții.

— Fără un angajament al lui Hart? Vrei să pornim treaba fără el?

— Avem asigurat sprijinul lui, George.

— De unde știi?

— Știu.

— Dintr-o viziune de-a dumitale? Insensibil la înțepăturile lui, Longtree pomi spre ieșire.

— Eu știu. Colonelul Hart nu știe. Dar va afla. Curând.

Jem Hennings coborî din mașină, răspunzând vag la salutul angajatului din parcare. Portarul în uniformă o luă

înainte și-i ținu ușa deschisă. Jem îi mulțumi cu o înclinare a capului, apoi reacționa cu întârziere.

— Cine ești dumneata? Un nou angajat?

— E prima mea zi de lucru, domnule. Mă numesc Harry Clemmet.

— Sunt Jem Hennings. De la etajul șaptesprezece, apartamentul D.

— Da, domnule Hennings. Vă rog să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva.

Deja mă perie pentru un bacșiș gras de Crăciun, își zise Jem, continuându-și drumul prin hol. Se afla la jumătatea drumului spre ascensor când îl strigă Harry.

— Sunteți un om foarte norocos, domnule Hennings. Jem nu se simțea deosebit de norocos în acea zi. De fapt, nu fusese deloc o zi plăcută. Era preocupat și n-avea niciun chef de conversație cu personalul de serviciu. Dar nu se știa niciodată când ar fi putut avea nevoie de vreun ajutor. Se întoarse. Portarul rânjea la el cu toată gura.

— Norocos?

— Da, domnule. V-am cunoscut logodnica. Nu-i spusese Harry zâmbărețul că era în prima lui zi de lucru? Jem se întoarse încet înapoi.

— Cum puteai s-o cunoști? Unde-ai întâlnit-o, Harry? Simțind că ceva nu era în regulă, noul portar îngăimă:

— În... În după-amiaza asta. Când a trecut pe-aici să ia niște lucruri pentru dumneavoastră.

După ce părăsi blocul turn unde locuia Jem, Șeful anunță că trebuia să ajungă la o înțelegere.

— În legătură cu ce? întrebă ea.

— Cu cazarea. M-am săturat de moteluri proaste și ieftine, Melina.

— Dar ai stat doar într-unul.

— Ceea ce e deja prea mult.

— Și era curat.

— Ceea ce nu mi se pare o minune. Se instalară într-un apartament de hotel, tot modest după standardele lui, dar cu câteva trepte mai sus față de motelul de pe autostradă.

— N-ai folosit o carte de credit, nu? îl întrebă ea după ce revenise de la recepție.

— Bani gheață. Receptionerul m-a întrebat care e numărul mașinii.

— Îl știi?

— Nu. I-am dat unul fictiv, dar el n-a verificat.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a urât ședere plăcută. Crede că am venit aici pentru o escapadă amoroasă. Un nebun. Evident. Fiindcă receptionerulle repartiza o cameră cu un singur pat dublu. Niciunul din ei nu remarcă asta. În funcție de turnura pe care o vor lua evenimentele acelei seri, era posibil să nu rămână peste noapte acolo. Dacă totuși înnoptau la hotel, exista o canapea în salon. Ea ar fi dormit acolo. Pentru că era deprimant să-și petreacă noaptea în aceeași cameră cu Șeful din mai multe motive, la care se gândea cu jenă. Date fiind împrejurările, până și ideea intimității cu el părea nepotrivită. Ironia sortii făcea ca aceleași circumstanțe să-i readucă pe amândoi acolo. Cine putea contesta că era atrăgător? Până și respectabila Linda Croft fusese impresionată de farmecul lui natural.

Oricărei femei aflate în imediata lui apropiere i-ar fi trecut prin minte câteva idei romantice, chiar dacă probabilitatea de a le pune în practică era nulă. Desigur, intimitatea dintre ea și Șef nu intra în discuție. În acel moment. În acea situație. Și ținând seama de identitatea fiecăruia dintre ei.

— Simt nevoia să mă răcoresc, zise ea îndreptându-se spre camera de baie.

Când ieși după câteva minute, îl găsi pe Șef așezat pe marginea patului, uitându-se la televizor. Îi făcu semn să se

apropie și mări volumul sunetului.

— Nu ăsta-i tipul? Ea se așează lângă el.

— Ba da. Chipul fratelui Gabriel umplea ecranul televizorului. Era prezentat în cea mai favorabilă lumină. Îmbrăcat într-un costum crem închis, cu o cămașă bleu și cravată asortată, părea să iradieze puritate trupească și sufletească. O flacără lăuntrică îi lumina ochii verzi.

— Frumos, nu?

— Așa s-ar părea. Dacă-ți place genul de englez blond. Ea se încruntă ironic la el, apoi urmărește ceea ce spunea fratele Gabriel.

„Vă simțiți răătăciți și singuri chiar printre cei care pretind că vă iubesc. Înțeleg acest sentiment de înstrăinare. Părinții voștri nu sunt niciodată mulțumiți de voi. Pretențiile șefilor voștri sunt exagerate. Copiii nu vă respectă. Așa-zisii voștri prieteni vă ponegresc și vă trădează. Uneori, chiar și partenerii voștri de viață vă ridiculizează și vă fac să vă simțiți neînsemnați. Ascultați-mă, zise el, coborându-și vocea gravă la un ton și mai jos, confidențial. Mă ascultați, copiii mei? Dacă auziți sunetul vocii mele, percepeți glasul celui care vă iubește cu adevărat. Ascultați ce vă spun, fiindcă de asta depinde viitorul vostru în eternitate”.

Făcu o pauză retorică, apoi continuă, accentuând cuvintele. „Pentru mine nu sunteți neînsemnați. Eu vă iubesc. Nu-mi doresc decât să vă apăr de disprețul celorlalți. Al părinților, al șefilor, profesorilor, prietenilor, soțiilor, soților, ale căror declarații de iubire sunt false. False, sublinie el.

Vreau să vă aduc la mine și să vă adopt în familia mea. Ea e mare, într-adevăr. Numără deja milioane de membri. Dar am păstrat locuri pentru voi. Doar pentru voi. Locurile voastre speciale vor rămâne neocupate dacă nu le acceptați. Știu ce gândiți. Cum poate fratele Gabriel să mă

cunoască pe mine? Ascultați ce vă spun. Aceste îndoieli sunt prășila diavolului. Nu le păstrați în voi. Alungați-le! Fiica mea, fiule, iubitor, spuse el încet, eu vă cunosc. Vreau să edificăm împreună noua ordine mondială”.

— „Noua ordine mondială?” Ce înseamnă asta?

— Șșt. Melina îi făcu semn să tacă. Ascultară emisiunea până la capăt, când fratele Gabriel rosti o rugăciune de binecuvântare plină de înflorituri retorice. Pe ecran apăru o adresă de E-mail și una de Internet, suprapuse peste imaginea Templului, cu un apus strălucitor de soare în fundal. Telespectatorii erau îndemnați să-și procure lucrări de documentare.

— Care de bună seamă oferă răspunsuri la toate problemele vieții.

— Da. Mă întreb de unde le-a obținut, adăugă Șeful, reducând volumul sunetului.

— Se adresează celor de teapa lui Dale Gordon răspândiți în toată lumea.

— Și multor altora, Melina. Și printre cei angrenați în programul spațial există câțiva care pretind că el le-ar fi schimbat viețile.

— Glumești!

— Fiica unuia dintre colegii mei e înscrisă la școala lui.

— Cum poate o persoană inteligentă să admită ideea că un singur om deține toate răspunsurile?

— Simplu, zise el, dând din umeri. Le spune ce vor ei să audă. Invocă cele mai rele temeri ale lor-refuzul și neacceptarea. Doar el le înțelege valoarea. Este singurul care-i prețuiește. Dacă ei i se alătură, vor face parte din elită.

— Incredibil. Însăpăimântător.

— Nu chiar incredibil, dar cu siguranță însăpăimântător. Multă lume și-a închipuit că Hitler avea

dreptate. El e exemplul perfect al puterii pe care un om o poate exercita asupra minților multora. Dar gândește-te la toți liderii mai mărunți de secte care au devenit între timp cunoscuți. Melina își frecă înfiorată brațele, dar nu din cauza temperaturii scăzute din încăpere. Tipul ăsta nu se consideră un profet sau un pastor. El e zeitatea doctrinei lui. El deține secretul vieții și, dacă-l urmezi, îi devansezi pe toți ceilalți. Ea pufni cu dispreț la auzul acestei idei.

— Undeva pe drumul său, el l-a ocolit cu totul pe Dumnezeu.

— Ești credincioasă, Melina? Calmul vocii lui îi reținu atenția. Răspunse cu solemnitate:

— Da. Dumneata nu ești?

— Eu cred în știință. După ce cântări o clipă spusele lui, ea îl întrebă dacă dorise dintotdeauna să fie astronaut.

— De când mă știu am fost fascinat de spațiul cosmic, am vrut să învăț cât mai multe despre planete și Lună, despre constelații. În adolescență obișnuiam să ies pe furiș noaptea din casă și să mă duc cu bicicleta la periferia orașului, acolo unde cerni era senin. Cercetam stelele ceasuri întregi, sperând să zăresc un meteorit, un balon meteorologic sau un satelit. Primii astronauți au fost eroii mei. Prin urmare, cred că se poate spune că, în străfundul minții mele, mi-am dorit dintotdeauna să fiu cosmonaut. Însă nu-mi închipuiam că am vreo șansă.

— De ce?

— Până la absolvirea liceului, am trăit într-o rezervație.

— Și?

— Și perspectivele erau limitate.

— Atunci de ce nu faci ceva în sensul ăsta? El o privi cu atenție.

— În ce sens?

— Să te alături acelui grup de sprijin. Șeful se

încruntă. Spune, ce te împiedică? Longbush ăla?

— Longtree.

— Îi pui la îndoială integritatea?

— Parțial. El scutură din umeri, încercând parcă să scape de povara întrebărilor ei. Nu știu.

— Dacă nu știi, poate că ar trebui să afli.

— Nu-i vorba doar despre el.

— Atunci despre ce? Nu-ți dau bani destui?

— Nici asta. Mi-au spus că sunt liber să fac și altceva, câtă vreme interesele mele nu intră în conflict cu politica lor.

— Mie mi se pare că n-ai decât de câștigat.

— De ce discutăm despre asta? Întrebă el arțăgos. Eu m-am hotărât. I-am refuzat.

— Dar nu ești mulțumit de decizia dumitale.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că mă repezi. De ce ești așa țăfnos, Șefule? Dacă ai luat o hotărâre în deplină cunoștință de cauză, de ce te încrunți la mine când vorbesc despre asta? Melina îl privi provocator, iar el fu incapabil să se uite în ochii ei. Ți-e teamă că te vor dezamăgi, că te vor părăsi? Apoi, cu o voce mai blândă, întrebă. Sau îți închipui că n-o să te ridici la înălțimea așteptărilor lor? El ridică din sprâncene și fluieră încet.

— Oho! Arunci cu săgeți otrăvite, Melina.

— Ha, ha. Ce umor indian. Îl privi cercetător câteva clipe. Asta e, nu-i așa?

— Asta, care?

— Ești un tip supradotat care detestă eșecul, Șefule, spuse ea, pe un ton de blândă mustrare. Ar trebui să-ți îngădui câteva mici eșecuri și să-ți dezvolti toleranța față de propria persoană atunci când faci o greșală. El se aplecă, apropiindu-și fața de a ei.

— Dumneata ai făcut-o?

— Ce?
— Ai fost îngăduitoare față de tine? Ea inspiră adânc.
— Fiindcă am inversat rolurile în seara aia?
— Ai făcut-o? După o vreme, ea zise:
— Depun eforturi în acest sens. Dar e greu și, până în prezent, complexul de vinovăție s-a dovedit mai puternic.
— Îți admir sinceritatea.
— Mulțumesc.
— Atunci îți propun să schimbăm subiectul
— N-am nimic împotrivă. Șeful își îndreptă încet spatele.

— Când mă aflu în cosmos, la ultima mea misiune, am spus o rugăciune. Ea rămăsese nemișcată, ascultându-l cu atenție. El dădu jenat din umeri. De fapt, cred că nu prea era o rugăciune. Nu ceva de genul ăsta, zise, făcând semn cu capul spre televizor. Nimic din ce se-aude în mod obișnuit la biserică. Restul echipajului dormea. Eu mă uitam afară. La tot ce mă înconjura. Era ceva atât de vast, de Făcu o pauză, incapabil să găsească cuvintele potrivite pentru a desene întinderea universului. Eatât de frumos, Melina. Prin comparație, mă făcea să mă simt inutil. Mic și neînsemnat Dar în același timp... legat Legat de ceva chiar mai copleșitor decât însuși spațiul cosmic. Cum ar fi Dumnezeu!, bănuiesc. Așa că eu, of, am rostit în minte, înțelegi, un fel de mică rugă de mulțumire pentru că era acolo și fiindcă eu fusesem ales pentru a privi o imagine mica, rarefiată a sa. După o clipă, ridica privirea spre ea. Asta e.

— E de-ajuns. Ea strânse din pleoape, pentru a ține în frâu lacrimile ce amenințau să-i inunde ochii, și înghiți nodul din gât. Sub nicio formă n-ar fi dorit să-l pună într-o situație delicată după ce el își deschisese sufletul în fața ei. Simțea nevoia să-i spună că era măgulită pentru că el îi împărtășise o amintire atât de intimă, însă n-o făcu. Voia

să-i atingă obrazul aspru și să-l asigure că nu trebuie să se simtă rușinat fiindcă avusese o revelație, dar se abținu. Iar să-l atingă ar fi fost riscant din mai multe puncte de vedere. În schimb, zise încet:

— Poți să te bizui pe știință și, în același timp să fii credincios, Șefule.

— Da. Probabil. Își dresе glasul și se ridică în picioare, se duse la marginea patului, apoi se propti în tăblie și se întinse pe cuvertură, fără să se descalțe. Își scoase telefonul mobil și sună la biroul lui, apoi la casa din Houston, dar nu primi răspuns la niciunul dintre mesaje. Mai dădu un telefon la hotelul Mansion și întreabă dacă exista vreun mesaj pentru el. Asculta. Simțind că se uita la ea, Melina îi aruncă o privire peste umăr. El închise telefonul.

— Tobias.

— Te-a căutat?

— Probabil că Lawson i-a spus unde stau. Mi-a lăsat vorbă să-l sun cât mai curând posibil. Spunea că e ceva urgent.

— Ai de gând să-i telefonezi? El clătină din cap.

— Dacă o fac, mă implic oficial într-o anchetă a FBI-ului. Mai devreme sau mai târziu, presa o să afle. Aș prefera să acționez neoficial. Dar poate că ar trebui să păstrăm numărul pe care l-a lăsat pentru orice eventualitate. Când îi citi numărul, ea spuse:

— E numărul lui de telefon mobil.

— Ți-l amintești?

— Mă pricep la așa ceva. Asta îmi amintește că în memoria telefonului lui Jem erau introduse mai multe numere. Unele erau inscripționate. Altele, nu. Mi le-am notat repede, în caz că mă lasă memoria. Le putem verifica mai târziu. Poate că unul dintre ele o să ne ajute să aflăm de ce m-a atacat.

— Deci crezi că Hennings a tras cu urechea la conversația ta, atunci când ai stabilit întâlnirea cu Tobias?

— Nu putea fi altcineva. Trebuie să fi fost Jem.

— Numai dacă nu ți s-au interceptat convorbirile telefonice. Asta era o idee alarmantă.

— De către cine? De ce?

— Nu spun că așa s-a întâmplat. Acum fac pe avocatul diavolului, enunțând câteva posibilități. Ea se gândi o clipă, apoi dădu cu încapățănare din cap.

— Jem e implicat. Știu asta.

— Intuiție feminină?

— Poate că da, însă e o senzație foarte puternică. Din dimineața în care a fost descoperit cadavrul, el s-a purtat foarte ciudat. Amintește-ți că la biroul lui Lawson a pretins că s-a opus dintotdeauna inseminării artificiale. Gillian îmi spusese exact contrariul. Că de fapt Jem o îmboldea să aibă un copil. Așa că fie a mințit-o pe ea, fie pe noi. O vreme, rămase cu privirea pierdută.

— Altceva? insistă Șeful.

— Minte în legătură cu logodna. Gillian mi-ar fi spus dacă aveau de gând să se căsătorească. Sunt absolut sigură de asta. Jem mi-a prezentat niște scuze neconvingătoare cu privire la motivul pentru care își juraseră să păstreze secretul, însă mințea.

— Dacă minte în privința logodnei, ce altceva mai încearcă să ascundă?

— Exact asta mă îngrijorează.

— E posibil să fie răspunzător în vreun fel de uciderea ei?

— Detest un asemenea gând, dar mi-a trecut prin minte, recunosc eu ea.

Expresia care apărură pe chipul Șefului o făcu să se bucure că nu se număra printre dușmanii lui. Spera să nu ajungă niciodată în postura asta. Pielea părea să i se fi

întins pe oasele feței, scoțând și mai mult în evidență tăieturile și vânătăile.

— Te dor rănilor?

— N-am nimic.

— Ești sigur?

— Da. El o cântări cu privirea. Poate că ți-ai ratat vocația.

— De infirmieră?

— De anchetator. Să-l informez pe Tobias despre rezervele tale?

— Cum vrei. Melina se întinse pe partea opusă a patului și își trase perna sub cap. Doamne, mă simt epuizată!

— Munca de detectiv e o treabă obositoare. În apartamentul lui Jem fusese teribil de nervoasă, așteptându-se să apară fie el, fie poliția. Riscase să fie arestată pentru că intrase acolo, dar acțiunea se dovedise a fi o pierdere de timp.

— Speram să ajung la vreun rezultat. Dacă Jem Hennings are o latură întunecată, și-o ascunde bine. Sunt sigură că în apartamentul lui nu exista nicio probă care să indice vreo legătură cu ucigași plătiți sau ce-or fi fost indivizii care-au venit azi-dimineață la mine acasă.

— Ceva de citit?

— *Forbes*, *Money*, *Robb Report*, reviste pe care te aștepti să le găsești la un agent de bursă. Niciun calendar, agendă, registru de adrese ori listă de telefoane. Nici chitanțe sau bilete. De fapt, nu exista nicio bucată de hârtie. Locul era curat ca lacrima.

— I se potrivește. Așa trebuie să arate o locuință de burlac.

— Am fost o dată acolo cu Gillian, la cină. Am observat atunci că totul lucea de curățenie. Bucătăria lui părea un laborator. În primul moment am pus asta pe

seama faptului că avea o prietenă. Însă e limpede că așa trăiește de obicei.

— Mai degrabă își impusese să creadă că-l iubea. Se opri și dădu din cap cu tristețe.

— Totdeauna l-am considerat un tip nervos și constipat, dar acum, după ce am aflat mai multe despre el, nu-mi dau seama cum de-a putut s-o atragă pe Gillian.

— Ea îl iubea? Ea se gândi puțin înainte de a-i răspunde și își alese cu grijă cuvintele:

— Mai degrabă își impusese să creadă că-l iubește.

— De ce?

— Zău, Șefule, îmi vine greu să discut cu dumneata viața amoroasă a lui Gillian.

— N-am dreptul s-o cunosc? Am petrecut o noapte împreună. Ce s-a întâmplat între noi nu mi s-a părut a fi sordid. Nu-mi place să consider asta drept o înșelătorie.

— Muștrări de conștiință?

— Din cauza lui Hennings? Nu. Dacă Gillian l-ar fi iubit cu adevărat, atunci, da. Dar nu cred asta, așa că nu se pune problema, zise el hotărât.

— Ea se apropia de patruzeci de ani, ceea ce, să recunoaștem, pentru o femeie e ca un telefon ce dă deșteptarea. E momentul bilanțului. Cred că Gillian vedea în Jem ultima sa șansă de-a stabili o relație adevărată.

— Nu mi se pare un motiv prea serios.

— De fapt, nu prea stă în picioare.

— I-ai împărtășit rezervele tale în privința lui Hennings? o întrebă el.

— Deseori. Chiar și în ziua aia, în timpul mesei.

— Aș vrea să știu ce era în mintea ei în noaptea aceea, zise el calm. Și-a exprimat vreun regret când a ajuns acasă? Ea întoarse capul spre el. Ochii lui albaștri o sfredeleau.

— Nu-ți pot spune secretele ei, Șefule.

— Nu sunt secrete. Eu am fost acolo.

— Atunci dumneata...

— Dar vreau să aud ce-a spus. Ai afirmat mai devreme că se simțise foarte bine. Ți-a zis că am făcut duș împreună?

— Nu. De fapt, a intrat sub duș imediat ce-a ajuns acasă.

— N-am făcut duș împreună. Ea se uită la Șef cu o disperare amestecată cu furie.

— A, înțeleg. A fost o capcană. Ai vrut să verifici cât știu eu în realitate.

— Îmi pare rău.

— Du-te dracului! Ea încercă să se ridice, dar el îi prinse mâna, reținând-o pe pat.

— Te rog, Melina. Vorbește-mi. Spune-mi ce gândea ea. Te rog.

El voia să afle ce simțise Gillian în noaptea aia, dar ea intuise și nevoia lui de a ști. Probabil că avea legătură cu motivele care-l determinaseră să se implice în continuare, deși, în orice moment s-ar fi putut retrage, lăsând-o să investigheze singură crima. De aceea, hotărî că el merita să cunoască câteva din gândurile lui Gillian. Dar nu putea discuta despre asta în timp ce-l privea, așa că își trase mâna și întoarse capul pe pernă, uitându-se în tavan.

— Mi-a spus că nu a fost sedusă, ci dimpotrivă, ea a preluat inițiativa. Așa îți amintești și dumneata? Simți încuviințarea lui. Se temea să nu te dezamăgească din cauza asta. Îl simți din nou clătinând din cap înainte de a rosti cu o voce răgușită:

— N-a fost cazul.

— Atunci e bine. El aștepta mai mult. Când ezitarea ei de-a continua deveni evidentă, el o întrebă:

— Ce mai e, Melina?

— Șefule...

— Te rog. Ea inspiră adânc, apoi expulza brusc aerul:
— Bărbații... s-ar putea...
— Continuă. Bărbații s-ar putea.
— Făli.
— Cu ce? Ea râse încet.
— Cu totul.
— Mai exact?
— Știi bine. Îl fixă cu privirea, apoi se uită din nou în tavan.

— De câte ori a...
— Aha. Pe urmă, după o scurtă pauză: Gillian ți-a spus de câte ori?
— Nu explicit.
— De mai multe ori.
— Am bănuțit.

— Atunci cum putea să fie îndrăgostită de Hennings?
Ea îi aruncă rapid o privire. Adică, o persoană poate greși o dată, Melina. Să acționeze sub imperiul momentului și să regrete imediat. Să-și zică: O, Doamne, ce-am făcut? și să fie cuprinsă de remușcări. N-a fost așa. Ți-a spus Gillian cât de...

— Șefule, te rog să încetezi.
— ...intensă a fost trăirea aia? Cum nu mă puteam sătura de ea? Ochii lui ardeau când o priveau peste patul care, dintr-odată, devenise prea îngust pentru ea.

Tulburată, se ridică în capul oaselor, puse picioarele pe podea și-i întoarse spatele. Se uită la ceasul de la mână.

— Probabil că o fi ajuns acasă. Ar trebui să plecăm. Se ridică de pe pat și începuseră să-și adune lucrurile. Ia-ți bagajele. S-ar putea să nu ne mai întoarcem aici.

În timp ce-și strângeau hainele în tăcere, percepeau ecourile tăcute ale subiectelor pe care le discutaseră și ale multor lucruri ce rămăseseră nerostite. După ce termină, Melina verifică dacă nu uitase nimic, apoi se apropie de

ușă, cu amândouă mâinile ocupate.

— O deschid eu. Șeful veni în spatele ei. Aproape, întinzându-se pe lângă ea, puse mâna pe clantă, dar n-o apăsă. Melina. Ea îi simțea respirația în păr și căldura trupului pe spinare.

— Ai cunoscut-o pe Gillian mai bine ca oricine. Ea dădu scurt din cap.

— Cum ar fi putut să-l iubească pe Hennings și să se culce cu mine?

Trecu mult timp până să-și regăsească glasul, și chiar și-atunci de-abia se auzi.

— Nu putea. În seara aia n-a fost vorba despre Jem. Sau despre inseminare. Sau despre dorința de-a avea un copil. N-a pomenit decât de dumneata.

El se aplecă ușor în față, până când ea simți mai mult decât căldura trupului său pe spinare; îl simți pe el.

— Aveam nevoie să aud asta.

— Nu, Șefule, îl imploră ea cu o șoptă răgușită.

— Ce?

— Nu uita că eu sunt Melina. Nu Gillian.

CAPITOLUL 25

Tony și Candace Anderson locuiau într-un cartier elegant din nordul Dallasului, cu peluze bine întreținute. Fiecare garaj avea cel puțin două vehicule, dintre care unul era o camionetă. Proprietarii de case din această zonă își puteau permite să-și dea copiii la școli particulare, să schieze în vacanță la Vai! și să frecventeze clubul select din apropiere.

— Frumoasă zonă, remarcă Șeful.

— Hm. Probabil că Melina nu observase. Se temea de primirea pe care soții Anderson ar fi putut să le-o rezerve. Așteptaseră până spre sfârșitul după-amiezii înainte de a veni acolo, deoarece era mai sigur că îi vor găsi pe amândoi acasă. Casa lor, cu o arhitectură modernă, era

amplasată la capătul unei fundături scurte. Aleea îi conduse pe Șef și pe Melina în fața unei uși, construită mai ales din sticlă tăiată oblic, astfel că-l văzură pe Tony Anderson apropiindu-se înainte de-a deschide ușa. În interiorul casei latră un câine, însă fără tragere de inimă și deloc amenințător.

— Domnul Anderson? Întrebă Melina.

— Eu sunt.

Era de înălțime potrivită cu o înfățișare mai puțin obișnuită. Tenul lui sugera că petrecuse mult timp în aer liber; trupul lui zvelt, athletic ducea cu gândul la practicarea tenisului sau golfului. Amicauar cu prudență, îi privi pe amândoi întrebător.

— Numele meu e Melina Lloyd. Domnul e Christopher Hart. Anderson se uită la bărbatul de lângă ea, chipul său bătut de vânt exprimând deopotrivă surpriza și curiozitatea.

— Astronautul?

— Tony! Candace Anderson ar fi putut fi șefa galeriei echipei Dallas Cowboys. Avea și silueta, și chipul și ochii mari ca de căprioara. Purta niște blugi ponosiți, rupți la genunchi, și o bluză tricotată, ce-i ajungea până la talia îngustă. Însă cu toată frumusețea ei, chipul purta amprenta tristeții, iar ochii de căprioară aveau o privire rănită. Veni timid spre soțul ei și rămase aproape de el, de parcă ar fi căutat apărare și sprijin.

— În primul moment n-am știut de unde să te iau, îi spuse Tony Anderson.

— Încântat de cunoștință. Tony părea plăcut impresionat că-i strângea mâna, dar și surprins.

— Ah, ea e soția mea, Candace. Candace, domnul Christopher Hart. Și domnișoara... Scuze.

— Lloyd. Melina Lloyd. Putem să vă răpim câteva minute? Ne pare extrem de rău că nu v-am anunțat înainte

de-a veni încoace. Dar mă temeam că n-ați fi acceptat să ne întâlnim dacă vă sunam în prealabil.

— Pentru ce să ne întâlnim? Vocea lui Tony Anderson deveni brusc tăioasă, ceea ce însemna că înțelesese deja motivul vizitei lor. Își puse protector brațul în jurul lui Candace. Melina zise:

— În legătură cu răpirea fiului dumneavoastră. Candace își lăsă bărbia în piept. Orice urmă de amicitie dispăru din atitudinea lui Tony. Deveni ostil.

— Ești reporter, domnișoară Lloyd?

— Nu, sunt o victimă. Sau cel puțin sora mea a fost. A murit asasinată în urmă cu câteva zile.

— Am citit despre asta în ziare. Candace înalță capul și se uită la Melina.

— Era sora dumatăle geamănă.

— Da. Eu cred că între răpirea fiului dumatăle și uciderea surorii mele există o legătură. Candace o privi curioasă.

— Și Gillian a fost pacienta Clinicii Waters.

— Asta e? Asta-i legătura? întrebă Tony cu asprime. Întinse mâna spre ușă. Mă îndoiesc. Șeful făcu un pas înainte.

— Vă rog, am putea să intrăm? Celebritatea avea avantajele ei. Rareori își exploata faima, dar în acel moment se simțea îndreptățit s-o facă.

— Vă rog. E foarte important pentru Melina. Poate că și pentru dumneavoastră.

— N-o să stăm mult, adăugă ea. Tony se uită la Candace, care dădu încet din cap. Cei doi îi conduseră într-o cameră aflată în vecinătatea bucătăriei. Se vedea că tocmai terminaseră de cinat. Farfuriile se aflau încă pe masă. Încăperea în care intrară era confortabilă, cu un televizor cu ecran mare, rafturi pline cu cărți și un retriever auriu, care stătea încolăcit pe covorașul din fața

șemineului. Câinele se uită alene la Șef și Melina, apoi își continuă moțăiala. În timp ce luau loc, Tony închise televizorul. El se așează pe canapea lângă soția lui și-i cuprinse mâna între palmele sale. Încrezătoare, ea își vârî umărul sub brațul lui. Păreau foarte devotați unul altuia. Cu excepția durerii vizibile pricinuite de pierderea suferită, Șeful îi invidia. Îi plăcea acea cameră confortabilă, câinele, evidenta intimitate fizică și sentimentală dintre cei doi soți. La fiecare gest al ei, bărbatul reacționa cu o armonioasă mișcare de răspuns, de parcă trupurile lor s-ar fi deprins să se regleze unul după celălalt fără efort. Puteau comunica printr-o privire. O atingere părea grăitoare. Relația lor era într-adevăr de invidiat.

În acel moment, Șeful se gândi la sine. Ca să ajungi să punici cu altă persoană la un asemenea nivel, trebuia să renunți la toate zidurile de apărare. Tony deschise discuția:

— Nu ne face nicio plăcere să discutăm cu străinii despre răpirea lui Anthony. Exceptând cazul în care cineva ar deține informații ce ne-ar putea ajuta să-l găsim.

— Din nefericire, mă aflu aici ca să caut mai multe informații decât pot să dezvălui, recunosc Melina.

— Nu știu cum te-am putea ajuta.

— Sora mea Gillian a fost inseminată artificial la Clinica Waters, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de uciderea ei. Colonelul Hart și cu mine credem că există o legătură între crime și clinică. Tony se întoarse către Șef:

— Ce loc ocupi dumneata în toată povestea asta?

— Bună întrebare. Am petrecut aproape toată noaptea cu Gillian. Ea a plecat din camera mea foarte târziu și a fost ucisă cu puțin timp înaintea zorilor.

Tony părea jenat să-i pună întrebarea, dar Candace o

formulă:

— Dumneata ai fost donatorul ei de spermă, domnule colonel Hart?

— Spune-mi Șefiul. Nu, n-am fost eu.

— Sora mea a recurs la un donator anonim, explică Melina. Iartă-mi lipsa de delicatețe, dar trebuie să întreb:

Pentru a-l concepe pe Anthony a fost folosită sperma dumată?

— Nu mă deranjează întrebarea, răspunse Tony. Mi-am pierdut de mult timp senzația de rușine. Din clipa în care un cuplu intră într-o clinică specializată în combaterea sterilității, trebuie să-și lase mândria și modestia la ușă. Pentru că tehnicile folosite pentru concepere, testele la care ești supus, sinceritatea cu care trebuie să răspunzi la cele mai personale întrebări despre viața ta sexuală și obiceiurile intime ajung până la urmă să te facă insensibil.

Răspunsul la întrebarea dumată e negativ. Eu sunt steril. Medicii cred că din cauza medicamentelor care mi s-au administrat în copilărie. Oricum, eu secret o cantitate neglijabilă de spermă. Nu am scrupule în privința utilizării unui donator. De fapt, după ce am epuizat toate celelalte posibilități, eu am fost cel care a sugerat-o pe asta. Trăsăturile fizice și preocupările donatorului au coincis în mare măsură cu ale mele, deși aspectul acesta nu ne interesa cu adevărat nici pe mine, nici pe Candace. Noi voiam doar un copil sănătos. Făcând abstracție de acea tehnică biologică, Anthony era copilul meu. Fiul meu.

Atât Șeful, cât și Melina se prefăcură că n-au scrâșnetul din vocea lui, provocat de emoție. Dar lacrimile din ochii lui Candace erau mai greu de ignorat.

— Îmi pare foarte rău că vă pun într-o situație delicată, zise Melina cu sinceritate. Dacă n-ar fi fost vorba despre ceva teribil de important, n-aș fi făcut-o.

— În regulă, spuse Candace. După răpirea lui Anthony, și noi am căutat niște răspunsuri. Mi se pare firească nevoia ta de a ști exact ce s-a întâmplat cu sora dumitale geamănă. Pe urmă, le relatează ceea ce ei știau deja. În cea de-a doua zi de viață, copilul sănătos și în perfectă formă, în greutate de trei kilograme și patru sute de grame, fusese răpit de la spital.

— Eu și cu băiatul ne aflam într-o cameră separată, explică ea. Tony ieșise să ia ceva de mâncare. Anthony dormea într-un pătuț așezat lângă patul meu. Se apropia ora mesei, așa că m-am gândit să mă duc la toaletă înainte ca el să se trezească. Am intrat în W.C. N-am stat mai mult de două sau trei minute. Când am ieșit, pătuțul era gol. Ultimele cuvinte de-abia se auziseră. Făcea eforturi supraomenești ca să-și păstreze calmul. Șeful observă că și Melina își stăpânea cu greu emoția. Se lupta cu lacrimile și își apăsase buzele cu degetele, dorind parcă să le oprească tremurul. Tony continuă povestea:

halat, care a intrat în cameră și a ieșit cu o grămadă de rufe murdare, după toate aparențele. Presupunem că l-a învelit pe Anthony în lenjeria aia. A fost suficient de isteță ca să-și ferească fața de videocamere, de parcă ar fi știut unde erau amplasate.

Dar s-a văzut îndeajuns pentru a se putea stabili că nu făcea parte din personal. FBI-ul a confruntat fotografiile ei cu bazele lor de date.

Au făcut studii pe calculator, pentru a determina rasa, vârsta aproximativă și așa mai departe. Dar n-au ajuns la niciun rezultat. Nu se potrivea cu nicio descriere a altor suspecți de răpire.

— Deși cineva atât de inteligent și curajos putea să-și schimbe cu ușurință înfățișarea, interveni Candace.

— Niciunul din șoferii mașinilor aflate în acea zi în parcare a spitalului n-a furnizat vreun indiciu. Anchetatorii

locali și cei federali au examinat toate posibilitățile. S-a presupus că femeia a fost luată de cineva la oarecare distanță de spital, apoi cei doi au plecat împreună cu Anthony. Părase ceva atât de normal, încât nu atrăsese atenția nimănui. În orice caz, n-au existat martori ai vreunei întâmplări neobișnuite petrecute în preajma spitalului.

— N-ați primit vreo cerere de răscumpărare? întrebă Melina.

— Oricine l-ar fi răpit pe Anthony, dorea copilul, nu bani. Șeful se aplecă și întrebă amabil:

— Ce te face să spui asta, Candace?

— Știu că băiatul e în viață. Simt asta.

— S-au făcut cercetări minuțioase pentru găsirea... trupului său, zise Tony cu greutate. Anchetatorii s-au gândit că poate cineva îmi purta pică sau că a fost vorba de vreo grupare radicală ce a protestat în felul ăsta împotriva inseminării artificiale. Nu s-a găsit nici urmă de băiat. Nici vreo pătură de spital, scutece, brățară de identificare, nimic. Eu și Candace credem că fost luat de cineva care își dorea un copil. Vorbise din nou cu voce spartă și de astă dată Candace fu cea care-l domoli. Își trase mâna dintr-a lui și își puse brațul subțire pe umerii lui, îmbrățișându-l și șoptindu-i ceva cu tandrețe. Șeful observă că Melina renunțase la efortul de a se stăpâni și lăsase lacrimile să-i curgă pe obraji. Părea extrem de vulnerabilă, plângând în tăcere, dar cu multă simțire, cu inima frântă de drama familiei Anderson și poate că, întrucâtva, și de a ei. În scurta perioadă de când o cunoscuse, ea dovedise o extraordinară bravură, hotărâre, autocontrol și curaj adevărat. Era ușor să admiri o femeie înzestrată cu o asemenea forță. Dar stârnea și mai multă admirație atunci când compasiunea o făcea să plângă nestingherită.

O vreme, nimeni nu vorbea. Câinele se sculă și se îndreptă agale spre cei doi. De parcă ar fi fost obișnuit cu aceste scene înduioșătoare, el scheună și își puse capul masiv pe coapsa lui Tony. Din reflex, bărbatul îl mângâie și-l scarpină după urechi. Apoi câinele se întoarse și se instala din nou în fața șemineului, punându-și botul pe labe și privindu-și cu tristețe stăpânii.

Deprimat, Șeful își mută privirea de la fidelul animal la imaginile de pe ecranul televizorului. La emisiunea fără sonor erau înfățișate o casă incendiată și trei victime. În cele din urmă, Melina își șterse lacrimile și întrerupse tăcerea:

— Bărbatul care a ucis-o pe sora mea se numea Dale Gordon. Era angajat la

Clinica Waters.

— Am citit în ziare, zise Candace. Dar nu-mi amintesc să fi lucrat cineva cu numele ăsta acolo.

— Un tip înalt, uscățiv, preciza Șeful, amintindu-și cum arăta Gordon atunci când el și cu Gillian intraseră în restaurant în acea seară. Cu părul blond și rar. Ochelari de vedere cu lentile groase. Cu un aer nătâng.

— Aha! Exclamația lui Candace atrase toate privirile asupra ei. Chipul ei era mai însuflețit decât fusese la sosirea lor.

— Îmi amintesc de el. Insista să vorbească cu mine ori de câte ori aveam programare la clinică. Întorcându-se spre soțul ei, spuse: Ți-l amintești și tu, iubitele. Mi-a adus un ursuleț de pluș la spital. Tony își aduse brusc aminte.

— Tipul ăla? Șeful schimbă o privire rapidă cu Melina.

— Gordon a venit la spital cu un cadou pentru copil? A intrat în camera dumatăle?

— Da. A fost foarte amabil. Mi-a făcut o poză cu Anthony în brațe. Încă de la început, din momentul în care

am devenit pacientă, părea să manifeste un interes sincer pentru... Fața lui Candace Anderson se făcu albă ca varul. Termină fraza cu un aer pierit... un interes sincer pentru mine.

— Și pentru Gillian, zise Șeful, remarcând că Melina era incapabilă să vorbească.

Își cuprinsese umerii cu brațele de parcă i-ar fi fost frig. El le povesti soților Anderson despre întâlnirea lui și-a lui Gillian cu Gordon și despre reacția ciudată a bărbatului.

— Era evident supărat fiindcă o văzuse cu mine. A sfârșit prin a o uide pentru ceea ce el trebuie să fi considerat infidelitatea ei. Își asumase oarecum rolul de protector al ei.

— Și eu am avut aceeași impresie, zise Candace. Numai că părea foarte bucuros după ce a reușit inseminarea, iar eu am născut.

— A fost foarte emoționat când l-a văzut pe Anthony, spuse Tony. Aproape că-i venea să plângă. Ni s-a părut jenant.

singur, care se interesa personal de succesele clinicii fiindcă n-avea propria sa familie. Tony reveni la subiectul inițial:

— Credeți că are vreo legătură cu răpirea lui Anthony?

— E posibil, nu? răspunse Melina.

— Dar s-a sinucis, nu-i așa? Tot mai îndurerată, Candace își strânse soțul de mână. Dacă știa unde e Anthony, informația asta a murit odată cu el.

— Nu neapărat, zise Șeful posomorât. Clinica aia deține cheia tuturor enigmelor.

— Ce vrei să spui?

— De unde știi? Melina se uită la el, stupefiată.

— Tony, zise Șeful, dă mai tare sonorul, te rog. Trebuie să auzi știrea asta. Anderson întinse mâna după

telecomandă, iar ei prinseră sfârșitul frazei.

„... cadavrul a fost găsit în această seară, după ce victima lipsise de la întâlnirea săptămânală cu partenerii de bridge. „O femeie înlăcrimată vorbea printre sughituri la microfonul ce-i fusese vârât sub nas.

N-a lipsit niciodată. Când am văzut că nu mai apare în seara asta, am știut că s-a întâmplat ceva. Am venit aici și-am găsit-o”.

Întorcându-se cu fața spre videocameră, jurnalista preciza că nu fusese stabilit mobilul crimei. „Anchetatorii de la secția omucideri au declarat că victima pare să fi fost lovită mortal, probabil cu ciocanul descoperit lângă trupul ei”.

Camera schimbă prim-planul jurnalistei cu o imagine mai amplă, înfățișând activitatea din fundal. O targă ce ducea un sac închis cu fermoar se îndrepta spre o ambulanță. „Poliția face investigații și interoghează vecinii, dar nimeni nu afirmă că a văzut... „Deodată, Melina își pierdu răsuflarea, văzând ce atrăsese atenția Șefului-o casă asemănătoare cu aceea a Albei ca Zăpada. Era chiar vila Lindei Croft, cu șipci verticale la ferestre și ușa din față cu arcadă.

Melina se întoarse către el, cu o expresie de oroare întipărită pe chip. Lacrimile care făceau să-i strălucească ochii erau ale unui om grav ofensat.

— Ticăloșii! Șeful se ridică în picioare, apoi se aplecă și-i luă mâna. O trase lângă el și le spuse soților Anderson:

— Voi nu ne cunoașteți! Credeți, probabil, că suntem nebuni, dar vă asigur că nu e așa. Victima acelei crime... zise el, arătând spre televizor. Am vizitat-o azi. A lucrat la Clinica Waters. Ea e cea care s-a abătut de la deontologia profesională și ne-a dat adresa voastră. Cineva n-a vrut ca noi să ne întâlnim și să ne împărtășim părerile. Candace își apăsă degetele pe buzele palide.

— Asta înseamnă că Dale Gordon n-a reprezentat sfârșitul acestei afaceri. Șeful dădu afirmativ din cap.

— Oricine s-ar afla în spatele ei, e mai important decât acel jalnic pervers. Vă sfătuiesc să plecați de-aici în seara asta. Luați-vă câinele și dispăreți.

— Dar poliția? întrebă Candace. N-ar trebui să-i sunăm? Să anunțăm FBI-ul?

— Desigur, dar o să fac eu asta, din alt loc. Agentul Tobias e...

— De la Washington? îl cunoaștem, zise Tony. Ne-a pus cândva niște întrebări.

— Deci l-ați recunoaște?

— Sigur. E un bărbat frumos.

— Bine. Le povesti pe scurt ce se întâmplase în acea dimineață acasă la Melina.

— Tony... Candace se agăță de brațul soțului ei, temătoare.

Dar el nu mai ezită nicio clipă. Se duse la un birou din celălalt capăt al camerei și scrisese ceva pe o foaie de hârtie, apoi o rupse din carnet și i-o întinse Șefului.

— Numărul telefonului meu mobil. Numai Candace îl cunoaște. Oriunde mergem, îl luăm cu noi. Țineți-ne la curent. Prinse mâna Șefului ca să i-o strângă, dar se uită la Melina și zise:

— Dacă aflați ceva despre fiul nostru, indiferent ce, vrem să știm.

— Aveți cuvântul meu că așa voi face.

Pe drum, în timp ce se aflau în mașină, Șeful zise:

— Slavă Domnului că au avut destulă încredere în noi încât să plece dracului de-acasă. Mi-au plăcut.

— Și mie. Foarte mult. Și Linda Croft mi-a plăcut. Trebuia s-o fi avertizat asupra posibilului pericol! își acoperi fața cu mâinile și suspină: O, Doamne, Șefule. Noi i-am provocat moartea.

— N-am ucis-o noi, Melina. Nu eu. Nici dumneata. Întinse mâna și-i cuprinse genunchiul. Și eu mă simt la fel de rău, dar nu noi am ucis-o, după cum n-am omorât-o nici pe Gillian. Altcineva a intrat în casa ei și-a lovit-o cu un ciocan.

— Așa-zișii agenți FBI?

— Ei ar fi primii suspecți. Gândindu-se cât de neajutorată și înspăimântată trebuie să fi fost Linda Croft în fața celor doi bărbați, ea își pierde cumpătul și începu să hohotească.

— Era așa de blândă și inocentă. Asta face ca totul să fie atât de îngrozitor, strigă ea, răpusă de durere. Femeile nevinovate și copiii sunt victimele acestor crime. Sora mea. Măcelărită în timp ce dormea, când era total lipsită de apărare. Băiețelul soților Anderson, furat ca un... ca un măr din piață. Cine putea să facă așa ceva? Numai un monstru ar fi fost în stare să provoace atâta suferință cu premeditare. Își strânse pumnii și se lovi peste coapse.

— Melina...

— Bieții oameni. Acei oameni frumoși, tineri, sănătoși sunt distruși! Și nu ispășesc o pedeapsă pentru vreo greșală teribilă. Singurul lor păcat a fost că-și doreau un copil, strigă ea, înlăcrimați

— Melina, încetează!

— Nu pot, nu pot, suspină ea.

— Ba da, poți. Poți. Fie din cauza glasului său calm, fie pentru că o strângea aproape dureros de genunchi, ea își reveni treptat în fire. După ce inspiră adânc de câteva ori, se uită la el și dădu din cap, pentru a-l anunța că-și recăpătase stăpânirea de sine.

— Ai terminat? întrebă el.

— Îmi cer scuze.

— Nu-ți cere, zise el zâmbind strâmb. Dacă te liniștește asta îți spun că și mie mi-ar prinde bine să mă

descarc. Însă n-o făcu, și probabil că din cauza asta el zbura cu rachete, în vreme ce ea n-avea niciun chef să comande un echipaj de astronauți. Povestea lui Candace Anderson îi provocase exteriorizarea emoțiilor. Care atinseseră paroxismul la aflarea vestei că Linda Croft fusese ucisă. Niciodată nu trăise un asemenea amestec încâlcit de turbare și disperare, amplificat de sentimentul propriei neputințe. Nu-și dorea decât să știe în ce direcție trebuie să-și îndrepte acea furie mistuitoare. Își șterse fața cu mâinile, încercând să înlăture urmele unei crize neobișnuite pentru ea. Își dădu părul pe spate. Pe deplin stăpână pe sine, zise:

— Șefule, vreau să știu de ce i s-a întâmplat asta lui Gillian. Vreau să știu de ce a fost răpit copilul soților Anderson. Vreau să știu cine se află în spatele întregii povești.

— Clinica.

— În ce scop? Oamenii de-acolo au menirea de a ajuta femeile să facă copii. În afară de asta, Tobias mi-a spus că nu toate clinicile care au legătură cu crimele sunt incluse în rețeaua Waters. Factorul comun par să-l constituie pacienții, nu instituțiile.

— Numitorul comun e inseminarea artificială.

— Ca în cazul lui Gillian.

— Ca în cazul lui Gillian. Numele căzu ca o cortină între ei. Ea se întrebă dacă menționarea numelui ei avea vreo legătură cu gestul de a îndepărta mâna Șefului de pe genunchiul ei. Dar n-ar fi putut stărui asupra acestei chestiuni. Trebuia să se gândească la lucruri mult mai importante.

Scoțându-și telefonul mobil, formă un număr. I se răspunse la al doilea apel.

— Tobias.

— Sunt Melina Lloyd.

CAPITOLUL 26

Mandatul de percheziție fusese prezentat la Clinica Waters cu puțin timp înainte de închiderea instituției. Personalului i se ceruse să rămână pe loc. Oamenii urmau să fie interogați individual de către polițiștii Tobias și Patterson. Toți păreau profesioniști devotați și cetățeni educați în spiritul respectului față de lege, acest lucru fiind valabil și pentru cei patru medici și andrologul care fusese angajat cu o zi în urmă, în locul lui Dale Gordon. Lanțul de clinici extins la nivel național își avea sediul central la Atlanta. Comitetul de conducere urma să ajungă în acea seară cu avionul la Dallas. O percheziție într-o instituție, efectuată de o agenție însărcinată cu respectarea legii, era o problemă de imagine publică pentru orice firmă.

Când instituția respectivă înlesnea crearea vieții umane, interesul sporea în mod îngrijorător. Când primi telefonul de la Melina, Tobias era ocupat cu supravegherea percheziției. O întrebă unde se afla în acel moment.

— Detectivul Lawson e cu dumneata? Întrebă ea.

— De ce?

— E acolo?

— Da.

— Spune-i că ar trebui să se intereseze de crima care a avut loc pe strada

McCommas.

— Ce crimă?

— Știe el. Sau cineva din departamentul lui. S-a anunțat deja la știri. Numele victimei e Linda Croft. A fost angajată la Clinica Waters. Am vorbit cu ea ieri.

— Iisuse! murmură Tobias. Rămâi la telefon. Nu închide. Acoperi microfonul aparatului și-l strigă pe Lawson, care veni din altă încăpere a clinicii. Știi ceva despre vreo crimă petrecută pe strada McCommas?

— Am auzit de ea.

— Victima a lucrat aici. Melina Lloyd a vorbit ieri cu ea. Detectivul nu mai avea nevoie de explicații suplimentare.

— Mă ocup eu de asta, spuse Lawson, apoi se întoarse și părăsi încăperea. Tobias reluă conversația la telefon.

— Se ocupă Lawson de treaba asta. Unde ești, domnișoară Lloyd? Colonelul Hart mai e cu dumneata?

— Notează-ți adresa asta. Îi dădu în grabă numărul unei case.

— Stai puțin. Ce-i asta?

— Adresa de-acasă a lui Tony și Candace Anderson. Ți amintești de ei? Ei ți-au reținut numele.

— Cuplul al cărui copil a fost răpit. Le-am pus câteva întrebări.

— Dar ai omis să-i întrebi dacă au avut un vizitator neobișnuit la spital.

— Neobișnuit?

— În afară de membrii familiei și prietenii apropiați, ghici cine-a venit să-i vadă la spital, le-a adus daruri și-a făcut poze mamei și copilului? Dale Gordon.

Tobias își trecu mâna prin părul tuns scurt. Nu-și aducea aminte dacă-i întrebasese pe nefericiții soți chiar și despre vizitatori. Despre străini, da. *Ați văzut pe cineva stând la pândă în hol? Sau în afara acestei camere? V-a amenințat recent cineva?* La vremea respectivă, nu se gândise la Gordon sau la altă persoană care avea legătură cu clinica. Încercase să descopere o pistă în acea criză a răpirilor de nou-născuți, crezând că vinovații făceau parte dintr-o filieră ce se ocupa cu vânzarea copiilor.

— Soții Anderson nu vor fi acasă, îi spuse Melina Lloyd.

Și-au părăsit locuința pentru a se ascunde, așa cum am făcut și eu, așa cum ar fi trebuit s-o sfătuiesc și pe

Linda Croft să procedeze de vreme ce autoritățile par incapabile să-i protejeze pe oamenii buni împotriva celor răi.

Tobias nu comentă observația ei critică.

— Totuși, continuă ea, dacă trimiți pe cineva la adresa soților Anderson, s-ar putea să-i prinzi pe bărbații care au venit la mine acasă azi-dimineață, cei care, după toate probabilitățile, au ucis-o pe Linda Croft. E doar o sugestie, desigur. N-am pretenția să te învăț eu cum să-ți faci meseria, domnule agent Tobias. Dar am fost sunată aseară de la biroul dumitale, iar de azi-dimineață nu fac decât să alerg ca să-mi salvez viața. Am stat de vorbă cu Linda Croft și după câteva ceasuri și-a pierdut viața. Dacă această cursă continuă, Tony și Candace Anderson vor fi următorii pe lista dumitale de victime. Tobias nu-și lăasă mândria rănită să-i întunece mintea. Notă adresa, i-o repetă Melinei pentru verificare, apoi i-o dădu unui ofițer de poliție, ordonându-i să trimită imediat o mașină acolo.

— Unde ești, Tobias? întrebă Melina. El îi spuse.

— Percheziționăm clădirea, deși nu putem verifica fișele medicale fără o hotărâre judecătorească, iar asta o să ia ceva timp. Sper s-o obțin mâine.

— Mai exact, ce cauți?

— Percheziționăm laboratorul.

— Locul de muncă al lui Gordon.

— Da.

— Ce făcea el acolo? în afară de niște poze nenorocite printr-o gaură din perete.

El ezită înainte de-a răspunde.

— Prepara eșantioanele de spermă înghețată.

— Pentru inseminare.

— Și fertilizare in vitro. Le-am cerut medicilor să suspende procedurile de inseminare cu spermă înghețată pe parcursul investigației amănunțite pe care urmează s-o

efectuăm.

— Ce fel de investigație amănunțită?

— Această clinică din rețeaua Waters oferă toate serviciile, în afara eșantioanelor de la alte bănci de spermă, recurg și la propriile resurse. Am de gând să interoghez fiecare donator.

— N-or să considere treaba asta drept o violare a intimității?

— Probabil. Dar vreau să compar imediat fiecare eșantion înregistrat și depozitat aici cu alt eșantion, obținut într-un mediu supravegheat și cu testul ADN efectuat. În timpul pauzei ce urmă, Melina reflectă asupra acestei informații. Într-un târziu, ea zise:

— Pentru a determina dacă fiecare eșantion din bancă provine chiar de la donatorul specificat pe etichetă. El îi dădu un răspuns evaziv:

— Nu pot continua ancheta până când nu mă lămuresc cum stau lucrurile.

— Cu alte cuvinte, trebuie să testezi fiecare eșantion ca să vezi dacă sperma cu eticheta „Donator XYZ” provine chiar de la donatorul XYZ și nu de la donatorul ABC. Era prea isteată ca să nu-i creeze probleme. El avea o părere proastă despre Dale Gordon, mai ales după ce văzuse fotografiile ascunse în apartamentul lui. Cum se explica interesul manifestat de un tehnician de laborator față de pacienți? Era doar un pervers care făcea pe ascuns fotografii unor femei goale? Sau nu se limita numai la asta? Tobias înclina spre cea de-a doua posibilitate. Dacă sperma unui donator era manipulată sau substituită în momentul inseminării artificiale, consecințele inimaginabile care ar fi decurs de aici ar fi avut un răsunet uriaș. Posibilitatea comiterii unei asemenea atrocități împotriva unei femei sau a unui cuplu care nu bănuia nimic era înspăimântătoare.

De parcă i-ar fi citi gândurile, Melina Lloyd zise:

— Crezi că sperma a fost înlocuită, nu-i așa? Nedorind să stârnească panica în rândul publicului, el spuse:

— Nu știu.

— Dar e posibil.

— S-a mai întâmpilat, admise el rezervat. Cu câțiva ani în urmă, un ginecolog...

— ...a populat o regiune întreagă cu progeniturile sale. Își folosea sperma în locul celei aparținând donatorului sau a partenerului. Îmi amintesc. Și crezi că Dale Gordon făcea același lucru?

— El e primul pe care-l vom testa.

— Pornind de la ceea ce a rămas pe pijama.

— Da. O să facem o comparație cu eșantioanele depozitate aici.

— El era în măsură să facă substituirile, observă ea calm. Fără ca nimeni să știe sau măcar să bănuiască.

— Te rog să nu te grăbești cu concluziile, domnișoară Lloyd. Dă-mi voie să menționez că Gordon nu se încadrează în profilul unui egocentrist care ar face așa ceva. De fapt, se situează la polul opus. Colegii lui de-aici pretind că era un om de știință meticulos. Avea niște fișe excelente. Detesta orice imixtiune care l-ar fi distras de la munca sa. Andrologul angajat în locul lui susține că n-a văzut niciodată un laborator atât de bine întreținut. După spusele personalului de aici, părea să fie un cercetător devotat muncii lui și avea sentimentul că, desfășurând o activitate pusă în slujba vieții, contribuia la edificarea umanității.

— Așa credea și doctorul Frankenstem.

— Asta-i doar una dintre ipotezele pe care am luat-o în calcul, sublinie Tobias. S-ar putea să fiu departe de adevăr. Recunosc că am mai greșit.

— Eu nu cred asta. Acest om de știință exemplar, constructor al societății mi-a ucis sora, iar eu am de gând să aflu de ce. Remarca ei îi atinse un punct sensibil.

— Domnișoară Lloyd, unde te afli? Ești martora mai multor crime. Dacă nu te prezinți cu informațiile ce-ar putea ajuta la elucidarea lor, s-ar putea să fi învinuită de obstrucționarea justiției.

— Da, mi-a mai vorbit cineva de asta.

— Atunci o să... La dracu'! Înjură el. Vorbea de unul singur. Melina îi repetă Șefului replicile lui Tobias, pe care n-avusese cum să le audă. Glasul îi tremura când îi vorbi despre Gordon.

— Iisuse! Oare el înlocuia sperma?

— Tobias are în vedere mai multe variante, dar asta e esența chestiunii.

— Asta înseamnă că Gillian... S-ar fi putut ca ea să... Îngropându-și fața în mâini, Melina gemu:

— O, Doamne!

— Ți-erău? Ea își scutură cu violență capul și-i făcu semn să tragă pe dreapta. Mașina nu se oprise când ea împinse portiera și ieși împleticindu-se afară. Până să coboare el și să ocolească mașina, ea își golise conținutul stomacului.

El îi puse o mână pe ceafă și îi susținu fruntea cu cealaltă palmă. Ea încercă să-l îndepărteze, însă Șeful rămase nemișcat. O mai zgâlțâiră câteva convulsii. Când greața încetă, el o ajută să se îndrepte și o sprijini cu spatele de aripa automobilului.

— Te simți mai bine? îi dădu la o parte cu blândețe o suviță de păr de pe obrazul umed și rece. Evitându-i privirea, ea răspunse:

— Mă simt îngrozitor.

— La fel ca și mine când m-am aruncat cu simulatorul?

Sau când am fost aruncat cu simulatorul? Nu fi caraghioasă! Scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și-i tampona buzele.

— Mulțumesc. Cred că asta-i o premieră în viața meașă vomit în fața unui bărbat.

— Ai avut un motiv întemeiat să ți se facă rău. Când ridică privirea spre el, Șeful văzu lacrimi sticlindu-i în ochi. Reflectau farurile mașinilor ce treceau vâjâind pe bulevard.

— Gillian era atât de bucuroasă și încrezătoare în succesul procedurii, spuse ea. Își dorea din tot sufletul un copil. Crezi că greșea cu ceva? Trebuia pedepsită pentru asta?

— Melina. O înlănțui cu brațele și-o îmbrățișa strâns. Știi că nu așa se procedează.

— Atunci cum a putut un lucru atât de frumos, de minunat să fie mânjit și transformat în ceva atât de revoltător?

— Nu poți fi sigură că Gillian...

— Nu, nu pot fi sigură. Se înfiora. Nici măcar nu pot să concep că Gordon a folosit propria lui spermă. La gândul ăsta simt că mi se face rău. El continua s-o țină strâns în brațe, mângâindu-i părul, apoi îi dădu drumul și-o ajută să se urce în mașină.

— Acum, încotro? întrebă el, înscriindu-se în trafic.

— Acasă. Șeful o privi cu surprindere, în vreme ce ea zâmbea strâmb.

— Acolo vreau să merg. La cada mea. La patul meu. La perna mea.

— Dar ți-e teamă.

— Îmi doresc s-o fi alertat și pe Linda Croft. Dacă procedam așa, și-ar fi putut lua niște măsuri de precauție. El conducea mașina fără să aibă o anume destinație în minte.

— Sunt sigur că Lawson ori Tobias ți-ar asigura protecția.

— Nu e o soluție, ripostă ea prompt. Dacă m-ar ține sub cheie nu m-aș putea mișca. În plus, nu mi-ar spune decât ce-ar vrea ei să știi. N-aș avea nicio putere. N-aș putea să ajung până la...

— La ce?

— Nimic.

— La cel care a ordonat uciderea lui Gillian? Atunci când ea se uită la el, îi citi răspunsul în ochi.

— Nu trebuie să rămâi alături de mine, Șefule, spuse ea calm. Când am vorbit cu Tobias n-am pomenit de dumneata. El bănuiește că ești cu mine, dar eu nu i-am confirmat supoziția.

— Mulțumesc.

— Dumneata nu ești implicat.

— Ce tot spui acolo? Întrebă el înfuriat. Sunt implicat în cel mai înalt grad. Nu m-ar deranja să ajung eu primul la persoana răspunzătoare de întreaga poveste.

— S-ar putea să avem necazuri.

— Sunt gata să-mi asum riscul ăsta.

— Ar putea deveni o relatare teribilă de presă, care ți-ar putea influența viitorul și ți-ar distruge întreaga carieră de la NASA.

— Și avocatul mi-a spus același lucru. Dar nu m-a convins să renunț, și nici dumneata nu poți să faci nimic. Dacă asta devine o problemă, va trebui s-o tratez ca atare, nu?

— S-o tratez ca atare, murmură ea. Asta mi-a spus și Jem aseară. „Gillian e moartă, Melina. Va trebui să luăm lucrurile așa cum sunt”.

— Știi, cu cât aud mai mult de jigodia asta, cu atât îl detest mai abitir. Ea scoase o bucată de hârtie din geantă și luă în mână telefonul mobil.

— Ia să vedem pe cine obișnuiește să sune Jem.
— În timp ce faci asta, eu o să cumpăr ceva de mâncare. Intră pe aleea de lângă un Burger King și se așează la rândul de la ghișeu.
— Pentru mine doar o Cola, te rog.
— Cu zahăr și cofeină?
— Bineînțeles. Șeful comandă un cheeseburger, cartofi prăjiți și două pahare mari de Cola. Până să vină cu mâncarea, Melina sunase deja la două dintre numerele găsite în memoria telefonului lui Hennings, care se dovediseră a fi numerele de rezervă de la biroul lui și de la robotul de-acasă. După ce formă a treia secvență de cifre, închise repede și puse telefonul la piept. El mușcă din sandviș.

— Ce e?
— Numărul lui Gillian. Am auzit vocea ei înregistrată. Șeful fu tentat să-i ceară Melinei să formeze din nou numărul, ca să-i audă și el glasul, dar se răzgândi. L-ar fi descumpănit, așa cum era limpede că o tulburase și pe ea. Ea rămase mult timp cu privirea ațintită în gol, apoi formă cu încăpățănare numărul următor de pe listă. În vreme ce aștepta să sune, luă o înghițitură din băutura rece.

Când i se răspunse la telefon, Șeful observă că ea era să se înece cu Cola.

— Poftim? zise ea. Melina se întinse repede peste scaun și puse telefonul la urechea lui, ca să poată auzi vocea feminină de la capătul liniei atunci când repetă:

— Ați sunat la Templu. Pace și iubire. Hotărâtă, Melina apăsă pe butonul de închidere a telefonului. Șeful zise:

- Țsta-i numele lăcașului predicatorului...
- Fratele Gabriel.
- Al reședinței lui din New Mexico.
- Numărul e în memoria telefonului lui Jem. Sună

adesea acolo. Șeful răsuci cheia în contact, și mașina începu să huruie. Trase maneta schimbătorului de viteze spre marșarier, iar vehiculul țâșni din parcare. Roțile scrâșniră, scoțând fum, când Șeful opri lângă o ladă de gunoi ca să arunce resturile de mâncare. În clipa următoare, el apăsă pedala accelerației și îndreptă mașina spre banda rapidă a șoselei.

— Hennings e într-adevăr credincios? Întrebă Șeful în timp ce intra pe rampa unde se plătea taxa de autostradă.

— Deloc. A fost chiar surprins de slujba de înmormântare oficiată la cimitir.

— Presupun că ar putea fi o coincidență interesul manifestat atât de el, cât și de

Gordon față de predicile fratelui Gabriel.

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi fost o coincidență, Jem ar fi menționat-o.

— Nici eu nu cred. Doar că gândesc cu voce tare.

— Dacă are numărul înregistrat în memoria telefonului, înseamnă că interesul lui e mai mult decât trecător. Aș spune că e vorba de devoțiune.

— Ce știi despre Hennings? Despre familia lui?

— Părinții lui au murit, nu are nici frați, nici surori. Doar un văr îndepărtat, care trăiește la Londra.

— Toate astea pot fi niște minciuni de complezență spuse de un om care vrea să-și ascundă trecutul. De unde e originar?

— El spune că din Oregon.

— Dar nu ești sigură?

— Nu sunt sigură de nimic. E cumplit, nu? Să fii apropiat de cineva și să nu-l cunoști deloc.

— Ar fi trebuit să fie cumnatul tău.

— Exclus. Mai devreme sau mai târziu, Gillian s-ar fi dumirit în privința lui.

Când ajunseră la ieșirea de pe rampă și încetiniră ca

să plătească taxa, ei trăsese ră concluzia că, într-o anume măsură, Jem era implicat în toată povestea. Crima. Dale Gordon. Atacul asupra Șefului. Bărbații din casa Melinei. Linda Croft.

— E mai mult decât un participant ocazional, zise încordat Șeful, de-abia mișcându-și buzele. Cred că ticălosul joacă un rol esențial în întreaga poveste.

— Nu înțeleg, zise Melina consternată. Jem e steril.

— Sau așa pretinde el.

— Ce bărbat ar susține așa ceva? Și cum se leagă toate astea de fratele Gabriel? Aveau mai multe întrebări decât răspunsuri. Sperau să-l sperie pe Jem cu ele.

— Ești un pasager teribil, Melina, remarcă Șeful când opri la un stop.

— Iar dumneata conduci nebunește.

— Spuneai să ne grăbim. M-am conformat. Numai că așa fi preferat să conduc mașina mea.

— Doamne ferește. Acum sunt și eu recunoscătoare pentru rabla asta. De fapt, se bucura că-i cedase locul la volan. Ea era un conducător auto priceput, care avea puțină răbdare cu șoferii mocăiți, dar nu și-ar fi asumat niciodată riscurile pe care și le permitea el. El șofa bine, însă mult prea repede și cu o cutezanță ce-o făcuse de mai multe ori să tresară de spaimă. Dar dacă în felul ăsta reduceau durata călătoriei, cu atât mai bine. Era nerăbdătoare să-l înfrunte pe Jem.

— Acum vin încoace. Jem se simțea ușurat fiindcă putea să-i dea o veste bună domnului Hancock. Ultimele sale informații nu fuseseră atât de optimiste.

— Ești sigur?

— Au luat-o pe drumul cel mai drept dinspre nordul Dallasului. Ar putea să se ducă și în altă parte, dar, după toate aparențele, vin să mă vadă pe mine.

Omisesese cu bună știință să menționeze vizita Melinei

și a lui Hart la soții Anderson. Atunci când Joshua și prietenii lui ajunseseră la casa de la periferie, familia Anderson dispăruse, iar în față era parcată o mașină a poliției.

Un obstacol nedorit, dar nu fatal. Cuplul avea să iasă în cele din urmă la lumină. Pe de altă parte, ce rost ar fi avut să-i atragă atenția fratelui Gabriel asupra acestei situații? Pentru el n-ar fi fost decât un alt motiv de îngrijorare. Nici despre Linda Croft nu spusese nimic. El dăduse acel ordin. De îndată ce Joshua îi raportase ce avea de gând să facă Melina după ce pătrunsese în apartamentul lui fără să forțeze ușa, el îl instruisese pe Joshua s-o reducă definitiv la tăcere pe infirmieră. Era puțin probabil ca femeia să știe ceva ce s-ar fi putut dovedi dăunător, însă el prefera să elimine până și acea posibilitate. Fusese o zi dificilă, plină de evenimente. Din cauza Melinei și a prietenului ei indian, fratele Gabriel era împovărat cu tot soiul de necazuri. De ce să agraveze situația, vorbindu-i despre Linda Croft și soții Anderson? Scutindu-l de alte neplăceri, îi făcea fratelui Gabriel un serviciu.

— Sunt la câteva minute distanță de mine, îi spuse domnului Hancock. Potrivit ultimului raport, se aflau la intersecție. Or să ajungă aici... Ah, sună interfonul. Te rog să nu închizi, domnule Hancock. Se duse la interfonul de lângă ușă și ridică receptorul.

— Da.

— Aveți oaspeți, domnule Hennings.

— Da, pe cine?

— Tânăra doamnă care a venit mai devreme și a pretins că e logodnica dumneavoastră. Jem îl dojenise cu asprime pe noul portar pentru că o lăsase pe logodnica lui în apartament, din moment ce aceasta murise de patru zile.

— E și un domn cu ea, adăugă omul pe un ton respectuos.

— Trimite-i sus, te rog.

— Da, domnule Hennings.

— Încă ceva, Harry. Or să vină curând încă doi domni. Când ajung, trimite-i și pe ei sus. Nu-i nevoie să mai suni.

— Sigur domnule.

— Să nu-i spui domnișoarei Lloyd despre ceilalți doi.

— Am înțeles, domnule. Jem reluă convorbirea cu Hancock.

— Sunt aici, urcă la mine. Joshua e la mică distanță în urma lor.

— Femeia nu trebuie agresată, domnule Hennings.

— Mi-ai spus deja.

— Fratele Gabriel a insistat în aces sens. Nu vrea ca ea să fie rănită. Mă rog, nu grav.

— Înțeleg, zise el, deși nu pricepea. De ce nu a alegea fratele Gabriel răul cel mai mic? De ce s-o cruțe pe Melina? Programul n-avea nevoie de ea. Existau mii de alte femei pe lume, la fel de potrivite ca și ea, dar care ar fi fost mult mai ușor de stăpânit. Probabil că fratele Gabriel nu putea s-o considere, „femeia care a scăpat”, așa cum ar fi procedat un om obișnuit. El nu făcea parte din tagma oamenilor obișnuiți. Pentru fratele Gabriel, Melina era o piatră de încercare într-o misiune de inspirație divină. Ca atare, ea avea nevoie de îndrumare spirituală, îndoctrinare și disciplină. Era admirabil din partea lui că voia s-o mântuiască și nu considera sfidarea ei drept un afront personal. Jem nu avea o asemenea noblețe sufletească. Îi venea tot mai greu să fie îngăduitor. Nu putea pune insultele ei repetate pe seama unor deficiențe spirituale. Erau niște jigniri strigătoare la cer, pe care pur și simplu nu le putea trece cu vederea și nici ierta.

— Nu-ți face griji, domnule Hancock, zise el cu blândețe. Oamenii ăștia sunt profesioniști. Joshua știe ce are de făcut.

— N-am nicio îndoială în privința asta. Hancock închise primul. Jem hotărî atunci că, la prima ocazie când urma să mai transmită un raport, avea să ceară cu insistență nu să solicite-o întrevedere între patru ochi cu fratele Gabriel. Îi dispăcea faptul că informațiile lui erau filtrate de Hancock, un om pe care el îl considera doar un secretar onorabil. Totuși, la gândul că Melina și Christopher Hart se îndreptau spre el, neplăcerea provocată de arogantul domn Hancock cedă locul unor chestiuni mai presante.

CAPITOLUL 27

Când intrară în hol, portarul îi întâmpină cu un aer mohorât. Nu devenise mai prietenos după ce vorbise cu Jem.

— Mi-a spus că puteți să urcați, domnișoară Lloyd.

— Mulțumesc.

— M-ați pus într-o situație foarte neplăcută față de domnul Hennings. De ce m-ați mințit că sunteți logodnica lui?

— Deci... domnul Hennings știe că am fost în apartamentul lui mai devreme?

— Da, domnișoară.

— Grozav, mormăi Șeful. În drum spre ascensor, el privi nervos peste umăr. Ea făcu la fel și văzu că omul din parcare tocmai le băga mașina în garajul cavernos de la subsol. Ar fi preferat s-o fi lăsat în fața blocului, dar din păcate nu se gândiseră să ceară acest lucru. Temerile ei erau la fel de mari ca ale Șefului. Când intrară în lift, el apăsă pe butonul fiecărui etaj. Ea îl privi întrebător.

— De ce faci asta?

— Crezi că am fost urmăriți?

— Nu sunt sigură. N-am observat, dar... După o scurtă pauză, el spuse:

— Nu-ți pot explica de ce, însă am senzația că n-am fost nicio clipă singuri.

— Și eu am aceeași impresie.

— Dacă ne urmărește cineva, vreau să-i îngreuiez cât mai mult sarcina, zise el, arătând spre discurile luminate de pe panoul liftului.

— Ia toate precauțiile pe care le dorești. Acum, dacă stau să mă gândesc, Jem trebuie să fie furios fiindcă i-am scotocit prin apartament. Nici măcar n-a sunat ca să mă întrebe de ce am făcut asta.

— Nu-i a bună, remarcă Șeful în timp ce ascensorul începu să urce.

Liftul oprea la fiecare etaj, iar ei se simțeau în pericol de fiecare dată când se deschideau ușile. Mai existau două ascensoare, așa că nu riscau să-i incomodeze pe ceilalți locatari ai blocului. În orice caz, nimeni nu aștepta liftul la vreunul din etaje. Când se opriră la etajul cincisprezece, Șeful îi făcu semn să coboare.

— Apartamentul lui Jem e la șaptesprezece.

— Știu. Ea nu mai comentă și ieși din lift. El o îndrumă în direcția semnelor de ieșire slab luminate de la capătul coridorului. Când ajunseră acolo, Șeful împinse ușa ce dădea spre casa scării. Înainte s-o închidă, aruncă o privire în urmă. Culoarul din spatele lor era pustiu. Becul de pe coridor împrăștiă o lumină discretă, indirectă, care le permitea locatarilor să vadă ge unde mergeau, dar în același timp avea și un aspect estetic. În schimb, în casa scării, iluminatul era strict funcțional.

Lămpile fluorescente alb-albastre îi făcuseră pe ea și pe Șef să se simtă ca sub fasciculul unui reflector. Șeful îi făcu semn cu mâna să păstreze tăcerea. Singurul sunet care se auzea era produs de respirația lor ușoară. După ce

trecură cel puțin șaizeci de secunde, Melina ridică o privire întrebătoare spre Șef. El dădu din cap și-i transmise prin semne să rămână nemișcată și tăcută încă puțin.

Într-un târziu, Șeful își împinse bărbia în sus. Pășind fără zgomot, urcară cele două șiruri de trepte până la etajul șaptesprezece. La ușă, Șeful se opri și se uită la ea. De acord? șopti el. Melina ridică din umeri nehotărâtă, apoi se răzgândi și dădu cu putere din cap. Șeful deschise ușa. Liniștea ce domnea în coridor era tulburată doar de sunetele înăbușite ale unui televizor, care se auzea dintr-un apartament. În timp ce ei încă mai ezitau, o ușă se deschise la capătul holului, și Jem Hennings ieși afară. Cu un amestec de nerăbdare și iritare se uită spre ascensoare, apoi își consultă ceasul. În clipa în care dădu să se întoarcă în casă, aruncă o privire de-a lungul coridorului și avu o reacție întârziată când îi zări.

— Ce faceți pe scară?

— Ne menținem în formă. Mergând unul lângă altul, Melina și Șeful se apropiară cu prudență de el.

— Mă întrebam de ce durează atât de mult. Portarul m-a sunat acum cinci minute. Ascensoarele ajung rareori așa de greu. Jem își plimbă privirea de la ea spre Șef. Proverbialul musafir nepoftit.

— Și eu mă bucur să te văd, Hennings. Ai de gând să ne inviți înăuntru sau trebuie să discutăm pe hol, unde vecinii ar putea auzi cum ai pus la cale uciderea Melinei azi-dimineață?

— Uciderea? repetă el râzând. Asta dovedește cât de bine informat ești.

Cu un gest al mâinii, le făcu semn să intre. În clipa în care ea făcu un pas înainte, Șeful îi puse o mână pe braț.

— După dumneata, Hennings. Jem râse din nou, de parcă ar fi auzit o glumă bună.

Cu toate astea, intră în apartament înaintea lor. Șeful

trase ușa după el, iar ea observă că o lăsase puțin crăpată. Probabil că asigura astfel o cale de ieșire fără piedici, deși, în orice confruntare cu Șeful, Jem ar fi fost cu siguranță învins.

— Doriți ceva de băut? Întrebă cordial gazda.

— Asta nu-i o vizită de curtoazie.

— Nu, Kemo Sabe, răspunse el adresându-i Șefului un zâmbet compătimitor. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Voi doi ați fost ocupați, făcând pe detectivii toată ziua, nu-i așa? Când se întoarse către ea, zâmbetul îi dispăru, ca și falsa cordialitate. Nu ți-ai acoperit prea bine urmele când ai pătruns în apartamentul meu, Melina.

— Nu mi-am propus nicio clipă lucrul ăsta. Am obținut ce căutam.

— Ce anume?

— O cheie. Numai că nu știu cum s-o interpretez. Jem se lăsă pe spătarul canapelei și își întinse brațele lateral, vrând parcă să spună că-i stătea la dispoziție.

— Dale Gordon, Jem, zise ea fără altă introducere.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoșteai.

— Da. Își dădu seama că Șeful, ca și ea, era oarecum surprins de sinceritatea lui. Nu se așteptaseră ca el să fie atât de amabil. De fapt, Șeful intenționase să obțină chiar și cu forța adevărul de la Jem Hennings, în cazul în care el ar fi răspuns evaziv la întrebările lor. Franchețea lui Jem o făcea pe Melina și mai prudentă. El n-ar fi admis că-l cunoscuse pe asasinul logodnicei lui dacă n-ar fi fost sigur de protecția cuiva și de faptul că acest adevăr n-o să fie adus niciodată la cunoștința autorităților.

— Cu ce ocazie l-ai cunoscut, Jem? Știu că tu și cu Gillian nu erați prieteni cu el.

— În niciun caz. Se înfiora ușor. De fapt, omul mă

înspăimânta. Relația noastră era strict profesională. Gordon, ca și mine, a lucrat pentru aceeași instituție.

— La Clinica Waters? întrebă Șeful.

— Nu, Șefule. Ea pricepuse mai repede. Lucrează pentru fratele Gabriel.

— Știi, Melina, zise Jem, încrucișându-și nepăsător gleznele și brațele, dintre voi două, am considerat întotdeauna că tu ești mai reușită. Mai puțin flexibilă și încrezătoare. O idee mai inteligentă. Ea reveni la subiectul discuției, fără să ia în seamă afirmațiile lui provocatoare.

— Ce faci pentru fratele Gabriel?

— Încă nu ți-ai dat seama? o întrebă el tâtând ironic. Dacă tot ai devenit detectiv amator în ultima vreme, credeam că ai rezolvat misterul până acum. Mai ales după ce ai vorbit cu Linda Croft și soții Anderson. Ai obținut toate piesele acestui puzzle, numai că n-ai reușit să asamblezi imaginea. Melina era sigură că Șeful voia la fel de mult ca și ea să știe cum aflate despre întâlnirile lor cu Linda Croft și soții Anderson, dar își impuse din nou să nu se abată de la subiect.

— A substituit Gordon sperma lui...

— Sperma lui? Dumnezeu, nu! Ce idee sinistră!

— Atunci pe-a ta. El râse.

— Eu sunt steril. Îți amintești?

— Deci măcar treaba asta e adevărată?

— Da, Melina, măcar treaba asta e adevărată. Am făcut o vasectomie cu ani în urmă. E obligatoriu, declară el pe un ton practic. M-au sterilizat înainte de a-mi încredința slujba asta. Șeful întinse mâinile și-l înhață pe Jem de gulerul cămășii, scuturându-l cu putere, așa cum făcuse și în biroul lui Lawson.

— Prea multă vorbărie! Care-i misiunea ta, Hennings?

— Sunt observator. Îi supraveghez cu atenție pe cei

selectați.

— Selecțați?

— Cum a fost Gillian. Cum o să fie în curând Melina. Întoarse capul spre ea și-i adresă un zâmbet care o făcu să se înfioare. N-o să-ți mai ofer nicio explicație atâta timp cât sălbaticul ăsta n-o să-și ia mâinile de pe mine. Ea îi făcu un semn scurt Șefului. Acesta îi dădu drumul lui Jem, însă nu părea cătuși de puțin domolit. Jem rămase impasibil. Cu o mulțumire de sine enervantă, își îndreptă cămașa, își aranja gulerul și trase mânecile. Abia după aceea continuă:

— Dacă femeia e căsătorită sau are o relație stabilă cu un bărbat, observatorul ei poate fi un vecin sau un coleg de serviciu. Cineva apropiat, care să n-o scape din ochi. Cum a fost cazul lui Candace Anderson. Supraveghetorul ei era femeia care-i făcea curățenie în casă de trei ori pe săptămână. Dar pentru femei singure, de genul lui Gillian, trimit bărbați ca mine, pentru a le deveni prieteni.

— Ea ți-a fost repartizată?

— După prima ei vizită la clinică.

— Deci întâlnirea voastră a fost premeditată?

— Da, Melina, răspunse el răbdător, cu un aer superior Am fost trimis la ea. Ca un înger păzitor Ezita în privința inseminării artificiale, așa că eu am încurajat-o. Am asigurat-o că era o idee grozavă și că eu, ca prieten al ei, aveam s-o susțin îndeaproape. Din ziua în care a fost inseminată, trebuia s-o copleșesc cu atenții. Dar nu mi s-a oferit această ocazie, nu-i așa? Întâmplător, în seara când am venit să celebrăm evenimentul, mi-am irosit afecțiunea cu tine.

— De ce a fost ucisă Gillian, Jem? În loc să-i dea un răspuns direct, el continuă explicația în felul său:

— Dacă Gillian n-ar fi fost fertilizată de prima dată, aș fi îndemnat-o să facă o nouă tentativă. Dacă prima încercare ar fi avut succes, ei bine, atunci aș fi avut grijă

de ea pe durata sarcinii. Aș fi tratat-o ca pe o prințesă, fiindcă într-adevăr fusese aleasă pentru a fi înnobilită. Gillian s-ar fi simțit adorată. M-aș fi îngrijit să primească tot ce și-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie. Aș fi supravegheat-o, ca să mă asigur că nu periclita în niciun fel sănătatea fătului pe care-l purta în pânțece și că nu se depărta de la calea cea dreaptă. În acel moment se uită la Șef. Însă, desigur, a călcat strâmb. Ai întinat-o. Ai făcut-o inutilă pentru Program.

Șeful își strânse pumnii.

— Deci e adevărat. Ai pus la cale uciderea lui Gillian fiindcă și-a petrecut noaptea cu mine. Făcu un pas amenințător spre Jem, dar Melina întinse brațul, să-l oprească.

— Nu, Șefule. Vreau să aud. Oricât de greu mi-ar fi, vreau să aud întreaga poveste.

— Mulțumesc, Melina. Jem îl privi disprețuitor pe Șef, apoi i se adresă ei din nou: Cei selectați nu au voie să întrețină relații intime cu altcineva în afară de prietenii ori supraveghetorii lor.

— Pentru că numai aceia sunt sterili, zise ea.

— Ah! exclamă el. Începi să faci progrese. În timp ce totul prindea contur în mintea ei, Melina dădea încet din cap.

— Subiecții sunt selecționați. Gillian. Candace Anderson. Femei tinere și sănătoase. Jem zâmbi.

— Superioare din toate punctele de vedere. O lumină se aprinse în ochii Șefului.

— Manipulați genetic copiii.

— Candace Anderson e o femeie frumoasă, nu-i așa? întrebă retoric Jem. Un exemplar cu un fizic perfect. Și foarte inteligentă. Binecuvântată cu un talent înnăscut pentru muzică. Sperăm s-o putem folosi din nou. Așa cum o să procedăm și cu tine, Melina. Acum. O vei înlocui pe

Gillian. Ea a căzut pradă propriei senzualități, așa că tu ai fost selectată să preiei ștafeta. Glasul lui era ciudat de tăvănit.

— Gillian ar fi fost perfectă. Dale Gordon a recunoscut imediat lucrul acesta. Era treaba lui, înțelegi, să remarce posibilele candidate, apoi să le examineze. O sarcină ușoară, de vreme ce avea acces la fișele lor medicale. Din punct de vedere fizic, Gillian era ideală. Și înzestrată cu o inteligență superioară. În plus, n-avea o relație statornică, ceea ce ar fi putut deveni supărător. Una peste alta, ea era cea mai potrivită candidată pentru Program. Acum e rândul tău, Melina.

O lovi înflăcărat peste mâini, strângându-le între palmele sale umede. Zâmbind extaziat, zise:

— Mă bucur atât de mult pentru tine. Apoi îi explodează capul.

CAPITOLUL 28

Șeful execută un placaj cu tot corpul, care-o expedie pe Melina la podea, lăsând-o fără suflare. El ateriza deasupra ei. La câțiva centimetri distanță zăcea decapitat Jem Hennings. Fereastra largă ce dădea spre cerul de deasupra Dallasului fusese spartă. Șeful înregistra totul într-o fracțiune de secundă. O răsuci pe Melina, apoi întinse mâna după cablul de alimentare al veiozei și îl smulse din priză. Camera se cufundă în întuneric.

— Cine... unde...

— Eu aș zise că de Pe acoperișul clădirii de vizavi, răspunse el bâlbâielii Melinei. Trebuia s-o înțeleagă. Oricine-ar fi fost împrôscat cu sânge și așchii de oase ar fi făcut până acum o criză de isterie. Ea era fie o femeie a naibii de curajoasă, fie șocată. Iar asta însemna că putea să cedeze nervos în orice moment.

— Ai pățit ceva? Ea îl privi tăcută, până când el repetă întrebarea și-i rosti numele răspicat.

- Nu. Nu.
- Nu te mișca.
- Șefule...

Stai așa... El se duse până la bucătărie și se întoarse cu un sul de prosoape din hârtie.

— Șterge-ți fața. Repede. Ea făcu ce i se spusese, curățându-și în grabă obrajii și fruntea. Șeful rupse colțul unui prosopși frecă petele rămase.

— Scoate-ți jacheta. Ea se supuse în tăcere. El constată mulțumit că puloverul de sub jachetă era curat.

— Eu sunt murdar? Ea îl privi cu atenție.

— Nu pot... nu pot... nu cred. Cât timp trecuse? Douăzeci de secunde? Treizeci? Patruzeci?

— Trebuie să ieșim de-aici.

— Noi suntem următoarele victime?

— Nu dumneata. Le ești necesară pentru Program, îi răspunse el sarcastic.

— Mai bine mor.

— Eu prefer să trăiesc. Haide. O ajută să se ridice în picioare. Fugiră spre ușă, cu corpurile aplecate. Când ajunseră acolo, el smulse receptorul interfonului din furcă.

— Cum îl cheamă pe portar?

— Ăă, Henry. Harry, se corectă ea, chiar în clipa când omul răspunse.

— Ajutor! Au înnebunit! răcni Șeful în receptor. Aici a izbucnit un incendiu. Harry, mă auzi? Ajutor! Foc! Foc! apoi dădu drumul receptorului, lăsându-l să atârne lângă perete. O înhață pe Melina de mână și ieși în goană pe hol. Până să ajungă la ușa de la casa scării, aflată la capătul coridorului, alarma de incendiu începuse deja să țiuie asurzitor. În spatele lor ușile se deschideau una după alta. Cunoscând firea omenească, el se temea că locatarii aveau să ezite înainte de a renunța la tihna din apartamentele lor atâta timp cât pericolul nu era confirmat. Mai conta și pe

reținerea concetățenilor săi în relațiile cu vecinii. Se îndoia că și-ar fi dat cineva seama că nu locuia acolo. Dând nebunește din brațe, Șeful strigă:

— Fugiți, toată lumea. Coborâți la parter. A izbucnit un incendiu la apartamentul D, de unde se întinde cu repeziciune. Un locatar de ia un etaj inferior, care reacționase la alarmă și se aventurase până în casa scării, strigă în sus:

— Chiar e un incendiu?

— La șaptesprezece D, îi răspunse Melina. Ieșiți cu toții pe palier!

Până să coboare ei mai multe șiruri de trepte, mulțimea se îmbulzea deja pe scări, adică exact ce sperase Șeful să se întâmple atunci când dăduse alarma.

— Ce facem când ajungem jos? îl întreabă Melina cu sufletul la gură.

— Al naibii să fiu dacă știu. Sper să se producă o agitație suficient de mare ca să ne putem strecura afară. În orice caz, ține-te de mâna mea.

Ea îi strânse mâna în chip de răspuns, în timp ce ajuta o femeie îmbrăcată într-un sari să coboare treptele cu doi copii somnoroși. Chiar înainte de-a ajunge în hol, Șeful auzi sirenele urlând. Când intrară în hol, văzură agenții de pază însărcinați cu securitatea clădirii îndrumând lumea spre o ieșire laterală. Sosiseră deja două mașini de pompieri. Oameni în uniforme de protecție săriră din ele și porniră în fugă către intrarea unde Harry băiguia ceva înnebunit. Șeful se bucură că portarul era ocupat și nu-i observase în mulțimea care se îngrămădea în fața ușii înguste a ieșirii de serviciu.

— Lasă-ți capul jos, îi spuse el în timp ce se strecurau spre ușă.

Înaintară cu ochii în pământ. Când ajunseră în fața ușii, el o trase spre marginea gloatei, dar rămaseră

intenționat în umbră, în vreme ce personalul de securitate îndruma lumea spre trotuarul de vizavi, în parcare clădirii din care bănuia el că fuseseră trase focurile de armă. Se opri brusc, recunoscând două figuri familiare în mulțimea de locatari. Cei doi se uitau disperați înjur, dar nu fiindcă s-ar fi temut de incendiu. Studiau fețele celor ce ieșeau din clădire. Șeful o întoarse pe Melina și schimbară direcția.

— Nu te uita înapoi. Fii atentă. Falșii agenți FBI. Pun pariu că ei au tras.

— Dar de ce să-l împuște pe Jem? Erau la ordinele lui, nu?

— Așa își închipuia el. Neliniștită, ea își mușcă buza de jos.

— Ce facem?

— Păi am putea încerca să discutăm cu ei.

— Bună idee, zise ea sarcastic.

— Sau l-am putea suna pe Tobias. Ori pe Lawson. Unul din ei ne-ar ajuta.

— Însă ne-ar și reține. În sinea lui, Șeful recunoștea că el și Melina erau niște proști fiindcă nu profitau de protecția pe care FBI-ul și poliția locală ar fi putut să le-o asigure. Își riscau viețile în primul rând el. Acum, după ce Hennings fusese înlăturat, probabil că următorul glonț avea numele lui scris pe el. Făcuseră deja două încercări eșuate de a-l pedepsi pentru că o „întinase” pe Gillian, înlăturând-o astfel din Program. Și se revoltă la gândul că Melina era vizată pentru a-i lua locul. Sigur, tot ce spusese Hennings putea să fie doar trăncăneala unui nebun. Exista posibilitatea ca el și amicul lui Gordon, perversul sexual, să fie niște fanatici care răstălmăciseră mesajul bine intenționat al fratelui Gabriel pentru ași justifica planurile aberante. Dar poate că nu, iar asta era o perspectivă îngrozitoare. Dacă fratele Gabriel autorizase acest program de manipulare genetică, exista riscul declanșării

unei catastrofe la nivel global. Șeful se văzu nevoit să admită necesitatea de a anunța autoritățile.

Pe de altă parte, nu cunoștea încă toate aspectele. În acel moment, era încă vorba despre o cruciadă personală și nu voia ca altcineva să poarte lupta în locul lui. Poate că acea mândrie nepotrivită, ori pur și simplu încăpățânarea, reprezenta o moștenire de la strămoșii lui, care de-abia acum ieșea la iveală. Oricum ar fi fost, hotărî să se bizuie pe curajul său.

— Eu zic să mizăm totul pe-o carte, dar e cauza dumitale, Melina, spuse el calm, făcându-se cu greu auzit în vacarmul din jur. Gillian a fost sora dumitale.

— A fost sora mergeamănă. E o chestiune personală.

— Și pentru mine.

— Atunci ăsta-i răspunsul dumitale.

— În regulă. Dar acum, după ce luaseră hotărârea, nu puteau ieși din acea situație dificilă, care era și primejdioasă. El crease haos cu speranța că vor ieși neobservați din clădire. Dar strategia lui avea câteva neajunsuri majore. În primul rând, mergeau pe jos. Nu puteau să recupereze rabla din garajul blocului, fiindcă intrarea era blocată de mașinile pompierilor. Pe deasupra, avea să se afle curând că alarma declanșată fusese un șiretlic pentru a acoperi uciderea lui Jem Hennings. Urmându-i șirul gândurilor, Melina zise:

— Trebuie să plecăm de-aici.

— Cât mai repede. După ce-or să descopere cadavrul lui Hennings, toți purtătorii de insigne oficiale ne vor căuta ca să ne pună întrebări. Portarul Harry n-o să ne uite așa de ușor. Mai ales pe dumneata. Se uită la pantofii ei fără toc. Dacă o să fie nevoie, poți să alergi?

— Da. Fac asta de trei ori pe săptămână.

— Care-i cea mai apropiată zonă comercială? Cu trafic intens și lume multă.

— Pe strada Oak Lawn. Pe-acolo, spuse ea, făcând un semn discret cu capul.

— Sunt chiar în spatele dumatilor. Ia-o încet din loc. Încearcă să nu atragi atenția.

O prinse ușor de talie. Porniră agale prin mulțimea ce se învârtea de colo-colo, unii dintre locatari exprimându-și deja scepticismul în legătură cu izbucnirea unui incendiu și formulând critici la adresa tehnologiei nesigure care declanșa deseori alarme false. Ajunseseră aproape de marginea gloatei când Șeful întoarse capul, ca să verifice dacă erau urmăriți. Îl zări pe negrul care se dăduse drept Tobias, la vreo douăzeci de metri distanță. Își întindea gâtul și își răsucea capul în stânga și-n dreapta, supraveghind masa de bărbați, femei și copii ce părăsiseră blocul. Deodată, omul se întoarse și-l văzu pe Șef. Acesta nu avu timp să-și aplece capul. Privirile li se întâlniră.

— Fugi! zise el Melinei, împingând-o ușor, exact în clipa în care auzi un strigăt în spatele lor. Ea o luă imediat la goană prin parcare. Nu ezită nici când ajunseră la gardul viu, ci îl sări ca un atlet și continuă să fugă cât o țineau picioarele. Strada era pustie. O traversară în goană. El auzi roți scrâșnind în spatele lor, întoarse capul și văzu că bărbații care-i urmăreau evitaseră în ultimul moment să se ciocnească de o camionetă. Întâmplarea le distrase atenția îndeajuns cât să-i permită Melinei să se arunce într-un gard viu înalt și des ce mărginea un loc viran. Acolo nu ajungeau luminile străzii. Din cauza terenului accidentat, Șeful aproape că se ciocni de stâlpul unui indicator metalic, dar reuși să-l evite, lovindu-se doar în rotulă.

— Pe-aici, zise Melina cu răsuflarea tăiată, când ajunseră la capătul îndepărtat al terenului. Îl conduse pe terasamentul unei linii secundare de cale ferată spre un alt loc viran, care avea în centru o casă pustie. După ce

înconjurară imobilul, el îi luă mâna și o opri. Se lipiră amândoi de peretele exterior. Lemnul avea un miros stătut, de mucegai, și emana o duhoare de mortăciuni intrate în descompunere.

— E în regulă? șuieră el încercând să-și recapete suflul.

— Ne mai urmăresc?

— Nu vreau să-mi asum riscuri. Cât mai e până acolo?

— Două-trei blocuri. Vezi luminile? Deasupra acoperișurilor și-a vârfurilor copacilor, el zări strălucirea luminilor din centrul comercial.

— Să mergem... Multe dintre casele vechi din zonă deveniseră sediile unor firmemagazine de antichități, saloane de coafură, birouri de avocați-care erau închise la acea oră. Se deplasau la adăpostul întunericului, ascunzându-se pe după copaci, garduri și aibuști. Ea îl întreabă peste umăr.

— Și când ajungem acolo...?

— Oprești primul taxi pe care-l vezi. Taxiurile nu erau ușor de găsit într-un oraș ca Dallasul, unde numărul mașinilor aproape că-l depășea pe acela al locuitorilor. El conchise că ar fi avut mai multe șanse să găsească unul pe lângă restaurante și baruri, unde oamenii preferau să ia un taxi până acasă decât să riște o amendă consistentă. Își croiră drum printr-o parcare aglomerată, care deservea mai multe restaurante. Oameni care se duceau sau se întorceau de la cină le aruncau priviri curioase. Șeful nu-i luă în seamă. Se bucura că trotuarele erau aglomerate și pe stradă circulau o mulțime de mașini.

— O să încercăm să ne pierdem printre oameni, zise el, luând brațul Melinei.

Dacă n-ar fi fost transpirația ce le curgea pe fețe, ar fi putut trece drept o pereche ce se întâlneau ca să iasă în

oraș.

— Acolo, spuse el, observând un taxi care oprise la intrarea unui restaurant.

Se strecurară prin traficul intens și traversară în fugă strada, suindu-se pe bancheta din spate de îndată ce trei japonezi, coborâră din taxi.

— Încotro? îi întrebă șoferul.

— Deocamdată, ia-o spre sud, până la autostrada 45. Șeful o împinse pe Melina în spătarul banchetei. Nu mai fu nevoie s-o avertizeze să-și aplece capul.

— Acolo, șopti ea. Sub litera R a firmei restaurantului. Falsul Tobias și partenerul său păreau deplasați în mulțimea de tineri, transpirați cum erau, cu piepturile umflate de efort, păcăliți. Șeful îi țină sub observație până când taxiul se îndepărtă.

— Nu ne-au văzut, o înștiință el, prăbușindu-se epuizat pe banchetă. Rămase cu ochii închiși o vreme, străduindu-se să inhaleze cât mai mult aer. Într-un târziu, întrebă: Cum te simți? Ea își ridicase poalele jerseului, folosindu-l drept prosop. Avea fața îngropată în el. În clipa aceea, el observă că-i tremurau umerii.

— Melina. Întinse brațul și-o trase mai aproape de el.

— Ați fost în vreun soi de cursă? întrebă șoferul.

— Da. Într-un blestemat de maraton. Acum vezi-ți de treabă și condu mai departe.

— Ce ți-a cășunat pe mine? Ignorându-l pe șoferul curios, Șeful își trecu degetele prin părul umezit de transpirație al Melinei.

— E-n regulă. Nu plânge. Ești în siguranță. Când ea înălță capul, Șeful fu surprins să constate că nu plângea deloc. Râdea.

— Nu știi ce se-ntâmplă cu mine! exclamă ea în șoaptă. Tocmai am văzut capul zdrobit al unui om. Am anunțat un fals incendiu. Am fost urmărită de niște tipi răi,

care-aveau de gând să ucidă pe unul din noi sau pe amândoi. Mă feresc de FBI. Și eu râd? Însă, de-abia termină de vorbit, că fața i se schimonosi și lacrimile îi țâșniră din ochi. Luându-i ceafa în palmă, Șeful îi apăsă capul pe pieptul lui și continuă să-l maseze, în timp ce ea sughița și suspina amarnic.

Șefului nu-i plăcea să vadă o femeie plângând. Lacrimile însemnau emoții care trebuia evitate-teamă, înfrângere, suferință, dezamăgire, furie. Când o femeie Izbucnea în plâns, îți doreai să fii oriunde în altă parte, mai ales dacă erai răspunzător pentru acele lacrimi.

Însă pe el nu-l deranja reacția Melinei. Avea tot dreptul să se descarce printr-o porție zdravănă de plâns. Până atunci, vădise un curaj extraordinar. Ar fi angajat-o în echipajul lui în orice moment. Dovedise că nu-și pierdea cumpătul într-o situație de criză. Acum, după ce criza trecuse, era îndreptățită să reacționeze Astfel. O strânse mai tare, proptindu-și bărbia în creștetul capului ei și-i mângâie spatele cu o mână în timp ce cu cealaltă o ținea de ceafă. O lăsa să plângă până îi secară lacrimile. Nu se mișcă până când nu fii sigur că ea se potolise. Apoi îi puse un deget sub bărbie și-i ridică fața.

— Ți-e mai bine?

— Mai întâi vomit, pe urmă mă pun pe plâns. Grozav partener mai sunt!

El zâmbi, iar ea îi răspunse cu un surâs. Își sprijinea ceafa pe brațul lui îndoit. După ce-i șterse o lacrimă cu buricul degetului mare, rămase cu mâna lângă obrazul ei. Cealaltă și-o puse pe porțiunea de piele dezvelită dintre poala jerseului ei ridicat și centura pantalonilor. Buzele ei fremătară, într-o inspirație rapidă. Nu și-ar fi luat ochii de la ea decât dacă i-ar fi spus cineva că se stinsese soarele. Brusc, simți mâna ei, până cu câteva clipe în urmă strânsă pumn, așezată undeva sub cureaua lui. I se uscaseră gâtul,

dar reuși să-i șoptească numele:

— Melina...

— Ia zi, ăă, nu te supăra sau mai știi eu ce, zise șoferul, da vreau să știu până unde mergem înainte de-a o lua pe autostrada 45. Melina se mișcă prima. Cu regret, el își îndreptă spatele și se depărtă de ea. Pe urmă, ea își netezi puloverul, își șterse obrajii înlăcrimați cu dosul palmei și își dădu la o parte părul din ochi.

Șeful îi spuse șoferului în ce direcție s-o ia.

— Mergi spre est. El o urmărea pe Melina, care se prefăcea fără succes că acel moment - nu știa cum altfel să-l numească - nu avusese loc, însă Șeful intuia că, dacă n-ar fi fost întrerupți, probabil că ar fi sfârșit prin a-și apăsa buzele pe scobitura gâtului ei, acolo unde se cuibărise un pandantiv cu rubine.

Melina se agita, nervoasă. Părea că nu știa încotro să-și îndrepte ochii. Până la urmă, își adună forțele și se uită la el.

— Unde mergem?

— Nu ți-e frică să zbori cu avionul, nu-i așa?

CAPITOLUL 29

Fratele Gabriel era la ora de rugăciune. Conform ritualului, se ruga de trei ori pe zi-înainte de micul dejun, înainte de cină și înainte de culcare. Rugăciunile din acea seară erau exuberante, fiindcă avusese o zi rodnică. Predica pe care o înregistrase în cursul după-amiezii pentru emisiunea lui de televiziune se dovedise extrem de inspirată. Vorbise despre necazuri. Nu despre Necazurile, scrise cu majusculă, din Apocalipsa Noului Testament, ci despre micile neplăceri care apar în viața de zi cu zi. Le împărtășise adeptilor săi soluția pentru a rezolva acele sâcâitoare supărări. „Dați-mi-le mie, îi implorase el, pe cel mai sincer ton cu putință. Lăsați-le să cadă pe umerii mei”. Le explicase că acel transfer era posibil doar dacă cei care

se simțeau împovărați aveau încredere absolută în el și în capacitatea lui de a le ameliora calitatea vieții. De fapt, nu-i era prea greu să-și propovăduiască ideea, fiindcă el însuși credea în ea. El putea îmbunătăți viețile oamenilor. Demonstrase o perfecțiune la care adepții săi ar fi trebuit să aspire. El le oferea iubire celor privați de ea. Promisiunea unei noi ordini mondiale, pe care le-o făcuse nu o dată, dădea speranțe celor deznădăjduiți. El era bunăvoința personificată. Bunăvoința personificată. Hmm. Frumoasă expresie. Trebuia s-o țină minte. În curtea de sub balconul său, copiii se jucau. În fiecare seară după cină, timp de treizeci de minute, erau liberi să facă tot ce le plăcea. În afară de urmărirea programelor de la televizor.

Cu excepția emisiunilor care-l aveau pe el ca invitat, televizorul era interzis în acea așezare. Ca și ziarele, posturile de radio și cărțile, dacă nu le aproba el personal. Voia ca nimic să nu tulbure mințile celor care, în virtutea meritelor lor personale, erau îndreptățiți să trăiască la Templu și să lucreze nemijlocit pentru misiunea lui. În seri senine și blânde ca aceea, copiii aveau voie să se joace în curte, ceea ce reprezenta o ocazie ideală pentru ei să-l vadă rugându-se. Nu trebuia să existe nicio îndoială în mințile lor cu privire la devoțiunea lui. Spera să cultive în fiecare dintre ei dorința de a atinge acel nivel.

Copiii erau supravegheați de mamele lor sau de înlocuitoarele acestora, dar el insistase ca fiecare dintre ei să aibă deplină libertate de-a se juca așa cum îi plăcea. Cum altfel ar fi putut depista forța și înzestrările fiecăruia dintre ei? Băiatul ăla vă deveni oare un om de știință? Avea fata aia calitățile unui vindecător? Joel era un atlet înnăscut, Margaret-o intelectuală. William avea talentul să se înconjure de prieteni fideli. Sarah era o bună actriță, dar și un bun diplomat atunci când se iscau dispute.

Întrezărea el oare în David calitățile unui om întreprinzător? Avea oare Jennifer remarcabile însușiri de lider?

Firește, băieții îl interesau mai mult decât fetele. Acestea urmau să devină femei, iar principala lor îndatorire era evidentă. Însă fratele Gabriel trăia cu picioarele pe pământ. Femeile pătrunseseră cu greu în industrie, politică, comerț, în fiecare domeniu al societății, mai cu seamă în America de Nord și în Europa Occidentală. Atâta timp cât se va menține tendința respectivă, el trebuia să-și adapteze planurile la situația de fapt. Fetele erau pregătite să pătrundă în aceleași domenii de activitate ca și băieții. În realitate, existau zone de interes în care ele îi devansau chiar pe colegii de sex masculin. Îi studia pe toți, le urmărea tipul de comportament, atenția depistarea slăbiciunilor care i-ar fi putut elimina din cadrul Programului. Numai foarte puțin dintre copii nu corespundeau standardelor lui, ceea ce vorbea de la sine despre calitatea procesului de selecție pe care-l proiectase el. În genunchi, cu capul plecat, cufundat în rugăciune, el își petrecea serile planificând viitorul fiecărui copii. Lua în considerare toate schimbările ce urmau să aibă loc atunci când aveau să fie trimiși în lumea largă ca să pună în aplicare planurile pentru care fuseseră creați. Gândul în sine îi dădea amețeli.

— Amin. Se ridică în picioare și luă de jos pernița rusească pentru rugăciuni. Cineva observă că el nu se mai ruga și îl salută. El făcu semn cu mâna. Imediat, toții ochii din curte se ațintiră asupra lui. Se întreceau să-i capteze atenția.

— Uită-te la mine, frate Gabriel. Joel aruncă o minge de baschet care trecu prin coș. O vedetă în devenire a NBA? Dacă asta urma să se întâmple, se gândea cât de mulți tineri l-ar fi considerat un model. Câte vieți ar

influența, pe câți i-ar fi putut converti. Își notă în minte să aducă un antrenor care să dezvolte înzestrarea lui Joel. Îl aplaudă cu entuziasm.

— Bună treabă, îi strigă el băiatului. Leslie, țărâncuța din Iowa, ridicase privirea spre el cu orgolioasă venerație. De când îl vizitase, atitudinea ei se îmbunătățise considerabil. I se raportase că nu se mai simțea părăsită și nu mai tânjea după cei de-acasă. Se dedicase cu trup și suflet studiilor și treburilor casnice.

El îi făcu semn cu ochiul, iar ea roși, așa cum se cuvenea, în pat, dovedise o senzualitate lumească, trădându-i originea țărănească. Ce bucatică grozavă era! Însă deocamdată nu putea s-o cheme din nou. Celelalte ar fi devenit geloase.

Mary, fata cu un superb păr negru, cârlionțat, își pusese amândouă mâinile pe burta umflată. Era dulce precum un fruct copt, gata să crape. Sub bluză, sfârcurile la fel de mari ca niște degete păreau pregătite să-i dea copilului să sugă. Deodată, fratele Gabriel se simți răvășit de dorință. Sarcina ei era prea avansată pentru o relație sexuală normală, dar existau și alte căi de-a obține plăcerea. Se hotărî să trimită după ea mai târziu. Mai făcu un semn cu mâna și se întoarse ca să intre în casă. Bunăvoința personificată. Cuvintele îi trecură din nou prin minte. Sloganul ăsta ar fi arătat bine pe un panou, scris cu litere de aur sub o fotografie a lui, înfățișându-l cu brațele întinse într-un gest de iubire nemărginită.

Domnul Hancock îl aștepta cu un apetitiv preparat exact așa cum îi plăcea lui. După ce-i luă perna de rugăciune și-i oferî băutura, domnul Hancock zise:

— Te-a sunat cineva din Dallas. Fratele Gabriel își privi asistentul cu înțeles, iar domnul Hancock încuviință discret. După ce luă o înghițitură din pahar, acesta ridică receptorul.

— Da, Joshua.

— M-am ocupat de problema dumitale.

— Ascult. Din cauza caracterului delicat al acelei convorbiri, nu deschise difuzorul telefonului. Nici n-avea să pună întrebări sau să facă declarații care l-ar fi putut incrimina ulterior. Avea toată încrederea în diversele măsuri de securitate și în dispozitivele care le asigurau. Dar exista întotdeauna o posibilitate ca ele să nu fie atât de sigure pe cât ar fi trebuit. Nu te puteai bizui cu totul pe tehnologie. Iar pe oameni, nici atât. Joshua zise:

— Individul ăla credea că primim ordine de la el. Nu i-a trecut prin minte că, de azi după-amiază, am început să primim ordine direct de la dumneata. Un papagal nenorocit! Fratele Gabriel știa din experiență că oamenii ardeau de dorința de a-i face pe plac. Cu cât îi lăuda mai puțin, cu atât mai tare se străduiau să-i intre în grații. De exemplu, dacă dorea să obțină în pat maximum de plăcere de la o femeie, arboră o mină plictisită și distrată. Atunci ea se dădea peste cap ca să-i aprindă simțurile. Același lucru se putea spune și despre bărbați. Dacă nu părea impresionat, ei se lăudau cu isprăvile lor, iar el afla ce voia să știe fără să fie nevoit să-i tragă de limbă. Cum era de așteptat, după o scurtă pauză, Joshua continuă:

— A fost un coș înscris de sus. Nicio șansă de scăpare. Fratele Gabriel regreta că-l pierduse pe Jem Hennings. În ultimii câțiva ani, Hennings fusese un colaborator valoros. Dar se transformase brusc într-o povară. Era primejdios de aproape de ancheta declanșată în urma asasinării lui Gillian Lloyd. Dale Gordon trecuse fără probleme drept psihopat. Dar autoritățile aveau să studieze amănunțit implicarea lui Hennings, ceea ce le-ar fi putut conduce la porțile Templului.

Mai mult decât atât, Hennings rezolvase problema Linda Croft de capul lui, fără să ceară aprobare.

Bineînțeles, el era de acord cu modul în care acționase Hennings. Dar, cum putea un simplu adept să fie atât de insolent încât să ia de unul singur decizii de o asemenea importanță? Henning își făcuse bine treaba, însă nu era de neînlocuit. Mai fuseseră și alții antrenați pentru acest gen de activitate și așteptau cu nerăbdare să primească o însărcinare. Nu mai avea rost să se gândească la Jem Hennings. Fratele Gabriel îl alungă din minte.

— Ce vești ai despre cealaltă chestiune? Ezitarea lui Joshua era grăitoare. Fratele Gabriel sorbi din băutură, încercând să-și stăpânească nerăbdarea. În cele din urmă, Joshua mormăi:

— S-ar putea spune că batem pasul pe loc. Deci Christopher Hart era încă în viață, iar Melina Lloyd nu fusese capturată. Îl năpădi un val de furie.

— De ce?

— N-avem de-a face cu niște fraieri, să știi.

— Eu am de-a face, i-o trânti fratele Gabriel. Strângea atât de tare paharul în mână, încât risca să-l spargă. Sper că nu vrei să mă dezamăgești, zise el subliniind fiecare cuvânt pe un ton amenințător. Domnul din seara asta...

— Da, domnule.

— M-a dezamăgit. Presupun că nu vrei să faci la tel. Joshua nu excela prin inteligență, însă înțelese aluzia la Jem Hennings.

— Nu, domnule.

— Atunci te sfătuiesc să-mi aduci vești bune până mâine dimineață. Încheie convorbirea brusc, apoi dădu pe gât înfuriat restul de băutură.

— Încă unul? întrebă Hancock.

— Da. Și pe urmă vreau s-o trimiți pe Mary la mine.

— Pe...

— Mary, Mary, repetă el iritat. O știi.

— Dar, frate Gabriel, e gravidă în opt luni și jumătate.

— Știu în câte luni e! strigă el. De ce se ceartă toată lumea cu mine în seara asta?

Își simțea venele încordate sub pielea capului și a gâtului. Rareori își pierdea cumpătul. Și mai rar i se întâmplă asta în prezența domnului Hancock. Se întoarse, ca să nu fie nevoit să vadă expresia ofensată de pe chipul asistentului său. Nici nu voia ca domnul Hancock să fie martorul lipsei lui de control. Să te pierzi cu firea era o slăbiciune omenească. Dar pentru fratele Gabriel, orice formă de manifestare a slăbiciunii reprezenta un stigmat. *Din cauza acelei femei*, își zise el cu amărăciune. Se gândea la Gillian Lloyd. Furia lui, toate ghinioanele din ultimele câteva zile puteau fi puse pe seama ei și a nopții pe care-o petrecuse cu astronautul. Iar acum, sora ei geamănă se dovedea a fi la fel de enervantă.

— Domnule Hancock, spuse el deodată.

— Da, domnule.

— Ai terminat de verificat trecutul lui Melinei Lloyd? Încă studiez problema, domnule. N-am vrut să vă prezint raportul înainte de a fi sigur că e complet.

— Îți apreciez meticulozitatea, zise el, încercând să-și repare greșeala față de asistentul său. Dar de îndată ce vei fi sigur că ai toate datele, te rog să mă informezi neîntârziat. Vreau să știu tot ce se poate începând cu ziua în care s-a născut.

ști despre femeia asta

— Desigur, domnule. O să mă apuc de treabă imediat după ce o s-o chem pe

Mary. Vreți să cinați acum sau mai târziu?

— O să sun când mi se face foame.

— Da, domnule. Intră în dormitor și închise ușa după el. Așteptând-o pe fata măsura încăperea cu pași mari, gândindu-se nu la ea, ci la Melina. Probabil că și ea era o

târfă, cum fusese și Gillian, își zise el cu dispreț.

Nicio femeie, oricât de atrăgătoare, nu valora cât toate necazurile pe care le provoca. Nu era mai însemnată decât un țăntar într-o seară de vară. Ce absurditate să-și închipuie că Programul ar avea de suferit dacă Melina n-ar participa la el. Programul era mai important decât ea și decât toate femeile din lume. O muiere nu-i putea stăvili evoluția și nici măcar să i-o stânjenească.

Dar mândria nu-i permitea s-o scoată pur și simplu din calcul și s-o uite. Situația declanșase o competiție a voințelor, un război nedecarat între ei. Dacă el capitula, ce mesaj ar fi transmis? Ce exemplu le-ar da soldaților de pe câmpul de luptă care se confruntă în fiecare zi cu obstacole, în timp ce-și îndeplinesc misiunea? Și-ar pierde credința în el dacă ar auzi că fusese învins de o biată femelă. Șefi de state din întreaga lume îl sunau ca să-i ceară sfaturi și cuvinte de încurajare. Un bărbat cu puterea pe care o deținea el nu putea îngădui ca lumea să spună despre el că ar fi fost anihilat de o femeie. Impactul negativ al unei asemenea capitulări ar fi fost teribil. Așa ceva era inadmisibil.

Melina Lloyd refuzase să accepte destinul pe care și-l alesese sora ei și se aliase cu FBI. Din cauza ei îl pierduse pe Jem Hennings, care fusese un bun de preț pentru Program. Se atașase de același bărbat care o pângărise pe Gillian. Pentru toate aceste păcate, ea trebuia să fie adusă în fața lui ca să-și primească pedeapsa. Abia după aceea, când ea și-ar fi manifestat căința, el s-ar fi gândit s-o ierte, s-o binecuvânteze, s-o îmbrățișeze și s-o facă membră a familiei sale. Până la urmă, ea ar fi acceptat darul bunăvoinței lui. Sigur că ar fi acceptat. Cine n-ar fi vrut să se numere printre aleșii săi? El avea să conducă lumea.

— Ce-i aici? Șeful plătise șoferului de taxi, care-i lăsase, după cum se părea, în mijlocul unei pustietăți.

Contururile Dallasului licăreau în depărtare pe linia orizontului, la nord. Regiunea era atât de izolată încât șoferul se speriasse. Se grăbise să plece, răsucind roțile într-o întoarcere bruscă, și dispăruse în direcția din care veniseră. Drumul pe care o luaseră în clipa în care părăsiseră autostrada se termina într-o fundătură, la locul unde se aflau acum ea și cu Hart.

El o luă de mână și aproape că o târî către o clădire acoperită cu tablă ondulată.

— Mă lași pe mine să vorbesc.

— Bine. Oricum, mi-a pierit graiul.

Clădirea semăna cu o cutie de conserve tăiată pe lungime și așezată cu partea concavă în jos. Un reflector industrial strălucea în mijlocul fațadei, luminând suprafața betonată din fața construcției, ce se întindea pe o distanță de câțiva metri. Ea observă că în stânga lor se afla o pistă de aterizare. În spate era o beznă deplină. În fața lor, un ciobănesc german își dezvelise colții.

— Șefule! Melina îl trase cu putere de mână, oprindu-l pe loc. În aceeași clipă, pe ușa îngustă a cutiei de conserve ieși un bărbat. Ștergându-și mâinile cu o cârpă de un roșu spălăcit, el își miji ochii în lumina reflectorului de deasupra capului. Se părea că nu-i considera o amenințare, pentru că-i comandă câinelui să se potolească. Apoi li se adresă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Christopher Hart.

Mâinile unsuroase ce țineau cârpa înțepeniră. Omul rămase cu gura căscată.

Șeful păși în lumină, pentru ca bărbatul să-l vadă mai bine.

— Ia te uită, fir-aș al naibii.

— Nu știam dacă mai ești aici și ai prăvălia deschisă.

— E deschisă. Nu prea avem de lucru. Ce-ai pățit la

față? Șeful nu-i dădu nicio explicație. Nu-i spuse nici măcar o minciună. Cei doi se priviră câteva clipe, apoi Șeful făcu prezentările:

— Melina, el e Pax Royston. Pax, ea e Melina. Bărbatul dădu scurt din cap.

— Doamnă.

— Încântată de cunoștință. În acele împrejurări, replica ei politicoasă suna ridicol. Nu se afla la o petrecere, iar între cei doi bărbați exista o tensiune subtilă, de origine necunoscută. În vreme ce interlocutorul lor îi cântărea din priviri, ea îl examina pe Pax. Era îmbrăcat într-o salopetă pătată de ulei, care se închidea cu un fermoar în față. Chipul lui avea ridurile adânci ale unui fumător înrăit, îmbătrânindu-l prematur. Omul aruncă o privire dincolo de ei, căutând, evident, mijlocul de transport care-i adusese acolo.

— Ați fost parașutați?

— Am venit cu taxiul.

— Cu taxiul, repetă el, ca și cum cuvântul îi era străin. De la Dallas?

— Ești singur aici?

— Doar eu și Bandit. Le aruncă o privire curioasă. Vreți să intrați? În contrast cu lumina puternică de afară, interiorul era întunecos. Avură nevoie de câteva clipe până să-și obișnuiască ochii. La un televizor alb-negru, așezat pe un butoi de două sute de litri, se transmitea un meci de hochei. Rex dădu sonorul mai încet. Bandit mirosi curios mâna Melinei, apoi, acceptându-i prezența, porni în grabă spre un castron cu apă și începu să lipăie zgomotos.

— Îi îngrozește pe oameni, dar e inofensiv pentru un câine de pază, spuse Pax.

— Înseamnă că suntem norocoși. Ea îi zâmbi, iar Pax îi întoarse zâmbetul.

— Vreți niște cafea?

— Un avion, spuse Șeful, punând capăt brusc flecăreliei. Am nevoie de un avion. Singurele avioane parcate în hangar se aflau în diverse stadii de dezmembrare. Era limpede că Pax lucra la unul dintre ele când sosiseră ei. Un bec aprins într-o carcasă metalică atârna deasupra unui motor dezmembrat. Părți din el zăceau împrăștiate pe o carpetă veche, roasă la margini.

— Cu un singur motor, continuă Șeful. Nu ceva elegant.

— Unde mergeți?

— Ai așa ceva sau nu? întrebă Hart, fără să ia în seamă curiozitatea lui Pax.

— Da, am unul. În spate.

— Se poate zbura cu el?

— Ești zburător? Șeful îi aruncă o privire rezervată. Pax dădu din umeri.

— Atunci se poate zbura cu el. Melina tot nu-și putea explica animozitatea tacită dintre cei doi, însă era evidentă, profundă. Șeful îi ceru lui Pax cheile avionului.

— Vreau să-l verific. Pax porni agale către un birou cu pereți de sticlă. Șeful se întoarse spre ea.

— Poate că are să-ți vândă ceva de mâncare. Băutură la cutie, ce mai crezi că ai nevoie. Și nu uita să te duci la toaletă. O să ne oprim să alimentăm aparatul de zbor, însă drumul va fi lung între pauze.

— Mergem în New Mexico, nu-i așa? Pax se întoarse cu cheia și cu o bucată de hârtie având scris pe ea numărul de pe coada avionului.

— E dincolo de ușa din spate, la dreapta. Este un aparat mic, simpatic. Reparat de curând

— Mulțumesc. Melina și cu Pax îl priviră pe

Șef străbătând hangarul, printre avioane și băltoace de benzină și ulei. Ușa din din spate se închise zgomot în spatele lui. Pe urmă, Pax se întoarse către ea.

— Ce zici de-o cafea?

— Nu, mulțumesc. Dar aş lua câte ceva pentru călătorie. Niște gustări și băuturi răcoritoare, dacă ai. El o conduse la două automate vechi pentru răcoritoare și gustări.

— Băuturile sunt reci, dar nu garantez că mâncarea e proaspătă, spuse el, arătând spre pachetele învelite în celofan, atârinate de un cârlig înăuntrul automatului. Am uitat când a venit ultima dată furnizorul. Ea începu să caute monede în poșetă.

— Nu te mai osteni. Cu o cheie, Pax deschise automatele. Servește-te. În timp ce alegea marfa, Melina zise:

— N-am zburat niciodată cu Șeful.

— Nu trebuie să-ți faci probleme. E un pilot excelent. Are niște reflexe excepționale.

— Ați fost colegi în armată?

— S-ar putea spune și așa.

— Înainte să te lansezi în afaceri, ai lucrat și dumneata la NASA? Bărbatul pufni auzind-o.

— Nu, doamnă.

— Dar vă cunoașteți de mult?

— Dinainte de-a o da în bară. Făcu semn spre unul din automate. Plăcințelele alea cu nucă sunt destul de bune.

— Îmi ajunge cât am luat, îi zise ea, dezamăgită că Pax nu-i explicase ce însemna

„Datul în bară” cu Șeful. Care fusese cauza? O femeie? Un avion? Avusese loc vreo încăierare între ei, ca să vadă cine era cel mai bun pilot? Poate că Pax fusese respins de la programul spațial și îl pizmuia pe Șef care se dovedise mai norocos. Prevenitor, Pax căută peste tot o pungă, pe care o descoperi în cele din urmă în cutia de gunoi.

— Am cumpărat ieri niște alimente, îi explică el, vârând gustările și răcoritoarele în punga de plastic. Mai mult hrană pentru câine. Afurisitul ăsta mănâncă aproape cât un cal. Auziră deschizându-se ușa din spate și cizmele Șefului bocănind pe podeaua din beton în timp ce el se întorcea în hangar.

— Arată bine, îi spuse el lui Rex.

— Ți-am zis. Șeful se întoarse către ea și-o întrebă dacă fusese la toaletă. Melina clătină din cap.

— Du-te. După ce o să dau niște telefoane, o să putem pleca de-aici.

— Pe-acolo. Pax îi arată o ușă. Dar te avertizez că nu e chiar o toaletă pentru doamne. Avea perfectă dreptate. Chiuveta și scaunul closetului erau ruginite. Pe podea se așternuse un strat de funingine unsuroasă. Posterul prins cu piuneze pe perete înfățișa nu doar o singură femeie goală, ci un întreg ansamblu, toate în aceeași atitudine vulgară. Și mai trivială era inscripția de pe autocolantul lipit pe suportul pentru prosoape de hârtie. Melina folosi toaleta, apoi se spală pe față și pe mâini cu o coajă decolorată de săpun. Când aruncă o privire fugară în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei, rămase cu gura căscată. Pe față și pe gât avea niște pete întunecate. Se aplecă să privească mai atent. Era sânge. Sângele lui Jem. Și pe păr se vedeau urme. Reprimându-și panica, inspiră adânc, apoi își vârî capul sub robinet. Apa era foarte rece, dar ea își ținu capul sub șuvoiul ce bolborosea până când acesta rămase limpede, necolorat de sânge. Își șterse părul cu niște prosoape de hârtie, apoi își trecu degetele prin el, aranjându-l cât de cât. Nu mai zăbovi să se dichisească. Orice încercare de a-și ameliora înfățișarea ar fi fost zadarnică. Ar fi trebuit să procedeze metodic. I se părea că trecuseră ani de zile de când făcuse dușul din acea dimineață, la motelul pentru camionagii. Și nici nu avea

asupra sa propriile obiecte de toaletă. Bagajele lor rămăseseră în mașina aflată în garajul blocului lui Jem. Când ieși din toaletă

Șeful continua să vorbească la telefonul mobil. Îi observă părul umed dar se abținu să-i pună vreo întrebare. Pătrunse în biroul murdar unde Pax stătea într-un fotoliu rotativ. Bandit era lângă el, cu capul pe coapsa lui Pax, care-l mângâia între urechi.

— Cred că din cauza asta nu se dă la oameni, remarcă el zâmbindu-i drăgăstos ciobănescului german. Prea l-am răsfățat. Am făcut din el un molău.

— Se pare că ai stabilit o relație profitabilă pentru amândoi. Pax arată spre părul ei ud.

— Trebuie să fie pe undeva un prosop.

— O să se usuce repede. Ochii Melinei rătăciră prin birou, oprindu-se asupra unei fotografii în care Pax era în compania unei femei, iar în spatele lor se zărea firma luminoasă de la Golden Nugget Casino.

— Aceea e doamna Royston?

— Nu, o prietenă.

— Te duci des la Vegas?

— Louisiana e mai aproape, zise el, referindu-se la cazinourile din Bossier

City. Mergem acolo de câte ori avem ocazia. Stăm la un pahar de vorbă. Ei îi plac automatele pentru băuturi. În timp ce vorbea, îl privi pe Șef prin peretele murdar de sticlă al biroului. Voi sunteți...? ghicindu-i gândul, ea dădu din cap.

— A avut o relație cu sora mea. El se arată surprins.

— Serios?

— Hmm.

— Eu credeam...

— Nu. Pax mormăi ceva ininteligibil. Privirea lui sceptică era greu de suportat, așa că, riscând să se dea de

gol, ea întoarse capul. Întrebarea lui îi aminti de scena petrecută pe bancheta din spate a taxiului. O scenă foarte periculoasă, foarte nepotrivită, foarte prostească, dar care, spre regretul ei, nu fusese dusă până la capăt. Flecăreala lor se încheie cu un schimb jenat de replici. Ea se arătă interesată de o hartă a statului Texas de pe perete, în timp ce Pax continua să-l mângâie pe Bandit. Câteva minute mai târziu, Șeful termină de vorbit la telefon și se apropie de birou, dar rămase în prag. Vârî mâna în buzunarul blugilor și scoase trei bancnote de o sută de dolari, pe care le aruncă pe biroul lui Pax.

— Aștia-s toți banii pe care îmi pot permite să-i cheltuiesc, fiindcă n-aș vrea să-ți plătesc cu cartea de credit. Luat prin surprindere, Pax aruncă o privire spre Melina, dar ea nu-i dădu nicio explicație. Ținând seama de dorința Șefului, îl lăsa pe el să vorbească. Ceva nu era în regulă acolo. Melina nu știa ce anume, dar de teamă să nu spună vreo prostie și să perturbe un echilibru fragil, se hotărî să tacă din gură.

— Știi că sunt solvabil pentru restul de plată, îi spuse Șeful mecanicului. O să-ți plătesc când aduc avionul înapoi.

— Am încredere.

— Sper, pentru că o să-ți spun ceva important. Făcu o pauză, ca să se asigure că Pax îl urmărea cu atenție. Ia-ți câinele și prietena și părăsește orașul în noaptea asta. Du-te la Bossier City. La Vegas. Du-te oriunde, numai pleacă de-aici.

Melina își dădu seama că Șeful trăsesese cu urechea la conversația lor în timp ce vorbise la telefon. Pax se încruntă iritat.

— Ai de gând să-mi spui ce dracu' se întâmplă?

— Nu, îi răspunse Șeful sec. Ai zis că ai încredere în mine. Sper să fie așa. Nu pune întrebări, fă ce ți-am spus.

Pleacă. Imediat. Sunt șanse mari să apară aici doi tipi, iar atunci o să vrei să fii departe. Pax îl studie o clipă, apoi zise:

— Nu te-am văzut de ani de zile. N-am primit niciun semn de la tine. Pe urmă aterizezi la miezul nopții dintr-un afurisit de neant, arătând ca un copil molestat pe un afiș, cu o femeie superbă după tine, care pare epuizată-scuză-mă că am observat asta, Melina. Intri cu pași apăsăți în hangarul meu, purtându-te de parca ai fi însuși Dumnezeu, pe urmă închiriezi un avion pentru care nu poți plăti. În sfârșit, îmi ceri să părăsesc locul unde-mi fac afacerile și să plec din oraș, iar eu n-am dreptul să întreb "cum așa"?

— Nu, nu ai dreptul.

— Ei bine, astea-s tâmpenii. Spune-mi de ce-aș tine seama de cel mai mărunț lucru pe care mi-l ceri. Șeful se chinui să-i răspundă, apoi zise cu asprime.

— Pentru că ești tatăl meu și nu vreau să fiu răspunzător dacă ți se întâmplă ceva rău.

CAPITOLUL 30

Tobias se uită la cadavrul lui Jem Hennings și scăpă a doua înjurătură din acea seară, după cea rostită mai devreme, când Melina îi trântise telefonul în nas.

— Trebuie să bea ceva, zise Lawson. Tobias rânji sumbru.

— Fac eu cinste. De îndată ce obținem niște răspunsuri.

Dacă cei doi ar fi trebuit să petreacă mai mult timp împreună, probabil că ar fi sfârșit prin a se dezagreea enorm unul pe celălalt. Tobias nu mai întâlnise un om atât de prost îmbrăcat ca Lawson. Detectivul din Dallas îl considera pe Tobias un filfizon. Agentul FBI era un maniac al sănătății care eliminase din alimentație zahărul rafinat și grăsimile; Lawson se dădea în vânt după hrana preparată rapid, de preferință cât mai grasă. Tobias era un

împătimit al artelor interpretative și se abona în fiecare stagiune la spectacole de balet, operă sau concerte simfonice. Lawson participase la un singur concert live în viața lui. La Willie Nelson. În aer liber. Se întorsese acasă pișcat de purici. Petrecuseră o singură zi împreună, care fusese plină de evenimente, și în acel interval dobândiseră, mai mult în silă, respect unul față de celălalt. Lăsară cadavrul în seama medicilor legiști și ieșiră pe hol, unde Lawson reluă conversația.

— Am câteva răspunsuri pentru dumneata. Portarul i-a descris exact pe Melina Lloyd și pe Christopher Hart. Ei au venit să-l vadă pe Hennings cu mai puțin de cincisprezece minute înainte de declanșarea alarmei false. Își consultă carnetul. Asta s-a întâmplat la nouă și opt minute. Ora estimată a morții e undeva între nouă și nouă și-un sfert.

— Doar nu sugerezi...

— Nimic. Îți spun doar cum stau lucrurile.

— Scuze pentru întrerupere. Continuă.

— Oamenii care locuiesc la acest etaj își amintesc de o pereche-ghici cu cine se potrivește descrierea? - care striga la ei din casa scării că a izbucnit un incendiu la apartamentul D.

— Au creat o diversiune.

— Asta bănuiesc și eu, zise Lawson. O să-i cerem unui expert să stabilească traiectoria gloanțelor, dar, dacă agresorul n-a avut aripi, trebuie să fi tras din clădirea de vizavi. Am pus niște băieți de-ai mei să cerceteze cu atenție acoperișul și camerele cu ferestre ce dau în partea asta, însă aș fi în stare să pariez că n-or să găsească nimic.

— Vreun trăgător de elită?

— Ei bine, nu e vorba despre obișnuita crimă pasională. Doar niște gloanțe dumdum ar putea să pulverizeze astfel un craniu, spuse el, referindu-se la tipul

de cartușe care explodează după impact. Două au fost trase într-o succesiune rapidă. Unul dintre locatari susține că a auzit o pocnitură. Poate două. Însă fiind atât de aproape una de alta, puteau suna ca una singură. Primul glonț a spart fereastra. L-am găsit. Geamul e așa de sfărâmat, încât e îndoielnic că ar putea fi pus în legătură cu o armă, chiar dacă am găsi-o, lucru de care mă îndoiesc în mod serios. Al doilea cartuș se află încă în materia cenușie care l-a ajutat cândva pe Hennings să gândească. Agresorul era un om cu experiență. Știa ce face și-a avut boase s-o facă. Un tip de un curaj nebun și fără teama de-a fi prins.

Obosit, Tobias se frecă la ochi.

— E din ce în ce mai bine, nu? Crezi că Melina Lloyd și Lhnstopher Hart l-au văzut pe trăgător?

— Mă îndoiesc. Dar se aflau aici când a murit Hennings. veioza era scoasă din priză, explică detectivul. În apartament nu există lustre. Chiar și un țințaș expert, având o lunetă cu infraroșu, n-ar fi nimerit atât de exact, la mai puțin de o secundă după spargerea geamului, dacă apartamentul n-ar fi fost luminat. Oricum, e greu de crezut că agresorul i-ar fi văzut pe cei trei – Melina Hart și Hennings-pe întuneric. Deci, cineva a scos veioza din priză și-s al naibii de sigur că nu Hennings a făcut asta. După cum nu el s-a șters cu prosoape de hârtie. Tobias cugetă un moment la cele auzite.

— Fereastra se sparge, Hennings e împușcat, unul dintre ei stinge veioza, apoi creează o diversiune ca să poată ieși în siguranță din clădire.

Lawson zise:

— Așa se pare. Puțini oameni își amintesc să-i fi văzut afară, dar după aceea au dispărut fără urmă.

— Nu răspund la telefonul mobil.

— Au lăsat o mașină în garajul de-aici. În portbagaj

erau două sacoșe, una aparținând evident lui Hart, cealaltă ei. Hainele sunt noi. Au încă etichetele pe ele.

Îi spuse lui Tobias că dăduseră de urma unui comisionar de la Neiman, care recunoscuse că-i livrase Melinei hainele în acea zi.

— I-am descris jacheta pe care am găsit-o lângă cadavrul lui Hennings. El i-a trimis-o. Acum nu mai arată așa de nouă.

— Se deplasează rapid.

— Oricum, mai ușor decât înainte. Am cercetat mașina cu care au venit aici. Nu e a ei. Automobilul lui Hart a fost lăsat în parcare a unui club de noapte din oraș. Tobias își trecu o mână peste față. Ancheta preliminară de la Clinica Waters nu scosese la iveală nimic concludent despre Dale Gordon, în afară de faptul că avea calificarea și posibilitatea de a manipula eșantioane de spermă. Nu existau dovezi că o făcuse. Tobias îl însărcinase pe Patterson să ia legătura cu donatorii. Treaba asta îl făcuse pe agentul FBI din Dallas să strâmbe din nas.

— Nu trebuie să-i privesc cum se masturbează, nu? Tobias oftă...

— Eșantioanele vor fi colectate într-un laborator al clinicii de către personalul medical. Treaba dumitale e să-i contactezi pe donatori și să-i aduci aici. Ai înțeles?

— Da, domnule, zise ușurat agentul mai tânăr.

— Avea ceva asupra lui? întrebă Tobias, atrăgându-i atenția lui Lawson asupra târgii pe care se afla cadavrul lui Hennings și care era dusă spre ascensor.

— Nimic. Nici măcar un tichet de parcare. Singura cumpărătură cu cartea lui de credit a fost pandantivul pe care i l-a dat lui Gillian de fapt, Melinei - în seara dinaintea crimei.

— Hei, Lawson. Unul dintre ceilalți detectivi își vârî capul pe ușă și-i făcu semn să intre în apartament. Tobias

se pregăti să-l urmeze, dar telefonul lui începu să sune. Lucy Myrick avea senzația că se născuse în acea cameră fără ferestre și cu pereți urâți. De fapt, culoarea lor dezgustătoare căpătase o nuanță roz, deoarece erau priviți de niște ochi injectați. Se săturase să trăiască numai cu hrană rece, fără porția zilnică de alimente mai consistente. Cofeina îi întinsese nervii la maximum, deși, în același timp, se simțea amețită din cauza lipsei de somn. Simțea nevoie să facă un duș.

— Dar nu regret ce fac din dragoste, ce fac din dragoste, fredona ea. Dragostea pentru munca ei, dragostea pentru Tobias o țineau acolo de două zile, lucrând fără încetare, în căutarea legăturii dintre gemenele Lloyd, Dale Gordon și soții Anderson. Recent, Tobias mai aruncase un nume în acea combinație.

Jem Hennings. Tip caucazian, bărbat. Data nașterii: 10 februarie 1960, cum apărea pe permisul de conducere, eliberat de statul Texas doar unsprezece luni în urmă.

Înălțimea: un metru și șaptezeci și șapte. Greutatea: șaptezeci și cinci de kilograme. Elegant, genul dandy numai că serviciul de asistență socială nu-l avea înregistrat cu numărul pe care-l dăduse firmei la care lucrase-până în acea seară. Nici IRS nu menționa la acel număr plata vreunui impozit.

— E ceva putred în Danemarca, medita cu voce tare Lucy. De fapt, era vorba despre statul Dakota de Sud Citi informația de trei ori înainte de a-l suna pe Tobias.

— Sunt Lucy.

— La Washington e ora unu noaptea.

— Îmi datorezi o grămadă de ore suplimentare și un weekend la Chesapeake. Ai putea să adaugi chiar și o sticlă sau două de vin bun.

— Ai găsit ceva.

— Dakota de Sud. Acum șapte ani. O anume Janine

Hennings, în vârstă de cincisprezece ani. Slabă la învățătură, înhăitată cu o gașcă de golani, rebelă acasă. În general stăpânită de amoc. Luată sub aripă de o infirmieră de școală, pe nume Dorothy Pugh. Femeia e numai suflet, bunătate și delicatețe. În câteva luni, Janine se transformă cu 180 de grade. Descoperă religia. Se roagă tot timpul. Pace și iubire, și tot tacâmul. Sfârșitul anului școlar se apropie. Dorothy Pugh demisionează din slujbă și se mută în New Mexico. Janine e neconsolată și fuge după ea. Părinții sunt neliniștiți. Janine a mers prea departe pe drumul ăsta. Pentru ei, e tot o fiică pierdută. Bănuiesc că Dorothy Pugh e membră a unei secte religioase. Apelează la serviciile unui distrugător de secte...

— Ce?

— Eu am inventat termenul, zise Lucy cu mândrie. Un psihiatru capabil să dezintoxice un creier care a fost spălat.

— M-am prins. Continuă.

— Domnul și doamna Hennings părăsesc împreună cu psihiatrul Dakota de Sud ca s-o salveze pe Janine.

— Și?

— Și nu ajung niciodată acolo. Mașina pe care o închinaseră pentru călătorie a fost găsită într-o tabără din Colorado, în perfectă stare. Dar ocupanții ei dispăruseră.

— O crimă?

— Fără îndoială. Dar fără nicio pistă. Fără cadavre. Nici sânge. Sau vreun semn de luptă. Nimic. Altă familie trăsesese în apropiere, dar plecase în oraș să cineze. Au plecat devreme, a doua zi de dimineață, și n-au observat că în jurul celeilalte mașini nu erau semne de viață. Ploaia din noaptea aia a spulberat orice șansă de-a găsi urme de roți. Anchetatorii n-au niciun punct de plecare. Cei trei parcă fuseseră răpiți de extratereștri. Nu s-a găsit niciodată vreo urmă de-a lor.

— Cine a anunțat dispariția lor?

— Credeam că n-o să mai întrebi. Jameson, alias Jem Hennings, fiul și fratele mai vârstnic. S-a îngrijorat văzând că părinții lui nu-l sunau, așa cum promiseseră să facă în fiecare seară, de pe drum.

— A fost considerat suspect?

— Avea un alibi beton. Fusesse la lucru în cele două zile de la plecarea părinților și a cinat cu prietenii în ambele seri. Era imposibil să meargă până în Colorado și să se întoarcă atât de repede. Dar după tragedie, a lichidat toate bunurile, s-a mutat și a început să folosească un număr fals la asistența socială.

— Miroase a conspirație.

— Un singur prieten a primit vești de la el după ce a părăsit Dakota de Sud, continuă Lucy entuziasmată. Ghici de unde-a scris. Informație confidențială. Din Oakland, California.

— Unde se află Kathleen Asher.

— Până acum, nicio legătură, dar aş paria pe weekend-ul ăla în Chesapeake că o să găsesc una. Până atunci, dispariția soților Hennings și a psihiatrului rămâne un caz nerezolvat în Colorado. După acea întâmplare, Hennings s-a lamentat în public. Și-a manifestat durerea în fața reporterilor. „Vai de mine. Părinții mei au dispărut, sora cea mică a fugit ca să se alăture unei comunități religioase”. Blabla, bla-bla. Observă că nu s-a referit la această organizație religioasă ca la o sectă.

— Nu mai e cazul să întreb, nu?

— Templul fratelui Gabriel.

— Lucy.

— Da.

— O să fii mama copiilor mei? Înainte ca ea să-și revină îndeajuns pentru a-i răspunde, el închise telefonul. Lawson! Detectivul ieși în goană pe ușa Apartamentului,

amai agitat decât îl văzuse Tobias vreodată.

— O să faci ca trenul când o să auzi ce nume e înregistrat pe robotul lui Hennings. Tobias rânji.

— Am aflat înaintea dumitale.

— Puteai să-mi fi spus. De când decolaseră, Șeful fusese ținta privirii acuzatoare a Melinei. El ocolise prudent Love Field și Aeroportul Fort Worth din Dallas, întorcându-se departe spre est, apoi zburând către nordul zonei metropolitane înainte de a orienta aparatul spre vest. Zburară o jumătate de oră până să treacă de puzderia de lumini ale suburbiilor. Acum, micile așezări se vedeau ca niște pete luminoase pe o pătură neagră. Noaptea era senină. Luna părea o linie curbată, neglijabilă și, fiindcă nu răspândea lumină, stelele străluceau intens.

Fiind ocupat cu pilotarea avionului, se putea preface că nu-i observase privirea. Dar n-avea cum să ignore o admonestare vehementă.

— Ce să-ți fi spus?

— Nu face pe prostul, Șefule.

— Nu era ceva important.

— Poate, dar e interesant.

— Din ce motiv?

— Mai întâi, tatăl dumitale e alb.

— Știai că sunt pe jumătate alb. Până și Dale Gordon aflase că sunt o corcitură. Ai văzut vreodată un indian pursânge cu ochi albaștri?

— De ce ești atât de dur?

— Nu mai fi atât de curioasă!

— De ce nu-ți place tatăl dumitale?

— Iisuse, n-ai de gând să încetezi?

— Ia niște cartofi.

— Cum?...

— Cartofi prăjiți. Ea deschise o pungă și i-o întinse. El o privi zăpăcit, iar ea îi zâmbi forțat. Am încetat. Șeful

vârî mâna în pungă și își umplu gura cu cartofi. Consumase multă energie de când înghițise în grabă câteva bucăți de cheesburger. Melina mânca pe rând cartofi prăjiți și hrană uscată pentru animale.

— Interesantă combinație, remarcă el.

— Mi-e foame.

— Bine. Dar dacă o să ți faci iarăși rău, nu uita că acum nu pot trage pe dreapta.

— Nu ai pungi speciale?

— Asta-i o cursă fără pretenții. Își zâmbiră. Șeful arătă spre gura ei. Ți-a rămas o firimitură. Ea atinse cu limba un colț al buzelor. Dincolo. Melina luă firimitura de cartof cu vârful limbii, iar el percepu conotația erotică a gestului.

Șeful întoarse capul. Verifică aparatele de măsură. Privi cerul. Căută ceva să-i distragă atenția de la tulburătoarea ei prezență.

— Ce alte preparate culinare mai avem?

— Să vedem. Floricele cu aromă de smântână și arpagic.

— Dumnezeule!

— Îți plac?

— Prefer mâncarea pentru astronauți.

— Nu mai avem. Ea scotoci mai adânc în sacoșă. Arahide în ciocolată, pe care nu ți le recomand. Au o tentă cenușie. Și fulgi de porumb cu aromă de friptură.

Crede-mă, astea erau cele mai bune produse de-acolo.

— Te cred. O să iau niște hrană uscată pentru animale. Ea îi dădu cutia. Când Șeful îi mulțumi, ochii li se întâlniră din nou.

— Ce-a făcut Pax ca să-ți displacă?

— Nu-mi displace.

— Aha. Deci ostilitatea aia evidentă era doar în

imaginația

— Prezența noastră i-a dispăcut. Melina rămase în așteptare. Nu mai puse altă întrebare dar arbora o mină preocupată, pe care el o consideră receptivă

— Pax a lucrat în cadrul Forțelor Aeriene. Staționa la Holloman. Mama era angajat civil la bază. Genul minion. Presupun că pentru el reprezenta o noutate, o fată indiană frumoasă. Oricum, s-au căsătorit la câteva luni după ce s-au cunoscut, iar eu m-am născut înainte de aniversarea primului an de căsătorie. O vreme, am alcătuit o familie fericită. Cea mai veche amintire a mea e legată de un spectacol aerian, care a avut loc la bază. Țin minte că tata se fălea cu mine în fața prietenilor lui. Unul dintre ei mi-a dat gumă de mestecat, prima din viața mea. Cunoști genul, pătrățelele ale acoperite cu glazură care se pot procura din automate. Omul m-a lăsat să aleg culoarea pe care o doream. Pe urmă, tata m-a dus la avioane și mi-a explicat cât de sus puteau zbura și cât de repede se deplasau. Știa atâtea lucruri încât mi se părea cel mai deștept om din lume.

M-a purtat pe umeri, ca să pot vedea pe deasupra mulțimii. La început mi-a fost frică, dar el și-a pus mâinile pe genunchii mei, să mă țină bine. Mi-a zis să mă țin de părul lui. Oricât de tare l-aș fi tras de păr, nu se plângea. Știam că nu m-ar fi scăpat. Cred că mă iubea. Și pe ea. Se opri la timp, ca să nu cadă în ridicol. Nu-i plăcea să cutreiere pe tărâmul amintirilor, mai ales în acea zonă. Melina îl obliga să scoată la suprafață aduceri aminte pe care le abandonase în mod deliberat într-un trecut îndepărtat. Munca lui îl ajutase să adopte o atitudine dură față de sentimentalisme. Petrecuse ani în șir antrenându-se să reacționeze mecanic în situații dificile, o tehnică pe care presupunea că o transferase și în domeniu vieții personale. Acționa exclusiv pe baza unor impulsuri

cerebrale, atent ca nu cumva emoțiile să-i întunece judecata. Era ușor să te lași condus de rațiune. Problemele sufletești păreau mult mai dificile. Cei slabi de înger nu trebuia să se confrunte cu chestiuni sentimentale.

— Mai e ceva de băut acolo? Întrebă el îmbufnat. Ea deschise o cutie și i-o întinse.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? În legătură cu dragostea pe care ți-o purta Pax.

— Credeam că ești deosebită.

— De cine?

— De alte femei. Femeilor le place să vorbească. Să revadă. Să analizeze. Să discute. Să disece. Sunt dornice să știe ce-i face pe oameni să funcționeze-mai ales pe bărbați.

— Pentru că sunteți atât de fascinanți.

— A, mulțumesc, doamnă, zise el pe un ton tărăgănat.

— Calmează-te, cow-boy. Vorbeam la modul general. Toți bărbații. Felul cum gândiți și reacționați în diverse situații e interesant. Probabil fiindcă reacția voastră e atât de diferită de aceea a femeilor. Deosebirea mă intrigă.

— Deci îți plac bărbații?

— Foarte mult.

— Da? Se întoarse către ea. Când preferi să faci dragoste?

— Când sunt dispusă...

— Nu pe nepregătite, nu? Ea strâmbă din nas încruntată.

— Bine, atunci, spuse el, să discutăm despre politică. Ce părere ai despre poziția

Kuwaitului?

— E răsuflat bancul, Șefule.

— L-ai auzit?

— Îmi place, dar colegul meu zice că-i o poziție

riscantă, spuse ea, citând poanta glumei.

— Credeam că-i un banc militar.

— A circulat și-n alte cercuri.

— Atunci care e poziția dumitale preferată? Melina păstră un aer rezervat. El ridică din sprâncene, încercând să-i smulgă un zâmbet, însă Melina nu cedă. Nu voia să i se abată atenția cu flirturi. Șeful oftă resemnat.

— Care-a fost ultima întrebare?

— Ce te-a făcut să crezi că Pax nu te mai iubea?

— Presupun ca sentimentul a dispărut cu timpul. El era mecanic de avion. Nu putea zbura din cauza unei probleme la urechea internă, însă lucra la bombardierele care erau testate în deșert. Slujba îl obliga să lipsească de acasă lungi perioade de timp. O activitate strict secretă. Cel puțin asta a fost scuza pe care a invocat-o.

Într-o noapte, când s-a întâmplat să fie acasă, am auzit-o pe mama plângând. Îi reproșa infidelitatea. Pe-atunci nu știam dacă avea sau nu o prietenă, dar după discuția aia n-au mai dormit în aceeași cameră, așa că probabil își găsise pe cineva. Căsnicia lor a mers din ce în ce mai prost. Poate că pentru a-și adormi conștiința, a început să facă aluzii glumețe la ochii mei. Ai observat probabil că el are ochii căprui. Cum pot doi părinți cu ochi căprui să aibă un copil cu ochi albaștri, mai ales cu atâta sânge indian în el? Acele acuzații voalate de adulter, care erau total nefondate, au distrus-o pe mama. Au demoralizat-o complet, și sunt sigur că asta era și intenția lui. Oricum, au divorțat. Când misiunea lui s-a încheiat, s-a întors în Texas, unde se născuse. Venea să mă vadă în New Mexico atunci când putea. Însă în perioada adolescenței mele, vizitele lui au devenit tot mai rare. Încerca să pună pe picioare o afacere cu avioane de la sol-pur și simplu-și zicea că-i era greu să vină, fie și pentru câteva zile. Desigur, găsea întotdeauna timp să se ducă la Las Vegas.

În timpul unei vacanțe de vară, mama mi-a sugerat să mă duc la Dallas și să stau vreo două săptămâni cu el. Probabil că-și frângea mâinile, însă el îmi trimisese o invitație, așa că m-am dus.

Avusese o mulțime de prietene, dar cea din perioada aia stătea împreună cu el. Firește, mă hrăneam cu visul oricărui copil a cărui familie fusese distrămată. Așteptam un miracol care să-i reunească pe părinții mei. N-o puteam suferi pe Betry, sau Becky, sau Betsy, ori cum o fi chemat-o pe prietena lui.

Ca să-i fac în ciudă, m-am purtat ca un ștregar.

Aveam vreo treisprezece ani. Eram infatuat. Ursuz. Sarcastic. Într-o după-amiază, ea s-a enervat fiindcă îmi pusesem picioarele pe măsuta pentru cafea, după ce îmi ceruse de mai multe ori să nu fac asta. Când a venit Pax, ea a tunat și-a fulgerat împotriva mea. A spus: „Știu că maică-sa e indiană, dar pentru Dumnezeu, putea să-l învețe bunele maniere!” Eu m-am înfuriat și-am început să țip la ea: „Să taci!” M-am uitat la Pax, căutând sprijin: „Spune-i. Spune-i să nu se mai lege de mama”. El a dat din umeri și-a zis: „Păi, Chris, mama ta e indiană”.

Pe urmă mi-am dat seama că nu mă mai ducea pe la prietenii săi. Nu se mai lăuda cu mine cum făcuse cu ani în urmă, la spectacolul aerian. La școală eram o vedetă sportivă, figuram pe panoul de onoare, în consiliul elevilor cercetași, dar n-aveam nicio poză realizată în casa lui. De parcă n-ar fi dorit să aibă amintiri palpabile despre existența mea și a mamei. Așadar, le-am zis să se ducă dracului, mi-am făcut bagajele și-am plecat în aceeași seară. Am stat ceasuri întregi în stația de autobuz până să vină o cursă ce mergea spre vest. Pe drumul de peste o mie de kilometri, mi-am jurat să-l reneg, așa cum mă renegase și el pe mine. Mi-am schimbat până și numele, preluându-l pe cel de domnișoară al mamei. Nu mai voiam

să am de-a face cu el. Nici acum nu vreau. Dacă n-aș fi fost disperat în seara asta, nu m-aș fi dus să-i cer un serviciu. Melina îl ascultase în tăcere, fără să facă vreun comentariu sau să rostească platitudini. El o privi, vrând să-i verifice reacția. Tot timpul cât vorbise, ea rămăsese nemișcată. După aceea, Melina inspiră, apoi expiră și înghiți în sec.

— Atunci l-ai văzut ultima oară? Întrebă ea încet. Când ai plecat din casa lui? El încuviință.

— Pe urmă a încercat să mă sune de mai multe ori, dar am refuzat să vorbesc cu el. Vreo câțiva ani, mi-a trimis cadouri de Crăciun, dar a renunțat văzând că i le trimiteam înapoi nedesfăcute. La absolvirea liceului, am primit o sută de dolari pe care am păstrat-o fiindcă aveam nevoie de bani la colegiu. Dar din acea zi, nu ne-am mai văzut până astăzi.

— Mama dumitale nu s-a recăsătorit? El râse scurt.

— A murit cu gândul la el. E de crezut așa ceva? Și bănuiesc că i-a trimis pe ascuns vești despre mine până în ultima ei zi de viață.

— Te-a recunoscut imediat.

— Are televizor.

— Ți-a urmărit evoluția.

— Probabil.

— Eu știu. El o privi tăios.

— Pe biroul lui era o tăietură dintr-un ziar, în care se relata despre ultima dumitale misiune, îi spuse ea calm. Atunci îmi ziceam că era o chestie grozavă ca un fost camarad să fie atât de mândru de celebrul său prieten, încât să decupeze dintr-un ziar un articol dedicat lui. N-am făcut niciun comentariu, fiindcă nu voiam să-l pun în încurcătură. Sigur, gestul capătă alt sens acum, când știu că Pax e tatăl dumitale.

— Era doar o tăietură dintr-un ziar, Melina.

— Hmm, poate. Dar felul cum a vorbit despre

talentele duminicale de pilot...

Își calculase pauza. O folosea ca să-l ademenească. Chiar dacă-și dăduse seama, el nu rezistă, se întoarce spre ea, îndemnând-o tacit să continue.

— M-a asigurat că n-o să am probleme în timpul zborului, fiindcă ești un pilot excelent și pentru că ai cele mai bune reflexe pe care le-a remarcat vreodată la cineva.

— Nu m-a văzut niciodată zburând.

— Din câte știi dumneata.

— Mă rog, nu contează, fiindcă... Se întrerupse brusc și, aplecându-se în față, privi cu atenție prin parbriz.

— Ce e? întrebă neliniștită Melina. Ce vezi? El se gândi o clipă, apoi mormăi:

— Ticălosul!

— Șefule, ce e?

— Tocmai am priceput cum ne-au dat de urmă.

CAPITOLUL 31

Falșii agenți FBI?

— Da. Ți-am împărtășit mai devreme senzația mea că nu suntem niciodată singuri? Ei bine, n-am fost. Ne-au urmărit cu mijloacele secolului douăzeci și unu. Uită-te acolo, sus. Mai mult ca sigur. Vezi? Aproape imediat ea zări obiectul luminos, aflat în mișcare.

— E un satelit.

— Exact. Un aparat de emisie-recepție transmite date care pot fi localizate printr-un...

— Satelit. Poți ști unde te afli în orice moment. Îi zice PGA sau așa ceva. El zâmbi.

— SPG. Satelit de poziționare globală.

— E folosit de poliție. Am văzut niște filme. Dar acum s-au răspândit foarte mult. Gillian mi-a spus că voia și ea să-și cumpere un aparat din ăsta. Un coleg de-al ei îl folosea tot timpul ca să găsească adresele.

— Ei bine, tipii ăștia au propriul lor dispozitiv,

murmură el. Dacă au plasat un emițător-receptor asupra ta, te pot localiza oriunde în lume.

— Emițătoarele astea nu sunt niște aparate de mari dimensiuni legate de gleznă sau încheietura mâinii?

— Tehnologia a făcut progrese. Sunt mult mai mici acum.

— Șefule, aș fi știut dacă mi-ar fi pus cineva vreun aparat din ăsta.

— Dar Hennings? Ea cântări acea posibilitate, apoi clătină din cap.

— Nu. Dacă nu punem la socoteală strângerile de mână sau bătăile de consolare pe umăr, m-a atins o singură dată aseară când mi-a dat un pandantiv cu rubine.

— Ți-a dat un pandantiv cu rubine?

— Înainte de-a intra dumneata spărgând ușa. Asta-i altă poveste, spuse ea cu un aer absent, mușcându-și concentrată buza. Nu putea să mi-l pună pe haine. N-aveam decât un halat pe mine. În plus, am plecat de-acasă fără haine azi-dimineață. Știi asta. Deodată, își duse mâna la gât. Pandantivul. Șeful n-o văzuse nicio clipă fără acea bijuterie. O purtase și în dimineața când se întâlniseră în biroul lui Lawson.

— Hennings ți l-a dat?

— În seara dinaintea crimei, când m-a confundat cu Gillian. Am lămurit treaba asta cu Lawson la locul faptei, dar dumneata nu erai acolo. Reprezenta un cadou menit să celebreze înseminarea. Jem a insistat să-l păstrez eu.

— Hennings a fost... Ce termen a folosit? Supraveghetorul lui Gillian?

— Spionul ei e mai corect, zise ea cu dispreț. Ducând mâna la ceafă, Melina desfăcu repede lanțul subțire din aur și începu să examineze inima din rubine.

— Se deschide? întrebă el.

— Nu. Nu are fund. Dacă ar avea, lumina n-ar putea

pătrunde prin pietre.

— Nu mă pricep la nestemate. Ea studie montura filigranată a pietrelor, apoi oftă dezamăgită:

— Nimic.

— La naiba. Șeful era nedumerit. Medalionul părăsise o ascunzătoare plauzibilă. Verifică-ți sacoșa.

— Jem putea avea deseori acces la ea. Îi răsturnă conținutul în poală și începu să-l analizeze. Avea un portact cu cărți de credit, câteva monede și banii luați de la bancomat în acea dimineață. Verifică fiecare despărțitură, trecându-și degetele peste cusături.

— Tampoane?

— Am acasă.

— Rujuri. Melina avea două. Le deșurubă, dar erau întregi și nu se umblase la ele. Examina capacul fiecăruia.

— Nimic.

— Pixuri?

— Niciodată. De fiecare dată le împrumut de la alții. El se gândi câteva clipe, apoi zise:

— În afară de cutia pentru medicamente, mai ai ceva în sacoșă de care nu te desparți?

— Nu. Toate adresele și numerele de telefon pot fi copiate. Le păstrez în computer.

— Când o să aterizăm...

— Arunc tot, inclusiv telefonul. El încuviință.

— Și dacă nu ne pierd urma, o să știm că avem de-a face cu ceva mai important decât noi amândoi.

— Ca de exemplu? N-o liniști deloc atunci când îi spuse:

— Îmi asum riscul să ghicesc.

— Melina.

— Hmm? O apăsa ceva pe coapsă, și era o senzație atât de plăcută încât simțea nevoia s-o amplifice.

— Aproape am ajuns. Trezește-te. Ea deschise cu

greu ochii. Apăsarea pe care o simțise era a mâinii Șefului. Fără să-și dea seama, ea îi masa dosul palmei. Melina își retrase repede mâna, ca s-o poată îndepărta și el pe-a lui. Se ridică în capul oaselor și clipi des. Aterizaseră undeva în Texas, pe o fâșie îngustă de pământ, numai ca să-și procure combustibil și să meargă la toaletă.

Bătea un vânt rece. Șeful insistase ca ea să îmbrace jacheta lui de piele în timp ce traversau o pistă de aterizare pustie, mergând spre un atelier ceva mai puțin înalt ca hangarul lui Pax. Aruncară telefonul ei mobil și sacoșa cu tot ce era înăuntru într-o cutie de gunoi. Ea nu-și amintea mare lucru de după decolare. Căscând în spatele palmei întinse, întrebă:

— Cât timp am dormit?

— Cam o oră. Melina oftă adânc.

— Nu mai țin minte când am dormit ultima dată o noapte întreagă.

Cel puțin nu de când o treziseră doi polițiști din Dallas, aducându-i vestea că fusese descoperit cadavrul surorii ei. Până acum câteva zile, nu avusese parte de prea multe necazuri. Existaseră, desigur, câteva surprize, mai mult sau mai puțin plăcute. Dar, în esență, dusesse o viață ordonată. În fiecare dimineață, știa destul de exact la ce să se aștepte de la ziua ce începea.

Să zboare spre New Mexico în toiul nopții, cu un avion de două locuri ce avusese recent nevoie de o reparație capitală, i s-ar fi părut o nebunie. Dar, pentru ca toată povestea asta să capete sens, nu trebuia decât să-și amintească de motivul care o declanșase: sora ei geamănă fusese ucisă. Cine decisese ca Gillian să fie asasinată? Se afla oare așa-zisul om al lui Dumnezeu în spatele Programului, așa cum afumase Jem? Exista vreo rețea de manipulare genetică? Foloseau oare indivizii respectivi femeii nevinovate în chip de animale de prăsilă, de

incubatoare umane? Era prea cumplit să se gândească la asta, totuși, nimic nu depășea cu adevărat limitele imaginației. Câte femei, împreună cu copiii lor, fuseseră sacrificate în numele acestui „Program?” Copilul soților Anderson? Probabil. Jem spusese: „Am dori s-o folosim din nou”, referindu-se la Candace Anderson. Se cutremura de fiecare dată când își amintea că Jem îi zâmbise cu o satisfacție descurajantă și-i spusese că Programul avea nevoie de ea acum, după dispariția lui Gillian. Din acel moment, căutarea de răspunsuri depășise stadiul răzbunării pentru uciderea surorii ei. Deși acest obiectiv era primordial, trebuia acum să acționeze și pentru propria ei apărare.

Întrerupându-i șirul gândurilor, Șeful spuse:

— Și eu am dormit foarte puțin.

— Nu e prea liniștitor să-i spui asta pasagerului dumitale când te pregătești de decolare. El rânji.

— O nimica toată.

— Vrei să-ți dau jacheta?

— Păstrează-o. Melina se bucură că nu trebuia să renunțe la ea. Îi plăcea să se cuibărească în jachetă, nu numai din cauza moliciunii pielii, dar și a mirosului lui, de care era impregnată. Câștigaseră o oră ca urmare a schimbării fusului orar după traversarea piscului muntos, iar hublourile avionului continuau să fie întunecate. Pe pământ nu se vedeau lumini, nici balize, nici vreun punct de reper cu ajutorul căruia să se poată orienta.

— Șefule, spuneai că aproape am ajuns. Unde?

— Drept în față.

— E un oraș?

— O pistă de aterizare.

— Ca a lui Pax?

— Nu așa de bine amenajată. Nici ăsta nu era un lucru liniștitor.

— Știe cineva că sosim?

— Am transmis un plan de zbor. O să ne întâmpine cineva acolo. Am făcut niște aranjamente la telefon în timp ce stăteai la șuetă cu Pax.

— Eu nu... Vezi muntele ăla, da?

— Ce munte? Am glumit, spuse el când Melina îl privi îngrozită. Văd muntele. Știu ce am de făcut, nu?

— Sigur că știi. Scuze.

Chiar și cu asigurarea lui, atunci când micul avion păru să atingă creasta muntelui, ea își înfrânse impulsul de a-și ridica picioarele, pentru a ajuta aparatul să treacă peste vârful. Melina răsuflă ușurată când îl depășiră. Apoi avionul se înclină brusc.

— Șefule!

— Panta e prea abruptă ca să mă pot apropia direct. Cobor în cercuri. Gândește-te la un șoim. Ea încercă să-și imagineze o pasăre de pradă alunecând pe curenții de aer, dar nu vedea în fața ochilor decât peretele stâncos al muntelui, care părea atât de aproape încât puteai să-l atingi cu mâna.

— Uite și luminile, observă Șeful. Două șiruri de reflectoare se aprinseseră dedesubt, pentru a delimita o pistă de decolare îngustă.

— Luminile funcționează, admise ea. Cu calm și competență, Șeful execută două spirale lente în hăul abrupt dintre munți. Reduse treptat altitudinea, astfel încât, atunci când intră în linie dreaptă, avionul părea să atingă vârful buruienilor. Pământul aluneca sub ei și, câteva secunde mai târziu, el așează avionul pe pistă. Fusesse cea mai lină aterizare pe care o văzuse Melina, indiferent de tipul și dimensiunile aparatului de zbor.

— Bună treabă, zise ea scurt.

— Mulțumesc. Parcară lângă un hangar mic. El opri motorul. Elicea își reduse turația până la o bătaie lentă,

ritmică, pe urmă se opri. El îi aruncă o privire. Cu o voce șoptită, Șeful mărturisi:

— Am făcut puțin pe grozavul.

— Mi-am dat seama.

— Voiam să te impresionez.

— Ai reușit.

— Și să te asigur că n-ai niciun motiv să-ți fie frică.

— Nu mi-a fost. Nu prea.

— Cu mine ești în siguranță, Melina. Ea îi studie chipul câteva clipe, apoi șopti:

— Nu, Șefule. Cu dumneata sunt în pericol.

— De ce? Răspunsul ei fu întrerupt de o bătaie bruscă în geam. Niciunul dintre ei nu observase că cineva mersese pe aripă ca să ajungă la ușa avionului, aflată lângă fotoliul pasagerului. Surprinsă, Melina întoarse capul repede și se sperie la vederea chipului îndreptat spre ea. Era luminat de o lanternă, al cărei fascicul îl făcea și mai înfricoșător. Avea tenul ciupit de vărsat și niște pomeți ce păreau suticient de ascuțiți pentru a tăia și lemnul. Ochii erau doar niște fante, gura-o creștătură îngustă între două cute adânci coborând dinspre nasul coroiat. În mijlocul țestei, omul avea o cărare lată de un centimetru.

Cozile încărunțite îi ajungeau până aproape de talie. Arătarea se uită dincolo de ea, spre Șef.

— Hart? Melina urmări privirea indianului, întorcându-și capul către astronaut. El trebuie să fi observat stupefacția de pe chipul ei, deoarece zise:

— Calmează-te, Melina. Nu e colecționar de scalpuri. Apoi adăugă cu un aer sumbru: Sunt foarte sigur. Dar cinci minute mai târziu, Șeful era convins că, undeva pe drum, ițele fuseseră încurcate, semnalele amestecate sau că entitatea care dirija destinele se distra grozav pe socoteala lui. Niciodată, în timpul celor trei misiuni spațiale la care participase, nu avusese o senzație atât de puternică de

irealitate. Intrusul nu vorbea aproape deloc. Nici măcar nu-și spusese numele. După ce se convinsese că ei erau cei pe care fusese trimis să-i întâmpine, le mormăi niște instrucțiuni pentru debarcare. Coborî o scară pe sub aripa avionului, apoi o luă agale spre atelier, să stingă luminile de pe pistă. N-o ajutase pe Melina să se dea jos și nu le lăsase lanterna. Aștepta la volanul unui camion cu remorcă, al cărui motor era pornit când ajunseră ei acolo.

În fața lor se întindea un teren accidentat, izolat și pustiu. Vântul șuiera prin numeroasele crăpături ale cabinei și prin gaura din podea, în care Melina se ferea să cadă ținându-și picioarele într-o parte, aproape acoperindu-le pe-ale Șefului.

Stătea ghemuită între el și șofer, dârdâind de frig, pentru că nici jaheta de piele n-o mai încălzea. Șoferul părea să caute toate obstacolele de pe drum. Camionul se zdruncina peste pietre, stârnind junghiuri în spinarea

Șefului, care își ținea fălcile încleștate ca să nu-i clănțâne dinții. O încercare de a discuta ar fi zadarnică și epuizantă. Ar fi trebuit să strige pentru a se face auziși în zgomotul infernal al motorului și în urletul vântului ce lovea cabina în rafale. Călătoriră întriăcere mohorâtă. După o vreme care li se păru o veșnicie, deși nu se scurseseră decât patruzeci de minute, camionul urcă o pantă iar ei zăriră, în lumina cenușie a zilei o construcție în depresiunea aflată dedesubt. Șeful își recapătă optimismul, dar tot atât de brusc și-l pierdu. Acea nu putea fi destinația lor. Casa era prea modestă, iar camioneta parcată în față prea veche. Totuși, șoferul apăsă pedala frânei pentru a încetini mersul camionului și coti pe o alee de pământ, mărginită de niște pietre, menită să înfrumusețeze intrarea spre casă, care putea fi considerată oricum, numai aspectuoasă nu. Șeful se aplecă peste Melina și strigă la șofer:

— Ești sigur că ai înțeles bine? Știi unde trebuie să ne duci?

— Aici. El îi aruncă o privire Melinei și dădu din umeri repetând laconic: Aici. Scrâșnind din roți și cutremurându-se, camionul opri la câțiva centimetri de treptele ce duceau spre ușa casei. Șoferul parcă acolo și lăsă motorul în funcțiune.

— Cred că trebuie să coborâm, zise Melina.

— Așa s-ar părea. Șeful se dădu jos din cabină și-i întinse mâna. Ea coborî.

— Mulțumesc, îi zise el șoferului care schimbă viteza, ridică piciorul de pe frână și accelerează, înainte ca Șeful să fi închis ușa.

— Domnul Personalitate, mormăi el, alungând cu mâna fumul și praful, în timp ce camionul se îndepărta huruind.

— Jed tace și face. Se întoarseră amândoi spre locul de unde venise vocea, în cadrul ușii deschise a casei se profila silueta lui Dexter Longtree.

CAPITOLUL 52

La îndemnul Șefului, Melina urcă treptele, privindu-l țintă pe Longtree.

— Melina Lloyd, iar el e șeful Dexter Longtree.

— Bun venit, domnișoară Lloyd.

— Te rog să-mi spui Melina.

— Intrați. Longtree se dădu la o parte, iar ea intră înaintea lor în casă. Șeful se opri în prag să-i strângă mâna lui Dexter.

— Îți mulțumesc. Când te-am sunat, aveai tot dreptul să mă trimiți la dracu'. Buzele severe ale bătrânului schițară un zâmbet fugar.

— Ei bine, ziua de-abia a început. Îl invită pe Șef înăuntru. Un dispozitiv fixat în tavan arunca un cerc de lumină în mijlocul încăperii, lăsând colțurile în întuneric.

Din câte își dădea seama Șeful, mobila era veche, uzată, cu muchiile roase. Cel mai atrăgător loc din cameră era șemineul, unde ardea un foc mocnit. Melina se îndreptă spre el și întinse mâinile către flăcări.

— Hmmm. Ce bine! Se întoarce cu spatele la vatră și începu să-și frece brațele.

— În diminețile friguroase, îmi înțepenesc încheieturile, zise Longtree. Un foc îmi prinde bine. Melina îi zâmbi lui Longtree, și el îi răspunse cu un surâs. În clipa aceea, Șeful simți o împunsătură de gelozie irațională, juvenilă, cum i se întâmplase și atunci când ea devenise atât de prietenoasă cu Pax.

— Nu vreau să profităm de pe urma dumitale, spuse Hart, apropiindu-se de foc. Și de Melina.

— Nu e vorba despre asta, colonel Hart, îi zise Longtree. Noi eram predestinați să ne mai întâlnim. Te așteptam.

— Mă așteptai? Până acum câteva ceasuri, nici eu nu știam că o să ajung fie și peaproape de New Mexico. Cum puteai dumneata să-mi ghicești gândurile? Longtree îi aruncă o privire lungă, indescifrabilă, apoi întrebă dacă le era foame.

— Foarte, răspunse candid Melina. El le făcu semn să-l urmeze. Melina o luă din loc fără ezitare. Șeful rămase puțin în urmă.

Nu voia să fie prea prietenos cu Longtree. Atunci când devenise evident că trebuia să vină în New Mexico și să întreprindă investigație cât mai discretă, pentru a afla tot ce putea despre fratele Gabriel și secta lui, Șeful se întrebasese pe cine cunoștea în zonă. N-avea rude. Mama lui murise cu mulți ani în urmă. Nu păstrase legătura cu prietenii lui din rezervație. După absolvirea liceului, renunțase la acea perioadă a vieții sale fără nicio urmă de nostașgie. Un fost astronaut, cu care zburase în prima

misiune spațială, se retrăsese la Albuquerque, dar Șeful nu prea era dispus să-i ceară ajutorul. Deocamdată, nu voia ca NASA să afle despre această poveste. Nu se punea problema ca fostul lui coleg să-i trădeze încrederea, însă ezita să recurgă la acea soluție înainte de a fi absolut necesar s-o facă. Acum nu intra în joc numai reputația lui. Viața lui și a Melinei erau în pericol. În niciun caz nu trebuia ca mass-media să-și îndrepte atenția asupra lor. Știind prea bine că avea să-și creeze obligații, îl sunase pe Longtree. Îi explicase în câteva cuvinte ce voia de la el, pe urmă încheiase, întrebându-l: „Mă poți ajuta?” Longtree fusese de acord să pregătească pista de decolare și-i promisese că-i va aștepta cineva cu un mijloc de transport. Șeful insistase să-i plătească pentru acele servicii și precizase că era vorba doar despre o afacere, fără alte implicații. Longtree protestase. Nu pretindea bani pentru ceea ce considera a fi un serviciu. Șeful nu se lăsase convins. În cele din urmă, Longtree acceptase să primească bani în schimbul timpului pierdut și al deranjului.

Dar Șeful nu-și făcea iluzii. Își dădea seama că, până la urmă, i s-ar fi putut prezenta o factură mai mare decât era dispus să plătească. Din nefericire, nu avea de ales. În bucătărie era mai multă lumină și căldură decât în camera de zi.

Melina îi oferi ajutorul, dar Longtree trăsese pentru ea un scaun cromat-modelul anilor '50. Zâmbindu-i drept mulțumire, ea se așeză la masă. O întrebă dacă voia să bea ceva, iar ea ceru ceai.

— Și dumneata, colonele Hart?

— Spune-mi Șeful. Luă loc la masă, în fața Melinei. O ceașcă de cafea, dacă e deja făcută. În mâna Șefului apăru curând o cană aburindă. În timp ce Longtree le pregătea masa, Șeful își roti privirea prin bucătărie. Instalațiile erau

vechi, tencuiala pereților crăpată și lovită, iar pe linoieum se vedeau urme murdare de pași. Longtree purta blugi, iar în picioare avea niște cizme uzate. Pe marginea buzunarului de la cămașă, se zărea o gaură; deși purtarea și ținuta lui erau la fel de maiestuoase ca de obicei, nu părea același bărbat prosper pe care-l întâlnise în barul de la Mansion. În timp ce-și sorbea ceaiul, Melina întrebă unde se afla cea mai apropiată rezervație, iar Longtree o informă că se afla pe teritoriul unei rezervații încă din clipa în care aterizase.

— Habar n-aveam. Mi-am închipuit că o rezervație e mai... liniștită. Îmi cer scuze pentru ignoranță.

— Mi-aș dori ca toate ideile preconceptuate despre indieni să fie la fel de inofensive, îi spuse el, cu încă unul din rarele lui zâmbete. Le puse în față farfuriile cu mâncare, apoi și-o aduse și pe-a lui și se așeză la masă. Melina oftă după prima înghițitură.

— Delicios! Era doar omletă cu șuncă și pâine prăjită, însă Șefului începuse să-i lase gura apă de îndată ce aroma mâncării gătite umpluse bucătăria. Se străduia să nu înfulece cu lăcomie. Îl laudă și el pe bucătar. Longtree zise:

— A trebuit să învăț să gătesc după moartea soției mele.

— S-a întâmplat recent? întrebă Melina cu blândețe.

— Cu multă vreme în urmă.

— Copii? El ezită, apoi răspunse:

— Nu. Continuară să mănânce în tăcere. După ce terminară, Longtree strânse farfuriile și le puse pe o poliță, mai turnă cafea așeză pe scaun.

Șefului și ceai Melinei, apoi se

— Spuneți-mi de ce vă aflați aici. Șeful se uită spre Melina.

— E povestea ta. Versiunea prescurtată pe care i-o prezintă lui Longtree oferea o imagine de ansamblu destul

de exactă a celor întâmplate de la ultimul ei prânz eu Gillian. După ce-și exprimă regretul de a fi schimbat rolurile cu sora sa geamănă, Melina făcu o pauză, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să facă vreo remarcă. Dar chipul său dăltuit parcă în piatră rămase imobil.

Ea sfârși prin a spune:

— Poate că Șeful și cu mine părem puțin paranoici în încercarea de a descoperi tot soiul de planuri în spatele evenimentelor, dar noi suntem de altă părere. I-am văzut pe acești oameni-oricine-ar fi ei și pe oricine ar reprezenta în acțiune. Pe cât de sigură sunt că mă aflu aici, pe atât de fermă e convingerea mea că ei i-au ucis pe Linda Croft și pe Jem Hennings.

— Acesta din urmă a recunoscut în fața noastră că a favorizat aplicarea unui fel de plan de manipulare genetică, spuse Șeful. El îl numea „Programul”. Implicațiile sunt inimaginabile, mai ales dacă avem în vedere numărul adeptilor fratelui Gabriel. În tot timpul relatării lor, Longtree rămăsese nemișcat și tăcut ca o stâncă.

— Și voi înclinați să credeți că el se află în spatele acestui complot? spuse într-un târziu.

— Nu știm, răspunse Melina cu sinceritate. Detest să acuz pe cineva de un lucru atât de cumplit fără să am certitudini. Însă Jem a recunoscut că el și cu Dale Gordon au lucrat pentru fratele Gabriel. Pacienții clinicii, care trebuie să îndeplinească anumite criterii, sunt inseminați cu spermă ce s-ar putea să nu provină de la donatorii aleși de ei. De asta se ocupa Gordon. Dacă inseminarea era încununată de succes, cineva precum Jem avea grijă de pacientă în timpul sarcinii, pentru a nu i se întâmplă nimic rău.

— Ca de exemplu să se culce cu mine, adăugă Șeful cu amărăciune. Fratele Gabriel propovăduiește instaurarea

unei noi ordini mondiale. După părerea mea, asta se potrivește cu scenariul conceperii de copii și explică de ce vrea el ca nașterea acestor copii să fie controlată și să rămână pură.

— Sunt convinsă că, dacă Gillian ar fi rămas gravidă și s-ar fi lăsat supravegheată de Jem pe durata sarcinii, copilul ar fi fost răpit ca și băiețelul soților Anderson, îi spuse Melina lui Longtree. Știm că Jem nu voia ca eu să vorbesc cu cei de la FBI.

— Începusem să cred că ordinul de-a ne împușca a fost dat de Hennings, spuse Șeful. Dar după ce-am văzut ce i s-a întâmplat... Experiența mea militară îmi permite să afirm că ordinul a venit de la cel mai înalt nivel.

După un moment de gândire, Longtree întreabă:

— Copiii ăștia răpiți, unde sunt duși? În ce scop?

— Asta am venit să aflăm aici, spuse Șeful. Tabăra fratelui Gabriel nu e prea departe de-aici. Ce știi despre ea?

— Până la Templu sunt vreo sută șaiszeci de kilometri în linie dreaptă. Eu nu știu nimic bun despre omul ăsta. Expresia de pe chipul lui Longtree deveni mai sumbră decât de obicei. El, sau mai degrabă secta lui, a înșelat un trib în adjudecarea unui teren. El voia muntele lor. În mod normal, ei nu l-ar fi vândut. Cred că a constrâns un șef de trib să-i cedeze terenul pe care se instalaseră oamenii lui.

— Cum?

— Ce știu sigur, în afară de zvonuri, e că șeful de trib avea două fiice. Două tinere frumoase și educate. Despre una se pretinde că s-a sinucis chiar înainte ca tatăl ei să vândă proprietatea. Melina sări în sus.

— „Se pretinde?” Longtree dădu cu subînțeles din umeri.

— Așa s-a spus. Unii și-au pus întrebări. Cealaltă fiică a șefului a rupt orice legătură cu familia și prietenii pentru

a se alătura sectei fratelui Gabriel. Ultima oară am auzit despre ea ca locuia la Templul, construit pe proprietatea ce-a aparținut cândva acelor pe care ea i-a renegat. S-au făcut multe speculații în legătură cu gradul de implicare a fratelui Gabriel în acea dublă tragedie. Dar coincidența e prea grăitoare pentru a fi ignorată. Șeful se uită la Melina.

— Am impresia că ticălosul ăla e mult mai diabolic decât am crezut noi. Ea îl întrebă pe Longtree dacă bănuia că la Templu erau reținuți oameni împotriva voinței lor.

— Mă îndoiesc că sunt ținuți în lanțuri. Dar controlul minții e o restricție și mai puternică.

— Fratele Gabriel a fost vreodată anchetat? întrebă Șeful

— Vrei să spui, de oamenii legii? Bătrânul clătină din cap Nu, din câte știu eu. Poliția locală și cea a statului îl lasă în pace. Își plătește taxele, se supune legilor. Cei de la FBI nu vor un alt Waco.

— În plus, fratele Gabriel propovăduiește cumpătarea, remarcă Melina. Nu e împotriva guvernului. Cel puțin nu fățiș. Șeful observă că, în vreme ce vorbea, ea își ținea ochii închiși și își masa fruntea. Arăta de parcă starea de veghe ar fi suprasolicitat-o.

— Înainte de-a lua cu asalt Templul, trebuie să ne odihnim. Ea se uită la el.

— Mă simt bine.

— Nu pot spune același lucru despre mine. Avem unde să dormim câteva ceasuri?

Îl întrebă el pe Longtree. Șeful rămase în bucătărie, în timp ce Longtree îi arăta

Melinei unde se putea culca. Când se întoarse bătrânul, el era la chiuveță, spălând farfuriile murdare cu apă fierbinte.

— Nu te mai obosi, colonele Hart.

— Măcar atâta lucru pot face, șefule. Trebăluiră

împreună vreo câteva minute, până când masa fu curăţată şi toate farfuriile puse la muiat în apă cu detergent.

— O să le spăl mai târziu, zise Longtree. Mai vrei nişte cafea?

— Nu, mulţumesc. M-aş întinde şi eu puţin. Dar nu se îndreptă spre uşa ce ducea la celelalte camere. Se întoarse în schimb la masă. Longtree îşi puse un scaun în faţa lui şi aşteptă calm ca interlocutorul său să spună ce avea de zis. Şeful se simţea stânjenit de privirea bătrânului.

— Nu la asta mă aşteptam.

— La asta? Şeful aruncă o privire prin bucătărie.

— Mă aşteptam... În colţul buzelor subţiri ale lui Longtree flutură un zâmbet vag.

— La ceva mai elegant.

— Credeam că eşti bogat.

— Asta a fost ideea lui George Abbott.

— Înţeleg, zise Şeful, deşi nu pricepea.

— George a vrut să-ţi facă o impresie bună. Credea că o să fii mai uşor de convins dacă n-o să părem atât de nevoiaşi. Am strâns bani ca să-mi cumpăr un costum nou. O adevărată risipă. Unde o să-l port? zâmbi din nou. Bănuiesc că o să fiu îngropat cu el.

— Şi din ce trăieşti?

— Am o diplomă de avocat, dar clienţii mei sunt săraci. Am şi o cireadă mică de vaci.

— Stai singur aici?

— Soţia mea a murit acum douăzeci şi şase de ani. Şeful îşi lăsa privirea în jos, întristat de faptul că adusese în discuţie un subiect care-l îndurera evident pe Longtree. Nu se aştepta să primească explicaţii şi fu surprins când bătrânul i le dădu.

— Era gravidă cu primul nostru copil. Fusesse o sarcină uşoară, fără complicaţii. Când au cuprins-o durerile facerii am dus-o la clinica din rezervaţie, însă

aceasta era prost echipată și cu personal insuficient pentru a rezolva o asemenea urgență. Ani de zile, consiliul a cerut fonduri pentru îmbunătățirea serviciilor și modernizarea clinicii, dar solicitările noastre au fost întâmpinate de fiecare dată cu un refuz. Starea soției mele s-a înrăutățit rapid. Nu mai aveam timp s-o transport la alt spital sau să aduc aici un obstetrician. O priveam, incapabil să fac ceva, cum sângera abundent. Fiul meu a fost scos la lumină, dar avea cordonul ombilical în jurul gâtului. N-a respirat nicio clipă. I-am înmormântat împreună. Ceasul de pe perete ticăia anormal de tare în tăcerea ce urma. Într-un târziu, Șeful se mișcă pe scaun.

— Îmi pare rău că ți-am împrăștiat aceste amintiri dureroase.

— Să nu-ți pară. Mi-am pierdut mințile o vreme, dar mi-am revenit. Până la urmă. De atunci până în ziua de azi, ori de câte ori mă gândesc la întâmplarea aia, devin și mai hotărât să îmbunătățesc viața din rezervație. Cred că spiritele profită de moartea lor ca să-mi mențină trează fermitatea. Șeful îl privi intens pe Longtree și văzu un om convingător. De ce nu-și dăduse seama de lucrul acesta până atunci? Ar fi trebuit să privească dincolo de costumul scump, în inima celui care-l purta.

— De ce m-ai lăsat să cred într-o amăgire?

— Servea scopului nostru, deși nu în felul cum plănuise George. Mai târziu, m-am bucurat că acceptasem acel truc, fiindcă reacția dumitale mi-a dezvăluit caracterul pe care speram să-l descopăr la dumneata. Nu încăpea nicio îndoială că ești un om integru. Șeful râse încet, subestimându-se.

— Ai atins niște puncte sensibile. M-ai făcut să mă gândesc la asta. Longtree dădu aprobator din cap.

— Nu mi-ar plăcea ca părerea dumitale despre mine, bună sau rea, să stea la baza deciziei pe care-o vei lua.

Întâmplător, eu cred că ai fost trimis la noi. La grupul nostru de sprijin. Ca să ne ajuți. Să acționezi în sensul aducerii indienilor americani în secolul douăzeci și unu cu mândria, demnitatea și moștenirea noastră intactă. Unii au impresia că nu le putem dobândi pe primele fără a renunța la ultima. Eu, nu. Nu cred că moștenirea noastră trebuie sacrificată ca să putem progresa și să ne alăturăm restului lumii moderne.

E regretabil că mulți dintre oamenii noștri s-au autoamăgit. Au invocat statutul lor de indieni drept scuză pentru slăbiciunile lor. Alcoolism, deprimare, lipsă de ambiție. Cauza esențială a acestor slăbiciuni e foarte reală. Suntem încă tributari unor prejudecăți rasiale flagrante și odioase. Știai că procentul victimelor unor crime violente e de două ori mai mare decât în cazul celorlalți americani? Crime comise de membrii altor etnii, nu de indieni. Nu e doar părerea mea. Și statisticile spun același lucru. Avem dușmani. Acționăm contrar propriilor noastre interese. Pe ambele fronturi, sunt multe de făcut.

— Nu sunt omul potrivit, șefule Longtree, zise astronautul.

— N-ai fi cerut ajutor aseară dacă n-ai fi simțit o legătură de rudenie cu noi.

— Sunt indian doar pe jumătate, doar știi asta.

— Tot așa era și Quanah Parker. Șeful zâmbi afectuos, amintindu-și de poveștile mamei sale despre faimosul lor strămoș. Ca și în cazul învățării limbii, Șeful nu mai ținea minte când aflase despre fetița de nouă ani Cynthia Ann Parker, ce fusese răpită în 1836 de la Parker's Fort, Texas, de năvălitorii comanși. În timpul adolescenței, învățase limba lor și le adoptase obiceiurile. Se măritase cu șeful Peta Nacona, căruia îi dăruise trei copii-doi băieți și o fată.

Trăise printre comanși vreme de douăzeci și patru de

ani, apoi fusese descoperită de grănicerii texani și redată familiei sale, împreună cu fiica sa. Totuși, nu se reacomodase niciodată și se stinsese din viață la scurt timp după moartea fiicei sale. Legenda susținea că murise de inimă rea, din cauza despărțirii de soțul și băieții ei. Quanah era adolescent când mama lui căzuse prizonieră. Îi urmă tatălui său la șefia tribului și deveni un războinic temut. Ani de zile, purtase războaie teribile cu armata americană, fără să piardă nicio bătălie.

Dar în 1875, rămas fără provizii, capitulă și își duse oamenii la Fort Sili, în actuala Oklahoma. Influențat de mama sa și de felul în care ea se acomodase cu viața comanșilor, Quanah procedă exact pe dos. Luă numele ei de familie și își încuraja poporul să se adapteze la cultura anglo-saxonă. Oamenii învățaseră să cultive pământul. Vorbitor de engleză, șeful Quanah Parker întemeie școli și fu numit judecătorul unei rezervații. Îl considera prieten pe președintele Theodore Roosevelt. Ferocele războinic de altă dată deveni politician. Purta și aici războaie în numele poporului său, dar câmpul lui de luptă era Sala Congresului.

— Unii comanși n-au avut încredere în Quanah, pentru ei era pe jumătate alb, știi asta, zise Longtree. Îi purtau pică fiindcă adoptase stilul de viață al omului alb. Dacă ni te-ai alătura n-ai fi scutit de critici din partea unor indieni americani. Dar ce om celebru nu are adversari? Din punctul meu de vedere, sângele dumitale amestecat reprezintă un avantaj. Cum a fost și pentru Quanah Parker. După un moment de reflecție, Șeful spuse:

- O să mă gândesc la asta.
- Asta-i singura promisiune pe care ți-o cer.
- Fără legătură cu ospitalitatea dumitale de astăzi?
- N-aș mai avea încredere în dumneata dacă un serviciu atât de mic ar putea influența o hotărâre atât de

importantă. Se așternu o tăcere apăsătoare, pe care doar ticăitul ceasului o întrerupea. Când vorbi din nou, Longtree schimbă subiectul:

— Gillian, sora geamănă, îți plăcea? Ochii bătrânului păreau să-l sfredelească până în adâncul sufletului, cerându-i deplină sinceritate. Șeful se auzi spunând:

— Da. Îmi plăcea mult. Longtree dădu din cap cu înțelepciune, pe urmă schimbă din nou subiectul:

— Ce strategie vrei să aplici?

— Să mă duc la Templu și să-l înfrunt pe fratele Gabriel. Longtree se încruntă.

— Nu cred că o să fie așa de simplu. Mi s-a spus că porțile sunt supravegheate. Cu camere video și-așa mai departe. Cum ai de gând să pătrunzi acolo?

— Ai vreo sugestie?

— Șeriful de-acolo, pe nume Max Ritchey, colaborează cu poliția din rezervație. Pare un om rezonabil. Ai putea începe cu el.

— Mulțumesc pentru sfat. Șeful se ridică și se întinse. Sunt frânt. Scuză-mă, dar o să trag un pui de somn. Te deranjează dacă fac un duș?

— Va trebui s-o întrebi pe Melina. La baie se ajunge prin dormitor.

— În regulă.

— Eu o să plec curând să rezolv niște probleme și nu mă întorc până la mijlocul după-amiezii. Simțiți-vă ca acasă. Știind că Longtree ar fi fost stânjenit de o manifestare prea expresivă a gratitudinii, Șeful zise simplu:

— Mulțumesc pentru tot.

— Cu plăcere. Era în drum spre ușă când Longtree îl chemă înapoi, spunându-i pentru prima dată Șef în loc de colonel. El se întoarse.

— Da. Bătrânul zise:

— Quanah Parker n-a renunțat la toate obiceiurile comanșilor. Spre consternarea celor de la Biroul pentru Problemele Indienilor, practica poligamia.

Șeful ridică nedumerit din umeri. Longtree zise:

— Se pare că strămoșul dumitale considera că era posibil să iubești două femei în același timp. M-am gândit că te-ai simți mai ușurat dacă ai ști lucrul acesta.

CAPITOLUL 33

Șeful bătu la ușă.

— Intră. Melina era aplecată de la mijloc, cu capul în jos, și își ștergea părul ud cu un prosop. Avea pe ea doar sutienul și chiloții. Văzând-o atât de sumar îmbrăcată, Șeful se opri din drum.

— Scuză-mă. Parcă mi-ai spus să intru. Cu o mișcare unduită, ea își îndreptă spatele și își aruncă pe spate părul umed.

E vreun mister? Mă gândeam că, dacă ai văzut-o pe Gillian...

— Te-am văzut și pe dumneata.

— Nici lenjeria mea intimă nu ți-e străină. E adevărat. Însă arăta cu totul altfel pe ea decât atârnată pe vergeaua unei perdele din fața dușului. O privea cu gura căscată, ca un școlar. Sâni stăteau umflați deasupra cupelor sutienului cu sfârcurile ca niște pete întunecate sub țesătura ivorie. Și acolo, chiar în locul de sub buric, o atinsese prima oară cu buzele. Nu pe ea, fir-ar să fie! Pe Gillian.

— Șefule. Nu te simți bine? Nu, nu se simțea bine. Inima îi bătea să-i spargă pieptul iar gura parcă-i era plină cu vată.

— Ba da.

— Să știi că sunt eu, în came și oase.

— Nu te contrazic.

— Dar arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Era

adevărat. Trăia o nefericită experiență de déjà vu. Cu excepția vânătăii de la claviculă, pe care o căpătase după ce se lovise de tocul ușii în lupta cu falsul Tobias, semăna perfect cu Gillian. Erau identice în toate privințele. În asemenea măsură încât i se redeșteptară în câteva secunde zeci de amintiri erotice.

Curbura șoldurilor se potrivea perfect cu palma lui. Pe o anumită porțiune, pielea era acoperită cu un puf deschis la culoare, ca de piersică. Acea scobitură devenea deosebit de sensibilă la mușcături. Când o atingea acolo, ea gemea încet, excitată.

— Scuze. Își reprimă impulsul de-a se freca puternic la ochi, precum un personaj de desene animate aflat în fața unei năluci. Dar își întoarse privirea. Ușor îmbufnat, zise: Putea să fi bătut Longtree la ușă. De unde știai că sunt eu?

— După zgomotul pașilor. Prima oară am observat asta când umblai prin hangarul lui Pax. Ai un mers foarte distinct.

— Aha. Își dădu seama că fața lui era probabil, încordată, fiindcă ea îl privea cu nesiguranță.

— Uite, Șefule, dacă te-am făcut să te simți stânjenit, îmi cer scuze. Gillian era sora cea pudică. Amintindu-și cum se ridicase ea în picioare și își dăduse plină de farmec rochia jos în acea seară, el spuse cu glas îngroșat:

— Nu prea.

— Zău?

— Hmm. Ea se gândi o clipă la afirmația lui, apoi zise:

— Dar ea pretindea că e Melina, îți amintești?

— Așa e. Privindu-l tot stingherită, ea spuse:

— Dacă preferi să mă îmbrac...

— În niciun caz.

— Mă simt epuizată. Gândul să mă culc în hainele pe care le port de când...

— Nu e nevoie să-mi dai explicații, Melina. Am fost surprins să te văd așa. Un bărbat n-are în fiecare zi norocul să dea peste o femeie pe jumătate goală.

Încercă să zâmbească, însă nu prea știa dacă ar fi reușit să pară sincer. De fapt, era aproape sigur că n-ar fi fost deloc convingător. Oricum, ea luă de bună afirmația lui, aprobând-o cu un căscat. Melina se așeză pe marginea patului, își puse din nou prosopul pe cap și începu să frece energic șuvițele de păr. Șeful se chinuia să spună ceva inteligent.

— Longtree sugera să luăm legătura cu șeriful din zona Templului.

— S-ar putea să fie o idee bună.

— Cu autoritatea locală de partea noastră, am avea mai multe șanse să pătrundem în tabără. Spune că e păzită.

— Cum o să-l convingem pe șerif că nu suntem doi nebuni de legat?

— Avem de parcurs o distanță de o sută șaizeci de kilometri, așa că ne putem gândi pe drum ce să spunem.

— Cu mașina? Credeam că o să mergem cu avionul.

— E sugestia ta, dar dacă te interesează părerea mea...

— Când se opri, ea îi aruncă o privire.

— Spune-o.

— Azi dimineață am putut să ne strecurăm aici pentru că Longtreear a făcut pregătiri și pista de decolare e privată și izolată. Dar dacă doi străini aterizează pe un aerodrom public, ar putea atrage atenția.

— Ai dreptate. E mai bine să nu se știe de sosirea noastră și să ajungem acolo înainte de lăsarea întinericului dacă e posibil, ca să putem arunca o privire în jur.

— Și cu șofatul e o problemă majoră. Nu avem mijloc

de transport.

— Sunt sigură că șeful Longtree o să ne găsească o mașină.

— Și eu sunt sigur, dacă o să i-o ceri dumneata, zise el, aproape în șoaptă.

— E un domn foarte distins, nu-i așa? Părerea strălucită pe care și-o formase ea despre gazda lor îl irită. Fu de acord că Longtree părea un bărbat decent, dar nu împărtășea entuziasmul Melinei.

— E în regulă, presupun.

— Îmi place cum arată.

— Îți place?

— Înfățișarea lui. Felul în care arată.

— Arată ca un bătrân indian plin de riduri. Ea se încruntă reprobator la Șef.

— Însă ridurile îi sporesc farmecul. Are trăsături atât de falnice, de... Se opri, căutând epitetul potrivit, și în cele din urmă găsi unul. De nobile. Șeful avea o replică acră la afirmația ei, dar se mulțumi să-și dreagă glasul. Vrând să fie obiectiv, zise:

— A avut și el parte de necazuri. Apoi îi relatează despre drama lui Longtree.

— Ce cumplit! spuse ea la sfârșit. Și soția, și copilul.

— Da, e o tragedie. Ea rămase o vreme cu privirea pierdută, apoi se uită la el.

— Îmi amintește de dumneata.

— Ce? exclamă el.

— Nu fizic, evident. Ci în privința felului cum vă mențineți... neatinși. Autocontrolul ăsta sever.

— Presupun că asta face parte din firea indianului. Nu se spune despre noi că suntem un popor stoic? vorbise pe jumătate în glumă, dar ea i se adresă pe un ton grav.

— Poate. Dar am impresia că dumneata și cu șeful Longtree aveți mai multe în comun. Până să-i răspundă el,

Melina lăsă prosopul umed pe podea și se întinse în pat, trăgându-și cuvertura până sub bărbie.

— Doamne, nu-mi amintesc să fi fost vreodată așa de obosită. Își potrivește perna sub cap. Ochii i se închiseră imediat.

— Nu te deranjează dacă folosesc dușul, nu?

— Nu e dușul meu, murmură ea. Apoi se răsuci într-o parte și ridică genunchii până la talie. Șeful intră în baie. De îndată ce închise ușa, își desfăcu prohabul ca să scape de apăsarea propriului accesoriu mândru și nobil. Rămase acolo, sprijinindu-și fruntea și palmele de lemnul ușii, cu ochii închiși, respirând încet, adânc pentru a-și păstra autocontrolul sever pe care Melina i-l atribuisese în mod eronat. Când se întoarse cu fața spre cameră, observă că pusese prosopul folosit pe bară. Încăperea mirosea a săpun, pastă de dinți și piele umedă. Piele de femeie. Piele goală, catifelată de femeie. Pielea lui Gillian. Pielea Melinei.

Șeful deschise robinetele și se dezbracă.

Mișcările lui erau smucite, nervoase. Se săpuni, se șamponă și, când ieși din baie, folosi tubul cu pastă, spălându-se pe dinți cu degetul arătător, cum făcuse probabil și Melina, fiindcă nu-și luaseră cu ei nici măcar periute de dinți când plecaseră din Dallas. În tot acest timp se întreba ce naiba voise să spună Longtree cu acea remarcă irelevantă despre capacitatea lui Quanah Parker de a iubi mai multe femei în același timp. Îndepărtă gândul, considerând că toate acestea sunt vorbe de clacă. Se numărau printre fleacurile alea mistice despre viziuni și alte tâmpenii, cu care el nu fusese niciodată de acord. În tribul mamei lui existaseră bătrâni cu părul cărunț, slinos și cu chipurile bătute de vânt care îl speriaseră de moarte în anii copilăriei. În timpul ceremoniilor, litanile lor, psalmodiate cu voce joasă, guturală îl înspăimântaseră.

Adolescent fiind, le ridiculizase prostia.

Dexter Longtree nu recursese la litanii, dar aproape jumătate din ce spusese era învăluit în insinuări și enigme. Șeful nutrea convingerea că bătrânul vorbea așa pentru a lăsa impresia că avea acces pe tărâmul spiritelor. Longtree voia să fie considerat un bătrân vraci înțelept capabil să descifreze tot soiul de semne ascunse.

— Prostii, mormăi el în timp ce-și trăgea blugii. El era om de știință. Credea în ceea ce dovedise el sau în ceea ce văzuse ori experimentase el însuși. Divagațiile lui Longtree erau provocate de droguri, din câte-și dădea el seama. Sau poate că-și pierduse mințile. Recunoscuse că o luase puțin razna când îi muriseră soția și copilul. Poate că fusese nebun de legat în toți anii care se scurseseră de-atunci.

Nu conta. Colonelul Christopher Hart nu dădea crezare nici unei opinii exprimate de un bătrân cu chipul falnic și nobil, pe care Melina îl îndrăgea.

Când ieși din baie, era într-o stare mizerabilă. Lăsa chiar și ușa să se trântască zgomotos de perete. Melina nu se mișcă, își trăsese blugii pe el în eventualitatea că ea ar fi protestat fiindcă se suise în pat lângă ea.

Dar de ce n-ar fi făcut-o? El pilotase blestematul ăla de avion în timp ce ea moțăise pe scaun. În ultimele două zile, viața lui fusese la fel de primejdută ca și a ei. De ce s-ar fi instalat pe sofa incomodă din mohorâta cameră de zi când patul confortabil din dormitor era destul de mare pentru amândoi?

Dar când se întinse lângă ea, Melina nu scoase niciun sunet de protest. Respirația îi rămase regulată și profundă. Nu avu nicio reacție când el își bătu perna de mai multe ori. Nu dădu niciun semn că ar fi știut sau i-ar fi păsat că el se întinsese lângă ea. Nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă ușurat sau iritat.

— Luați loc, domnilor. Șeriful Max Ritchey le arată celor doi bărbați fotoliile de pe partea opusă a biroului său. Doriți să beți ceva răcoritor?

— Nu, mulțumim, răspunse Lawson. Tocmai am luat masa de prânz. Fasole verde fiartă.

— Cum v-a plăcut?

— Delicioasă.

— Bine. Bine. Instalându-se confortabil în scaunul de la birou, șeriful trecu la subiect. N-ați bătut atâta drum de la Dallas până aici ca să vă delectați cu specialitățile noastre. Cu ce vă pot ajuta?

— Îți amintești că ai vorbit cu mine la telefon acum câteva zile? Întrebă Lawson.

— Sigur. Era vorba despre un caz de omucidere.

— Gillian Lloyd.

— Aveam impresia că acel caz a fost clasat. Cunoșteai identitatea vinovatului, nu? Când mi-ai telefonat, mai aveai de rezolvat doar niște probleme mărunte.

— E adevărat. Detectivul îi relatează din nou faptele, deși Ritchey și le amintea.

— După cum ți-am raportat, detectiv Lawson, m-am dus la Templu și am făcut cercetări în legătură cu acest Dale Gordon. Cei de-acolo și-au amintit de el, fiindcă suna foarte des și era evident un dezaxat. Sărit bine de pe fix. Cred că sinuciderea lui dovedește treaba asta. Nedumerit, șeriful ridică brațele. Atunci care-i problema? Mai e ceva în legătură cu crima și sinuciderea, la care nu te-ai gândit inițial.

— Ceva mai mult decât atât, șerif Ritchey. Pe un ton sumbru și fără să-și aleagă cuvintele, agentul special Tobias îi furniza informațiile necesare.

Pe măsură ce-l asculta, spaima lui Ritchey creștea. Fiecare frază era asemenea unei pietre adăugate la o

grămadă, ce se transforma într-un morman de griji cu care trebuia să se lupte. Când acești doi bărbați apăruseră neanunțați la departamentul lui, își dăduse seama că veneau cu vești proaste. Un detectiv de la Omucideri, din afara statului, nu venea la Lamesa County însoțit de un agent FBI de la Washington dacă nu investiga un caz de importanță națională. Instinctiv, Max Ritchey știa că viața lui, practic fără evenimente, bine organizată, echilibrată era pe cale să fie serios zdruncinată. Spera să facă în așa fel încât să nu-i fie complet dată peste cap.

— Examinăm acum glonțul care l-a ucis pe Jem Hennings, spunea Tobias. Dar șansele de a-i descoperi proveniența sunt aproape nule. După toate probabilitățile, a fost tras de un profesionist.

— Cum ar fi un ucigaș plătit? întrebă Ritchey.

— Există și posibilitatea asta, răspunse evaziv Tobias. Lawson continuă discuția:

— Hennings a fost logodnicul lui Gillian Lloyd. Dale Gordon a lucrat la clinica unde ea a fost inseminată artificial cu o zi înainte de-a fi ucisă. Hennings avea legături cu secta fratelui Gabriel, unde o să facem investigații. S-a confirmat că Dale Gordon comunica, în mod regulat, cu Templul. N-ai decât să tragi dumneata concluziile, adăugă el, ridicând din umeri. Ritchey tresări surprins și exclamă:

— Doar nu vrei să insinuezi că fratele Gabriel are vreo legătură cu aceste trei morți.

— Nicidecum. Ritchey nu se lăsă amăgit de dezmințirea agentului FBI rostită pe un ton blând.

— Atunci de ce vă aflați aici?

— Pentru că altcineva crede că fratele Gabriel e implicat, îi spuse Lawson. Sora lui Gillian Lloyd. Geamănă. Sosia ei. O cheamă Melina Lloyd. Era cu Hennings când a fost împușcat. Ritchey își trase gânditor buza de jos.

— Dacă acest Hennings îi trăgea clopotele surorii ei cu vreun scop ilegal, ea ar fi avut toate motivele, spuse el, citind o replică pe care-o auzise recent în serialul său preferat. Sunt sigur că v-ați gândit la asta.

— Bineînțeles, dar acuzația nu stă în picioare. Hennings a fost împușcat prin fereastră, de vizavi. Nu l-a ucis ea, dar e martor ocular. Vrem s-o interogăm înainte să facă vreun gest necugetat.

— La ce te referi?

— Ar putea, bunăoară, să ia cu asalt porțile castelului fratelui Gabriel. Ea caută răspunsuri, la fel ca și noi, îi zise Lawson.

— Noi-domnul Lawson și cu mine, și dumneata, domnule șerif-suntem constrânși să obținem răspunsuri pe căi legale, îi explică Tobias. Din nefericire, domnișoara Lloyd nu acționează sub imperiul unei astfel de constrângeri. S-a dovedit a fi o persoană foarte capabilă. A reușit să ne evite și are cea mai puternică motivație posibilă. Răzbunarea.

— S-ar putea ca și ea s-o fi luat razna. De unde știi că nu e la fel de instabilă psihic precum Dale Gordon. Tobias contestă presupunerea clătinând hotărât din cap.

— Fără îndoială că s-a implicat emoțional, însă e întreagă la minte. Alt angajat al Clinicii Waters a fost ucis ieri după-amiază la câteva ore după ce a vorbit cu domnișoara Lloyd, adăugă el, după ce făcu o pauză pentru a sublinia importanța informației. Înțeleg că ești șocat, domnule șerif. Ai și de ce. Domnișoara Lloyd știe că a descoperit ceva și nu cred că o să se oprească înainte de a obține niște răspunsuri. Nu va renunța până când nu va afla de ce a fost ucisă sora ei geamănă. Detectivul Lawson și cu mine suntem aproape siguri că ea o să-și facă apariția aici.

— Cât de curând, adăugă detectivul. Ritchey dădu

drumul unui oftat prelung.

— O să anunț imediat Templul, dar dacă ea ori altcineva ar fi încercat să se infiltreze acolo, aş fi auzit. Măsurile de securitate luate de fratele Gabriel sunt extrem de severe.

— De ce? Întrebă Lawson.

— Întreabă-l pe John Lennon. Sau pe designerul ăla din Florida. Fratele Gabriel are faimă internațională. Oamenii importanți sunt țintele ideale pentru niște tercheaberchea care vor să-și vadă numele în ziare. Tobias se încruntă, îngândurat.

— Ești sigur că nu există alt motiv care să justifice asprimea măsurilor de securitate de la Templu?

— Care ar fi acela? Agentul FBI se aplecă în față. Ritchey observă că butonii franțuzești de la manșete erau gravați cu inițialele lui.

— Șerif Ritchey, ai pătruns vreodată în incinta Templului?

— Doar de două ori. Ultima dată am fost acum trei zile când l-am întrebat pe fratele Gabriel despre Dale Gordon

— Ce te-a frapat acolo?

— Nu prea înțeleg la ce te referi. Tobias fu iritat de replica lui, în vreme ce Lawson părea pregătit să stoarcă informații de la el cu mâinile sale butucănoase pătrate.

— Te interesează impresiile mele despre acel loc? Terenul e foarte curat. Clădirile sunt...

— Mă refer la starea generală de spirit. La oameni, zise Lawson, întrerupându-l. Ai văzut vreo dovadă în sprijinul supoziției că oamenii erau ținuți acolo împotriva voinței lor? Ritchey hohoti sec.

— Glumești, nu-i așa? Cei doi bărbați îl priviră cu nepăsarea unor călăi cu glugi. Șeriful zâmbi nervos și își drese glasul.

— Din câte știu eu, pentru adepții fratelui Gabriel e o onoare să trăiască și să muncească acolo. Oamenii își dispută această favoare. Există un sistem de recompense. Dacă faci ceva deosebit pentru sectă, obții un loc la Templu. Ceva de genul ăsta.

— Fii mai explicit!

— Poftim?

— Spuneai că dacă un adept face ceva deosebit pentru sectă...

— Fapte bune. Strângere de fonduri. Prozelitism. Nu asta urmăresc majoritatea religiilor? Să dobândească popularitate?

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care a trăit la Templu și-apoi a plecat? întrebă Tobias.

— Nu, răspunse el sincer. Asta nu înseamnă că nu se întâmplă și așa ceva. Numai că eu nu știu pe nimeni. Se uită la ei nedumerit. Dar de ce ar vrea să plece de-acolo cineva care s-a străduit din răputeri să fie admis?

N-ar fi ca și cum ar fugi din rai? Părăsiră biroul șerifului și urcară din nou în mașina agenției. Tobias trecu la volan. Lawson era impresionat de autoritatea de care se bucura agentul FBI. Aranjase să fie întâmpinați la aeroportul Albuquerque, unde li se pusese la dispoziție o mașină. Plecaseră de-acolo spre Lamesa, capitala districtului. Cu un singur telefon, Tobias rezolva imediat o problemă. Lawson nu putea să obțină nici măcar un pix dacă nu completa un formular.

— Ce crezi despre Ritchey? întrebă Lawson în timp ce se îndepărtau.

— Greu de spus, dar am impresia că a fost cam pe jumătate sincer.

— Asta-i și senzația mea. Toate afirmațiile lui erau atent cântărite.

— Poate din cauza mândriei. Îi displac străinii care-și bagă nasul în districtul lui, căutând elemente infracționale. Asta ar însemna că el nu-și face treaba cum se cuvine. Sau...

— Sau?

— Poate că omul spunea adevărul gol-goluț, numai că noi am devenit paranoici.

— S-ar putea, admise Lawson. Caut motivații ascunse în spatele fiecărui stâlp de gard. Într-un târziu, adăugă: Pe de altă parte, e posibil ca Ritchey să fie un adept convins. Poate că dă socoteală unei justiții aflate mai presus de cea a districtului, a statului sau de legile federale.

— Vrei să spui că fratele Gabriel i-ar putea avea pe Ritchey și pe alți reprezentanți locali ai legii în buzunarul de la haină?

— Cine poate ști unde se oprește influența lui? Noi am aflat că se întinde până la

Dallas.

— Și până în Dakota de Sud. Acolo a fost cooptat Hennings.

— Vrei să spui că educatoarea i-a convertit pe Hennings și pe sora lui mai mică și, atunci când părinții lor au făcut scandal, au fost eliminați?

— Cineva i-a făcut să dispară.

— Îl bănuiești pe fratele Gabriel?

— Sau pe un adept zelos aflat în slujba lui.

— Cu aprobarea lui?

— Cumplită publicitate, nu?

— Dacă are discipoli capabili să ucidă pentru el... Întorcându-se să-l privească pe Tobias, își exprimă gândurile cu voce tare: Asta înseamnă că atunci când Dale Gordon a ucis-o pe Gillian Lloyd, e posibil să fi acționat în urma ordinelor primite de la Templu.

— M-am gândit la asta. Expresia întipărită pe chipul

lui Lawson deveni amenințătoare.

— Vreau să discut cu predicatorul ăsta spălăcit între patru ochi. Aș fi în stare să pariez pe o friptură de vită contra unei sticle de whisky că individul nu-i atât de cucernic pe cât sugerează fața aia drăguță și zâmbetul dulce.

— Batem palma. Dar eu nu mănânc carne de vită. Lawson râse. Chicotind la auzul reacției sale, Tobias răspunse la telefonul mobil.

— Da, Lucy, ce e? Ascultă, îi mulțumi pentru vești, pe urmă, închizând telefonul, se întoarse către Lawson și zâmbi. Chestia aia între patru ochi... o să ți se ofere prilejul mâine dimineată. Avem audiență la șef.

— De ce mâine dimineată? Am putea merge acolo chiar acum...

— N-avem motive plauzibile să-l suspectăm. Nu există nicio legătură directă cu Gillian Lloyd sau Dale Gordon-cu excepția telefoanelor, pe care el le-a explicat deja-și nici cu Jem Hennings. Ne-a acordat o audiență ca un gest de bunăvoință și în aceste condiții va trebui să purtăm discuția.

— Până când o să obținem eșantioanele de spermă de la donatorii Clinicii Waters și-o să facem testele ADN pentru a demonstra că Gordon le substituia, avem la dispoziție doar o grămadă de presupuneri. În acest moment, nici măcar nu știm cu certitudine că sperma a fost substituită. Și chiar dacă dovedim acest lucru, nu există nicio probă menită să facă legătura dintre această falsificare și fratele Gabriel, cu excepția unui discipol mort, despre care știm că era un psihopat. În concluzie, nu avem motive plauzibile pentru a interoga un eminent cleric.

— Pe dracu'. Vexat, Lawson își trecu o mână prin părul țepos. Știu că ai dreptate. Din punct de vedere legal, acționezi ca la carte. Dar instinctele mele îmi spun că

fratele Gabriel e în spatele întregii afaceri. Lawson rumegă ideea timp de un minut. Dar Melina Lloyd? Ce crezi despre ea?

— Că o să vină aici să-l înfrunte.

— Și eu sunt de aceeași părere. După o clipă, adăugă:
La naiba! Sincronizarea e totul, nu?

— Cum adică?

— Mă gândeam. Dacă aş fi aflat mai devreme despre pista de la Clinica Waters, aş fi luat probe din cadavrul lui Gillian Lloyd. Ea fusese inseminată artificial cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înaintea morții.

— Și dacă testul ADN ar fi dovedit că probele nu aparțin donatorului ales de ea...

— Sau lui Christopher Hart.

— ...atunci ai fi avut dovada că înlocuirea s-a făcut la clinică.

— Dar îl prinsesem deja pe criminal, spuse Lawson morocănos. Cadavrul nu prezenta urme de spermă. Rănile de cuțit erau atât de elocvente în privința cauzei morții, încât n-aveam niciun motiv să nu-i restituim Melinei trupul pentru incinerare. Tobias îi spuse că era pe cale să obțină o hotărâre judecătorească pentru exhumarea rămășițelor pământești ale femeii din Oakland, California.

— După aceea, o să comparăm testul ADN al embrionului din corpul lui Kathleen Asher cu cel al donatorului ales de ea. Jigur toate astea necesită timp. Cu o probă din trupul lui Gillian Lloyd am figrăbit lucrurile.

— Îmi pare rău, mormăi Lawson.

— Mă rog, după cum ziceai, atunci nu dețineai informațiile pe care le ai acum. Era delicat din partea lui Tobias că-l absolvea de răspundere. La rândul său, se simți dator să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Am luat cu mine dosarul dacă vrei să te mai uiți prin el.

— Bineînțeles, spuse Tobias. Mă așteaptă o noapte lungă și, oricum, n-am altceva mai bun de făcut.

CAPITOLUL 34

— Melina?

— Hmm?

— E aproape trei. Oftând adânc, ea se răsuci pe spate și-l privi încruntată pe Șef, cu ochii pe jumătate deschiși.

— De ce trebuie să mă scoli de fiecare dată?

— Fiindcă dormi prea mult.

— Visam.

— Ce?

— Nu-mi amintesc.

— Un vis frumos?

— Așa cred. Se întinse cu voluptate. Cât e ceasul?

— Adineauri ți-am zis.

— N-am auzit, recunosc eu cu un zâmbet somnoros.

Mai spune-mi o dată.

Dar el nu mai rosti niciun cuvânt, iar ei nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca să priceapă, așa cum el deja o făcuse, intimitatea momentului. Pumnii lui se sprijineau de o parte a capului ei, îngropați în pernă. Brațele îi susțineau greutatea corpului, astfel că fiecare mușchi era bine reliefat. De pe chipul Șefului dispăruse orice urmă de zâmbet. Albastrul ochilor lui părea să se fi intensificat, așa cum culoarea cerului se întunecă imediat după apusul soarelui, schimbându-se din violet în indigo, imperceptibil, dar sigur. Mânată de un impuls, ea întinse mâna și și-o plimbă peste fața lui. Mai întâi îi netezi sprâncenele, apoi oftă plină de compasiune când îi atinse cu delicatețe rana de pe obraz. Își trecu degetul de-a lungul nasului subțire, apoi peste conturul buzelor.

Zăbovea asupra fiecărei trăsături, de parcă degetele ei ar fi vrut s-o păstreze în amintire. Căpătând încredere, își lăsă mâna mai jos și-i mângâie sub pectoralul drept.

Pielea lui emana o căldură pe care ea tânjea s-o simtă aproape. Urmărea cu privirea degetele care atinseseră ușor câteva coaste, apoi urcară din nou spre curbura pieptului său. Îi mângâie sfârcul cu degetul mare.

Încurajată de respirația lui accelerată, ea făcu un gest îndrăzneț. Își înălță capul și își trecu limba peste sfârcul excitat. Înjurând încet, el dădu la o parte cuvertura, se lăsă peste ea și își îngropa fața în decolteul ei. Îi sărută sânii cu lăcomie când aceștia se înălțară peste cupele sutienului. Barba lui nerasă îi zgâria pielea, dar era o senzație erotică și, fără ca ea să-i fi spus ceva, își simți șoldurile ridicate de pe pat, pentru ca el să se descheie la șliț. Își frecă buzele de sfârcurile ei, până când acestea se întăriră, împungând țesătura ce-i acoperea, și, înainte ca ea să-l roage, el desfăcu sutienul și-i acoperi sânii cu sărutări. Simțea în profunzime fiecare mișcare a buzelor lui. Își înfipse mâinile în părul lui și gemu de plăcere.

Cu o voce joasă, gravă, el o îndemnă să-i desfacă prohabul. Ea căută orbește șlițul și nasturii ce refuzau să se descheie. Primul era deja desfăcut, însă când încercă mai jos, întâmpină rezistență. El mormăi ceva incomodat și amândoi râseră încet. Până la urmă, ea reuși să desfacă toți nasturii și trase blugii de pe șoldurile lui. Șeful îi îndreptă mâna spre erecția lui și-i strânse degetele în jurul ei.

Când ea începu să-l maseze ritmic, el închise ochii și gemu de plăcere, dezvelindu-și dinții.

— Mai încet. Ea se supuse, iar el își lipi fruntea de a ei. O, Doamne, ce bine. Să-mi spui acum dacă nu-ți place.

— Îmi place.

— Arcuiește-ți spatele.

— Șefule, zise ea gâfâind.

— Știu. Și eu. Dar nu vreau să ne grăbim. Mai bine renunță la asta. spuse el, dându-i mâna la o parte. Își vârî

degetele mari sub elasticul chiloților și-i trase jos. Apoi luându-i gleznele în mâini și îngenunchind, îi desfăcu încet picioarele. Prima ei reacție fu să se împotrivească, ori să se acopere cu mâna, sau să-și întoarcă rușinată capul. Dar privirea lui pasionată era plină de tandrețe. O făcea să se simtă înălțată, nu umilită. Ochii lui îi cercetară pe îndelete trupul, până când fură atrași ca de un magnet de privirea ei. Rămaseră uitându-se unul la altul, în vreme ce mâinile lui alunecau de-a lungul gambelor. Începu s-o maseze ușor, cu degete puternice. Pe urmă, mâinile o luară din nou în sus, strângând ușor porțiunea delicată de deasupra genunchilor. Își continuară drumul pe coapse, până când degetele lui răsfirate acoperiră partea de jos a abdomenului ei, iar degetele mari se întâlniră în centru. În tot acest timp, el o privea în ochi. Degetele mari o mângâiau pe rând. Deveniră alunecoase. Găsiră locul comorii. O dezmierdară delicat. Violența senzațiilor îi săgeta trupul. Își mușcă buza de jos. Respirația îi deveni rapidă și neregulată. Pleoapele i se zbăteau, iar imaginea lui se încețoșa.

— Dacă nu te oprești, gâfâi ea, o să am un orgasm.

— Asta dorești, nu?

— Dar te vreau înăuntru. El o pătrunse. Mâinile lui alunecară posesiv sub șoldurile ei și-o ridicară spre el. Era imposibil s-o fi pătruns mai adânc. Cu toate acestea, ea îi prinse fesele, și-l trase spre sine. Fiecare mișcare era plină de dorință, dar și de dăruire. Abia își mai putea stăpâni frenezia. Ciudat, nu-i era teamă de ea. În loc să se retragă din fața ei, îi răspundea cu o totală lipsa de inhibiție și cu egală ferocitate. El răsufla răgușit, își îngropa fața sub bărbia ei și gemu:

— Te... regulezi... ca... Apoi avu orgasmul și strigă un nume.

— Hei, Tobias, vrei să auzi ceva ciudat?

— Pe-acasă nu mai treci?

— Sunt acasă, răspunse Lucy Myrick de la o distanță de peste trei mii de kilometri. Informația asta a apărut exact când părăseam biroul, așa că am imprimat-o și-am luat-o acasă cu mine. Mi-am hrănit peștișorul de aur, la timp ca să previn o răbufnire de canibalism. M-am delectat cu o baie prelungită, am atacat o farfurie cu mâncare dietetică, am deschis o sticlă cu vin ieftin și-abia acum mă uit peste material. Mai devreme, în cafeneaua de lângă motel, Tobias mâncase un sandviș cu brânză topită în răgazul de timp care-i fusese necesar lui Lawson ca să înfulece două porții de cheeseburger cu ardei iute și multă ceapă. Pe urmă se despărțiseră, urmând să se întâlnească iarăși la micul dejun. Tobias făcuse un duș, iar acum stătea sprijinit de tăblia patului, cu o pernă sub cap și un pahar de băutură în mână. Nu obișnuia să bea prea des, dar în acea seară simțea că merita un whisky cu sifon. Se afla într-un teritoriu străin. Fără zgomotele familiare ale traficului de afară, tăcerea deșertului era asurzitoare. Nu se putea acomoda cu picturile naive ce decorau pereții lambrisați ai camerei sale, nici cu viața indienilor Pueblo pe care-o înfățișau. Deși ceruse o cameră pentru nefumători, pe măsuța de toaletă se afla o scrumieră, de forma unui șarpe cu clopoței încolăcit și gata să atace. Avea ochi roșii de sticlă, ce luceau în lumina televizorului.

Îi făcea bine să audă vocea familiară a lui Lucy, prescurtând cuvintele cu accentul ei din nord-est, în locul vocilor nazale din sud-vest.

— Ce material? Lucy începu să-i dea explicații:

— Acest frate Gabriel mă îngrozește!

I-am văzut emisiunea aseară, la televizorul de la birou. „Noua ordine mondială” prea suna a propagandă nazistă ca să fie pe gustul meu. Eu l-aș întreba: „Cine urmează să stabilească această nouă ordine mondială?”

Deși am o bănuială ascunsă în privința persoanei vizate de el. Oricum, am făcut niște cercetări și am fost uluită de răspândirea acestui așa-zis cult al lui. Nu e un predicator oarecare de la televizor. Predicile lui sunt traduse simulta în treizeci și ceva de limbi. Are adepți în țări cu religie predominant iudaică, musulmană, catolică sau budistă. Liderii religioși de acolo sunt alarmați de numărul tot mai mare de convertiți.

Doctrina lui nu e tocmai creștină. De fapt nici măcar nu se bazează pe Sfânta Scriptură. Îl menționează rareori pe Iisus Hristos, și-atunci doar ca pe un exemplu de smerenie. Dar aceste lacune dogmatice nu i-au micșorat forța de atracție, care pare să fie universală. Femeia oftă adânc. Așa am ajuns la Interpol. Interesat, Tobias lăsa paharul pe noptieră.

— Sunt sigur că există o logică în spatele acestei decizii.

— Păi, am dat întâmplător peste legăturile lui Jem Hennings atunci când noi am...

— Când dumneata, o corectă Tobias.

— Mulțumesc frumos, zise ea cu aplomb. Când mi-am extins investigațiile la scară națională, am scos la iveală mai multe cazuri ce semănau izbitor cu uciderea lui Gillian Lloyd și cu răpirea copilului soților Anderson. De-abia astăzi m-am gândit să le anchetez și pe cele din străinătate. Și ce crezi?

— Sunt numai urechi.

— În ultimii doi ani, cinci femei din Europa au avut parte de moarte violentă: crime sau accidente după ce fuseseră inseminate artificial. Toate erau celibatate, sănătoase, arătau bine și aveau o inteligență superioară. Mai mult, în același interval de timp, trei copii concepuți in vitro sau prin inseminare artificială, folosind spermă de la donatori, au fost răpiți la scurt timp după naștere. Doi din

paturile lor de-acasă, unul de la spital.

— Dar statistic Lucy...

— Am verificat deja, zise ea, anticipând obiecția lui. Doar o singură femeie însărcinată din Portugalia, mi se pare-a fost ucisă în aceeași perioadă. Era măritată și rămăsese gravidă pe cale naturală, iar motivul atacului asupra ei l-a constituit jarul. Criminalul a fost prins și-a recunoscut că o alesese la întâmplare, datorită bijuteriilor pe care le purta. Cu excepția celor trei menționate, toate celelalte răpiri au avut drept scop răscumpărarea. Într-unul din cazuri un infractor recidivist a molestat un copil. Cazurile celelalte s-au soluționat fie prin redarea copiilor supraviețuitori familiilor, fie prin descoperirea ulterioară a cadavrelor lor.

Tobias ar fi trebuit să știe că Lucy verifica toate faptele înainte de a-i transmite vreo informație.

— Și cei trei copii concepuți la o clinică de inseminare?

— Nu trebuie să-ți mai spun, nu-i așa?

— Nici urmă de ei, presupun. Ca și copilul soților Anderson.

— Exact. Ea îl lăsă să cugete timp de treizeci de secunde, intuind că încerca să-și ordoneze gândurile în funcție de aceste noi date.

— O să sap mai adânc, îi spuse ea în cele din urmă. Să văd dacă găsesc vreo legătură între aceste cazuri și discipolii fratelui Gabriel.

— Bine, dar mai întâi odihnește-te.

— Mulțumesc. Asta faci și dumneata în noaptea asta?

— E un fel de-a spune. Aruncă o privire carnetului gros, ce cuprindea dosarul asasinării lui Gillian Lloyd. Acceptase oferta lui Lawson de-a i-l împrumuta pentru acea seară, dar nu se atinsese de el. N-avea niciun chef să revadă informații pe care deja le cunoștea.

— Unde ești acum? întrebă Lucy
— La umbra Templului fratelui Gabriel.
— Mincinosule!
— Nu, îți jur. Din patul meu de la motel văd luminile reședinței.

— Aș vrea să fiu acolo cu dumneata. Adică în zonă, îmi lămuri ea în grabă. Aș dori să-l întreb pe fratele Gabriel când a murit Dumnezeu și l-a lăsat pe el în loc.

— Ține-mă la curent cu ce afli mâine.

— Neintârziat. Cum arată?

— Ce?

— Camera de motel.

— Genul oprește-dar-nu-sta-prea-mult. Așternuturile sunt curate, dar pernele sunt grele. Îi descrise scrumiera cu aspect sinistru.

— Glumești. Eu aș avea coșmaruri. Nu există niciun fel de atracții? Pat care vibrează cu fise? Filme porno cu taxă?

— Pe televizor există o broșură cu lista filmelor pentru adulți recunosc el.

— E vreun titlu pe care-l cunosc?

— La revedere, Lucy.

— Pe ăsta nu l-am văzut. El închise telefonul râzând. Conversația cu ea îi ridicase simțitor moralul.

Melina fu prima care se dădu jos din pat. Fără să-i arunce vreo privire, își luă lenjeria intimă și se retrase în baie. Câteva clipe mai târziu, el auzi dușul curgând. Șeful își lăsă antebrațul pe ochi și umplu tăcerea cu înjurături mormăite. Din tot ce i s-ar fi putut întâmplă, cine ar fi bănuțit așa ceva? Când ieșise de la hotelul Mansion și-o văzuse pe Gillian Lloyd pentru prima dată, și-ar fi închipuit el că, în numai câteva zile, avea să fie implicat în anchetarea morții sale și-avea să se culce cu sora ei geamănă? ” Să se culce cu ea? ” Simpatice eufemisme, dar

foarte inexact. El, colonelul Christopher Hart, astronaut și persoană publică, semnată de autografe și erou al elevilor, o regulase pe sora geamănă a lui Gillian, copia ei fidelă, savurând toate senzațiile carnale posibile. Se pierduse în ea la fel cum i se întâmplase și cu Gillian. Asta făcea din el un adevărat psihopat. Păi nu era așa? Ușa de la baie se deschise și Melina ieși, complet îmbrăcată. Întrebă pe un ton sec:

— Longtree n-a venit încă?

— Cred că am auzit mișcare în bucătărie. Ea traversă încăperea și întinse mâna spre clanță.

— Atunci când o să fii gata...

— De obicei nu fac o femeie să plângă, Melina. Fără să se întoarcă, ea deschise ușa și zise:

— Te aștept, apoi închise ușa în urma sa.

— La naiba, suieră el și aruncă într-o parte cuvertura. Cinci minute mai târziu veni și el în bucătărie. Ea stătea la masă, bea un pahar cu apă și vorbea cu Longtree. Melina nu-i dădu atenție, însă Longtree îl întrebă dacă dorește ceva de băut.

— Un pahar cu apă, te rog.

— Șeful Longtree a avut amabilitatea să ne împrumute camioneta lui, spuse Melina, fără să-l privească.

— E foarte generos. Bătrânul îi întinse un pahar cu apă.

— M-am gândit că s-ar putea să aveți nevoie de ea. Rezervorul e plin. Am mai făcut rost de o hartă și am marcat drumurile pe care vă sfătuiesc s-o luați. Ar fi mai bine să evitați autostrăzile principale. Împinse pe masă harta împăturită și un inel cu chei. Șeful le luă, mulțumind scurt.

— Nu știi când o să-ți putem înapoia camioneta.

— Jed o să mă ducă oriunde vreau să merg. Melina se

uită la ceasul din perete, apoi se ridică în picioare.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat. În vreme ce ea îi strângea mâna lui Longtree, Șeful observă ceva.

— Pandantivul lui Gillian. Melina atinse inima cu rubine de la gât, spunându-i:

— Tocmai l-am pus la loc.

— Credeam că l-ai aruncat odată cu sacoșa.

— L-am verificat, îi aminti ea. În afară de asta, nu vreau să mă despart de el. Poate că e ultimul lucru pe care l-a atins înainte de-a se duce la culcare în noaptea aia.

El se gândi o fracțiune de secundă, apoi întinse mâna.

— Hai să ne uităm mai atent, Melina. Lumina e mai puternică aici decât în avion.

Ea ezită o clipă, apoi scoase pandantivul și i-i dădu. El îl balansează în față, ținându-l astfel încât să poată vedea lumina prin pietrele translucide. În clipa aceea zări un punct întunecat în adâncul inimii, chiar lângă montura de aur. Era minuscul.

Trebuia să-l cauti cu atenție, așa cum făcea el, deși putea fi confundat foarte ușor cu un defect al pietrei sau al monturii.

— Ai o daltă pentru gheață? îl întrebă pe Longtree. După câteva secunde, puse vârful uneltei în acel loc. Longtree și Melina priveau neliniștiți peste umărul lui. Pe neașteptate, o așchie mică sări de-acolo și ateriză pe mușamaua ce acoperea masa. Avea culoarea minei de creion și era mai mică decât gămălia unui ac. Șeful o împunse de mai multe ori cu vârful ascuțit al dălții.

— Acum ce mai zici de minunatul cadou al lui Hennings? Melina sări în sus.

— Ticălosul. Îmi pare rău că a murit. Mi-ar fi plăcut să-i spun ce creatură demnă de dispreț a fost. Șeful îi

explică lui Longtree cum funcționa Sistemul de Poziționare Globală.

— Tehnologia a avansat mai mult decât mi-aș fi închipuit. Sunt sigur că un transmitător atât de mic nu poate fi procurat de pe piață. Ceea ce înseamnă că numai infractorii au acces la el.

— O, Doamne, exclamă Melina. În curând or să-și facă apariția. Îmi pare atât de rău, șefule Longtree. În schimbul ospitalității duminică, noi ți-am pus viața în pericol.

— Nu vă faceți griji din pricina mea.

— Are dreptate, îi zise solemn Șeful. Sunt niște oameni răi. Ieri au ucis doi oameni. Se află pe statul cuiva de plată, probabil al fratelui Gabriel și își fac treaba foarte bine.

— Voi ați reușit să scăpați de ei.

— Ca prin urechile acului. Chiar dacă am demontat transmitătorul, asta e ultimul loc din care a emis semnale. Vor încerca să ne dea de urmă aici. Ai vreun loc unde să te duci, să locuiești vreo câteva zile? Bătrânul indian zâmbi.

— Indienii americani au fost alungați de pe pământurile lor vreme de trei sute de ani. Nu m-aș putea privi în oglindă dacă aș lăsa doi tâlhari să mă gonească de-acasă. Pot să-mi port singur de grijă. Și spunând asta, se duse la un sertar și scoase de-acolo un pistol.

— Luați asta cu voi.

— S-ar putea să ai mai multă nevoie de el decât noi.

— Insist. Îi dădu Șefului pistolul și o cutie cu cartușe. Știi să-l încarci?

În primul moment, Șeful vru să refuze pistolul, dar fu de-ajuns să-și amintească de soarta lui Hennings ca să se răzgândească. Îi ceru lui Longtree să încarce revolverul.

— Ca măsură de precauție, o să las prima cameră goală, îi explică el. Va trebui să apeși de două ori pe

trăgaci la prima împușcătură.

— Nu pot să plec și să te las aici fără o armă sau un mijloc de transport, îi zise

Melina.

— Nu mi-e teamă. Destinul meu nu e în mâinile unor ucigași plătiți. Părând amuzat de idee, Longtree le făcu semn spre ușă. Dacă vreți să ajungeți la Lamesa înainte de lăsarea întinericului, ar fi bine să plecați acum. Soarele apune repede în spatele munților. La ușă, Șeful prinse cealaltă mână a bătrânului. Se priviră intens, iar înțelegerea ce se stabili între ei făcu inutile cuvintele.

CAPITOLUL 35

De obicei, o femeie nu plânge după ce face dragoste cu mine, Melina. Ea nu-i putea întoarce spatele și să iasă din cameră, cum făcuse acasă la Longtree. Nu-i rămânea decât sără din cabina camionului. Însă la nouăzeci de kilometri pe oră era îndoielnic că avea să facă asta. Putea, totuși, să-l ignore. Dură atât de mult până când ea răspunse, încât el se gândi că-i trecuse prin minte o asemenea posibilitate. Într-un târziu, ea zise:

— Nu trebuia să se întâmple, Șefule.

— Dar s-a întâmplat. Așa că hai să vorbim despre asta.

— De ce să n-o lăsăm moartă?

— Pentru că seamănă cu un neg uriaș pe vârful nasului cuiva. Ai prefera să-l ignori și să te prefaci că nu e acolo. Știi chiar că așa ar trebui să procedezi. Dar e imposibil. E acolo și tu îl vezi.

— Și mai acuzi femeile că vor întotdeauna să lămurească lucrurile, mormăi ea, întorcând capul ca să privească pe geam.

— Ai plâns, Melina. Aș vrea să știu de ce.

— Fiindcă a fost o idee neinspirată.

— Pentru o idee neinspirată, ne-am simțit grozav de

bine. Ea se uită la el, apoi își mută repede privirea pe linia orizontului.

— N-am spus că nu m-am simțit bine.

— Deci suntem de acord cu asta. Ceea ce face ca întrebarea mea inițială să fie și mai oportună. De ce ai plâns? Minutele treceau. Șeful își zise din nou că ea intenționa să-l ignore, dar până la urmă Melina vorbi și, spre surprinderea lui, făcu următoarea afirmație:

— Gillian mi-a spus că n-ai sărutat-o decât după ce-ați făcut dragoste. Uluit, el întoarse capul spre ea.

— Ce? Ea își ațintise privirea asupra lui.

— I-ai spus că era ca și cum ai fi lăsat partea cea mai bună la urmă. Țsta a fost așa, doar un fel de-a vorbi? Stingherit, el își întoarse privirea la drum.

— Pe mine nu m-ai sărutat, continuă ea. Nu pe buze. Nici măcar o dată.

— Nu-i mare lucru.

— N-ar fi fost dacă o făceai. Cred că e semnificativ gestul tău. Mai ales după cele spuse de Gillian. Ea atinsese o coardă sensibilă, așa încât, ca să se apere, el ricana:

— Știi, mi se pare anormal felul în care voi două ați discutat despre partida noastră de amor, cu detalii atât de intime.

— Ca și cum ar fi perfect normal să folosești o femeie ca înlocuitor pentru alta.

— Azi n-a fost vorba despre asta.

— N-a fost?

— Nu. O săgeta cu o privire înfuriată, pe măsura vocii lui ridicate. Poate că nu te-am sărutat după aceea lăsând ce era mai bun la urmă-fiindcă plângeai! Te-ai gândit la asta? Sau poate că nu te-am sărutat pe gură pentru că mă ocupam de alte părți ale corpului tău.

— Părți, da. Însă nu te ocupai de mine.

— N-aș fi făcut dragoste cu tine dacă nu voiam.

— A, voiai, spuse ea, râzând încet, cu tristețe. Am simțit asta. Biologic, voiai sută la sută. Dar sentimental erai ademenit de Gillian. El strânse din dinți. Ce-ar fi putut spune? Dacă zicea: Ai dreptate, i-ar fi rănit mândria. Dacă spunea: Te înșeli, ar fi simplificat excesiv lucrurile. Iar dacă ar fi afirmat: Ce naiba, nu știu, Melina, ar fi spus adevărul gol-goluț. Culmea e că ea părea cel mai puțin dispusă să creadă adevărul. Ar fi făcut-o să se simtă mai bine sau ar fi agravat lucrurile dacă i-ar fi explicat că, până în urmă cu câteva ore, fusese capabil să o separe în minte pe ea de Gillian? Acum, după ce făcuse dragoste cu ea, după ce o simțise, o savurase, îi cunoscuse unduirile și-i auzise gemetele, deosebiriile dintre ele se estompaseră. Era o practică incorectă pentru mintea și trupul lui să continue în felul ăsta. I se părea nedrept și față de Melina, pe care începuse s-o plăcă și s-o respecte. La fel de nedrept ar fi fost și față de Gillian, care-l atrăsese prima și care îi lăsase o amintire de neșters.

— Nu te obosi să găsești un răspuns elegant, Șefule. Știu că la Gillian te gândeai în după-amiaza asta. Numele ei l-ai strigat. El o privi din nou cu asprime. Nu ți-ai dat seama? zise ea, observându-i surprinderea. El dădu din cap.

— Asta ai făcut, spuse ea calmă. I-ai strigat numele. Cu patimă.

— O, Doamne, Melina, îmi pare rău. Ea schiță un zâmbet.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Cuvintele rostite în timpul, aceluia moment sunt de-o sinceritate brutală. Faptul că ea îl iertase pentru o gafă atât de oribilă îl făcea să se simtă și mai mizerabil. Pentru a-și împăca conștiința, trebuia să profite de ocazie ca să lămurească lucrurile cu ea. Temându-se ca nu cumva să renunțe.

Șeful devie camionul de pe drum. Acesta se izbi de

pământul tare, pietrificat și până la urmă se opri la vreo treizeci de metri de la șosea. El opri motorul și se întoarse către ea.

— Te-am mințit, Melina. Ea îl privea nedumerită, cu gura deschisă. Făcuse ochii mari, dar îi ținea ațintiți asupra lui. El o privea cu aceeași intensitate, așa cum privise marcasele pistei când aterizase cu avionul. I se părea foarte important să fie bine înțeles.

— M-ai înțeles corect. Încă din clipa când ne-am întâlnit în biroul lui Lawson, ai ghicit ce era în mintea mea. Voiam să mă distanțez de toată povestea asta. O iubeam pe Gillian, dar preferam s-o fac în intimitate, nu sub luminile reflectoarelor televiziunii, care presupuneam că va fi atrasă de amestecul meu. Și, sincer, mă irita faptul că acea singură noapte din viața mea - oricât de grozavă ar fi fost - putea să-mi anuleze toate privilegiile pe care le câștigasem. Acea întâlnire unică, întâmplătoare, romantică era în stare să distrugă tot ce realizasem printr-o muncă atât de grea. Dar chiar și după ce Lawson mi-a spus că ancheta se încheiase și că puteam să-mi văd de drum, ceva continua să mă sâcăie. Acel ceva fără nume m-a făcut să rămân pe-aproape. Abia în seara ce-a urmat după înmormântarea lui Gillian am priceput despre ce era vorba. Făcu o pauză, ca să dea de înțeles că acesta reprezenta miezul chestiunii. Când Dale Gordon a ucis-o pe Gillian, era posibil să-l fi omorât și pe copilul meu. O văzu pe Melina înghițind în sec, dar, înainte ca ea să scoată vreun cuvânt, continuă grăbit:

— Îți amintești că, atunci când am venit la tine acasă în seara aia, bătut și însângerat, m-ai întrebat de ce m-am răzgândit? De ce mă implicam?

— Pentru că cineva încercase să te ucidă, răspunse ea cu glas răgușit. Ți-ai imaginat că atacul avea legătură cu asasinarea lui Gillian. Asta ai spus.

— Era adevărat. Însă doar parțial. În aceeași conversație, m-ai întrebat dacă folosisem un prezervativ când fusesem cu Gillian. Ți-am zis că da. Ea încuviință.

— A fost o minciună. N-am folosit. Nici măcar o dată.

— Aha. Își lăsă ochii în poală, unde își ținea mâinile încleștate. Nici azi n-ai folosit.

— A fost ceva total iresponsabil din partea mea.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

— Mă înțelegi greșit, Melina. Motivul-singurul motiv - pentru care am abordat subiectul ăsta a fost încercarea de a-ți explica de ce m-am implicat, de ce am acceptat să-mi risc reputația și cariera, ca și viața, după cum s-a dovedit, ca să dau de capătul acestei afaceri. Îi luă o mână și o strânse între palmele sale.

— Era prima perioadă optimă de inseminare din ciclul lui Gillian, nu? Hennings a remarcat asta în biroul lui Lawson, dar nu m-am gândit la semnificația faptului decât mai târziu. Ea avea ovulație. De aceea fusese inseminată artificial în acea zi.

— Da.

— Așa că existau șanse mari ca eu s-o fi lăsat gravidă în acea noapte. Chiar tu ai spus asta când m-ai întrebat despre prezervative.

Pieptul îi fu străbătut dintr-odată de un val de emoție; intensitatea ei îl surprinse, cum se întâmplase și în acea seară de la barul din Greenville Avenue, când înțelesese într-un târziu de ce nu putea să renunțe la întreaga poveste și să uite că petrecuse vreodată o noapte cu o femeie pe nume Gillian Lloyd.

— Vezi tu, Melina, fiindcă tatăl meu m-a respins, eu am jurat că, dacă o să am vreodată un copil, o să fiu lângă el. Aș fi o prezență constantă în viața lui. M-ar cunoaște și s-ar bizui pe mine ca pe un părinte, în fiecare zi a vieții lui. L-aș proteja chiar dacă mi-aș risca propria mea viață. Îi

strânse mâna cu putere. Așa că, dacă există fie și o șansă minimă ca Gillian să fi rămas însărcinată, iar copilul meu să fi murit odată cu ea, vreau să pun mâna pe ticălosul care are pe conștiință crima asta. Ea întinse mâna spre el, iar Șeful se lăsă tras la pieptul ei. Melina îl îmbrățișă strâns, îi mângâie capul și-i șopti cuvinte de consolare. Sâni ei îl alinau, ca și vocea ei blândă. Era o senzație plăcută să cedezi din când în când controlul altcuiva. Pe rând, el renunță la toate sistemele de apărare. Încetă să mai fie ofițer, ori comandant, ori om celebru. Era doar un bărbat. Nici măcar atât. Redevenise micul Christopher, căutând sprijinul și consolare pe care nu-și permisese niciodată să le caute. După o vreme, ea îl îndepărtă. Lacrimi îi brăzdau fața, iar când îi vorbi, de-abia i se auzea vocea:

— Nimeni n-ar fi știut în afară de tine. Totuși, puteai să pleci.

— Nu. Nu, nu puteam. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Șefule, te-ai îndrăgostit de Gillian? în acele câteva ore cât ați fost împreună, te-ai îndrăgostit de ea? Evitase întrebarea încă de când și-o pusese prima dată, în fața oglinzii, în dimineața când se sculase și constatase că ea plecase. O reînnoise atunci când aflase de uciderea ei și suferise la gândul că o pierduse pentru totdeauna. Și iarăși, când stătuse în acel bar și pricepuse că relația lor de-o noapte le-ar fi putut schimba viața. De câte ori simțea că o dorea pe Melina, îl bântuia întrebarea aia, care, până în acea după-amiază, îl oprise să acționeze conform dorinței. Și de aceea se simțea acum atât de vinovat, după ce-i cedase. Obosise încercând să scape de răspunsul pe care-l cunoștea, răspunsul pe care-l știuse tot timpul.

— Da, mărturisi el cu glas răgușit. Așa să mă ajute Dumnezeu, am iubit-o.

Șeriful Ritchey își schimbă poziția în scaunul incomod. După ceasul lui, aștepta de peste o jumătate de oră. Respectase regulile protocolului și dăduse telefon înainte de-a veni acolo. Fusesse stabilită o oră de întâlnire și el sosise la timp. I se părea de neconceput să fie lăsat să aștepte în felul ăsta, mai ales după ce spusese limpede că era urgent să-l vadă pe fratele Gabriel în acea seară.

— Cât crezi că mai durează? Domnul Hancock se întoarse din fața computerului la care lucra de la sosirea lui Ritchey.

— Nu știu. Vrei să te servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Apoi, nervos, adăugă: E ceva foarte important.

— Da. Ai mai spus asta, și i-am transmis întocmai mesajul fratelui Gabriel.

Ceea ce nu era deloc o scuză ori o explicație pentru întârziere. Mai trecură alte cincisprezece minute până când masivele uși aurite se deschiseră și fratele Gabriel ieși din dormitorul său. Purta un halat de baie, care întrecea în eleganță tot ce văzuse Ritchey până atunci, chiar și în cataloagele de modă. Era din mătase. Cordonul legat în jurul taliei zvelte a fratelui Gabriel avea ciucuri lungi la capete.

— Bună seara, domnule șerif Ritchey. Uitându-și supărarea, Ritchey sări în picioare și își trecu nervos degetele peste borul pălăriei.

— Ce mai faci, frate Gabriel?

— Foarte bine, mulțumesc. Beau un brandy. Vrei și dumneata?

— Sunt în timpul serviciului.

— Desigur. Vrei altceva?

— Nu mulțumesc. Era în picioarele goale. Bronzate și musculoase, niște picioare grozave pentru un bărbat. Ritchey le privea țință, în timp ce predicatorul traversa

degajat încăperea. Halatul de mătase nu ascundea mare lucru. Ritchey se strădui să nu observe protuberanța evidentă a sexului său ori despicătura dintre fese când omul stătea cu spatele. Era gol pușcă sub halat, însă Ritchey fu mai degrabă surprins decât jignit de indecența lui. Fratele Gabriel luă paharul cu brandy de la Hancock, care i-l pregătise și-l dusesse la birou. Se așează și își încrucișă nepăsător picioarele lungi.

— M-ai sculat din pat, domnule șerif Ritchey, așa că sper ca problema să fie într-adevăr urgentă.

— Nu m-am gândit că te culci așa devreme. Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

— Nu m-ai trezit. Eram în pat, dar nu dormeam. Acum spune-mi ce nu suferă amânare până mâine dimineată. Ritchey se simțea stingherit.

— Nu te-aș fi deranjat, dar m-am gândit că treaba asta nu suferă amânare.

Fratele Gabriel sorbi din brandy, savurându-l câteva clipe înainte de a-l înghiți.

— Asta a fost înțelegerea pe care am încheiat-o acum șapte ani, nu-i așa? Ți păstrezi slujba de șerif cât timp dorești. În schimb, eu primesc informații de prima mână despre orice chestiune referitoare la mine sau la sectă.

— Da, domnule, asta a fost înțelegerea. Sunt într-un totu de acord cu ea.

— Deci, care-i problema?

— Aceeași ca și data trecută. Fratele Gabriel îi aruncă o privire scurtă domnului Hancock. Acesta plecă de lângă computerul sofisticat și veni lângă biroul fratelui Gabriel, considerând în mod evident că Ritchey merita mai multă atenție decât oricare altă îndeletnicire. Hancock îl irita pe șerif mai mult decât fratele Gabriel, dacă așa ceva era posibil. Cum puteai avea încredere într-un bărbat care purta o floare la butonieră? Singurul om din districtul

Lamesa care deprinsese obiceiul ăsta era antreprenorul de pompe funebre. Asocierea celor doi îl neliniștea pe Ritchey.

— Presupun că te referi la uciderea acelei tinere din Dallas, zise fratele

Gabriel, revenind la motivul vizitei.

— Din nefericire.

— Ai vorbit cu ofițerul anchetator?

— Așa cum mi-ai spus. Deunăzi, de îndată ce m-am întors la birou.

— I-ai exprimat regretul meu că a fost implicat un om ce pretindea a fi discipolul meu?

— I-am repetat vorbele dumitale întocmai.

— I-ai raportat domnului Hancock că detectivul a fost mulțumit de explicația dumitale și că dosarul a fost închis.

— Așa mi s-a spus. Încetă să-și învârtă pălăria în mâini și-o puse pe genunchi. Pe urmă, azi după-amiază, m-a vizitat detectivul ăla, Lawson. Era cu un agent FBI.

— Agentul special Tobias. Uluit, Ritchey îl privi întrebător pe Hancock. Omul părea dăltuit în marmură. Întorcându-se către fratele Gabriel, șeriful întrebă:

— De unde știi?

— Mi-a solicitat o întrevedere mâine. Nu mă vezi alarmat, nu-i așa? Mi-ai stricat seara degeaba.

— Au venit aici ca s-o caute pe sora geamănă a victimei.

— Pe Melina Lloyd, zise blând fratele Gabriel. Ritchey fu surprins să afle că fratele

Gabriel știa și despre ea. De parcă i-ar fi citit gândurile, predicatorul adăugă:

— Nu ești singura mea sursă de informații, domnule șerif Ritchey.

— Nu, domnule. Evident că nu.

— Ce-i cu Melina Lloyd? Ce ți-a spus Tobias?

— Crede că o să vină încoace și se teme să nu

comită un act necugetat. Să se răzbune, ceva de genul ăsta. Fratele Gabriel chicoti.

— Să se răzbune? Pe mine? Pentru ce? Cu siguranță nu mă consideră pe mine răspunzător fiindcă un nebun i-a ucis sora.

— A răsturnat o grămadă de stânci în Dallas în căutare de răspunsuri. Se pare că Dale Gordon n-a ales-o întâmplător pe Gillian Lloyd. O cunoștea de la o clinică pentru combaterea sterilității, unde ea fusese inseminată artificial. Și aseară, logodnicul lui Gillian Lloyd a fost împușcat și ucis. Tobias susține că aici e mâna unui profesionist. Melina Lloyd este zguduită de toată povestea și crede că răspunsul se află la dumneata, sau în cadrul sectei, deoarece atât Gordon, cât și Hennings, logodnicul, au avut legături cu ea. Timp de câteva clipe, fratele Gabriel cântări informațiile primite. În cele din urmă, zise:

— Sunt curios să știu de ce a venit FBI-ul mai întâi la dumneata. Dacă Tobias crede sincer că femeia asta mă vânează din niște motive ilogice, de ce n-a venit direct la mine să mă avertizeze?

— Pentru că... Ritchey se temuse de acest moment al întâlnirii, iar acum sosise și el simțea cum îl năpădise transpirația, își dresе glasul, dar vocea îi suna tot firav: Pentru că nu exclude posibilitatea ca deducțiile ei să fie corecte. Urmă încă o pauză lungă. Fratele Gabriel nu schiță niciun gest. Doar licărul rece din ochii lui îi trăda liniștea lăuntrică, iar Ritchey bănuia că era furios. Milioane de adepți îl considerau un sfânt, un profet, un salvator. Posibilitatea de a fi implicat în mai multe crime i-ar fi alterat în mare măsură imaginea.

— Tobias a spus asta? Ritchey simți că putea să răsufle liniștit.

— Nu direct. Dar a pus o sumedenie de întrebări sugestive. Nu era greu de înțeles unde voia să ajungă.

Fratele Gabriel își propti cotul pe brațul capitonat al fotoliului, sprijinindu-și bărbia în palmă. Aștepta, asculta, iar Ritchey pricepu aluzia. Îi repetă, cuvânt cu cuvânt, conversația avută cu Lawson și Tobias.

După ce termină, își umezi nelineștit buzele.

— Trebuie să-ți spun, frate Gabriel, cu tot respectul cuvenit, că eu îmi fac unele griji când intră în acțiune FBI. Predicatorul îi făcu semn asistentului său să-i umple paharul. Ritchey așteptă ca domnul Hancock să ia carafa, apoi privi lichidul auriu prelingându-se din cană în pahar. Fu turnat cu atâta pricepere, încât nici măcar nu săriră stropi. Fratele Gabriel ținu paharul între palme, ca să încălzească băutura.

— Mai exact, ce înțelegi prin această afirmație, domnule șerif Ritchey? Că îți faci unele griji când intră în acțiune FBI.

— Păi... ce înțeleg e... că punându-mă într-o situație delicată îmi asum niște riscuri.

Nu pot fi la fel... de evaziv cu agenții guvernamentali cum am fost cu alți oameni care-au venit să-și bage basul pe-aici și să pună întrebări despre viața din așezarea asta. Fratele Gabriel ridică paharul spre lampa de birou și aprecie culoarea lichidului în lumina ce strălucea prin el.

— Cu alte cuvinte, loialitatea dumitale față de mine ar fi pusă la încercare.

— Nu. Nu, domnule. Poți conta pe loialitatea mea. Știi asta. Însă... Nu-și găsea locul sub privirea sfredelitoare a fratelui Gabriel.

— Însă ce?

— Însă aici e vorba despre Biroul Federal de Investigații. Tipii ăia nu lucrează de mântuială. Dacă le-a trecut prin minte că eu protejez... Vreau să spun că, dacă se îngroașă gluma, va trebui să-mi apăr propriile interese. Sunt sigur că înțelegi asta. Fratele Gabriel zâmbi.

— Sigur că da. Înțeleg foarte bine. Pentru că și eu am propriile mele interese de apărat. Se uită la Hancock, iar acesta reacționa prompt la ordinul nerostit Traversă încăperea și intră în camera fratelui Gabriel prin ușile aurite.

— Vorbește-mi despre Tobias, spuse degajat fratele Gabriel. E un tip deștept sau e un nătâng?

— Foarte deștept, așa zice. Convingător. Bun observator îmbrăcat la patru ace.

— Și Lawson?

— Arată și se poartă ca un fost boxer. Nu e la fel de rafinat ca Tobias. Zâmbind satisfăcut, predicatorul își mângâie bărbia.

— Pot să jur că sunt foarte furioși, neștiind unde-o să apară Melina LJoyd

— Par neliniștiți din cauza ei, de acord Mi-am trimis ajutoarele să cerceteze toate motelurile din district, ca să vadă dacă a tras undeva.

— E incredibil de inteligentă. Se va afla acolo unde nu vă așteptați. Tobias și

Lawson l-au menționat pe colonelul Hart? Ritchey clătină din cap.

— Cine-i ăsta?

— Ah, Mary, zise fratele Gabriel. Privirea lui era îndreptată spre un loc din spatele lui Ritchey. Vino aici, scumpa mea.

CAPITOLUL 36

Întorcându-se, șeriful Ritchey o recunoscuse imediat – era aceeași fată pe care o văzuse cu câteva zile în urmă. Nu încăpea nicio îndoială că venea direct din patul fratelui Gabriel. La fel de evident părea faptul că din pricina ei predicatorul se retrăsese atât de devreme în acea seară. Părul ei negru și cârlionțat era ciufulit și avea obraji îmbujorați. Purta un halat alb, mult mai simplu croit decât

cel al fratelui Gabriel, dar se vedea clar că și ea era tot atât de goală pe dedesubt ca și el. Halatul îi făcea sarcina mai vizibilă decât uniforma de școală pe care o purtase când fusese el acolo ultima dată. Sâni i se umflaseră. Pielea abdomenului era atât de întinsă încât buricul i se dilatase, profilându-și conturul sub țesătură.

Ca și data trecută, fratele Gabriel o trase în poala lui.

— Acum înțelegi de ce ezitam să mă dau jos din pat în seara asta, domnule șerif. Ritchey nu se simțea în stare să răspundă. Nici măcar cu un semn din cap. Înfațișarea lascivă a fetei și ceea ce sugera ea îl îngrozeau. Îi venea s-o ia la goană. Dorea cu disperare să se agațe de iluziile pe care și le făcuse despre fratele Gabriel. Nu voia să fie acolo, nu voia să trăiască acea senzație de anihilare a amăgirii de sine. Fratele Gabriel mângâie obrajii trandafirii ai fetei.

— Deoarece Mary a venit la mine când era foarte tânără, am putut s-o educ așa cum se cuvine. A fost avantajos pentru amândoi. „Nu-i așa, Mary?

— Așa e, frate Gabriel.

— De fapt, a fost puțin supărată pe mine în seara asta. Îi atinse în joacă buzele îmbufnate. A trebuit să fiu foarte atent cu ea, foarte blând, pentru că sarcina e foarte avansată. Nimic nu trebuie să pună în pericol viața copilului. Nu-i așa, Mary? îi adresă fetei un zâmbet fericit. Sigur, Mary nu e numele ei adevărat. Eu i-am spus Mary după ce a venit la Templu. Cum te chema înainte? Ea ridică din umeri.

— Domnule Hancock, îți amintești?

— Oleta.

— Oleta? Fratele Gabriel hohoti dezgustător. Un nume de țoapă. O aluzie neplăcută la tinerețea mea. Nu-i de mirare că l-am schimbat cu ceva mai potrivit. Luă în joacă unul dintre cârlionții fetei, apoi își coborî degetele

spre pieptul ei. Îți dai seama ce priveliște minunată ar oferi un copil sugând la acești sâni?

Ritchey era incapabil să vorbească. Pălăria îi căzuse pe podea, însă el n-o ridicase, fiindcă nici măcar nu observase. Tot mai scârbit, îl urmărea pe Gabriel dezmiardând-o pe fată. Supunându-se orbește, ea nu protesta și nici nu părea rușinată. De fapt, torcea ca un piscoi. El și cu domnul Hancock puteau să nici nu fie acolo. Ea nu era conștientă de prezența lor, întreaga ei atenție fiind concentrată asupra fratelui Gabriel.

— Desigur, există un neajuns al șederii lui Mary aici de atâta vreme, remarcă în treacăt fratele Gabriel. Viața ei la Templu ar putea fi înțeleasă greșit de către neinițiați. Aceia ar ponegri-o. Cine-ar pricepe viața pe care-a avut-o aici? Mă uit la ea și văd un potir sfânt care ar trebui prețuit și respectat. Dar dușmanii noștri ar vedea-o într-o lumină total diferită. I-ar adresa vorbe de ocară. I-ar spune lucruri teribile. După ce-a stat atât de mult aici, ar fi o proscrisă oriunde în altă parte. Își abătu atenția de la sâniul lui Mary ca să-l privească pe Ritchey. Ai arunca în gura lupilor o fată atât de frumoasă? Gândește-te la asta, când o să mai ai probleme de conștiință sau când o să te simți obligat să-i ajuți pe cei de la FBI. Întinse palma peste burta fetei și-o mângâie cu afecțiune, dar nu-și luă ochii de la Ritchey.

— Spuneai că trebuie să-ți aperi interesele. Îți promit, domnule șerif, că și eu am să fac același lucru. Apoi ridică bărbia lui Mary și-o sărută cu pasiune. Limba fetei intra și ieșea din gura bărbatului. Mâna ei mică dispăru sub halatul lui de mătase și începu să-l dezmierde cu patimă. Râzând satisfăcut, fratele Gabriel îi îndepărtă mâna și i-o sărută.

— Acum, pleacă. Înapoi în pat. Vin și eu imediat. Spune-i la revedere șerifului, pe urmă fugi. Fata se dădu

jos din poala fratelui Gabriel.

— La revedere, șerirule, repetă ea mecanic. Apoi se întoarse și intră în dormitor. Ritchey era cuprins de greață. Îl năpădisese o sudoare rece, cleioasă, iar capul îi vuia amețitor. Se simțea profund revoltat, dar incapabil să-și manifeste repulsia. Și chiar dacă ar fi fost tentat s-o facă, predicatorul n-ar fi dat doi bani pe opinia lui. Altfel n-ar fi făcut caz de relația lui sexuală cu fata. Privind cum se îndepărta, fratele Gabriel oftă.

— Ce copil adorabil! Și ce talent pentru felație. Apoi își frecă palmele cu iuțeală. Ei, despre ce vorbeam? A, da. Despre cicălitoarea Melina Lloyd. Te asigur, domnule șerif Ritchey, că n-ai de ce să te temi în privința asta. Chiar acum, în timp ce vorbim, problema e aproape rezolvată.

Mașina ajunsese pe culme, apoi reduse viteza și coborî coasta dealului. Dexter Longtree aștepta și privea cu atenție. Melina și Hart se temuseră că transmitătorul avea să-i aducă acolo pe oamenii răi. Era evident că sosiseră. Rareori trecea câte un vehicul, după lăsarea nopții, pe acea porțiune izolată de drum. Și cine-ar fi coborât dealul cu farurile stinse? Armata îl trimisese pe Longtree în Vietnam, pe vremea când acelei țări încă i se mai spunea zonă de conflict, iar bătăliile erau numite ambuscade. El participase la lupte și, deși deplângea ideea de război, fusese un bun soldat. Zece ani mai târziu, luptase împotriva statului, într-un alt gen de bătălie, participând la demonstrațiile Mișcării Indienilor Americani îndreptate contra guvernului federal.

Fusese arestat și închis de multe ori pentru că luase parte la proteste ce începuseră pașnic înainte de-a deveni amenințătoare. Acum simțea familiara creștere a adrenalinei, o senzație pe care o trăise de atâtea ori în timpul bătăliilor, fie în junglele Asiei de Sud-Est, fie pe culoarele din clădirile guvernului american. Nu era frică.

La vârsta lui nu se mai temea de moarte. Nu ținea neapărat s-o accepte. Dar când avea să vină, nu i-ar fi rezistat prea mult. Moartea era doar o trecere, nu un sfârșit. În plus, așa cum îi spusese Melinei, destinul lui n-avea să fie decis de niște ucigași plătiți. Bătăile inimii i se accelerară ușor. Înțelegea acum că dusesese dorul acestui simț tulburător al previziunii. Bătrânilor li se îngăduia rareori să ia parte la concursuri de vitejie. Chiar dacă vreunul se dovedea a fi un bun strateg, i se încredința funcția de consilier. Lupta corp la corp era rezervată celor mai tineri și mai puternici. Îi părea bine că se afla din nou pe câmpul de luptă. Oamenii ăștia aveau poate un echipament sofisticat. Probabil că excelau și în privința instinctelor și a îndemânării necesare pentru a fi asasini profesioniști. Dar el era indian. Uneori merita să gândești ca unul adevărat. Apropiindu-se de poarta lui, mașina încetini, apoi trecu mai departe.

— Bună tactică, mormăi el. Automobilul merse vreo patru sute de metri, apoi se opri. Longtree nu-l mai vedea, însă auzi motorul oprindu-se. În acea noapte nu bătea vântul, ca să mascheze zgomotul. Dar chiar și furună să fi fost, n-ar fi contat. Trăise toată viața în acea rezervație. Cunoștea sunetele nopții și le putea distinge cu ușurință. Aștepta cu răbdarea unei stânci erodate de vânturi și ploii.

Vedea excelent pe întuneric-o calitate de preț într-o noapte în care luna era doar o așchie argintie. După câteva minute zări niște umbre deplasându-se lângă poarta lui. Se uită cu atenție și desluși siluetele a doi bărbați. Aceștia ezitară, apoi alergară ghemuiți, sărind de la o umbră la alta ca să mascheze apropierea de casă. Longtree lăsase toate becurile aprinse. Lumina rece de la ferestrele camerei de zi sugera că televizorul era deschis. Dexter auzea sunetele înăbușite ale unui film despre medici. Dar acești oameni n-aveau să se îndrepte spre casă. Nu de la

început. Nu dacă dispozitivul lor de detectare era într-atât de sofisticat pe cât credea Hart. Aveau s-o caute pe Melina în magazia aflată la vreo două sute de metri în spatele casei. Din ascunzătoarea lui, Longtree văzu că indivizii se sfătuiră în șoaptă la adăpostul unui jgheab de apă din interiorul țarcului pentru cai, apoi o luară spre magazie, unde pusese transmițătorul. Tot acolo lăsase intenționat și o lanternă aprinsă, ca să-i ajute pe intruși să depisteze locul în întuneric.

Cei doi trecură la mai puțin de zece metri de el, fără să-l vadă, și bătrânul îi privi mai atent. Unul era negru, celălalt-alb. Corespundeau descrierii lui Hart. După ce se depărtară, el ieși pe furiș din spatele stivei cu lemne pentru foc și porni după ei. Fiindcă înaintau cu precauție, avură nevoie de aproape cinci minute ca să străbată distanța dintre casă și magazie. Longtree gâfâia când ajunse la locul de observație pe care și-l alesese mai devreme. Dar când se sprijini de lespede, își reveni. Respira adânc, fără zgomot. Îi privi pe cei doi care se lipiră de pereții exteriori ai magaziei, apoi o luară la fugă de-a lungul lor, până când ajunseră de o parte și de alta a ușii. La semnalul unuia dintre ei, celălalt lovi ușa cu piciorul, apoi, cu pistoalele în mână, năvăliră amândoi înăuntru. Exclamațiile lor de surpriză și înjurăturile răcnite sfâșiară liniștea nopții. Se așteptaseră să-i găsească acolo pe Melina Lloyd și Christopher Hart, nu mormane de bălegar, pe care Longtree îl depozitase acolo ca să-l vândă ca îngrășământ.

Sufocați de duhoare și cu gurile închise, încercând să-și curețe bălegarul de pe pantofi, cei doi ieșiră afară împleticindu-se. Acolo fură asaltați de oamenii care stătuseră culcați pe acoperișul magaziei, așteptând ocazia să sară.

Negrul reuși să tragă la întâmplare câteva focuri cu

pistolul semiautomat, apoi fu trântit la pământ de un tânăr care scoase un țipăt înfiorător, ce-l surprinse până și pe Longtree. Altul trase cu pușca spre cerul nopții în vreme ce ateriza în cârca albului. Băieții se distrau. După ce-i dezarmară pe cei doi, le încătușară mâinile la spate și îi împinseră înainte. O lance apăru din întuneric și se înfipse la câțiva centimetri de picioarele lor. Zbârnâi amenințător, pe urmă rămase nemișcată.

— Mamă, Doamne, zise albul cu gras tremurat.

— Taci, îi ordonă negrul. Longtree ieși din spatele lespezii și porni spre ei cu pași mari. Își pusese boneta ceremonială de război. Doar ca să se distreze. Ca să-i sperie. Apropiindu-se, observă că-i intimidase. Chiar și negrul părea mai puțin arogant. Longtree se opri în fața celor doi, rămânând tăcut un timp îndelungat.

Într-un târziu, negrul râse zgomotos.

— Cine mă-ta îți închipui că ești, vreun șef de trib apaș? Unul dintre băieți îl pocni în rinichi cu patul puștii fără să-l rănească, dar destul de tare ca să-i atragă atenția și să-l facă să priceapă că ei nu tolerau lipsa de respect. Longtree le vorbi în limba lui maternă. Repetă fraza de trei ori.

— Ce zice? îl întrebă înnebunit albul pe partenerul său. Ce zice? Longtree se uită la pantofii lor plini de balegă.

— Am spus că sunteți într-un mare rahat.

Majoritatea copiilor din dormitor adormiseră deja, dar fratelui Gabriel îi plăcea să facă un tur al clădirii atunci când ei erau în pat. În acea seară, alesese să viziteze creșa. Faptul că fusese cu Mary și se bucurase de trupul ei împlinit îi stârnise dorința de a-și vedea copilașii. Creșa era sterilizată ca un laborator științific, dar se depuseseră mari eforturi pentru a se crea acolo un spațiu confortabil cu o temperatură și o umiditate constante.

Imagini viu colorate, ilustrând versuri pentru copii, decorau pereții. Figuri mobile și alte jucării interactive erau atașate de paturi. Niște difuzoare ascunse transmiteau în surdină muzică clasică. Încredințase dezvoltarea psihică a copiilor unor experți care știau foarte bine cum să le stimuleze intelectul și să le sporească puterea de a învăța. Dar el supraveghea personal toate aspectele educației astfel că, din când în când, muzica era întreruptă de vocea lui înregistrată pe bandă; uneori citea versuri pentru copii, alteori interpreta un cântec de leagăn. O idee strălucită, își zise. Voia ca glasul lui să se întipărească în memoria involuntară a fiecărui copil.

Din nefericire, în ciuda planificărilor lui și a rigurosului proces de selectare prin care trebuia să treacă toate mamele, deficiențe genetice întâmplătoare se manifestau la câte un copil care nu se ridica la înălțimea așteptărilor în privința inteligenței sau a calităților sale fizice. Ca printr-o coincidență, acei copii aveau tendința de a contracta pneumonie, în urma căreia sucombau cu toții.

Dar el nu stăruia prea mult asupra acestor ghinioane, așa cum nu deplânsese nici moartea lui Dale Gordon sau a lui Jem Hennings. Atunci când o persoană înceta să-i mai fie utilă, și-o scotea din minte. Merse de la un pat la altul, acordând atenție fiecărui copil în parte. De fapt, el dorea să viziteze creșa după ce se asigurase că majoritatea bebelușilor dormeau. Îi plăceau mai mult când erau curați și tăcuți, iar el nu trebuia să vadă scutece murdare și urme de vomă sau să audă scâncete fără rost. Îi plăcea să-i privească atunci când dormeau. Plimbându-se printre șirurile de paturi „îl mângâia cu dragoste pe fiecare, amintindu-și de fresca din Capela Sixtina, ce-l reprezenta pe Dumnezeu întinzând mâna spre cea mai copleșitoare creație a sa, Adam. Îi plăcea să simtă moliciunea pielii lor, să compare dimensiunile mâinii lui cu trupurile lor micuțe

și să și-i imagineze devenind niște tineri cu membre puternice și chipuri frumoase. Îi plăcea să se gândească la ei ca la niște reproduceri ale sale. Când ajunse la un pat gol, se întoarse către infirmiera care îl însoțise de când intrase acolo.

— E pentru copilul lui Mary, îi explică Dorothy Pugh pe un ton politicos. O să aibă o fată. Urmează să nască peste două săptămâni.

— Am auzit. Dorothy Pugh fusese infirmieră într-un district școlar din Dakota de Sud, atunci când fratele Gabriel auzise de devotamentul ei față de secta lui. Activitatea ei misionară era impresionantă; îi adusese numeroși adepți. Luase legătura cu ea și se oferise să-i finanțeze un curs pentru îngrijirea nou-născuților. Ea era încântată la gândul că va trăi și va lucra la Templu. După absolvirea cursului, când auzise că treaba ei consta în supravegherea copiilor născuți în cadrul Programului, își manifestase cu atâta entuziasm recunoștința încât fratele Gabriel se simțise stânjenit. Cel puțin așa pretinsese față de cei prezenți acolo. Devotamentul ei față de Program era nemărginit. El se simțea în siguranță lăsându-și copiii lui în grija ei până când ajungeau la nivelul următor, alăturându-se celor care se târau de-a bușelea și începeau să meargă.

— Vreau să fiu anunțat de îndată ce Mary intră în chinurile facerii.

— Desigur, frate Gabriel.

— Și dacă va trebui să evacuezi dormitorul copiilor în grabă...

— Am făcut numeroase repetiții, frate Gabriel. Dacă vreodată dușmanii noștri ne vor amenința cu invazia, copiii vor fi mutați imediat.

— Faci o treabă foarte bună. Îi mângâie obrazul. Ea roși cu ochii strălucind de adorație, ceea ce-i dădea un farmec aparte. Deși era prea vârstnică pentru

Program, poate că avea să-i răsplătească loialitatea. Trebuia să-și amintească să-i spună domnului Hancock s-o trimită la el într-una din seri. Ea silința să-i placă. Gândul îl făcu să zâmbească.

— și-ar fi dat toată

— Frate Gabriel. Domnul Hancock se apropiase în obișnuita sa maniera discretă. Știu că îți displace să fii întrerupt în rarele momente când stai cu copiii, dar cred că e vorba despre ceva important. Simțind încordarea din vocea domnului Hancock, își alungă din minte gândul la o seară amoroasă cu infirmiera. Se îndreptă împreună cu asistentul spre coridor. În timpul zilei, holul vast era scaldat în lumina soarelui ce intra prin tavanul de sticlă. Răsuna de larma copiilor și de vocile personalului care le îngrijea atât trupurile, cât și mințile. Acum era întunecat și pustiu. Domnul Hancock ținea în mână o stație de emisie-recepție.

— Șeriful Ritchey a plecat de aici?

— Sigur. I-am dat ordine precise. Trebuie să stea cu ochii pe Tobias și Lawson și să urmărească apariția Melinei Lloyd și-a lui Hart. Joshua îl informase deja că cei doi se aflau într-adevăr pe teritoriul statului New Mexico. Aștepta vestea capturării, întrebându-se de ce le trebuia atâta timp lui Joshua și partenerului său. Domnul Hancock se încruntă.

— Mașina de patrulare a șerifului e tot în parcare.

— Dar a plecat cu cel puțin o oră în urmă.

— A părăsit biroul dumitale. N-a trecut de gardianul de la recepție.

— Atunci unde e?

— Gardienii, verifică toate toaletele pentru bărbați.

— Toaletele pentru bărbați? exclamă fratele Gabriel. Nu-ți trebuie o oră ca să urinezi. În plus, în toate există videocamere.

Se poate ști dintr-o privire dacă folosește vreo toaletă.

— Sunt sigur că nu trebuie să ne facem griji.

— Ba sigur că trebuie să ne facem griji, i-o întoarce predicatorul. Ce se întâmplă cu dumneata, Hancock?

— Nu vreau să spun decât...

— Un bărbat înarmat e de negăsit. Nu se temea de Ritchey. Șeriful era un laș, un melc. Total lipsit de verticalitate. N-ar fi priceput ce-i aia mândne nici dacă ar fi fost înjurat și, în plus, se dovedise coruptibil atunci când acceptase târgul cu fratele Gabriel. Dar alesese un moment al naibii de nepotrivit ca să dispară, acum când avea sarcini importante de îndeplinit.

— Vreau să fie găsit imediat.

— Da, domnule. Hancock chemă doi gardieni. Ca o măsură de precauție, le-am ordonat acestor oameni să stea cu dumneata și să nu te piardă din ochi.

— Nu e nevoie.

— Te rog, frate Gabriel. Fă-mi hatârul ăsta.

— Ah, bine, acceptă el pe un ton nerăbdător. Se întoarce către apartamentul lui, flancat de cei doi gardieni solizi. Spumega de furie. Alvin Medford Conway era pe cale să dobândească o glorie nepieritoare. Avea să scrie istoria. Numele lui va fi immortalizat, fără a fi necesară martirizarea sa prealabilă. O personalitate de statura lui nu trebuia să-și facă griji din cauza idioților care-i purtau pică. Toate acele Melina Lloyd din lumea largă nu valorau nimic în ochii lui. Până și detectivii de la Omucideri și agenții FBI erau niște nenorociți, niște rahați de muscă față de el și de ceea ce avea să însemne el pentru viitorul omenirii.

Șeriful Max Ritchey ocupa o poziție atât de mărunță în lanțul trofic încât putea fi neglijat. Dar reușise să-i strice seara fratelui Gabriel, iar lucrul acesta era de neconceput.

CAPITOLUL 37

Nu reușiseră să ajungă la Lamesa înainte de lăsarea întinericului, dar nici nu era mare lucru de văzut. În centrul așezării se aflau câteva clădiri comerciale, înșirate ca rufele pe o sfoară de o parte și de alta a autostrăzii statale. Șeful remarcă printre ele indispensabila bancă, poșta, complexul alimentar și o farmacie care adăpostea și frizeria. O rulotă fusese transformată în bibliotecă publică. Doamnele din Lamesa își puteau aranja părul și manichiura la Marta, care vindea și pâine indiană prăjită, preparată în bucătăria ei. Exista și un motel, unde un panou luminos cu neon roșu informa călătorii că aveau camere libere. În acea seară, doar o mașină se afla în parcare din față. Campusul școlii publice, care avea clase de la grădiniță până la a douăsprezecea, ocupa o suprafață de vreo patru mii de metri pătrați la periferia orașului. Pâlcuri mici de case răzlețite din loc în loc constituiau zonele rezidențiale.

— Ai mâncat vreodată pâine prăjită, Melina?

— Cum e asta?

— Delicioasă. Îmi amintește cât de înfometat sunt. Fără s-o mai întrebe, opri la un chioșc unde se vindeau sandvișuri. Construcția era suficient de mare cât să adăpostească o mașină de gătit, la care se pregăteau burgeri, pui și plăcinte cu carne.

— Micul dejun al lui Longtree s-a digerat de mult. Melina încuviință, însă el își dădu seama că ea nu se gândea la mâncare. Era absorbită de muntele ce se înălța din deșert în partea vestică a orașului. În vârful lui se afla Templul. Șeful încercă să-și alunge o senzație rău prevestitoare și o întrebă pe Melina ce voia să mănânce.

— Mi-e indiferent. Coborî din mașină și se duse la fereastră. Un singur om făcea toată treaba. După ce îi luă comanda, prăji feliile de pui și cartofii, apoi i le servi

Şefului pe fereastră. Mâncară în cabina camionului, de unde se vedea bine muntele.

— Ketchup? Sare? îi oferi Melinei câte un plic din fiecare.

— Mulţumesc. Şeful îşi folosea paiul ca să spargă gheaţa din băutură, când acesta scârţâi pe plasticul paharului. Fusesse un zgomot puternic, ce-l făcu să râdă.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic. Umorel bărbaţilor.

— Râzi fiindcă te-ai gândit la un vânt?

— Melina, ce limbaj! Sunt şocat.

— Tu? Laureatul NASA al vulgantăţilor şi obscenităţilor? El rânji.

— Nu fi aşa de pretenţioasă. Un om trebuie apreciat atunci când se poartă ca un bărbat.

— Ca un puşti, vrei să spui. Rânjetul i se lăţi.

— Te-ai distra să te întâlneşti cu unul.

— Ce?

— Să te întâlneşti. Ştii tu, la cină. Într-un restaurant.

— Aha. Fiecare dintre ei deveni conştient de absurditatea situaţiei; deşi se cunoşteau atât de bine, nu se întâlniseră în oraş niciodată. Era un teritoriu rămas neexplorat. Şi ea trebuie să fi gândit la fel, deoarece îşi păstră buna dispoziţie.

— Îmi amintesc de restaurante, zise Melina, lingându-şi degetele de ketchup. Ştiu până şi să folosesc tacâmurile.

— Şi eu. Când sunt într-o zi bună. Dar muntele se profila ameninţător în faţa lor. În pofida încercării lor de a lega o conversaţie banală, muntele era o prezenţă pe care n-o puteau ignora prea multă vreme. Chiar şi de la câţiva kilometri distanţă, aşezarea părea că străluceşte de la iluminatul de siguranţă. Şefului nu-i plăcea să admită, nici măcar faţă de sine, cât de descurajat se simţea. El şi cu

Melina se așteptaseră ca Templul fratelui Gabriel să fie impunător, dar acum, când erau practic în umbra lui, el se întreba cum dracu' aveau să facă o breșă în sistemul de securitate. Indiferent dacă reușeau sau nu, consecințele ar fi fost grave. Ciudat, înainte de a se duce la Dallas avusese o atitudine egoistă în legătură cu viitorul său după retragerea de la NASA. Însă acum, după ce-l întâlnise pe Longtree și văzuse cum trăia, după ce-i ascultase opiniile exprimate calm, dar convingător, simțea nevoia să facă ceva cât mai repede pentru a îmbunătăți viața indienilor americani ce se zbăteau și acum în sărăcie și disperare. Nu fusese niciodată entuziasmat de sângele lui indian. Longtree îi schimbase atitudinea, insuflându-i sentimentul înrudirii cu ei. Ori poate zăcuse amorțit, așteptând ca el să-l recunoască și să-l accepte. Și pe urmă mai era și Melina. Ce era cu Melina? Corect ar fi fost să spună că avea sentimente contradictorii. Se simțise atras de ea doar fiindcă era dublura lui Gillian? O vreme, așa crezuse. Acum nu mai era atât de sigur. Voia să fie din nou cu ea. Să descopere ce pierduse fiindcă n-o sărutase pe gură. Dar cum putea s-o dorească pe ea și totuși să pretindă că fusese îndrăgostit de Gillian?

Ce porcărie! Un lucru era sigur: atunci când venea vorba despre sentimentele lui, o făcea de oaie pentru a vorbi pe șleau. El se deprinsese să abordeze lucrurile într-o manieră strict pragmatică. Aveai o problemă? îi căutai originea și-o rezolvai. Ușor. Fără complicații sentimentale. Nu așa stăteau lucrurile și în cazul de față. Dar, înainte de a se confrunța cu viitorul lui sau cu sentimentele sale, trebuia să se concentreze asupra fratelui Gabriel, care trăia într-o adevărată fortăreață.

— NASA nu consumă atâta lumină nici în timpul lansării nocturne a unei misiuni spațiale, remarcă el aruncând resturile într-o cutie de gunoi și întorcând iarăși

camionul spre centrul oraşului. Chiar dacă el şi cu Melina urmau căile oficiale şi obţineau o audienţă la predicator, nu li s-ar fi permis să cutreiere nestingheriţi Templul şi să scormonească prin cotloane şi încăperi. Ar fi văzut doar ce voia fratele Gabriel să le arate. Iar dacă urcau acolo fără aprobarea şerifului şi reuşeau să se strecoare prin sistemul de securitate... Îşi putea imagina titlurile ce-ar fi apărut în ziare: ASTRONAUT ARESTAT PENTRU VIOLAREA PROPRIETĂŢII. NASA DEZAPROBĂ ISPRAVILE FOSTULUI COMANDANT. ECHILIBRUL MINTAL AL PILOTULUI SPAŢIAL E PUS LA ÎNDOIALĂ. Într-adevăr era o nebunie. Mai avea timp să renunţe. Îl putea suna pe Tobias, lăsându-i pe agenţii federali să preia controlul din acel moment.

„Las-o moartă”, îşi zise, alungind ideea înainte de-a fi fost complet formulată. Nu, ce dracu’. Era implicat. Avea să meargă până la capăt. Biroul şerifului, pe care-l zăriseră mai devreme pe strada principală, se afla într-o clădire izolată, din argilă. Şeful întoarse camionul spre unul dintre locurile înguste de parcare, apoi opri motorul.

— Acum ce facem? Melina răsuflă adânc.

— Nu ştiu. Cred că ar trebui să intrăm, să spunem ce-avem pe suflet şi să vedem care-i reacţia lui.

— Ăsta-i planul tău?

— Ai unul mai bun? El deschise portiera şi se dădu jos. Ocoli cabina ca s-o ajute să coboare, dar ea era deja lângă camion, şi îşi freca braţele. Temperatura scăzuse şi mai mult la această altitudine faţă de proprietatea lui Longtree.

— Vrei să-ţi dau jacheta? îi propuse el.

— O să mă încălzesc înăuntru. Pe uşa biroului era lipită cu bandă adezivă o notă scrisă de mână, care informa pe oricine l-ar fi căutat că şeriful urma să se întoarcă în scurt timp. Omul scrisese grijuliu şi ora la care

plecase. Șeful se uită la ceas.

— Ce-o fi însemnând pentru el „în scurt timp”. E plecat de aproape trei ceasuri. Se uitară pe fereastră și nu văzură pe nimeni.

— Ce fel de șerif lasă biroul pustiu? Nu are ajutoare?

— S-ar putea să fie în patrulare. Melina era evident iritată de această amânare neașteptată.

— Cred că n-avem altă soluție decât să intrăm și să așteptăm. Ușa era descuiată. Pătrunseră înăuntru. De bună seamă șeriful prevăzuse că noaptea aceea avea să fie rece, pentru că lăsase centrala termică deschisă.

— Ei bine, cel puțin n-o să tremuri de frig. Șeful își dădu jos jacheta și-o atârână într-un cuier de lângă ușă.

— Ai putea coace prăjituri aici. Biroul era mic, de formă pătrată, cu un coridor ce pornea din mijlocul peretelui din fund. Pe un panou se vedeau obișnuitele afișe cu persoane căutate. O hartă mare, amănunțită a districtului acoperea aproape un perete întreg. Mai existau și trei fișete înalte, dar, după cum arăta biroul lui Ritchey, acolo nu prea se lucra cu hârtii. Șeful îi atrase atenția Melinei asupra curățeniei ce domnea acolo, dar, când se întoarse, constată că ea dispăruse. Străbătea holul, explorând celelalte încăperi.

— Ce e în spate? strigă el.

— O încăpere mică, unde e o cafetieră uitată pe foc. Și camere de odihnă. Apoi se auzi un țipăt și exclamația:

— O, nu! Șeful alergă în hol, lovindu-se cu cotul de tocul ușii când ieși. Îl durea rău, iar antebratul și mâna îi amortiră parțial, dar continuă să fugă. Pașii lui mari străbătură holul în câteva secunde și, când se opri brusc în fața singurei celule, cizmele îi alunecară pe gresia podelei. Melina stătea ghemuită pe podea, în celulă. Ținea ceva strâns la piept și plângea în hohote.

— Ce dracu' ... Îngenunche lângă ea și o înlănțui cu

brațul.

— Melina...

— O, Șefule, Șefule, suspină ea. Îmi pare așa de rău. Apoi ea își dădu brațul la o parte și-l răsuci spre capul lui. Ceea ce ținea ea la piept lovi locul de pe obrazul lui, unde rana inițială se cicatrizase. El se dădu înapoi, aterizând în fund, cu picioarele depărtate. Își duse palma la obrazul care-i exploda de durere și răcni:

— Ce dracu'? Melina sări în picioare și alergă pe ușa celulei, pe care o trase după ea. Ușa se încuie cu un zgomot metalic puternic, care răsună în încăperea pustie. Ea se lipi cu spatele de peretele opus și lăsă arma din mână-un prespapier din alamă cu forma statului New Mexico, pe care îl găsisese probabil pe biroul șerifului. Șeful vedea stele verzi, dar reuși să se ridice în picioare. Fața îi sângera, dar el nu-și dădu seama de asta decât atunci când înșfacă gratiile celulei și observă că mâna dreaptă era înroșită de sânge.

— Ce dracu' faci? țipă el. Ea respira precipitat, cu gura întredeschisă. Avea ochii măriți și nu clipea, privindu-l țință, oripilată de ceea ce făcuse.

— Mă duc acolo. La Templu. El zgâlțâi gratiile, ca un nebun dintr-un ospiciu.

— Deschide dracului ușa, Melina. Ea clătină din cap și începu să se deplaseze încet spre ușă.

— Împreună, n-or să ne lase niciodată înăuntru, Șefule. Își mușcă buza de jos, dar nu putu să-și stăpânească suspinul. Îmi pare rău că te-am lovit. O, Doamne, cât de rău îmi pare. El zgâlțâi și mai tare gratiile.

— Melina...

— Nu. Își ținu ochii strâns închiși, de parcă în felul ăsta și-ar fi astupat și urechile ca să nu audă rugămințile lui. Trebuie s-o fac singură. Ea a fost sora mea geamănă. Răzbunarea e datoria mea, și... și nu vreau să suport

consecințele. Nu meriți așa ceva.

— Ascultă-mă, spuse el cu cel mai poruncitor ton. O să fii ucisă dacă iei cu asalt...

— Mie n-o să-mi facă niciun rău. Ție, da. Dar mie, nu.

— N-ai de unde să știi. Acum dă-mi drumul de aici.

— N-o să pățesc nimic, repetă ea.

— Ce te face să fii așa de sigură? Ea înghiți în sec, apoi se întoarse și alergă pe hol, ridicând din umeri:

— Am o armă secretă.

Tobias se resimțea de pe urma ultimelor două zile. La nevoie, corpul său era antrenat să funcționeze odihnindu-se doar câteva ceasuri. Dar ultimele două zile îl dăduseră peste cap. Însăși călătoria îl epuizase. Dacă mai adăuga la asta complexitatea cazului-poate și paharul de whisky pe care-l băuse mai devremenu era de mirare că de-abia mai reușea să-și țină ochii deschiși.

Cazul ăsta părea al naibii de stratificat. Învelișul exterior fusese uciderea lui Gillian Lloyd. Al doilea strat îl reprezentase sinuciderea lui Gordon, urmată de atacul asupra Melinei. Alt strat, uciderea Lindei Croft. Apoi descoperirea duplicității lui Jem Hennings și, în sfârșit, asasinarea lui... Tobias avea motive întemeiate să creadă că, o dată îndepărtate toate straturile, l-ar fi găsit în miezul întregii afaceri pe fratele Gabriel. Și dacă numai câteva dintre ipotezele în legătură cu el se dovedeau a fi adevărate, cazul ăsta avea să declanșeze o reacție în lanț, stârnind un val uriaș de indignare. Cu o oră în urmă, își pusese conștiincios în poală dosarul privind uciderea lui Gillian Lloyd și-l deschisese. Dar se concentra greu, iar de câteva ori se surprinsese ațipind.

Dacă ar fi știut ce căuta, ar fi fost ca și cum ar fi plecat în căutarea unei comori. Dar el nici măcar nu era sigur de existența acesteia. S-ar putea să nu fi rămas nicio pistă necercetată. Fie Lawson, fie el ar fi găsit-o cu

siguranță până acum. Răsfoi la întâmplare fasciculele care împărțeau aspectele cazului pe categorii și, pentru a nu știu câta oară, trecu în revistă elementele pe care le știa deja. Locul faptei. Trecutul lui Dale Gordon și profilul personalității. Declarații de la Melina, Christopher Hart, Jem Hennings și vecina care descoperise cadavrul. Raportul autopsiei.

Informații despre Clinica Waters.

Trebuia să fie recunoscător rețelei de nivel național pentru că personalul fusese atât de cooperant, de la președintele companiei până la ultimul lucrător. Angajații îl ajutaseră pe agentul Patterson să-i localizeze pe donatorii de spermă și să-i îndemne să colaboreze cu anchetatorii, fără să li se mai trimită citații. Cei de la clinică păruseră sincer neîncrezători și scandalizați de purtarea lui Dale Gordon. Tobias credea că implicarea instituției era pur întâmplătoare.

Se lăsă pe tăblia patului și închise ochii. La televizor se transmitea în reluare Cheers. El asculta dialogul, zâmbind la o replică pe care Sam i-o adresa lui Woody. Dar curând, nici măcar acea comedie alertă nu-l mai putu ține treaz. Capul îi alunecă într-o parte. Mintea lui conștientă își închise pe rând circuitele de comandă. Era pe jumătate adormit. Și în această stare de spirit aflată în cădere liberă, apărură o scânteie. Ceva citit recent.

Fu trezit brusc de înțelegerea alarmantă a faptului că, dacă n-ar fi prins acum acea licărire de gând, ea s-ar fi stins. Fusese precum sclipirea unui licurici într-o noapte foarte întunecată. Apărut preț de o secundă, ca și cum ochii i-ar fi jucat feste. Prea vag pentru a fi fost real. Totuși, el știa că instinctele nu-l înșelau și că era ceva important. Esențial. Ce anume?

— Gândește-te, fir-ar să fie!

Ținu ochii strâns închiși și se ciupi atât de tare de

vârful nasului, încât resimți o durere acută.

— Gândește-te!

Apoi, deodată licări din nou și străluci mai intens, mai mult timp. Se ridică în capul oaselor și răsfoi surescitat fasciculele dosarului, până când găsi ce căuta. Parcurse în viteză prima pagină, pe umăr aproape că o smulse din agrafă în graba de-a ajunge la următoarea. Prima dată omisese însemnarea, iar acum, refăcu traseul lecturii, se opri și citi. Apoi reciti. Se sprijini din nou de tăblia patului, uitându-se cu privirea pierdută la televizor. Carla spunea ceva, însă remarca ei răutăcioasă nu fu înregistrată de Tobias. El asimila metodic acest fapt mărunț dar de importanță capitală, care fusese până atunci umbrit de informații aparent mai valoroase. Când în sfârșit descoperi logica celor întâmplare, sări din pat, deschise ușa aproape smulgând-o din țâțâni și o luă la fugă spre camera lui Lawson.

CAPITOLUL 38

Când drumul drept deveni prea abrupt, își schimbă brusc direcția, urcând în serpentină pe panta muntelui. Acum era îngust și întunecat, mai riscant de parcurs deoarece palmele asudate de emoție ale Melinei îi alunecau mereu de pe volan. Nu mai condusesese niciodată un camion. Părea greoi și lat cât un tanc, mult mai greu de manevrat decât automobilul ei. Din fericire, Șeful lăsase cheile camionului în buzunarul jachetei, pe care o înșfacase din cuierul de lângă ușă când se repezise afară. I se întorcea stomacul pe dos când se gândea cât de grav trebuie să-l fi rănit. Simțea și acum impactul prespapierului asupra obrazului său și pielea crăpându-se din nou. Dar ea știa că nici măcar lovitura nu-l duruse atât de tare cât faptul că ea îl păcălise. Fusese ceva oribil, dar necesar pentru a-l proteja. Nu-și putea imagina cum avea să se sfârșească acea noapte. Dar trebuia să fie pregătită

pentru tot ce era mai rău. Surorile Lloyd îi făcuseră destule necazuri lui Christopher Hart. Nu voia să fie răspunzător și pentru altele.

Ajunse pe neașteptate în fața porții, ceea ce poate că era un lucru bun. Dacă ar fi văzut-o mai devreme și ar fi avut timp să se gândească la ce va urma, și-ar fi putut pierde curajul, în ciuda hotărârii ei. Făcu, așadar, un viraj, dar fu nevoită să frâneze imediat, pentru a nu se izbi de poarta luminată de reflectoare. În gheretă văzu un bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, cu însemnele sectei fratelui Gabriel brodate cu fir auriu pe buzunarul de la piept. Omul ieși afară și se apropie de camion. Ea coborî geamul portierei.

— Pace și iubire, zise el. Formula de întâmpinare suna stupid, de vreme ce bărbatul era înarmat, iar poarta și gardul alăturat aveau pe marginea de sus sârmă ghimpată. Însă ironia situației părea să-i scape gardianului.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Am venit să-l văd pe fratele Gabriel. Omul zâmbi cu indulgență. Sosirea neanunțată a unui adept care cerea o audiență la Sfinția sa nu era un lucru neobișnuit.

— Fratele Gabriel s-a retras să se odihnească. Puteți auzi un mesaj înregistrat din partea lui dacă formați 1 - 800...

— Spune-i că a venit să-l vadă Melina Lloyd.

— Îmi pare rău, doamnă, însă...

— Dacă nu-l suni imediat ca să-l informezi că sunt aici, mâine o să-ți pierzi slujba. Ar fi o greșeală teribilă, care ți-ar periclita poziția în noua ordine mondială. În locul dumitale, aș prefera să-l deranjez decât să mă joc cu situația mea din viitor. Bărbatului îi pieri zâmbetul afabil. Se retrase în gheretă, unde ea îl văzu ridicând un receptor și vorbind la el. Așteptă, cu ochii ațintiți asupra ei. Într-un

târziu, păru să devină foarte atent. Vorbi din nou în receptor, apoi dădu din cap și închise. Distant, cu un aer autoritar, gardianul spuse: – Va trebui să lăsați camionul aici. Se temea oare fratele Gabriel de mașini-capcană? Dacă era isteț, ar fi trebuit să se teamă, mai ales dacă ar fi ieșit la iveală faptul că el sabota clinicile pentru combaterea sterilității substituind sperma lui celei aparținând donatorilor aleși de pacienți. Ajunsese la concluzia asta pe drumul de la casa lui Longtree către Lamesa. Avusese timp să chibzuiască asupra ei pe drumul de peste o sută cincizeci de kilometri, și era singura concluzie logică. Revoltătoare logică!

Dacă fratele Gabriel urma să instituie o „nouă ordine mondială”, n-ar fi vrut ca viitorii săi cetățeni să aibă drept tați indivizi cu aspect fizic neatrăgător, instabili emoțional și inadaptați social de teapa lui Dale Gordon. Jem era steril. Fără îndoială, alții ca ei fuseseră manipulați pentru a crede în doctrina lui confuză, iar ei se consacraseră punerii acesteia în practică. Nu puteau fi considerați instigatori, ci doar intermediari. Fratele Gabriel era egocentristul. El avea complexul divinității. Folosind femeile alese cu grijă, el se multiplica pe sine. Cel puțin așa procedase până atunci. Lucrarea lui abjectă avea să înceteze în acea noapte. Coborî din cabina camionului.

— Cheile rămân la mine. Ea lăsă inelul cu chei în mâna întinsă a gardianului.

— Restul drumului o să merg pe jos?

— Vine cineva să vă ia. Melina așteaptă în fața porții. Bineînțeles, paznicul n-o invită în gheretă. Era probabil îmbufnat fiindcă ea îl făcuse de rușine. Melina îmbrăcase jacheta din piele a șefului, dar acolo, în vârful muntelui, era și mai frig decât în oraș. Își lipi brațele de corp în vreme ce aștepta s-o conducă cineva înăuntru. Îi clănțăneau dinții, însă nu-și dădea seama dacă asta era

efectul frigului sau al fricii. Teama ei spori atunci când văzu lumina unor faruri ce se apropiau de poartă din interior. Poarta acționată electronic se deschise. Dar pe ea nu ieși cel care trebuia s-o ducă la predicator.

— Vă rog, dați-vă înapoi, doamnă, îi ceru gardianul. De îndată ce ea ajunsese la marginea drumului, trei autocare ieșiră pe poartă și începură să coboare pe drumul de munte. N-aveau niciun fel de însemne. Geamurile erau opace. Nu se putea vedea cine sau ce se afla în ele, dar o contrarie faptul ciudat că păraseau Templul la acea oră târzie.

— Ce e cu autobuzele astea? Unde se duc? Fără să ia în seamă întrebarea ei, gardianul îi făcu semn spre poartă.

— Acolo e mașina dumneavoastră. Din cauza autobuzelor, nu văzuse berlina apropiindu-se. O aștepta de partea cealaltă a porții, cu portiera din spate deschisă. Melina intră pe poartă și se apropie de mașină. În același timp, un bărbat scoase capul pe ușa din spate.

— Domnișoara Lloyd? Urcă, te rog. Tonul vocii lui nu era nici prietenos, nici ostil, ci doar neutru. Furioasă pe sine, fiindcă intrase de bunăvoie în bârlogul lupului, ea se strecură pe bancheta din spate, lângă el.

— Eu sunt domnul Hancock, consilierul personal al fratelui Gabriel.

Doi gardieni stăteau în față. Șoferul întoarse mașina și urcă pe un drum șerpuit, străjuit de ploi și plante perene. Nu se mai rosti nicio vorbă. Melina se simțea ușurată că nu trebuia să facă conversație, pentru că știa că glasul i-ar fi tremurat, trădându-i frica. Domnul Hancock nu avea o înfățișare sinistră – garioa de la rever îi dădea un aer afectat –, dar nu-i inspira încredere din instinct.

Fără discuție, așezarea era impresionantă. Avea o arhitectură magnifică, excepțională din toate punctele de vedere. Mașina opri în fața clădirii centrale. Gardianul din

față coborî iute din mașină ca să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare. Melina ignoră mâna întinsă și se dădu jos cu o mișcare rapidă.

— Pe-aici. Ea îl urmă pe Hancock pe o scară cu trepte joase, care ducea la un perete din sticlă prin care se vedea un hol de marmură.

— Parola, vă rog. Ea tresări auzind vocea imaterială ce bubui din niște difuzoare ascunse.

— Trompeta lui Gabriel, zise Hancock. Imediat, ușa fu descuiată prin acționarea unui dispozitiv electronic. El o împinse și-i făcu semn să intre.

— Aveți parole?

— Nu întotdeauna. Doar când credem că e necesar. Dacă m-aș fi aflat într-o situație critică, aș fi dat parola respectivă, iar gardianul ar fi refuzat să deschidă.

— Și credeți că în noaptea asta e necesară o parolă?

— Am avut motive să ne luăm precauții suplimentare. Numărul gardienilor de la posturi a fost dublat. Într-adevăr, în mai multe puncte ale holului vast se aflau bărbați înarmați, îmbrăcați în uniformă. Se întrebă dacă ea era pricina acelor măsuri de precauție suplimentare. Dacă nu ea, atunci ce sau cine? Tobias și Lawson? Se afla oare așezarea în stare de alertă fiindcă FBI-ul se interesa de sectă? Ținând seama de numeroasele măsuri de securitate la vedere, ea presupuse că va trebui să treacă printr-un detector de metale, dar de la ușă până la ascensoare nu mai erau alte puncte de control. În cabina liftului, ea îl întrebă pe Hancock de cât timp lucra pentru fratele Gabriel.

— Nu-mi amintesc să fi existat vreo vreme când nu eram în serviciul lui, sună răspunsul său prompt. La etajul trei, în capătul coridorului se afla un set de uși duble de cel puțin șase metri înălțime. Hancock deschise una și o invită înăuntru. Nimic din ce văzuse până atunci n-o

pregătise pentru impresia pe care avea să i-o provoace cartierul general al fratelui Gabriel.

Mai întâi fu uluită de risipa de obiecte aurite. Draperii din catifea de un albastru regal erau trase în fața unui perete pe care-l bănuia plin de ferestre. Fresca de pe tavan se afla la limita obscenității. I se părea cu atât mai dezgustătoare cu cât figura mesianică din centrul ei semăna izbitor cu predicatorul blond.

— Melina. Domnul Hancock îi oferi un scaun.

— Nu mulțumesc.

— Te deranjează dacă îți spun Melina?

— N-are importanță cum îmi spui.

— Dorești ceva de băut?

— Încetează cu prostiile, domnule Hancock. N-am venit să stau la taclale.

Am făcut tot drumul ăsta până aici ca să-l acuz pe ticălosul ăla egocentric că mi-a ucis sora.

— Minunat!

La auzul vocii familiare, schiță gestul de a se răsuci rapid. Dar, ca să nu-i ofere acea satisfacție, preferă să se întoarcă fără grabă.

Fratele Gabriel venea spre ea cu grația impresionantă a unui tigru. Părea să cunoască cel mai avantajos loc din încăpere, deoarece păși într-un fascicul de lumină discretă, răspândită de o lampă camuflată în tavanul pictat. Îl scălda într-o nuanță ivorie, care nu făcea decât să pună în valoare înfățișarea cu tente aurii.

— Mă așteptam să fii o femeie foarte interesantă. Una cu un spirit pătimaș. Cu un curaj extraordinar. O cântări din ochi, evaluându-i senzualitatea. Nu m-ai dezamăgit. Bine-ai venit, Melina, draga mea. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Timp de cel puțin jumătate de oră, Șeful blestemă totul - celula în care se afla, pe femeia care-l încuiase

acolo, durerea ce-i pulsa în obraz, propria lui naivitate. Înjura în gura mare în timp ce măsura celula cu pași mari, bătând nerăbdător din picior, întorcându-se mereu la gratii, înșfăcându-le și zgâlțâindu-le înfuriat, strigând spre hol fără să-l audă nimeni.

În cele din urmă, se aruncă pe patul tare, incomod și se strădui să se calmeze. Dacă își ieșea din fire, nu rezolva nimic. El fusese în spațiul cosmic, ce naiba, îndeplinise trei misiuni încununate de succes, iar pe una dintre ele chiar o comandase. Era suficient de inteligent ca să găsească o soluție de ieșire oint™ celulă aflată în Orașul Nimănui. Însă resursele lui erau limitate. Nu se putea strecura printre gratii. N-avea cum să sape în podea, fiindcă era din beton. Nu exista fereastră. Dispozitivul de iluminat? Era montat în tavan, înconjurat de o plasă din sârmă. Dacă încerca să meșterească ceva acolo, s-ar fi putut electrocuta, ceea ce reprezenta cu siguranță un mijloc de a evada, însă unul pe care prefera să-l evite. Supapa de instalație de aer condiționat? Era un dreptunghi de cel mult cincisprezece pe opt centimetri, deși făcea o treabă grozavă pompând aer fierbinte în celulă. Din cauza căldurii își scosese jacheta. În buzunarul ei se afla cheia de la camion, care ar fi putut fi folosită ca să deschidă încuietoarea sau să taie gratiile. Văzuse doar o mulțime de filme în care evadarea dintr-o închisoare părase ridicol de ușoară. Se agăța de-un fir de pai. În orice caz, soluția asta ieșea din discuție. N-avea jacheta la el. Prin urmare, n-avea nici cheia, nici telefonul mobil, nici pistolul... Ah, drace! Pistolul era la Melina. Îl luase cu ea la Templu.

Gândul la ea și la pericolul în care se afla fii de ajuns ca să-l facă pur și simplu să înnebunească. Ea era fie cea mai curajoasă femeie pe care avusese onoarea s-o cunoască vreodată... fie o cretină, ce se amăgea cu gândul că nu putea păți nimic. Pistolul era arma secretă la care se

referise? Fără îndoială. Ce altceva putea fi? Oare chiar credea că o să se strecoare în locul ăla cu o armă? Și chiar dacă ar fi reușit, ar fi folosit-o? Ar fi comis o crimă? Răzbunarea nu putea fi invocată pentru justificarea unui asasinat. În orice caz, nu în fața juraților. Mai ales în condițiile în care nu exista o dovadă concretă a legăturii lui Dale Gordon cu fratele Gabriel și, prin urmare, cu uciderea lui Gillian.

Dar începea să divagheze. Cum dracu' avea să iasă de-acolo? Putea să țipe, să răcnească, dar ar fi fost o pierdere de suflu și energie. Clădirea era pustie și, din câte-și amintea, nu existau în apropiere vecini care să-l poată auzi.

Până la urmă, se resemna cu statutul de captiv. Nu făcea decât să-și risipească energia pe care ar fi trebuit s-o păstreze pentru momentul când șeriful avea să se întoarcă și să-l elibereze. Apropo, pe unde umbla acel conștiincios păzitor al legii? Dispăruse de aproape patru ceasuri. Mormăind încă o blasfemie, își puse brațul peste ochi. Încercă să nu ia în seamă durerea persistentă care se răspândea dinspre obraz în toată țeasta. Melina fusese îngrozită de ceea ce făcuse. Expresia de pe chipul ei, când se lipise de perete și-l privise stupefiată printre gratiile celulei, dezvăluisese îndoiala ei că fusese în stare de așa ceva. Se întrecuse pe sine prin acea capacitate de-a lua măsuri extreme. Ca s-o răzbune pe Gillian, ar fi fi comis acte pe care altminteri le-ar fi considerat de neconceput, ceea ce nu era un gând liniștitor, având în vedere destinația ei...

Dar ea putea fi și tandră, își zise el, amintindu-și după-amiaza când făcuseră amor. Îi plăcuse franchetea cu care recunoscuse că-l dorea. Fusese destul de îndrăzneată încât să-l mângâie ea prima. O femeie care putea fi atât de lipsită de inhibiții, fără ca acest lucru să-i atenueze

feminitatea, era demnă de admirat.

Se întrebă: Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Gillian mai întâi, dacă Melina l-ar fi însoțit în acea seară, evenimentele ar fi luat altă turnură? Când ar fi intrat la restaurant, Melina i-ar fi spus probabil lui Dale Gordon: „Îmi pare rău, dar e clar că m-ai confundat cu sora mea, Gillian”. El ar fi râs de acea confuzie. Gordon nu și-ar fi ieșit din minți, iar Gillian ar fi rămas în viață.

S-ar fi culcat cu Melina în noapte aia? Cine știe? Probabil. Fiindcă ele semănau foarte mult. Aceleași caracteristici care-l atrăseseră la Gillian atunci, îl atrăgeau acum la Melina. Ea continua să-i păstreze vie amintirea lui Gillian. Ca în ziua aia, când ea... Cursul gândurilor i se întrerupsese brusc. Derula amintirea ca pe o casetă video. Apăsă iarăși butonul de pornire. Închise ochii. Urmări scena în spatele pleoapelor. Și încă o dată. Acolo! Aia! Involuntar.

Nepăsător. Firesc. Un lucru aparent lipsit de importanță. Însă incredibil de semnificativ. Șeful sări în sus.

— O, Doamne! Înțelegerea faptului îi accelerează bătăile inimii. Erau puternice și rapide. I se auzea răsuflarea în clădirea tăcută. Ușor, ușor. Nu te ambala! mai sunt zece secunde până la lansare. Mai cercetează o dată. Reexaminează situația.

Se conformă, calm și rațional. Motoarele rachetelor se aprinseră. Decolarea. Șeful sări de pe pat și se aruncă de-a dreptul în gratiile celulei, urlând:

— Să mă scoată dracului cineva de-aici!

În aceeași clipă, ușa de la biroul șerifului se deschide cu o izbitură.

— Hei, ăla de-acolo! Vino încoace, țipă Șeful. Când o luară la fugă pe hol, Lawson era în frunte. Un negru frumos îl urma îndeaproape. Lawson descifra imediat

expresia de pe chipul Șefului.

— Știi ce-a făcut. Iar Șeful zise:

— Sunt sigur că o să-l ucidă.

CAPITOLUL 39

Mă bucur atât de mult că ești aici, Melina. Fratele Gabriel era deosebit de frumos. Un motiv în plus ca oamenii să se simtă atrași de el. Iradia vitalitate și părea să strălucească lăuntric, ca și cum ar fi putut răspândi lumină, chiar și într-o cameră întunecată. Dar cele mai frumoase reptile aveau și cel mai mortal venin, în timp ce se apropia de ea, Melina se dădu înapoi, reacție ce păru să-l amuze. Zâmbind, el țâțâi.

— Melina, Melina. De ce mă eviți?

— Pentru că nu vreau să fiu contaminată.

— Deci e adevărat. Ai de gând să tragi în mine cu pistolul ăla ridicol cu șase gloanțe. În clipa următoare vâri mâna în buzunarul jachetei Șefului și scoase arma, pe care i-o aruncă apoi lui Hancock.

— În tocul ușilor de-acolo, există un detector cu raze X de genul celor din aeroporturi, dar mult mai sensibil, îi explică el, arătând spre ușile duble pe care intraseră ea și cu Hancock. Transmite semnale la monitoarele din dormitorul meu, la computerul domnului Hancock de-acolo și la centrul de supraveghere. Așa că, vezi tu, n-aveai cum să te strecorei cu el aici. Îi atinse obrazul. Chiar ai crezut că o să fie așa de ușor să mă ucizi? Ea îi dădu mâna la o parte.

— Nu am venit aici ca să te ucid. Vreau să trăiești.

— Zău? Eram sigur că l-ai adus pentru mine. M-ai făcut curios. Continuă. Te rog.

— Vreau să afle toată lumea că ești un diavol. Abia aștept să te văd condamnat pentru crimele tale și pe urmă sper să trăiești mult timp în spatele gratiilor, ca să ai mii de zile la dispoziție ca să chibzuiești la toate relele pe care

le-ai făcut. Chicotind, el își săltă un șold pe colțul biroului și începu să-și legene cu indolență piciorul.

— Asta-i o sentință teribil de aspră, Melina. Ce am făcut ca s-o merit?

— Ai ordonat uciderea surorii mele gemene.

— Ah, scumpa de Gillian. Moartea ei a fost o pierdere teribilă. Am văzut fotografii de-ale ei.

— Pozele dezgustătoare ale lui Gordon?

— Și niște instantanee pe care le-a făcut Jem Hennings. Mi-a plăcut mai ales unul în care se strâmba la obiectiv. Purta o pălărie de pai cu boruri largi, care mi s-a părut fermecătoare. Agasată de aparenta lui stăpânire de sine, ea strigă:

— Tu ai ucis-o! El o privi ținută, dezaproband cu blândețe vocea ei ridicată.

— Asta a fost isprava ei, nu a mea, Melina.

— Vei să spui că ea a ales să fie înjunghiată cu brutalitate?

— Spre ghinionul ei, moralitatea surorii tale nu egala frumusețea exterioară.

Același lucru se putea spune despre el, însă ea nu dori să-i abată atenția subliniind acest lucru.

— Ai ucis-o pentru că și-a petrecut aproape toată noaptea în compania colonelului

Hart.

— Ce delicat ai spus-o, zise el cu același ton amuzat de subapreciere. Apoi, fără urmă de zâmbet, adăugă: Gillian a făcut o alegere greșită.

— Alegere? Bine, hai să vorbim despre alegere. Care a fost alegerea ei când a fost însemințată cu sperma ta?

— Ce mai conta pentru ea? Oricum folosea un donator anonim. Deci, ipoteza ei fusese corectă. Se agățase de o firavă speranță că se înșelase. I se făcea greață gândindu-se la femeile pe care le pervertise el.

Aproape că le invidia ignoranța. Ar fi fost mai rău să știe. Poate. Simțea nevoia să-l lovească, să-l rănească.

Strânse pumnii. Doar printr-un efort de voință reuși să-și stăpânească furia.

— Dale Gordon. Și pentru moartea lui ești răspunzător.

— Regret că l-am pierdut. Devotamentul lui față de mine era nemărginit.

— L-ai exploatat ca să-l determini să se sinucidă. El își flutură neglijent mâna, de parcă viața acelui jalnic om n-avea nicio importanță în afară de semnificația pe care o prezentase pentru el.

— Ai sperat că ancheta privind asasinarea lui Gillian o să se oprească după sinuciderea lui.

— Nu vrei să te lași, Melina, o dojeni el blând. Deși îți admir tenacitatea și devotamentul față de Gillian, săptămâna asta ne-ai dat mult de furcă.

— Bătăușii ăia pe care i-ai trimis la mine acasă...

— Joshua și ajutorul lui.

— Cine sunt?

— Discipoli loiali. Buni soldați.

— Nu așa de buni, zise ea sfidător. Șeful și cu mine am reușit să scăpăm de ei. De mai multe ori. Remarca disprețuitoare nu-i căzu bine.

Continua să-și legene piciorul alene, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Dar mușchii feței păreau mai puțin mobili. Zâmbetul îi devenise ușor rigid, iar ochii-ceva mai reci. Spuse:

— Ați avut noroc. Mai ales colonelul Hart.

— Ce rost a avut atentatul la viața lui?

— Tu ce crezi, Melina?

— A fost pedeapsa pentru că s-a culcat cu Gillian.

— Pedeapsă pe care o merita. Gillian a fost onorată...

— Nu prea-mi vine să-i zic o onoare, spuse ea

disprețuitor.

— Fusesse aleasă pentru un scop măreț.

— Asta înseamnă că fusesse aleasă ca să-ți poarte copilul?

— Exact zise el.

— Dar Șeful era foarte apropiat de ea.

— A pângărit-o.

— A avut grijă de ea.

— A regulat-o. Acea primă fisură din armura lui, pe care ea o observase mai devreme, se lărgea. Putea folosi acel amestec de mânie și gelozie în avantajul ei. Avea să i-l stârneasă, precum o durere de dinți. Aplecându-se spre ei, îi zâmbi.

— Și a iubit-o, șopti ea. Ea mi-a spus că nu se mai sătura de el. De gura lui, de sexul lui. El era puternic, aspru, viril. Sora mea mi-a mărturisit că nu mai întâlnise în viața ei un amant atât de bun, capabil să ofere plăcere unei femei. De-abia aștepta să facă din nou amor cu el. Mi-a spus că, dacă ar fi rămas gravidă în acea zi, spera ca tatăl să fie Christopher Hart și nu donatorul de spermă.

El coborî imediat de pe birou, cu fața înroșită de furie.

— A meritat să moară.

— Le ucizi pe toate după ce îți fac câte un copil?

— Doar pe cele care se dovedesc a fi niște târfe, ca Gillian.

— Și restul?

— Își trăiesc viața, fără să știe nimic.

— Cum e Candace Anderson.

— De exemplu.

— Și nu te deranjează că soții Anderson suferă după fiul lor și se roagă să-l găsească sănătos?

— Cât egoism din partea lor!

— Egoism? exclamă ea, uluită.

— Fiul lor o duce bine aici.

— Fără părinții lui.

— Eu sunt părintele lui. Așa n-avea să ajungă nicăieri. Abordă altă tactică. La început se folosise de furia lui amestecată cu gelozie pentru a obține răspunsuri. Acum avea să apeleze la monumentalul său egocentrism.

— Cum ai inventat un plan atât de strălucit?

— Din întâmplare, la drept vorbind. Revenindu-și, el se așeză din nou pe colțul biroului. Ani de zile, Programul a vizat doar femeilecare veneau aici, la Templu, să trăiască și să muncească Dar numărul lor nu era destul de mare. Pe urmă, s-a întâmplat să dau peste un articol despre folosirea inseminării artificiale pentru înmulțirea animalelor pe cale de dispariție. Desigur, metoda se utiliza cu succes de mai multe decenii pentru reproducerea vitelor. Ea crezu că o să vomite chiar acolo, pe valorosul covor oriental.

— Și ai aplicat tehnica la oameni.

— Tehnologia exista. Trebuia doar să găsesc printre adepții mei oameni cu cunoștințe de andrologie și talent pentru treaba asta.

— Și suficient de perversi ca să substituie sperma. El n-o contrazise, adăugând:

— Și destul de isteți ca să nu se lase prinși.

— Câte femei au fost... Incapabilă să-și termine întrebarea, ea înghiți în sec.

— Inseminate de mine? O să te surprindă numărul. Nu toate au rămas gravide. Dintre cele care-au rămas, nu toate au dus sarcina până la sfârșit. Dar procentajul eșecurilor e destul de redus. Avem o clădire cu dormitoare care atestă succesul nostru. Auzindu-l cum se lăuda, nimeni n-ar fi bănuț că se referea la ființe umane.

— Și faci totul de-aici?

— Mai avem două așezăminte, unul în Europa, altul

în Asia. Îi făcu cu ochiul. Bineînțeles, sperma e colectată acolo unde mă aflu eu.

— Și cum e păstrată? E expediată?

— Cu mare pricepere. Totul e foarte științific, te asigur.

— Dacă Gillian ar fi trăit și ți-ar fi născut un copil, l-ai fi răpit ca pe băiatul soților

Anderson?

— Ar fi fost adus aici, crescut, iubit.

— Pentru asta există mamele.

— Avem doi, Melina. Copiilor nu le lipsește nimic, nici măcar lapte de la sân.

— Le lipsesc mamele lor, adevăratele lor identități, familiile lor. El clătină din cap.

— Eu am devenit familia lor, și pot să le satisfac toate nevoile. Femeile care îi poartă în pânțe sunt o necesitate biologică, nimic mai mult. Când oamenii mei de știință vor reuși să producă uterul în afara corpului, femeile vor deveni inutile. Asta va impulsiona considerabil Programul. Arboră un aer melancolic, îți mărturisesc că nutresc o mare dragoste pentru mame, fiindcă ele îndeplinesc un rol esențial. Dar n-au niciun drept asupra copiilor. Ei îmi aparțin mie, organizației mele. Cu excepția înfățișării lui extraordinare, părea la fel de normal ca orice alt bărbat. Avea un glas distins, de o remarcabilă rezonanță, dar în rest nu se deosebea cu nimic de semenii săi. Manierele sale erau alese, dar nu cu mult diferite de ale altora, însă dincolo de aceste aparențe se ascundea un psihopat. Nu vorbea bombastic și nu făcea spume la gură. Nu țipa ca un fanatic. Dar fiecare cuvânt pe care-l rostea era absolut demential.

— Ești nebun. În loc să se supere, el zâmbi trist.

— Asta-i o părere greșită despre majoritatea oamenilor mari, Melina. Cunoști măcar un personaj istoric

cu realizări importante în domeniul științei, medicinei, arhitecturii, religiei sau politicii care să nu fi fost ridiculizat? Menționează un singur geniu care să nu fi fost inițial neînțeles și etichetat drept nebun. Nu pot lăsa scepticismul oamenilor mărunți să mă îndepărteze de la obiectivul meu.

— Care-i acela? Să populezi lumea cu mici frați Gabriel? El râse.

— Draga mea, ai un fel minunat de-a te exprima. Frazele tale simplifică mult lucrurile, dar ai sesizat esența planului.

— Noua ta ordine mondială.

— Văd că mi-ai ascultat predicile, zise el, aparent doar în câțiva ani, copiii mei vor fi gata să-și asume rolurile ce le au de îndeplinit. Vor avea putere și mijloace nelimitate, așa cum doar au visat foștii lideri mondiali. Guvernele vor fi conduse de ei. Vor controla economia mondială, comerțul global și comunicațiile.

Arta și cultura vor fi modelate de ideile și creațiile lor. Ei vor stabili ce trebuie să citească marele public, ce să vadă, să audă, să gândească. Ei vor dicta unde să se poarte războaiele, cine va trage foloase de pe urma lor și cine va ieși învingător. Concomitent cu această mișcare, va exista o transformare spirituală, o revoltă universală împotriva religiilor tradiționale.

— Ah! Aici ai vrut să ajungi.

— După acest haos ecumenic, va apărea o mică religie mondială.

— Tu.

— Eu. Încrederea lui în sine era atât de mare încât te înflora.

— Chiar crezi că ești capabil să realizezi această nouă ordine mondială?

— O realizez, spuse el satisfăcut. Mase de oameni o

așteaptă cu nerăbdare. Sunt dornici s-o adopte, să mă adopte. Dar încă n-a sosit timpul. Și până la momentul oportun, trebuie să acționăm în secret, pentru a ne atinge țelul, Melina. Îți dai seama ce nebunie generală s-ar declanșa dacă planurile mele ar fi dezvăluite prematur, înainte ca toți copiii mei să fie destul de mari pentru a-și asuma rolurile pentru care sunt atât de atent educați?

— Cupluri ca soții Anderson ar năvăli aici.

— Ai pus punctul pe i

— Femeile care au rămas însărcinate prin orice metoda de inseminare artificială ar intra în panică.

— Exact.

— Ar fi terorizate la gândul unui incest întâmplător.

— Nu e încă posibil, zise el. Prima generație de copii n-a ajuns încă la pubertate.

Dar ne-am pregătit pentru o asemenea eventualitate. Am pus deja în aplicare un sistem de urmărire care va împiedica frații și surorile sau fiii și mamele să se acupleze în viitor. Închizând câteva clipe ochii, se înfioră.

— Doamne... În orice caz, continuă el afabil, n-ar avea niciun rost să informăm publicul înainte de momentul potrivit.

— Ai putea fi oprit.

— Iar eu n-am să permit așa ceva. Își lovi genunchii cu palmele și zise oftând: Prin urmare, mă aflu în situația dificilă de-a nu ști ce să fac cu tine.

Ea își îndreptă umerii.

— N-o să mă ucizi. El ridică o sprânceană aurie, în semn de tăcută îndoială.

— După cum ai demonstrat cu prisosință, nu ești stupid, îi spuse ea. Prea mulți oameni știu că am venit aici să te înfrunt. El zâmbi larg.

— Nicio problemă. Avem un plan pentru împrejurări neprevăzute. Nu-i așa, domnule Hancock?

— Bineînțeles, frate Gabriel. Melina îl privi neliniștită pe Hancock, care stătea între ea și ușă.

— Vezi tu, Melina, ca și Gillian, ai făcut o serioasă greșeală decalcul. O proastă alegere, cum s-ar spune. Această alegere nefericită te-a transformat într-o femeie lipsită de importanță.

— Și Programul?

— În ce sens? Se prefăcea că pricepe greu. Mai mult, asta îl amuza.

— Credeam că te-ai gândit să-i iau eu locul lui Gillian.

— Așa intenționam. Dar, spre marea mea mâhnire – sincer, marea mea mâhnire-am descoperit că tu și Gillian nu erați, de fapt, identice.

— Dar eram identice.

— Nu, zise el, lungind cuvântul. Exista o deosebire. Și, raportată la Program, mă tem că deosebirea asta are o importanță capitală. Ochii lui minunați devenită triști, plini de compasiune. I se lăsară și colțurile gurii.

— Tu Melina, nu ai nicio valoare pentru mine. Ție, draga mea, ți-a fost extirpat uterul.

CAPITOLUL 40

Jem Hennings nu știa asta, nu-i așa? Fratele Gabriel continuă pe același ton sarcastic. Ca o soră bună, Gillian n-a comentat niciodată problemele tale medicale. Coborându-și glasul până la o șoaptă confidențială, preciza: Problemele tale de femeie. Deși îi venea greu, din cauza tonului jignitor al fratelui Gabriel Melina își păstră expresia impasibilă.

— Gillian nu i-a vorbit niciodată domnului Hennings despre acele sâcăitoare chisturi ovariene pe care le-ai descoperit pe când aveai doar douăzeci și șapte de ani. Noroc că s-au dovedit a fi benigne. După operație, nu s-au ivit complicații. Singura problemă o constituia însă faptul că nu mai aveai organe de reproducere.

— De unde ai... cum...

— Cum am aflat? Hennings era bun, dar în această privință nu și-a făcut temele. Era prea nerăbdător s-o înlocuiască pe Gillian. Domnul Hancock a verificat ceva mai atent trecutul tău. Îi luă mâna și-o apăsă între palmele sale.

— Presupun că ai venit aici crezând că ți-ai putea negocia viața în schimbul contribuției tale la realizarea Programului. Te-ai gândit că o să ezit să-ți fac vreun rău, de vreme ce fuseși selectată să naști pe unul dintre copiii mei în locul lui Gillian. Din nefericire... Dădu din umeri cu tristețe și compasiune. Când o să sosească agentul Tobias-iar noi știm că o va face curând, însoțit probabil de către detectivul din Dallas, poate chiar și de colonelul Hart-va descoperi că Templul fusese scena unei drame. O femeie nebună, crezând în mod eronat că eu aveam vreo legătură oarecare cu uciderea surorii ei, a reușit să facă o breșă în sistemul nostru de securitate. Deși indusă în eroare și înnebunită, această tânără era foarte descurcăreață. A ajuns până la apartamentul meu, unde m-a amenințat cu o armă de foc mult prea mare și grea pentru mâna ei mică. Dar intransigența îi dădea putere și, preț de câteva minute, a ajutat-o să mă țină în bătaia armei. Totuși, când a fost în cele din urmă încolțită și i s-a ordonat să lase pistolul, ea și

I-a dus la tâmplă. Lăsa cuvintele să producă efectul scontat, apoi continuă: După ce se va face curățenie, autoritățile vor avea acces neîntârziat la Templu. Dacă ești cuminte, Melina, o să-ți destăinui un mic secret. Domnul Hancock a înregistrat fiecare document într-un cod pe care doar el îl poate descifra. Șșt, să nu spui nimănui. Își duse chiar și degetul la buze și-i făcu cu ochiul. Se comporta ca un dement.

— Dar pentru FBI sau oricine ar studia documentele,

ele vor părea ale unui cetățean american cinstit, fără niciun fel de tendințe infracționale. Noi nu beneficiem de scutirea de taxe aplicată bisericilor. Noi ne plătim taxele. Cultul nostru nu e antiguvernamental. După cum știi, eu propovăduiesc patriotismul.

Făcu semn spre steagul american dintr-un colț al camerei. Da, vor găsi copiii împreună cu mamele lor trăind împreună fericiți într-o așezare comunală.

Această alegere făcută de ei nu încalcă cu nimic legile. Vor constata că școala noastră e acreditată, fiind de un nivel superior multor așezăminte de acest gen. Aici se afla și un centru medical. Eu, desigur, voi deplânge deteriorarea psihică a lui Dale Gordon și voi fi mâhnit de tragicele evenimente declanșate de un fost discipol care, spre groaza mea, au culminat cu teribila ta sinucidere.

— Pace și iubire, zise ea calm.

— Exact, Melina. Zâmbetul lui satisfăcut cerea palme. Ea se mulțumi însă să-și retragă mâna dintr-a lui și să facă un pas înapoi.

— Ai uitat câteva amănunte.

— Nu cred, însă aș fi bucuros să-ți aud observațiile.

— Tobias și Lawson știu că păstrai o strânsă legătură cu Dale Gordon. Șeful l-a auzit pe Jem recunoscând că amândoi lucrau pentru tine.

— Explicabil. Hennings și Gordon au ticluit planul ăsta împreună. Ei au denaturat mesajul meu, l-au pervertit ca să se potrivească cu viziunea lor despre o nouă ordine mondială. Joshua și...

— Joshua?

— Omul care s-a dat drept Tobias. A fost angajat de Hennings. Eu n-am știut nimic despre asta. E limpede că au avut o neînțelegere, poate în legătură cu onorariul lui. El s-a întors împotriva lui Hennings și l-a ucis.

— Joshua ar putea spune o poveste diferită.

— Joshua are un talent unic de a se transforma, ca să-și piardă urma. A mai făcut-o nu o dată.

— Să zicem că Jem și Dale Gordon au urzit planul ăsta, spuse ea. Le-ar fi fost greu să-l aplice fără cooperarea ta. Trebuia să le trimiți spermă.

— I-am trimis eșantioane lui Gordon pentru analize.

— Lui...

— Ca să caute eventuale anomalii genetice pe care nu voiam să le transmit urmașilor mei. Făcea teste în timpul liber, la cererea mea. Am rămas mut de uimire când am descoperit ce s-a întâmplat cu acele eșantioane după ce le-am trimis. Ea își mușcă buza de jos.

— Copiii de-aici.

— Mamele vor susține pe bună dreptate că le-am fecundat pe multe dintre ele. Să faci copii în afara căsătoriei poate fi considerat de unii un păcat, dar după părerea mea reprezintă o răspundere sacră. Cu siguranță nu e un delict pentru care să fii condamnat.

— Dar le vor face teste ADN celorlalți, care vor dovedi că sunt copiii tăi.

— Care ceilalți? Întrebă el nevinovat.

— Copilul soților Anderson. Ceilalți copii răpiți care-au fost aduși aici. Cei... Se opri brusc. Apoi, amintindu-și, spuse încet: Cei din autobuze. El îi aruncă o privire domnului Hancock.

— Se referă la autobuzele noastre de producție?

— Așa se pare, frate Gabriel. Sunt singurele autobuze de care știu.

Fratele Gabriel întoarse privirea spre ea, ca și cum ar fi vrut să spună: Altceva?

— Apropo, scuză-mi neglijența. Nu ți-am mulțumit pentru că ai incinerat cadavrul lui Gillian, eliminând astfel posibilitatea testării ADN a țesutului intrauterin. Nu s-ar fi dovedit amestecul meu în inseminarea făcută de Gordon cu

sperma mea, dar investigația s-ar fi putut prelungi, iar programul meu e foarte încărcat. Zău că n-aș fi avut timp pentru așa ceva. Mă bucur că toată povestea e aproape încheiată și că pot să-mi văd de treabă.

— Ai uitat însă de cealaltă femeie care a fost ucisă din ordinul tău la câteva zile după ce a rămas gravidă. Tobias a cerut să fie deshumată. Vor testa fetusul.

— Și se va potrivi cu ADN-ul meu. Din fericire, am donat spermă la banca de spermă ce aprovizionează clinica unde a fost ea pacientă. Există o explicație logică pentru orice schimbare a eșantioanelor. Ea îi susținu privirea câteva clipe, conștientă de demență.

— Se pare că ai acoperit toate urmele.

— Ne străduim să fim meticuloși. N-am fi avut succes dacă nu eram. Ani de... Spre deplina lui surprindere, ea începu să râdă.

— Melina.

— Detest să-ți spulber iluzia succesului, dar ai omis ceva, predicatorule.

Nu-i plăcură nici cuvintele ei, nici tonul disprețuitor. Se îndreptă brusc spre ea.

— Domnule Hancock, nu văd ce rost are s-o mai lungim. Hancock îi înșfăcă brațele pe la spate. Ea se supuse fără să se zbată, ceea ce constitui o altă surpriză pentru fratele Gabriel. Nici când Hancock îi duse țeava pistolului lui Longtree la tâmplă, ea nu schiță vreo mișcare.

— Deci acum mă sinucid, ăsta-i planul?

— ăsta-i planul. Fratele Gabriel se apropie la câțiva centimetri de ea. Îmi pare teribil de rău că a trebuit să se sfârșească în felul ăsta, Melina. Își trecu degetele peste obrazul ei, peste gât, peste sâni. Sincer îmi pare rău.

Atingerea lui o dezgusta, însă nu-i dădu satisfacția de-a se umili.

— Nici nu știi cât de rău o să-ți pară dacă-i ordoni să apese pe trăgaci.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că una e să dai un ordin și să pui pe altcineva să ucidă pentru tine, și cu totul altceva să privești o femeie în ochi și s-o omori cu mâna ta.

— Va trebui să-mi spui ceva mai inteligent.

— Foarte bine. Dacă mă ucizi, te vei distruge pe tine. El zâmbi.

— E o ghicitoare, Melina? Ea n-avea să știe niciodată ce-l zăpăcise mai mult-râsul ei blând sau răspunsul la ghicitoare, rostit încet.

Își retrase instinctiv mâna. Fațada se prăbuși. Prefăcătorul dispăru și, odată cu ea, și fratele Gabriel. Cel care o privea acum cu o ură cumplită era Alvin Medford Conway. Și tot el fu cel care-i făcu semn înfuriat lui Hancock s-o lase în pace.

Pătrunderea în Templu se dovedi a fi mai ușoară decât anticipase Tobias. Nu fu lipsită de obstacole, dar nici nu se încheie cu un eșec, așa cum s-ar fi putut întâmplă. Se temuse de o serie întreagă de neajunsuri ori schimburi de focuri cu membru sectei FBI respingea publicitatea negativă și, dacă s-ar fi reeditat situațiile anterioare, când fuseseră răniți sau uciși oameni, cariera lui ar fi avut de suferit în anii necesari efectuării unei anchete minuțioase.

Dar când îi arătă legitimația gardianului din gheretă, tânărul fu impresionat de prezența lui Tobias și a oamenilor ce-l însoțeau. Fiindcă ar fi durat prea mult să cheme alți agenți din Santa Fé sau Albuquerque, chiar dacă ar fi venit cu elicopterul, și deoarece îl declaraseră dezertor pe șeriful local, ajutoarele lui Tobias erau niște polițiști din rezervația indiană care cuprindea și o porțiune a districtului. Îl mai însoțeau Lawson și Hart. Dacă Tobias ar fi bănuț ca Hart avea să insiste să vină cu ei, l-ar fi lăsat

încuiat în celulă. Dar așa, se afla acolo, arătând de parcă purtase deja o bătălie în acea seară. Înghițind în sec de teamă, tânărul gardian al Templului întrebă:

— S-a comis vreo infracțiune?

— În seara asta ai lăsat o femeie să pătrundă în Templu?

— Da, domnule. Cam acum o oră.

— Înseamnă că tu ai făcut ceva rău. Ea e o amenințare pentru fratele Gabriel. Deschide poarta.

— Pot să-l sun pe șeful meu? În scurt timp, se auzi duduind motorul unui Jeep pe partea cealaltă a porții. Un bărbat coborî și se îndreptă spre ei, cu un aer defensiv și suspicios. Era luminat din spate de farurile pe care uitase să le stingă.

— Sunt Baker, șeful pazei, zise el printre gratiile de fier. Ce s-a întâmplat?

— Sunt agentul special Hank Tobias, FBI.

Baker nu părea impresionat de funcția lui Tobias. Ba dimpotrivă, ostilitatea lui se accentua.

— Repet, ce s-a întâmplat? Când fu informat că viața fratelui Gabriel era în pericol, omul deveni doar ceva mai receptiv la ideea de a-i lăsa înăuntru.

— Oamenii mei știu că femeia în cauză e aici. Rezolvăm noi problema.

— Ascultă, zise Tobias, nu-mi pasă dacă dansezi cu șerpilor sau îi muștruluiești pe puștani de pe-aici. Încerc doar să preîntâmpin asasinarea fratelui Gabriel în noaptea asta. Și dacă nu crezi că amenințarea e serioasă, uită-te ce i-a făcut lui femeia asta. Arată cu degetul mare în direcția lui Hart, iar Baker măsură cu privirea tăietura urâtă, neîngrijită de pe obrazul lui și dărele de sânge care i se uscaseră pe față.

— Și el e considerat un prieten de-al ei. Acuma, dacă vrei să ajungi mâine pe micul ecran și să explici de ce am

fost împiedicați să-i salvăm viața șefului tău, e în regulă. Eu nu sunt un fan de-al lui. Nu am niciun interes personal în treaba asta, în afară de îndeplinirea obligațiilor mele profesionale, care în seara asta se concretizează în arestarea unei femei înarmate și periculoase, care amenință viața unei persoane publice.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să arunc în aer poarta asta pentru a-mi face treaba. Dar aş prefera să nu irosesc timp și efort. Pe scurt, vreau să-ți spun că n-ai de ales decât între a-mi ușura sau îngreua sarcina. Lawson fu mai puțin diplomat. Își scoase pistolul de calibru nouă milimetri.

— Deschide blestemata asta de poartă! Poarta fu deschisă, dar Baker se opuse primei solicitări a lui Tobias.

— Închide camerele video.

— Nu pot face asta fără aprobarea domnului Hancock.

— Cine-i domnul Hancock?

— Consilierul personal al fratelui Gabriel.

— Unde-i domnul Hancock?

— În biroul fratelui Gabriel. Cu el și cu domnișoara Lloyd. Hart păși în față și întrebă:

— Acolo există camere video? Tobias nu-i reproșa că pusese întrebarea. Se pregătea s-o facă și el.

— E singura zonă din toată așezarea unde nu sunt permise camerele video, le spuse șeful securității.

— Dar ei ne pot vedea?

— Dacă se uită la monitoare.

— Atunci, dacă nu vrei s-o anunți pe domnișoara Lloyd că ne aflăm aici, determinând-o să acționeze necugetat, ar trebui să deconectezi camerele video. Baker vorbi la stația de emisie-recepție și ordonă să fie oprite videocamerele. Apoi se întoarse la Jeep și le ceru să-l urmeze.

— Eu merg cu el, zise Lawson. E mai bine să nu-l scap din ochi. Trei minute mai târziu, însoțiți de Baker, fură primiți în holul clădirii centrale. Numărul oamenilor înarmați ce patrulau acolo îl neliniști pe Tobias. Urma să se întâmple un dezastru.

— La ce etaj e biroul? întrebă el. Fiindcă Baker nu răspunse imediat, Lawson îi dădu un ghiont în spinare.

— Ai surzit sau ce ai?

— La trei. O să vă arăt eu.

— Nu, tu stai aici. La un semn al lui Tobias, unul dintre polițiștii din rezervație îi luă rapid lui Baker arma și stația radio. Omul începu să vocifereze, dar Tobias îl amenință că-l pune în cătușe dacă nu se potolește.

— Asta e pentru protecția dumitale. Ceea ce era o tâmpenie, iar Baker știa. Continuă să mormăie, dar fu destul de isteț încât să nu atace un agent FBI în timpul misiunii. Tobias alegea trei oameni și le ordonă să rămână la parter, ca să-i supravegheze pe Baker și pe gardieni.

— Asta e valabil și pentru dumneata, îi spuse el astronautului, care se înghesuia spre lift în urma tuturor. O să dai o mână de ajutor la supravegherea lui Baker.

— Pentru nimic în lume.

— La viața dumitale mă gândesc.

— Eu răspund de ea.

— Nu în noaptea asta. Nu vreau să fie ucis un erou național în timpul serviciului meu. Acum ieși din lift. În timp ce cobora din cabină, se uită pe rând la fiecare polițist din rezervație. Unul câte unul, ei ieșiră din lift și i se alăturară. Tobias știa când era depășit de situație. Avusese nevoie de forțe, iar poliția din rezervație reprezentase singura lui resursă știa în ce fel obținuse fratele Gabriel terenul pentru Templul său. De aceea îl surprinsese faptul că șeful poliției din rezervație ezitase să-i împrumute câțiva oameni pentru acea noapte. Invocase

drept scuză lipsa personalului, determinată de faptul că fuseseră trimiși în altă misiune.

Tobias nu știa dacă spunea adevărul. Indienii americani manifestau o neîncredere amestecată cu antipatie față de agenții federali, o suspiciune înnăscută și pe deplin justificată, ce fusese dobândită în decurs de mai multe generații. El își închipuise că, negru fiind, avea ceva în comun cu indienii.

Dar nu în aceeași măsură ca Hart. Dacă n-ar fi fost el, probabil că cererea lui ar fi fost respinsă. Însă, așa cum se dovedise mai târziu, atunci când Hart îi solicitase șefului poliției să-i facă acel serviciu personal, fusese imediat alcătuită o echipă de opt oameni. Recunoștea, de asemenea, calitățile de lider ale lui Christopher Hart, care erau admirabile și de invidiat. Cu o singură privire, le impusese respect celor opt oameni și știa, fără să mai verifice, că autoritatea lui Hart asupra lor o va înlătura pe-a lui.

— Putem s-o luăm pe scări, spuse Hart.

— Intrați, zise Tobias scurt. În timp ce urcau, își verificară armele. Grupul ieși din lift și se apropie în tăcere de ușile duble. Când ajunseră în fața lor, auziră: „Dacă mă ucizi, te distrugi pe tine”. Apoi pe fratele Gabriel spunând: „E o ghicitoare, Melina?”. „Nu. Răspunsuri. Dacă mă ucizi, va muri și copilul tău. „Christopher Hart auzise destul. Trecu de Tobias și deschise ușa cu o izbitură. Oamenii năvăliră în cameră. Cu armele pregătite să tragă. Într-o clipă, Tobias evalua situația și strigă:

— *Aruncă pistolul și dă-i drumul!* Polițiștii indieni se desfășurară în evantai, de-a lungul perimetrului camerei. Unele arme erau îndreptate asupra fratelui Gabriel, altele spre bărbatul înarmat, în care Tobias îl identificase pe Hancock.

Șeful n-avea nicio armă asupra sa, dar glasul îi suna

amenințător când se apropie de Hancock și zise calm:

— Dacă îi faci vreun rău, te ucid. Tobias știa că omul nu glumea.

— Mă ocup eu de asta, Hart. Dar el părea să nu-l fi auzit.

— Gillian, ai pățit ceva?

— *Gillian*? Întrebarea fusese rostită de fratele Gabriel, pe care până atunci Tobias îl ignorase.

— Las-o în pace! îi ordonă el bărbatului care încă ținea pistolul la tâmpla lui Gillian Lloyd. Fratele Gabriel vorbi din nou, de astă dată cu o remarcabilă stăpânire de sine, având în vedere șocul pe care-l suferise:

— Domnule Hancock, acum poți să-i dai drumul. N-o să mă ucidă în fața atâtor martori. Domnilor, ați venit exact la timp. Hancock ezită o clipă, apoi la un semn al fratelui Gabriel, lăsă pistolul jos și-l aruncă pe podea. Polițistul cel mai aproape de el îl împinse cu piciorul. Christopher Hart păși în față. El și Gillian Lloyd întinseră brațele unul spre altul. Luând-o de mână, el o trase deoparte. Schimbară o privire care-l impresiona până și pe burlacul convins care era Tobias. Nu durase mai mult de o fracțiune de secundă, însă fusese foarte intensă. Apoi ea își mută privirea de la Hart și se adresă pastorului:

— Eu sunt Gillian.

— Minți.

— A trecut aproape o săptămână de când am fost inseminată. O simplă analiză a sângelui va demonstra dacă am rămas ori nu gravidă.

— E adevărat, ticălosule, zise Șeful. Ea este Gillian.

— Nu-ți rămâne decât să le dai crezare, spuse Tobias. Am citit azi-noapte raportul de autopsie. L-am citit, nu l-am răsfoit, cum făcusem înainte. Cadavrul pe care l-a examinat medicul legist n-avea uter, nici ovare.

— Mie mi-a scăpat treaba asta, recunosc Lawson

Melinei Lloyd i-a fost extirpat uterul.

— Știe le spuse Gillian. Hancock a descoperit asta când i-a verificat trecutul. Fratele Gabriel zâmbi afabil.

— Ia te uită, ce surpriză! Tu ești Gillian. Încântat să te cunosc

— Du-te dracului! Întorcându-se către Hart, ea zise: Dacă Longtree n-ar fi lăsat prima cameră a încărcătorului goală, mi-aș fi pierdut viața. Apăsase pe trăgaci. Hart făcu un pas amenințător spre Hancock, dar Tobias îl strigă cu asprime, iar el rămase pe loc. Deși era posibil ca nu ordinul lui să-l fi oprit, ci mâna lui Gillian pusă pe brațul lui. Tobias se uită la fratele Gabriel și fu surprins să constate că acesta zâmbea.

— N-am fost prezentați cum se cuvine. Presupun că dumneata ești agentul Tobias.

— Așa e.

— Aveam întâlnire mâine. De ce-ai venit în seara asta?

— Sub pretextul de a-ți salva viața.

— Pretext?

— Aș vrea să te interoghez în legătură cu asasinarea Melinei Lloyd, a Lindei Croft și a lui Jem Hennings, spuse Lawson. Predicatorul se întoarse către el.

— Iar dumneata trebuie să fii Lawson. Măsură cu privirea hainele demodate și mototolite ale detectivului. Reputația dumată ți-a luat-o înainte, domnule Lawson. Nu pot pricepe de ce ai vrea să mă interoghezi.

N-am fost nici măcar în apropierea Dallasului când oamenii ăia și-au dat duhul. Lawson mârâi pur și simplu la el. Fratele Gabriel îl ignoră și se uită din nou la Tobias.

— Domnișoara Lloyd-Gillian, cum am aflat-și-a croit drum până aici în seara asta, formulând acuzații și amenințări cu moartea.

— Minte, spuse ea calm.

— A îndreptat o armă spre mine. Domnul Hancock tocmai o dezarmase când ați dat buzna aici.

— Trei autobuze pline cu copii au plecat de aici când am sosit eu, zise Gillian. Sunt sigură că o să-l găsiți pe copilul soților Anderson printre ei.

— Echipamente video și de radio, explică fratele Gabriel, dând din umeri nedumerit. Le transportăm cu autobuzele când transmitem dintr-o zonă îndepărtată.

— Există și o clădire aici, cu dormitoare pline de copii, spuse ea.

— Există, într-adevăr, admise el râzând. Aparțin bărbaților și femeilor care trăiesc și lucrează aici, la Templu. Ea se înșală. Moartea surorii ei a...

— Taci dracului din gură, mârâi Lawson.

— Lawson, zise Tobias. Apoi i se adresă fratelui Gabriel: De ce țineți o armă la tâmpla ei? Era nevoie de asta ca s-o potolești?

— Așa a crezut domnul Hancock. Ea, împreună cu acest Colombo, susțin ideea aberantă că eu sunt întrucâtva răspunzător pentru uciderea surorii ei. Domnul Hancock nu făcea decât s-o rețină până când avea să fie chemat șeriful local.

— Nu e nevoie să fiu chemat. La auzul altei voci, toți ochii se întoarseră către bărbatul în uniformă care ieși din spatele draperiilor grele de catifea, ținea strâns în mână un revolver, ațintit asupra fratelui Gabriel.

— Nu e doar cuvântul acestei doamne împotriva afirmațiilor tale. O să le spun eu tot ce vor să știe despre tine.

— Șeriful Ritchey! Deci acolo ai dispărut.

— Ultimul loc la care te-ai fi așteptat, zise șeriful, zâmbind disprețuitor. Ca să te citez.

— Cum ai reușit?

— Am intrat în absența ta și a lui Hancock. Așa-zișii

gardieni care s-au întors cu voi nu s-au obosit să cerceteze dacă se afla ceva în spatele draperiilor.

Fratele Gabriel se uită la Hancock, care-l privea cu dușmănie pe șerif.

— Oamenii ăia trebuie înlocuiți. Pe urmă, întorcându-se spre Ritchey, zise: Poți să explici de ce stăteai ascuns în spatele draperiilor?

Ritchey strânse mai tare pistolul întins spre el, dar mâinile îi erau la fel de sigure ca și vocea.

— Vreau să te aud pe tine spunând asta. Tobias se gândea: Drace, chestia asta n-am prevăzut-o.

— Mai ușor cu arma aia, șerifule Ritchey. Însă pe Ritchey nu-l interesa decât persoana fratelui Gabriel. Avea ochii plini de lacrimi, dar lui nu-i păsa de ele.

— Vreau să te aud spunându-i numele.

— Numele cui?

— Numele Oletei, țipă el. N-o cheamă Mary. Și nu era o târfă atunci când ai pus mâna pe ea. Mi-ai transformat fetița mea scumpă cu păr cârlionțat într-o târfă! Spuneai că, dacă o să vină să trăiască aici, o să fie tratată ca o prințesă. Că o să aibă o viață mai ușoară, o să primească o educație mai bună decât îmi puteam eu permite să-i ofer. Dar tot ce-ai învățat-o a fost cum să... Vocea i se sparse. Fu incapabil să-și termine fraza.

— Șerifule Ritchey, pune-ți arma în toc și...

— Nu. N-o să-l las să zâmbească și să bată câmpii despre treaba asta.

— Dacă poate să răspundă la niște acuzații, o va face în instanță. Dar Ritchey clătină energic din cap, respingând argumentele calme ale lui Tobias. Unul dintre polițiștii din rezervație se îndreptă prudent spre el, însă șeriful observă mișcarea cu colțul ochiului și-l avertiză pe bărbat să nu se apropie mai mult.

— Înapoi! Asta-i treaba mea cu el. Mă poți împușca

dacă vrei, dar o să-l ucid oricum. De la distanța asta, îl nimeresc sigur. Fratele Gabriel se uită înnebunit la Tobias.

— Ești de la FBI, pentru numele Domnului. Fă ceva!

— Cine-i Mary? Despre ce vorbește?

— Mi-am vândut fetița pentru o insignă, gemu Ritchey. O insignă M-ai convins că e spre binele ei. Pentru mântuirea ei spuneai. Ziceai că toată lumea o să fie mulțumită. Dar i-ai răpit inocenta și ai transformat-o într-o târfă.

Omul lămurea în grabă lucrurile. Tobias voia cu disperare să împiedice vărsarea de sânge. Al oricui.

— Ritchey! Pune arma jos. Acum!

— Șerifule, l-ai auzit pe agentul Tobias, zise mieros fratele Gabriel. Încetează cu tâmpeniile. Mary n-a fost o inocentă. Era născută să facă tot ce face. N-am exercitat niciun fel de presiuni asupra ei. Întreab-o. O să-ți spună cât de mult îi place să mă iubească. Deodată trăsăturile congestionate ale șerifului se decontractară. Își șterse lacrimile. Și, cu un calm uimitor, spuse:

— O să mori.

CAPITOLUL 41

Știa ce face. Agentul Tobias se adresa grupului de persoane care se adunaseră în biroul șerifului, negăsind un loc mai potrivit. Șeful reglase instalația termică la o temperatură suportabilă. Ajutoarele șerifului, care fuseseră chemate acolo, făcuseră cafea. Se mișcau ca niște roboți, șocați de încarcerarea șefului lor, șeriful Ritchey. Era supravegheat ca să nu se sinucidă. Ușa dintre biroul din față și holul ce ducea la celulă fusese închisă.

Gillian se bucura că nu putea vedea holul, i-ar fi revenit în minte niște amintiri urâte, deși era de-ajuns să se uite la fața Șefului ca să-și aducă aminte ce-i făcuse. Mai bine zis o parte din ce-i făcuse. Dar nici pe departe cea mai rea. Tobias continuă:

— L-a împușcat pe Conway - Alvin Medford Conway, alias fratele Gabriel - în burtă. A tras două gloanțe înainte să-l putem opri. N-avea de gând să-l omoare pe loc. Voia să-l facă să se gândească la moarte. Unitatea medicală de la Templu nu putea să-i acorde îngrijirile necesare fratelui Gabriel, așa că sunase la 911

— A decedat în ambulanță, la opt sute de metri de spitalul de urgență, le spuse Tobias. A petrecut o lungă jumătate de oră în dureri atroce, uitându-se cum sângera, știind că n-avea să scape cu viață. Ritchey a obținut ce-a dorit.

Lawson scoase un fornăit de satisfacție, apoi trase o dușcă zdravănă de cafea.

— Și fata lui Ritchey? întrebă un polițist din rezervație. Tobias le destăinuie ce-i spusese șeriful.

— Omul încercase deja mai multe slujbe. Avea datorii. Conway a luat legătura cu el și-au căzut la înțelegere. Au pus la cale răpirea Oletei, care e considerată și-acum un caz nerezolvat. Doamna Ritchey își va recăpăta fiica despre care credea să fusese răpită când avea zece ani. Își lăsă ochii în pământ, privind locul dintre mocasinii lui cu ciucuri.

— Am înțeles că fata urmează să nască un copil al fratelui Gabriel. Gillian îl auzi pe Șef înjurând în barbă.

— Și-a vândut fata pentru sclavie sexuală?

— În fond, asta a făcut, răspunse Tobias. Deși îl cred atunci când spune că s-a gândit la binele ei. Abia de curând a aflat care era de fapt rolul ei la Templu. Fratele Gabriel o folosea ca să-și asigure cooperarea lui Ritchey și tăcerea lui. În noaptea asta, stăpânit de un complex de vinovăție a luat-o razna. E bucuros că predicatorul a murit și are de gând să confirme declarația dumitale, domnișoară Lloyd.

— Spune-mi Gillian. Te rog. În clipa următoare,

auziră gălăgie afară.

Doi bărbați fură împinși în încăpere, cu mâinile încătușate la spate. Gillian și Șeful îi recunoscuseră imediat. Erau păziți de mai mulți indieni voinici, înarmați până-n dinți, dar zâmbitori. Unul dintre ei avea pictate pe obraji două dungi de vopsea, în culori de război. El făcu un pas înainte.

— Agentul Tobias? El se ridică în picioare și întinse mâna.

— Sunt agentul Tobias.

— Suntem polițiști din rezervație, dar lucrăm sub acoperire. I-am arestat pe acești oameni în urma unei plângeri de violare a proprietății, dar în mașina lor am găsit un adevărat arsenal. În afară de puști automate pentru care nu au permis, am mai descoperit echipament de supraveghere de pe piața neagră și o cutie cu droguri de contrabandă din Mexic. Le aruncă o privire lui Gillian și Hart. Avem motive să credem că au legătură cu cazul dumneavoastră.

— El e cel care s-a dat drept dumneata, zise Gillian, identificându-l pe negrul ce-și zicea Tobias. Fratele Gabriel îi spunea Joshua, dar probabil că e un pseudonim. Ne urmăreau, pe mine și pe Șef. Ea îl observă pe Dexter Longtree abia în clipa în care acesta ieși din spatele unui tânăr înalt. Ținea în mână pandantivul cu rubine și transmițătorul pe care-l scosese din el.

— Mulțumesc, zise Tobias politico, evident impresionat de înfățișarea impunătoare a lui Longtree. Puse probele pe birou, apoi se întoarse către cei doi bărbați încătușați, privindu-l încruntat pe acela care îndrăznise să se dea drept el.

— Cum te cheamă?

— Du-te-n mă-ta.

— Și inițialele tatălui? Întrebă Lawson. Toți râseră.

— Vorbim mai târziu, îi spuse Tobias lui Joshua, pe un ton amenințător.

Agenții FBI care sosiseră de curând de la Santa Fé îi predaseră pe Joshua și pe partenerul său fără nume. Cei doi fură scoși afară și urcați în mașini diferite, spre a fi transportați în oraș. Șeful se ridică de pe scaun și se apropie de Longtree. Gillian li se alătură. Bărbații își strânseseră mâna. Șeful îi mulțumi.

— Mă bucur că am putut da o mână de ajutor, răspunse Longtree. De fapt, a fost amuzant. Zâmbiră cu toții, iar Șeful zise:

— Aș vrea să știu mai multe despre AIA. Bătrânul indian îl privi lung.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Poate că nu. Dar sunt dator față de mine însumi. O luminiță străluci în ochii bătrânului.

— Aș fi încântat să fixăm o întâlnire, când dorești.

— Păstrăm legătura. După ce se salutară din nou, Gillian luă mâna lui Longtree și o ținu între palmele sale. Era aspră la pipăit, caldă, puternică, inspirând încredere.

— Ai fost nemaipomenit de cumsecade. În afară de asta, ți-ai riscat viața de dragul meu. Îți sunt recunoscătoare. Ezită, pe urmă, acționând dintr-un impuls, îl îmbrățișa scurt, strâns. Fără să pară deranjat, el o bătu pe umăr înainte de a-i da drumul. Îți mulțumesc, șefule Longtree.

— Cu plăcere, Gillian. Respectuoși, polițiștii din rezervație îl lăsară să iasă primul, apoi porniră unul după altul în urma lui. Abia după ce dispărură pe ușă, Gillian își dădu seama că Longtree i se adresase pe numele ei real. Se uită la Șef. Privirile li se încrucișară.

— Când i-ai spus...

— Nu i-am spus.

— Atunci cum a...

— Nu știu. Pare să cunoască o groază de lucruri de care noi n-aveam habar. Vocea lui Lawson le întrerupse schimbul de replici.

— Cum se va desfășura în continuare investigația? Tobias explică:

— Mâine va sosi aici o unitate operativă. Între timp, agenții din Santa Fé și Albuquerque vor rămâne la Templu, ca să fie siguri că nu se va distruge sau vicia vreo probă. Și filialele din străinătate ale sectei și-au suspendat activitatea. Au fost scoase din circuit de către unitatea operativă. Clasificarea datelor din computerele lui Hancock o să fie o treabă grea. Gillian interveni:

— Fratele Gabriel mi-a spus că totul a fost codificat și că numai domnul Hancock deține cifrul.

— Expertii noștri au mai spart codun. S-ar putea să dureze câteva luni, dar sunt convins că-l vor sparge pe acela al lui Hancock.

— Poate că o să coopereze el, zise Șeful.

— Mă îndoiesc. Chiar guvernul l-a învățat să n-o facă. Hancock a fost agent CIA. În ziua când s-a pensionat, i s-a alăturat fratelui Gabriel. Remarcând surpriza întipărită pe chipurile lor, adăugă: Domnișoara Myrick mi-a dat informația asta acum vreo jumătate de oră după ce i-a verificat dosarul.

— Însăpăimântător, spuse încet Gillian. Și semnificativ. S-ar putea să nu aflăm niciodată cât de extinsă e influența fratelui Gabriel.

— Să sperăm că influența asta a dispărut odată cu el, spuse Șeful.

— S-ar putea să întâmpinăm rezistență din partea adeptilor fanatici, îi avertiză Tobias. Trebuie să fim pregătiți pentru eventualele urmări neplăcute. Cât de serioase vor fi, rămâne de văzut, dar mulți vor considera că am distrus un om pe care însuși Dumnezeu l-a ales.

— Fratele Gabriel nu vorbea în numele Domnului, protestă Gillian.

— Să sperăm că și ei vor ajunge la concluzia asta după ce vor deveni publice toate învinuirile care i se aduc. Se gândiră o vreme la această chestiune. Gillian își aminti că Șeful avea un coleg care-și trimisese fiica la școala de la Templu. Cum vor reacționa oamenii când aveau să afle ce demon fusese fratele Gabriel? Cohorte de adepți s-ar fi simțit trași pe sfoară. Alții, refuzând să accepte adevărul, ar fi putut deveni violenți. Când Dale Gordon o văzuse cu Șeful, ea nu-și imaginase consecințele acelei întâlniri. Întrebă:

— Au fost găsite autobuzele? Tobias încuviință.

— Au fost interceptate pe o rută directă spre Mexic. Erau pline cu echipament de televiziune. Și patruzeci și șapte de copii. Gillian oftă ușurată.

— Toți păreau să fie sănătoși, deși erau speriați fiindcă fuseseră dați jos din autobuze. Au fost predați autorităților din New Mexico. Agențiile de stat, acționând la ordinul guvernatorului, au cooperat extrem de bine. Cu exces de zel. Printre îngrijitorii care s-au ocupat de expedierea copiilor azi-noapte se aflau Dorothy Pugh și sora lui Hennings. Doi dintre copii erau ai ei.

— Tatăl fiind fratele Gabriel?

— Așa presupunem. L-a scuipat pe ofițerul care a întrebat-o.

— Și copilul soților Anderson?

— În grupa lui de vârstă erau mai mulți băieți. Va trebui stabilit care dintre ei e al lor.

— Șeful și cu mine le-am promis să-i sunăm de îndată ce aflăm ceva. Am numărul de la telefonul lor mobil. Tobias se răsuci stânjenit pe scaun și tuși, ducând mâna la gură.

— Există un aspect neplăcut al problemei care probabil că nu ți-a trecut prin minte. Gillian, împreună cu

ceilalți, îl privi întrebător.

— S-ar putea ca soții Anderson să nu mai vrea băiatul în aceste condiții. De fapt, bănuiesc că majoritatea cuplurilor ai căror copii au fost răpiți îi vor refuza de îndată ce vor afla identitatea tatălui. Este cu totul altceva să fii inseminată de un donator anonim pe care l-ai ales tu. Dar când știi că sperma aparținea de fapt unui nebun... Lăsă nerostit sfârșitul frazei.

— Iisuse, exclamă Lawson. La asta nu m-am gândit. Însă Gillian o făcuse. Gândul ăsta o mistuise de când se bănuise prima dată că Dale Gordon substituia eșantioanele de spermă în laboratorul lui. Ideea o îngrețoșase într-atât încât vomitase la marginea drumului. I se făcea rău gândindu-se din nou la asta. Tremurând, își duse palmele la gură și suflă în ele, ca să-și încălzească degetele reci. Rămase cu privirea pierdută. Într-un târziu, când își limpezi gândurile, înțelese că discuția trena și toți o priveau. Tobias își dresе glasul.

— Cred că m-a auzit toată lumea. De ce ai pretins că ești Melina?

Ea își mută privirea de la el la Lawson, pe urma de la Lawson la Șef. Dar nu reuși să se uite mai mult în ochii Șefului. Așa că i se adresă lui Lawson:

— Dumneata ai spus ceva. Detectivul aproape că scăpă cana cu cafea din mână.

— Eu?

— Atunci când cei doi polițiști au venit acasă la Melina în acea dimineață, nu mi s-au adresat pe numele meu. Sau dacă au făcut-o, n-am reținut. Fusesem trezită dintr-un somn adânc. N-am înregistrat decât faptul că sora mea geamănă fusese ucisă.

— Mai întâi, de ce erai acasă la Melina?

— După ce am plecat... Avu o ezitare și, în loc să rostească numele Șefului, zise: După ce am plecat de la

hotelul Mansion, m-am dus acasă. Melina dormea deja. Am sculat-o. Am stat o vreme de vorbă. Așa am aflat că venise Jem la mine, să-mi dăruiască pandantivul. L-am lăsat acolo, pe noptieră. Melina mi-a dat toate detaliile vizitei, așa că, la momentul potrivit, puteam să-l fac pe Jem să creadă că eu eram femeia pe care-o văzuse cu o seară în urmă.

— Hristoase, devine complicat, remarcă Lawson.

— Și pentru mine, recunosc eu cu un zâmbet slab. Melina a insistat s-o las să doarmă la mine, de vreme ce tot se afla acolo. Era logic. Așa că eu mi-am petrecut restul nopții la ea acasă. Preț de o clipă, se simți copleșită de oribilele amintiri din acea primă jumătate de oră după ce aflase că sora ei fusese înjunghiată mortal.

— Când am venit în grabă la mine acasă, dumneata, domnule Lawson, m-ai împiedicat să intru în dormitor. M-ai avertizat că că aș putea distruge probele de la locul crimei și-ai spus: „Vrei să știi cine-a ucis-o pe Gillian, nu-i așa?”

Iar întrebarea asta a fost ca o palmă peste față. M-am calmat, dacă se poate spune așa. Atunci am înțeles eroarea dumitale. Eu eram luată drept Melina. Evident că ucigașul comisese aceeași eroare. Când am văzut cuvintele scrise pe perete am înțeles că eu trebuia să mor, fiindcă eu fusesem cu Șeful. Dar cine-ar fi știut? Și de ce să fi fost ucisă pentru asta? M-am hotărât să nu restabilesc adevărul înainte de a afla mai multe. Apoi a sosit Jem, iar lucrurile au luat o întorsătură cu adevărat bizară. Inițial, el n-a știut că eu-Gillian-petrecusem noaptea cu Șeful și nici că fratele Gabriel ordonase crima. Până în acel moment, surpriza lui a fost sinceră. Dar când am anunțat că Gillian se dusesse cu Șeful în locul Melinei, și după ce Jem a văzut cuvintele scrise pe perete, a înțeles de ce a trebuit să fie ucisă Gillian. Probabil că bănuia până și faptul că Dale Gordon fusese asasinul. Din cauza asta, în biroul lui Lawson, el îl întrerupea tot timpul ori de câte ori Șef încerca să-l

descrie pe Gordon. Dar chiar și înainte de asta, am bănuț că Jem era implicat într-un fel oarecare. De ce-a mințit în legătură cu logodna? De ce-a pretins că era împotriva inseminării artificiale când el mă încurajase din clipa în care am avansat prima oară ideea asta? Până să aflu răspunsurile la aceste întrebări, trebuia să mă protejez. Și puteam face asta cu condiția ca

„Gillian” să rămână moartă. Jem n-a bănuț nimic. Eu nu-mi puteam ascunde aversiunea, dar el și cu Melina nu se înțeleseseră niciodată. A fost ușor să-l fac să creadă că eu eram ea. Mai greu îmi venea să mă prefac față de ceilalți.

Nu rezistă să nu-i arunce o privire Șefului. El avea ochii ațintiți asupra ei. Reluă istorisirea în grabă, uitându-se la Lawson:

— Am mărturisit că ne-am înlocuit una pe alta în noaptea precedentă, pe urmă te-am lăsat să crezi că ne-am reluat identitățile la sfârșitul nopții. N-o făcusem.

— Nu te-am întrebat deloc când v-ați reluat identitățile? Ea clătină din cap.

— Ai întrebat doar la ce oră s-a întors acasă Gillian de la Mansion. Am venit pe la două și jumătate în acea noapte, dar m-am dus acasă la Melina după ce-am văzut-o câteva minute. Ea a dormit în patul meu și a murit în locul meu.

Emoționată, fu nevoită să-și dreagă glasul înainte să poată continua.

— Îmi era greu să văd că toți mă jeleau pe mine, când de fapt pe Melina ar fi trebuit s-o plângă. Am fost, de mai multe ori, gata să cedez sub presiunea acestei situații. Singurul lucru care m-a ținut tare a fost hotărârea de-a găsi persoana răspunzătoare pentru moartea ei.

— Cât timp îți închipuiai că o să dureze substituțirea? întrebă Lawson.

— Cât timp aş fi continuat să fiu Melina? Atâta vreme cât ar fi fost necesar ca să-i răzbun moartea. Nu m-am gândit mai departe. Presupun că am comis o infracţiune, nu-i aşa? Dându-mă drept altcineva.

— O să verific, mormăi Lawson. Tobias zise:

— Ai dat în vileag crimele fratelui Gabriel. Asta mă interesează pe mine. Gillian se întoarse către Şef:

— Mi-era aşa de teamă că o să uiţi faptul că l-am văzut pe Dale Gordon. În ziua când am fost la biroul lui Lawson, unde se presupunea că ne întâlneam pentru prima oară, te îmboldeam să-ţi aminteşti cum ai dat nas în nas cu el la restaurant. Trebuia să-l fac pe Lawson să priceapă că Dale Gordon era o pistă, dar n-o puteam dezvălui eu.

— L-ai recunoscut în seara aia?

— Imediat, deşi nu ştiam de unde. Asta până în momentul când a spus că lucra la Clinica Waters. Pe urmă mi-am amintit că-l văzusem acolo. Vorbise cu mine de câteva ori. Şi făcuse şi... alte lucruri, evident. Se înfioră, gândindu-se la fotografiile realizate fără ştiinţa ei.

— Atunci am aflat că avea o soră geamănă, le spuse Şeful celorlalţi. Mi-a spus că

Gordon trebuie s-o fi confundat cu sora ei, Gillian.

— Dar dumneata erai Gillian, zise Lawson, puţin nedumerit.

— Pretinzând că e Melina, îi aminti Şeful. Lawson se încruntă la ea.

— Acum eşti sigură că eşti Gillian?

— Da, spuse ea cu un zâmbet stins. Eu sunt.

— Ea e, confirmă Tobias. Raportul autopsiei atestă că Melina a fost cea ucisă.

— Eram îngrozită că o să descoperi nepotrivirea, îi spuse ea lui Lawson. De ce-ar fi inseminată o femeie fără organe genitale?

— Din cauza asta te-ai grăbit să incinerezi cadavrul.

— Da. Pe urmă, când dumneata, domnule Tobias, mi-ai spus că Lawson ți-a dat dosarul anchetei, m-am temut că o să afli dumneata.

— N-am aflat. Până aseară. Am alergat să-i spun lui Lawson și am venit în goană aici, să-i cerem lui Ritchey ajutorul ca să te localizăm. În schimb, am dat de colonelul Hart încuiat în celulă, teribil de furios. Ea îl privi pe Șef.

— Ei ți-au spus. El deschise gura să-i răspundă, însă vorbi Lawson pentru el:

— N-a fost nevoie să-i spunem. Și-a dat seama singur.

— Serious? întrebă ea cu glas răgușit. Când? În acel moment unul dintre ajutoarele șerifului, care-l supraveghea pe Ritchey, deschise ușa întrerupându-i:

— Domnule agent Tobias, vrea să vorbească cu dumneavoastră. Dorește să știe dacă trebuie să-și vadă soția. Spune că nu poate da ochii nici cu ea, nici cu ceilalți copii.

— Vin imediat. Tobias se ridică, suspendând oficial întrunirea. Le spuse Șefului și lui Gillian că le rezervase o cameră la motel.

— Mâine, la ora zece, o să vină un elicopter și-o să ne ducă pe toți la Albuquerque. De-acolo puteți lua avionul spre Dallas. Îi aruncă o privire Șefului. Sau unde vreți. Numai să-mi lăsați un număr de telefon unde vă pot găsi. Or să fie multe mărunțișuri de pus la punct. Birocrație.

Telefonul său mobil sună. Îl deschise și răspunse.

— Tobias. A, da, Lucy. Mulțumesc că m-ai sunat. Nu-i nimic altceva în seara asta.

Du-te acasă. Odihnește-te. Poți relua lucrul mâine. Te-am sunat doar ca să-ți spun încă o dată că ai făcut o treabă remarcabilă în cazul ăsta. De-a dreptul remarcabilă. Le întoarse spatele, dar Gillian îl auzi adăugând: Și ca să te întreb ce flori îți plac. Da. Flori.

CAPITOLUL 42

Trebuia să-ți fi atașat eu însumi un transmițător. Gillian deschisese ușa camerei de hotel și-l văzu pe Șef cu mâinile proptite pe tocul ușii, ca o barieră umană. Era foarte încruntat.

— Bat la ușa asta de cinci minute.

— Eram sub duș. Ceea ce trebuia să fie evident, având în vedere halatul alb de pluș, în care se înfășurase. Își pieptănă părul ud, însă din capetele șuvițelor îi picura apă pe gât.

— De trei zile las mesaj la biroul tău și la telefonul de-acasă. De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

— Cine ți-a spus că sunt aici?

— Tobias.

— El a făcut săpături?

— După ce l-am amenințat că o să-i trimit pe cap departamentul de relații publice de la NASA. Ar avea de ce să-și facă griji.

— Nu m-am putut întoarce la mine acasă, Șefule. Nu vreau să mai pun vreodată piciorul acolo. Iar acasă la Melina... mi s-a părut că ar fi o altă violare a intimității ei dacă m-aș duce acolo.

— Ai de gând să mă ții pe hol? Ea se dădu la o parte, pe urmă închise ușa în urma lui.

— Am vorbit azi după-amiază cu Candace Anderson.

— Și-au luat copilul, știu. Mi-a spus Tobias. Era în al nouălea cer. Spuneau că nu le-a trecut niciodată prin minte să renunțe la el.

— Are doar șapte luni și jumătate. Sper că, dacă a avut tulburări afective, ele să fie minime.

— Or să le vindece ei. Ea era la fel de încrezătoare ca și Șeful.

— Ai vorbit cu Pax?

— Bandit e sănătos. Și el la fel. O să mergem la o bere săptămâna viitoare. Totul e al naibii de bine. Acum...

- Vrei să bei ceva?
- Nu! zise el nerăbdător. Și voiajul înapoi la Dallas? Credeam că o să fii în avion cu mine.
- Ce-ți face fața?
- E în copci.
- Câte?
- Șapte, cred. La aeroport, m-am dus până la toaletă și, când am ieșit și nu te-am văzut, m-am gândit că te-ai suit deja în avion.
- O să rămâi cu o cicatrice.
- O să mă facă să arăt neînfricat și periculos.
- Deja arăți așa.
- Dar nu erai în avion și eu m-am văzut păcălit, stând lângă Lawson. Care, apropo, e fermecat de tine.
- Lawson?
- Pe mine mă detestă. Pufnește de câte ori se uită la mine.
- Eu am luat altă cursă.
- Ca să mă eviți?
- Aveam ceva important de făcut, Șefule.
- Ce?
- Analiza sângelui. El ridică bărbia, de parcă i-ar fi smuls cineva părul de la ceafă.
- Aha. N-avea curajul să întrebe, dar avea o expresie atât de chinută pe chip, încât ea nu-l mai ținu în tensiune.
- Negativ. El înghiți în sec.
- Ar fi putut să fie al meu.
- M-am gândit la asta. Ea observă un spasm în colțul buzelor lui, care putea să fi fost un semn de regret?
- Dar putea să fi fost și-al lui. Și dacă era așa... Închise ochii, dar lacrimile i se scurseră printre pleoape și se prelinseră pe obraji. El îi rosti încet numele și-i luă fața între palme.
- Îmi pare rău, Șefule.

— Rău?

— Pentru așa de multe lucruri. Deschise ochii. Habar n-aveam că o să te întâlnesc în seara aia. Nu știam ce-o să mă faci să simt în clipa în care te-am văzut. Când am mers în camera ta, când am început...

— Șșt.

— Nu m-am gândit nici măcar la inseminarea artificială. Nu mi-a trecut prin minte. Jur că nu.

— Te cred.

— Mă crezi? El încuviință.

— Fiindcă nici eu nu m-am gândit la nimic altceva. Ea ridică mâna ca să-și dea la o parte o șuviță de păr negru de pe frunte.

— Știi cât de greu mi-a fost să nu mă topesc de câte ori te priveam? În după-amiaza aia, în biroul lui Lawson, trecuseră doar douăsprezece ore de când plecasem din patul tău, dar trebuia să mă port ca o străină. Credeam că o să mor de dorința de-a te strânge în brațe și de-a fi îmbrățișată. O văzusem pe Melina zăcând moartă, văzusem dormitorul și tot sângele ăla. Eram copleșită de durere. Înfricoșată. Simțeam nevoia unui sprijin, și îl așteptam din partea ta.

— Știi cât de vicios m-am simțit dorind-o pe Melina la fel de mult ca pe Gillian?

— Când ți-ai dat seama?

— Când eram în celulă.

— Cum?

— Nu mă puteam stăpâni să n-o compar pe Melina cu Gillian. De câte ori o făceam, sfârșeam prin a găsi o mulțime de asemănări, dar nicio deosebire. Nici măcar una. Și am început să mă gândesc la Gillian în timp ce mânca plăcintă în noaptea aia. Cum își supsese degetul după ce pusese sare pe o tăietură. Era un gest extrem de sexy. La fel reacționase și Melina în acea după-amiază.

Ea făcu ochii mari, aducându-și brusc aminte.

— Când am mâncat cartofi prăjiți în camionul lui Longtree. Mi se redeschisese tăietura și sarea mă înțepa. Nici măcar nu mi-am dat seama de asta.

— Nici eu. Până când am început să mă gândesc mai intens. Cele două imagini s-au suprapus în mintea mea. Același deget. Supt în același fel. Am pus totul cap la cap și s-a potrivit. O podidiră iarăși lacrimile.

— Am fost atât de nedreaptă cu tine. Te-am făcut să treci prin atâtea necazuri. O să mă poți ierta vreodată? El se sprijini de pat și se așeză pe el, apoi o îndemnă să vină în poala lui. Își dădu jos jacheta și își descheie butonii, apoi își trase peste cap cămașa încheiată cu nasturi. Între timp, ea îi dăduse jos blugii. El îi dezlegă cordonul halatului și-l lăasă să cadă. Niciunul din ei nu mai avea răbdare. Ea se întinse pe pat și se lăasă pătrunsă.

— Știam eu, îi șopti el. Eram sigur că nu mă puteam înșela. Așa ceva e imposibil de copiat. Nu se întâmplă de două ori în viață. Nu la câteva zile distanță.

Se îmbrățișară strâns și rămaseră așa multă vreme. Apoi el își vârî mâinile sub halatul ei, îi mângâie spatele și șoldurile, lăsându-le pe talie. Ea își frecă nasul de părul lui, îi sărută ușor obrazul bandajat, apoi atinse încet vânătaia urâtă de pe claviculă.

— Cum e?

— Nu mă mai doare.

— Trebuia să-l omor pe ticălos. Își lăasă capul pe sânii ei și îi mângâie sfârcul cu limba. Ea scoase un scâncet.

— Extrem de sensibil, murmură el, sărutându-i sfârcul cu tandrețe. Și aici. Își trecu mâna între trupurile lor și o mângâie într-un fel care-o făcu să-și țină răsuflarea.

— Ai vorbit cu Melina despre asta? Incapabilă să scoată un cuvânt, ea clătină din cap.

— N-ai vorbit?

— Nu, Șefule. Nu i-am mărturisit nimic. Era ceva prea intim. Prea special.

— Dar ați împărțit totul.

— Nu și pe tine. Degetele ei îi atinseră ușor pieptul, apoi coborâră spre abdomen. Îi luă mâna și o duse la gură, sărutând-o ușor. Am vrut să te păstrez numai pentru mine.

— Deci tot ce mi-a spus „Melina” că-i zisese Gillian erau de fapt...

— Sentimentele mele. Vorbele mele. Lucruri pe care nu ți le puteam spune, dar voiam să le știi. El îi acoperi sânii cu mâinile, frecând încet protuberantele cu palmele.

— De ce-ai plâns după ce-am făcut dragoste?

— Pentru că voiam să-ți spun ce simțeam și nu puteam. Când mi-ai rostit numele - Gillian - mi-ai zdrobit inima. De bucurie. Și disperare.

— Cum spuneați, vorbele unui bărbat în acel moment special sunt de-o sinceritate brutală.

— Nu-i așa?

— Atunci era, zise el cu glas aspru. Ea începu să-și legene încet șoldurile. În față, apoi în spate. Aproape că nu se mișca, dar era de-ajuns. Fiecare balans lent îi smulgea câte un geamăt. Ea îi strânse șoldurile între coapse. Cu un gest posesiv, el își răsfiră palmele peste fesele ei degetele lăsară urme adânci în carne în timp ce el îndruma fiecare undulare. Erau aproape, aproape. Așa că fu surprinsă când el spuse:

— Stai! Și o ridică de pe el. O întoarse repede și o țintui pe pat. Fără risipă de mișcări, se dezbracă de tot, îi dădu halatul la o parte și se întinse peste ea. Când el o pătrunse din nou, ea își împinse șoldurile spre el.

— Nu, nu te mișca, nu te mișca, mormăi el.

— Dar... Gura lui o acoperi pe-a ei. Fu un sărut lung și flămând. Buzele li se contopiră într-o recunoaștere sinceră a dorinței, a nevoii și a vulnerabilității. Apoi

schimbară tactica. Zâmbindu-și, buzele și limbile de-abia li se atingeau. Se ațâțau, se tachinau, cochetau. El îi șopti numele, iar ea îi răspunse la fel. Apoi sărutul deveni o expresie foarte suavă, tandră și sinceră a afecțiunii. Dar până la urmă, pasiunea izbucni din nou, schimbând natura sărutului. Rolurile lor erau bine definite de felul în care limba lui făcea dragoste cu gura ei. La sfârșit el se trase înapoi și se uită în jos la chipul ei.

— Ești nemaipomenit de frumoasă, șopti Șeful. Deși era nemachiată, Gillian se simțea frumoasă. Avea obrajii îmbujorați. Își simțea buzele pline, mușcate și umede în mod sugestiv. Își trecu limba peste buza de jos și gustă sărutul lor.

— Și teribil de sexy. Încolăcindu-i gâtul cu brațele, ea zise:

— Să nu-mi ascunzi nimic. N-o făcură, niciunul, nici celălalt. Rămaseră întinși pe pat multă vreme. Într-un târziu, el se ridică, îi sărută fruntea, nasul, obrajii, la sfârșit buzele, apoi cuvintele i se rostogoliră ușor.

— Sunt îndrăgostit de tine, Gillian.

— Știu. Mi-ai spus.

— Nu contează. Credeam că vorbesc cu Melina. Ea dădu din cap și șopti:

— Dar eu te ascultam. SFÂRȘIT